

Giới thiệu Nghè Nào Cũng Có Trạng Nguyên

Truyện Nghè Nào Cũng Có Trạng Nguyên của tác giả Tịch Quyên là câu chuyện tình yêu cỏ đại giữa nữ chính và nam chính.

Hắn là biểu đệ của hoàng thượng, mang trong mình tính cách cao ngạo vậy mà lại bị một trạng nguyên vừa mới đỗ chê hắn không có học. lòng tự trọng của hắn bị đạp đỗ lập tức, nhưng cũng như vậy mà hắn chú ý đến người kia.

Sau này gặp lại hắn mới biết được người kia là nữ nhi cai nam trang. Người này bất kể là nam hay nữ đều là một phiền toái khiến người khác đau đầu đến cực điểm. Dù nàng đã rửa sạch cõi chờ bị chém, cũng phải hỏi xem hắn có đồng ý hay không. Hắn không muốn chỉ quen biết nàng mười năm..

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 1

Tuy trên hoàng lịch viết tháng này đang là mùa thu nhưng ở thôn Tiêu Quy dưới chân Vô Quy Sơn, mùa đông tới rất sớm, mới hạ tuần tháng chín, khắp đất trời đều đã nhuộm màu sương.

Trong rừng chi có tùng bách là còn lại chút sắc xanh, phần nhiều đều đã tro cành; có đại kháp núi cũng mang màu vàng héo úa. Các thôn dân đã đổi sang y phục mùa đông từ lâu, từng món y phục khoác thêm lên người, co đầu rụt cổ để chống lại gió núi từ phuong Bắc thổi tới; gió núi ấy lạnh như dao cạo xương, xuyên qua vải vóc, thấm vào da thịt, cạo đèn ngay cả xương cẳng đầu.

Đồng ruộng đã thu hoạch xong, không còn bóng dáng hoa màu nữa, chỉ có các loại cỏ dại súc sống mạnh mẽ mới có thể chui ra khỏi đất. Thôn Tiêu Quy nằm ở phía Tây Bắc nước Đại Ung, do yếu tố thời tiết mà một năm miễn cưỡng thu hoạch được hai mùa, nếu mùa đông muốn lợi dụng đất đai để trồng hoa màu rau đậu gì đó để có thể gieo gặt no bụng cũng là suy nghĩ xa vời, nơi đây chỉ có đất hoang, mặc kệ các loại cỏ dại mọc lung tung, đợi đến mùa xuân năm sau mới cày lên được chút đất màu mỡ.

Vào thời tiết này, các nông dân toàn bộ đều vào trong trán tìm công việc ra sức để làm, không ai chăm sóc đất đai không trồng trot gì cả. Thế là, một mảng đất lớn trở thành nơi vui chơi cho mấy đứa trẻ trong thôn; bọn chúng có thể tìm trong ruộng chút rau đậu ăn được, có thể đào chuột đồng rắn nhỏ cho nhà thêm món ăn, đôi khi may mắn còn có thể bắt được một con thỏ hoang.

Ngày hôm đó, mặt trời hiếm khi ló đầu ra, tuy thời tiết vẫn lạnh khiến tay chân người ta rét run nhưng không ngăn được lòng ham chơi của bọn trẻ khắp thôn khắp núi. Mấy đứa trẻ lớn hiếu động tinh nghịch dồn mấy đứa nhỏ hơn cầm cây trúc gậy gỗ chơi đánh đánh gõ gõ khắp ruộng, tìm hang chuột đồng thỏ hoang, thỉnh thoảng còn chơi đánh trận, cầm cây trúc gậy gỗ quơ quơ tạo ra tiếng gió, người đánh ta chặn người đuổi ta chạy loạn thành một đám.

Các cô bé hoặc khom lưng hoặc ngồi xổm trong ruộng thì an tĩnh hơn nhiều, trên tay họ đều cắp theo một giỏ trúc nhỏ, có gánh mò to mắt tìm rau dại ăn được giữa đám cỏ dại để hái về nhà, thỉnh thoảng còn phải dùng tay làm xép xói đất tìm củ ăn được, vận may tốt một chút thì có thể đào được khoai lang khoai sọ đậu phộng gì đó không bị chủ ruộng phát hiện, vậy thì quá may mắn _____ dĩ nhiên, khả năng xảy ra loại may mắn này vô cùng nhỏ. Dù sao thì ruộng của thôn Tiêu Quy thực sự sản xuất quá nghèo nàn, thu hoạch có hạn, người nông dân khi thu hoạch hoa màu không khỏi vô cùng cẩn thận, cẩn thận tìm kiếm, chỉ còn thiếu đào ba thước đất lén thôi, như vậy sao có thể để rơi lương thực?

Thôn Tiêu Quy ở khu vực biên cương cực Bắc của quốc gia, lại là một son thôn, địa hình không bằng phẳng, đất đai không màu mỡ, khí hậu không tốt, văn hóa yếu kém, văn không hưng, võ không thịnh, chính là nơi hoang vu héo láng, thâm sơn cùng cốc mà người bình thường hình dung, trăm ngàn năm qua luôn là nơi lưu đày tội phạm. Nếu không phải Đại Ung lập quốc hai trăm năm qua đều sinh ra các đế vương hùng tài vĩ lược, dám mở rộng lãnh thổ quốc gia về phuong Bắc hơn nghìn dặm, khiến cho các tội phạm lưu đày có nơi lý tưởng hon để lựa chọn chịu khổ chịu tội thì e rằng bây giờ thôn Tiêu Quy chính là vùng đất ác không khác gì địa ngục, là nơi mà nếu phạm tội thì thà bị mất đầu còn hon đến để lưu đày trong nhận thức của con người chôn kinh thành phồn hoa.

Nhưng, cho dù hiện tại có vùng phuong Bắc giá lạnh hơn để thôn Tiêu Quy trở thành nơi áp chót thì địa vị của thôn Tiêu Quy cũng không cao lên được bao nhiêu, vẫn là vùng đất ác trong mắt người đời, các quan viên muốn lập nên thành tích, muốn vơ vét của cải đều vĩnh viễn sẽ không xem huyện thành nhỏ có thôn Tiêu Quy là nơi làm việc lý tưởng, thậm chí có thể nói là tránh còn không kịp, thà rằng đau khổ ở kinh thành đợi chức quan nơi khác thiều người, đợi ba năm hay năm năm đều được, miễn là không phải tiếp nhận ấn quan nơi huyện thành hoang vu phía Bắc này.

Cho nên mấy trăm năm nay, bất luận triều đại thay đổi thế nào, vị trí huyện lệnh huyện Vĩnh Định nếu không phải bỏ trống thì chính là do những người không có bối cảnh không có thân phận, đường làm quan vô vọng nhưng cứ muốn làm quan tới đảm nhiệm. Huyện lệnh nào cũng mặt nhăn mày nhó đến nhậm chức, sau khi lĩnh ngộ được hàm ý sâu sắc của câu “vùng khỉ ho cò gáy nhiều điều dân” thì hoặc là đóng cửa sống mồ màng mòng, hoặc là cố gắng hết sức tìm cách lùn cúi bợ đỡ, chỉ mong có thể sớm ngày thoát khỏi bể khổ; thật sự trốn không thoát thì vứt chức quan bỏ đi cũng là tình huống thường gặp.

Không ai chịu tiếp nhận chức vị này, triều đình thường phái một huyện lệnh đến làm tới khi chết già cũng không thuyên chuyển. Về cơ bản, triều đình bỏ mặc những nơi không ai chịu tới như thế. Lại bộ mỗi ba năm khảo hạch thành tích quan lại luôn bỏ qua mấy tiêu huyện này không thèm để ý. Hậu quả của việc buông xuôi tự sinh tự diệt chính là: huyện lệnh lẳng lặng vứt chức quan bỏ đi không người truy cứu, mà tên vẫn cứ nằm trong danh sách Hộ bộ

dè Hộ bộ đõ phải vắt óc đi dụ dỗ những kẻ ngốc nghéch không rõ tình hình tới nhận công việc khổ sai này.

Tình huống hiện tại của huyện nhà huyện Vĩnh Định chính là một nha môn có lại không có quan (lại là nhân viên công vụ bậc thấp, lo việc văn thư giấy tờ), dù sao cũng không có công vụ gì cần xử lý, những việc vặt vãnh thông thường đều do các bô lão thôn trưởng địa phương tự giải quyết, không báo lên trên; nếu xảy ra đại sự _____ chẳng hạn như trộm cắp hoặc người ngoài đến xâm phạm gì gì đó thì tự có quân đội đóng giữ ở phuong Bắc xử lý. Có thể nói trong huyện Vĩnh Định, rất nhiều thôn trấn làng xóm đều mạnh ai nấy lo, dù sao cũng không phải là vùng đất béo bở gì, dĩ nhiên không có người ngáp nghé.

Thôn Tiều Quy mấy trăm năm qua đều do người nhà họ Vương làm thôn trưởng, tất cả mọi việc do Vương già định đoạt, pháp lệnh bên ngoài đổi tới đổi lui cũng thế, chủ nhân hoàng cung đổi người cũng vậy, hết thảy dường như không chút liên quan gì đến son thôn nhỏ bé này, dù sao tất cả mọi người chỉ nghe theo thôn trưởng_____

Thôn trưởng nói: giang son đổi chủ, con dân Đại Trần chúng ta từ nay đổi gọi thành con dân Đại Ung! Các thôn dân ô lên một tiếng, ra vẻ đã biết.

Thôn trưởng nói: huyện lệnh nào đó đến nhậm chức, huyện lệnh nào đó cầm pháp lệnh Đại Ung bảo người dân nộp thuế, huyện lệnh nào đó bị một đám thổ phỉ không lồ không biết tên đánh cho một trận, huyện lệnh nào đó suốt đêm mang theo già quyến chạy mất... các thôn dân vẫn ô một tiếng, ra vẻ đã biết.

Thôn trưởng nói: năm nay mưa ít, phải tranh nước. Các thôn dân tranh cho tốt, chúng ta đánh thôn Đại Thụ phía Đông, chặn thôn Lý Gia phía Tây, cướp thôn Đại Phong phía Nam; tóm lại, năm nay thôn chúng ta không đủ nước tưới thì ba thôn kia cũng đừng mong được mùa! Các thôn dân kích động giờ cao hai tay_____ trên tay là đủ loại hung khí gậy gỗ, cuốc xẻng, dao chặt củi, búa rìu các thứ, cần gì có đó.

Thôn Tiều Quy rất nghèo, là nơi nghèo nhất huyện Vĩnh Định, nghèo đến mức không nộp nổi thuế, nghèo đến mức vào mùa đông có thôn dân chết rét, chết đói là chuyện thường, cho nên vì sinh tồn, bọn họ rất đoàn kết, cũng rất nhanh nhẹn dũng mãnh. Mà các đời Vương thôn trưởng sở dĩ có thể có tiếng nói trong thôn, được thôn dân ủng hộ đương nhiên là vì họ luôn rất được lòng dân. Không biết là bởi Vương thôn trưởng phúc hậu gia truyền hay bởi thôn dân quả thực quá dũng mãnh, khiến Vương già không dám có tâm tư ý thế hiếp người. Tóm lại, uy vọng của cả nhà Vương thôn trưởng từ xưa tới nay luôn giống như Hoàng đế được tôn sùng vậy, chỉ cần không xuất hiện một người thừa kế thôn trưởng tính cách quá tệ là được, từ đó suy ra, dù có qua trăm ngàn năm nữa, chủ nhân hoàng cung đổi đến mười mấy họ thi thôn trưởng thôn Tiều Quy vẫn cứ thuộc về Vương gia.

Mà ruộng đất nhà Vương thôn trưởng chính là nơi tìm bảo vật ưa thích nhất của các cô bé, các nàng luôn có thể tìm được chút thức ăn trên đất nhà Vương thôn trưởng. Nếu nhà người khác khi thu hoạch sẽ tìm kiếm trên ruộng đất ít nhất bảy tám lần để đảm bảo không có hoa màu lương thực bị rơi hay sót lại thì nhà Vương thôn trưởng chỉ tìm kiếm ba lần, dù còn lương thực bị rơi hay bị sót cũng mặc kệ, xem như cho những người nghèo trong thôn chút cơ hội sống.

Lúc này, trong số các cô bé đi tìm lương thực cả ngày, cuối cùng cũng có người kêu lên vui vẻ:

- Ha ha! Ta đào được một củ khoai!

Tiếng hoan hô của cô khiến các cô bé đang đào xới xung quanh toàn bộ đều vây lại.

- Tiều Phuong, khoai bao lớn? Mau cho ta nhìn với.

- Lớn cỡ nắm tay đấy!

Một cô bé khoảng bảy tám tuổi đắc ý giơ cao củ khoai màu đen to cỡ nắm tay cô; nhưng mà, thân là một cô bé dính dဃong không đủ trong thời gian dài, một nắm không được mấy bửa no bụng, nắm tay của cô quả thực rất nhỏ, chỉ có da bọc xương, căn bản không thấy chút thịt nào.

Củ khoai nhỏ như vậy, dù là đứa trẻ hai tuổi ăn cũng không đủ no, nhưng lại khiến tất cả những cô bé xung quanh hâm mộ.

- Thật tốt, ta chỉ kiêm được cọng cài, cái này khó nuốt lắm.

- Trong giò của ta chỉ có rễ đắng thôi.

- Đào được chõ nào vậy? Chùa ta chõ đó, ta cũng muốn đào.

Một cô bé ngang ngược đầy cô bé vừa đào được khoai kia ra, chiếm địa điểm

- Tiều Phuong, đệ đệ ta còn chưa mọc răng, chỉ có thể ăn chút cháo, củ khoai này người cho ta nha, ta dùng những thứ này đổi cho người.

Một cô bé dùng vài lá rau cài trong giò đến thương lượng

Cô bé tên Tiều Phuong vốn không muốn đổi nhưng thấy các cô bé xung quanh nhìn chằm chằm củ khoai trên tay mình bèn thầm canh nhắc, nuốt nước miếng, miễn cưỡng đồng ý, nhưng vẫn phải ra điều kiện. Cô nói:

- Đại Nữu, trừ mấy lá rau này, người còn phải cho ta một miếng dưa muối.

- Ta chỉ có thể cho người một miếng nhỏ thôi, miếng nhỏ nhất ấy, như vậy mẹ ta mới không chú ý, chứ để bà ấy phát hiện sẽ đánh ta.

- Vậy được.

Giao dịch đạt thành, hai bên xem như hài lòng với kết quả này.

Cô bé tên Tiểu Phuong tuổi còn nhỏ, thân thể yếu ớt, già cảnh lại đặc biệt nghèo, sau khi bị chen đẩy qua một bên, không chiếm được chỗ đất tốt may mắn đào được củ khoai vữa rồi; chỗ đó đã bị mấy cô bé tương đối to khỏe chiếm mất, dù bọn họ có đào thật lâu vẫn không đào được thứ gì có thể ăn cũng không muốn nhường chỗ cho người khác.

Tiểu Phuong nhìn quanh, giống như đang tìm gì đó nhưng không thấy, bèn rũ mi xuống, chậm rãi đi về hướng ít người. Trong giờ của cô chỉ có vài rẽ大奖, đừng nói là không thể khiến cô no một bữa, trong nhà cô còn bốn miệng ăn nữa, nhưng chỗ đất tốt có thể đào được khoai đã bị chiếm mất rồi, cô phải làm sao đây? Thời đi, cô vẫn nên đi tới ruộng phía Tây bên kia xem xem có thể có rau cỏ gì ăn được hay không. Thân là một trong những gia đình cực kỳ nghèo trong thôn, chấp nhận số phận và thức thời là những kỹ năng sinh tồn tất yếu cần có.

- Tiểu Phuong, người đi đâu đây?

Đại Nữu đang bận đào đất, ngẩng đầu quan tâm đến Tiểu Phuong, cắt tiếng hỏi.

Tiểu Phuong co người lại trả lời:

- Ta qua bên kia xem xem có rau cỏ gì ăn được hay không.

Cô chỉ vào mảnh ruộng trại lùi phía Bắc.

- Bên đó không có gì hết, bọn này đã tìm rồi, một chút màu xanh cũng không thấy nữa là, phía sau mảnh ruộng đó đều là cỏ khô, không ăn được.

Đại Nữu tốt bụng cho biết.

- Ta vẫn nên tìm thử xem..Dù sao bên đây cũng không có chỗ cho ta đào.

Tiểu Phuong sợ hãi quét mắt nhìn các cô bé đã chiếm một khoanh đất lớn.

Đại Nữu cũng nhìn thoáng qua, thở dài, không nói nữa, lòng thầm nghĩ lát về sẽ tìm miếng dưa muối to to chút cho nhà Tiểu Phuong, trong giờ Tiểu Phuong không có gì coi được cả, cho dù có cũng không để lâu được.

- Vậy người đừng đi xa, trời sắp tối rồi, chúng ta nên nhanh chóng về thôn trước khi trời tối.

- Ủ, biết rồi.

Trong lúc đám trẻ bận rộn, bầu trời rất nhanh chuyển sang màu mực; tuy canh giờ vẫn còn sớm nhưng sắc trời đã dần đen, gió núi cao xuong liên tục thổi từng con, khiến người ta lạnh run cầm cập, ngón tay như sắp bị đóng cứng, mới có người nói muốn về. Sau đó, cả đám trẻ từ lớn tới bé, từ nam tới nữ tụm năm tụm ba vào thôn.

Vật họp theo loài, người chia theo đàn, những người gần giống nhau đương nhiên sẽ đi cùng nhau; người có già cảnh tốt một chút sẽ đi cùng người có già cảnh ăn ngày ba bữa, vì thế đương nhiên cũng sẽ chia thành những nhóm khác nhau rất rõ ràng. Những đứa trẻ mà y phục ít và hon, mặc áo hồn sê ngang đầu sải bước đi phía trước; còn những đứa trẻ mà y phục và đụp hoặc y phục trên người là do dù thứ vải hồn tạp may thành, miễn cưỡng xem như y phục đương nhiên sẽ rụt rè đi ở sau cùng của đoàn người..có lẽ, có đám người phía trước chắn gió sẽ khiến những đứa trẻ áo quần rách rưới mảng mảng cắn bản không đủ để chống lạnh này có thể cảm thấy ám hon một chút về tâm lý.

Mà cô bé tên Tiểu Phuong kia hiển nhiên đi ở sau cùng bọn trẻ. Nhà cô cực kỳ nghèo, người nghèo trong thôn đều sống ở phía Tây Bắc của thôn, gần bãi tha ma, là nơi đón gió nên càng rét dữ; hể là người có chút năng lực đều sẽ không chọn sống ở nơi này – nơi mà bất kỳ thôn dân nào không nơi nương tựa không nhà không cửa đều có thể đến xây nhà. Mảnh đất này luôn vô chủ, cho không cũng chẳng ai cần.

Từ khi Tiểu Phuong mới ra đời, nhà cô đã sống ở đây, tính ra cũng bảy năm rồi. Không biết nên xem như may mắn hay bất hạnh, Tiểu Phuong nghèo khổ như vậy mà cũng có hàng xóm.

Hàng xóm duy nhất của nhà cô từ trong thôn dọn ra đã hai năm, ở trong căn nhà đất cách nhà cô hai mươi bước, là một đôi cô nhi quả phụ. Dù nhà Tiểu Phuong khá nhiều người nhưng phụ mẫu cả ngày vì để cho cả nhà bốn miệng ăn không bị chết đói chết rét vào mùa đông mà liều mình nỗ lực, nhưng so với hai mẹ con này, Tiểu Phuong cảm thấy mình vẫn hơi có tư cách thương hại hàng xóm.

Tiểu Phuong tốt xấu gì cũng có cha _____ tuy cha cô đã bị mất nửa cánh tay, nhưng ít ra vẫn còn sống, còn có thể làm chút việc nhà nông nhẹ nhàng. Nhưng hàng xóm của cô – Bạch đại nương và nữ nhi sáu tuổi Tiểu Vân của bà còn bi thảm hơn! Cha Tiểu Vân vốn là thợ săn giỏi đứng đầu trong thôn, tuy nhà không có ruộng đất nhưng nhờ Bạch đại thúc vừa làm thợ săn vừa làm tiêu phu mà cuộc sống trôi qua không tệ; ngờ đâu hai năm trước Bạch đại thúc vào sâu trong núi săn heo rừng thỏ hoang gì đấy rồi không về nữa, mọi người đều nói nhất định đã dũ nhiều lành ít.

Quả nhiên, nữa năm sau, một thợ săn trong thôn phát hiện một đồng xương trắng bị dã thú gặm trong một khe núi kín đáo; dựa vào y phục trên bộ xương để phán đoán thì đó là Bạch đại thúc không thể nghi ngờ.

Thế là, Tiểu Vân vốn được xem như người trong thôn may mắn không lo ăn mặc bỗng chốc trở nên mất cha, mùa đông năm cha Tiểu Vân qua đời, cô bé

áy và mẹ suýt chết đói. May mà năm trước xem như được mùa, nhà thôn trưởng có lương thực cứu tế mới có thể để hai mảnh tử đáng thương này kéo dài hơi tàn, cầm cự đến mùa xuân.

Haiz, Tiêu Phuong ra vẻ người lớn thở dài.

Có thích có người bạn chơi hoàn cảnh giống nhau, nhưng thấy nhà Tiêu Vân thảm như vậy thật tội nghiệp. Bạch đại thúc nếu có thể không chết thì tốt biết mấy.

Nhưng, nói ra thì, Tiêu Vân rốt cục đi đâu vậy? Rõ ràng khi cô đào được khoai thì cô bé ấy vẫn còn đó mà, Tiêu Vân chỉ nói với cô phải tránh đi thật xa, rồi lại tìm cô bé ấy hội họp sau; nhưng khi mọi người cùng nhau trở về, cô cũng không thấy Tiêu Vân đâu, hay là vẫn đang ở trong mảnh ruộng nào đó?

Đám trẻ sau khi về thôn Tiêu Quy thì ai về nhà này, người đi cùng càng lúc càng ít, cuối cùng chỉ còn lại một mình Tiêu Phuong sống ở xa nhất. Nhà cô ở hướng Tây Bắc của thôn, cách trung tâm của thôn rất xa. Cô khép紧密 áo bông không đủ ấm chặt hơn, hai tay khoanh trước ngực, cảm thấy như vậy sẽ ấm hơn một chút, sau đó một mình run rẩy bước đi, thỉnh thoảng giật giật chân để đổi chân té có thêm chút sức.

Sau khi queo qua một con đường nhỏ lên dốc, chợt có người từ bên rừng phi lao gọi cô.

- Tiêu Phuong!

- A, Tiêu Vân, sao hôm nay người lại đi trước vậy?

Thấy người hàng xóm mà trong lòng đang nghĩ đến, Tiêu Phuong nhanh chóng chạy tới hỏi.

- Ta chạy về trước. Trong nhà thiếu cùi, ta tối đây nhặt ít càành khô đem về.

Tiêu Vân là một cô bé mặt vàng vọt vì đói, tuy mới sáu tuổi nhưng cao hơn Tiêu Phuong bảy tuổi nửa cái đầu; ngoại trừ tướng mạo tương đối cao, vì ở trong tình trạng bị đói lâu ngày nên gầy đến mức da bọc xương, thoát nhìn cũng không tốt hơn Tiêu Phuong chỗ nào, thậm chí còn thảm hon một chút.

- Muốn nhặt cùi thì trên đường về tiện thể nhặt luôn, sao lại chạy về trước?

Tiêu Phuong nghĩ hoặc hỏi xong, chợt nghĩ đến gì đó liền vội vàng nín thở, nhìn chung quanh, xác định chỉ có hai người họ mới dùng âm lượng rất nhỏ hỏi:

- Người...đào được nhiều khoai hơn đúng không?

Hỏi xong, cô vội vã kéo Tiêu Vân, nhìn tối nhìn lui sau lưng cô bé.

- Gùi của người đâu?

- Đây.

Tiêu Vân vứt sợi dây cỏ trên tay, kéo Tiêu Phuong đi đến một khe núi nhỏ khô cạn, chỉ vào cái gùi cô bé giấu trong đó cho cô nhìn.

- Woa.

Tiêu Phuong vội dùng tay che miệng, giống như sợ bị người khác nghe thấy. Cô mở to mắt, ngạc nhiên chỉ vào số khoai hơn nửa gùi cũ kỹ kia, một chữ cũng không thoát ra được.

Tiêu Vân có chút buồn cười kéo bàn tay che miệng của Tiêu Vân ra, nói:

- Người bây giờ dù có la rách họng cũng chẳng ai nghe đâu.

- Tiêu Tiêu Tiêu Vân! Ta không có hoa mắt chứ? Trời tối không sai, nhưng mắt ta rất tốt, không thể nào nhìn nhầm được, ta không phải đang nằm mơ chứ?

- Không nhìn nhầm, đúng là nửa gùi khoai, chỗ đất chúng ta phát hiện kia, chỗ cỏ khô ấy, có một dây khoai chưa được thu hoạch, bị khuất trong đất và trong khe, nhà thôn trưởng chưa đào, bỏ sót, hời cho chúng ta.

- Từ đâu người đã biết chỗ đất đó có nhiều khoai rồi à?

Tiêu Phuong nghĩ đến đồng khoai đó có thể giúp hai nhà họ ăn được một bữa no thì nước miệng không khoi úra ra, cô không ngừng nuốt lại.

- Ta sao có thể biết chứ?

Tiêu Vân bối rối, nói:

- Ta chỉ nghĩ, khoai luôn mọc thành chùm, nếu người có thể đào được trên lớp đất cạn một củ, thì đào sâu thêm nữa, rất có khả năng sẽ đào được nhiều hơn. Ta nghĩ, ruộng của nhà thôn trưởng, nếu có thể đào được chút lương thực thì chính là chỗ mà hôm nay người đào.

- Cho nên người mới bảo ta cầm củ khoai đó đi thật xa, rồi giã vờ như phát hiện được khoai ở bên kia, dẫn dắt mọi người qua đó đào, sau đó người sẽ lén tìm ở chỗ chúng ta phát hiện khoai để tránh cho vị trí bị chiếm mất, khoai đào được cũng sẽ không bị cướp, đúng không?

Tiêu Phuong hiểu ra nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cừng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(châm)Net**.

Chương 2

- Mọi người bận rộn cả ngày chỉ tìm được vài cọng rau, trong khi một mình người đào được khoai, người cho rằng có gì tốt?

Tiêu Phuong gật đầu lung tung, không biết là có nghe hiểu được lời Tiêu Vân nói hay không. ánh mắt cô bé từ đầu tới cuối luôn nhìn chằm chằm vào đồng khoai kia, hai bàn tay nhỏ run run sờ củ khoai, cầm lên ước lượng, run giọng nói:

- Tiêu Vân, hình như củ nào cũng to hơn củ mà ta đào được.

- Ủ, đương nhiên.

Những củ này đều là khoai ẩn sâu dưới đất, hút no chất màu mỡ của đất suốt một mùa, sao có thể không to cho được.

- Được rồi, người đừng ngây ra đó nữa, chúng ta mau chia khoai, mỗi người một nửa, người chọn đi.

- A...ta không ngờ người sẽ đào được nhiều như vậy, hay là, người cho ta hai ba củ là được rồi...

Mặc dù rất luyến tiếc, nhưng Tiêu Phuong cảm thấy mình không nên cầm nhiều đền thê.

- Nếu đã nói là chia cho người một nửa thì ta sẽ không vì đào được nhiều hon ý muốn ban đầu mà nỗi lòng tham, chỉ chia cho người số ít. Đừng nói nhiều nữa, mau lấy đi!

Tiêu Vân nhỏ hơn Tiêu Phuong một tuổi nhưng về tính cách thì cô dứt khoát gọn gàng hơn nhiều.

Sau khi thoái thác mấy câu không được, tuy cảm thấy mình không nên cầm nhiều như vậy nhưng Tiêu Vân rất kiên trì, Tiêu Phuong bèn chọn ra một nửa; đương nhiên, đều là chọn những củ tương đối nhỏ. Thân là hai gia đình nghèo nhất thôn Tiêu Quy, hiểu rõ sự thiếu thốn lương thực trong nhà lẫn nhau, mỗi ngày đều râu rí vì cái ăn bữa tiếp theo, họ thật sự không có năng lực để tỏ ra khí phách.

Sau khi chia ra mỗi người tám củ khoai, Tiêu Phuong giúp Tiêu Vân bó ít càành khô đem về nhà.

Lúc này trời đã hoàn toàn đen kịt, những căn nhà đất lợp cỏ tranh rách nát của hai cô bé xa xa đã lọt vào tầm mắt. Tiêu Phuong bình tĩnh nhìn căn nhà có vẻ lung lay sắp ngã, bất cứ lúc nào cũng có thể bị một con mèo lớn làm sập của gia đình mình, đột nhiên cô bé quay đầu nói với Tiêu Vân:

- Tiêu Vân, người có tin hay không, một ngày nào đó, ta sẽ để gia đình ta dọn vào trong thôn, xây một căn nhà gạch lợp ngói, chỉ cần đóng cửa, gió lạnh sẽ không thể thổi vào nhà; trong nhà có một cái giường ấm thật to, có bếp lò thật lớn, mua cui tốt nhất cháy lép bếp ấm áp cả ngày. Như vậy, bất kể mùa đông thôn Tiêu Quy lạnh cỡ nào, chúng ta cũng không bao giờ sợ chết khi đang ngủ. Người tin hay không?

Đi một đoạn đường dốc dài, lưng đeo gùi trúc nặng, tay kéo bó cùi, Tiêu Vân xương như que củi sóm đã thở hổng hộc, cho nên câu trả lời của cô thở không ra hơi:

- Ta tin...chỉ cần dám nghĩ, con người sẽ không...khốn khổ cả đời...ít nhất, sẽ không...lúc nào cũng đòi...

- Dĩ nhiên! Ta sẽ làm được! Ta sẽ không ở nơi đây cả đời!

- Chúng ta...sẽ trưởng thành.

- Tiêu Vân, nếu ta phát đạt, chắc chắn sẽ giúp đỡ người! Hai nhà chúng ta cùng dọn vào trong thôn! Phải xây nhà lớn!

- Được, ta cũng vậy.

Tiêu Vân bình ổn hơi thở, trịnh trọng gật đầu.

Trên gương mặt khô vàng của Tiêu Phuong hiện ra nụ cười ngây thơ hiềm hoí, cũng trịnh trọng gật đầu.

- Ta nói này, Bạch gia, lão Bạch nhà cô mất đã hai năm rồi, hai năm qua cuộc sống của mẹ con cô ngày càng sa sút, chưa nói tới chuyện mùa đông năm

ngoài còn suýt chết đói, mùa đông năm nay có thể chống đỡ qua nổi hay không cũng là một vấn đề, không phải sao?

- Lão thám, sáng nay Thúy Hoa tẩu nói với tôi, nghe nói Thận Nghiêm Am trên núi muôn tìm vài người làm việc gặt giũ quét dọn, hai ngày nữa tôi định đi theo Thúy Hoa tẩu lên núi hỏi thăm, nếu có thể được thì mùa đông năm nay không sợ nữa.

Tiểu Vân ngồi ở sau nhà, cầm một con dao chẽ cùi mượn từ nhà Tiểu Phương, gắng sức chặt những cành phi lao nhỏ, chặt những nhánh cây hồn đòn thành đống cùi ngay ngắn để dùng, đồng thời cố gắng phót lò cảm giác lạnh lẽo trên đầu.

Dao rất cùn, cô lại nhổ người súc yếu, thường thường cùng một chỗ cô phải chém tới bốn năm nhát mới có thể chặt xuống được những nhánh cây không to lắm. Cô đã chặt rất lâu, nhưng không chặt được bao nhiêu cùi trong khi chân đã tê đến mức không còn cảm giác. Nếu đã không còn cảm giác thì dùt khoát mặc kệ, cứ ra sức chặt cùi, tai vèn lèn, tỉ mỉ chú ý tiếng nói chuyện đã có ý giảm thấp âm lượng trong nhà.

Vương lão thám trước nay luôn lớn giọng, mặc dù đã có gắng giảm thấp âm lượng nhưng nhà Tiểu Vân cũ nát thâm hại, có thể nói là bón bè lồng gió nên dù giọng nói nhỏ đến đâu vẫn có thể truyền ra ngoài, truyền được bao xa không biết nhưng ít nhất, chỗ Tiểu Vân ngồi có thể nghe được rất rõ ràng.

Cho nên Tiểu Vân rất rõ Vương lão thám đang xúi giục mẹ cô tái giá.

Cô sáu tuổi đã hiểu tái giá nghĩa là gì. Không phải cô thông minh sớm mà là hơn một năm nay, số người tới cửa khuyên mẹ cô tái giá không hề ít; cô nghe nhiều, cũng hiểu được cái gọi là tái giá chính là gả cho một nam nhân khác, sống ở nhà người khác, trở thành thê tử và mẫu thân người khác, không còn là "Bạch gia" trong miệng người ta nữa, cũng không còn là mẫu thân của một mình Tiểu Vân nữa.

Tiểu Vân từng gặp rất nhiều đứa trẻ theo mẫu thân tái giá, có đứa chết đói vào năm mất mùa _____ kế phụ dĩ nhiên sẽ đem số thức ăn có hạn để giữ mang cho con mình; có đứa bị đem bán, từ đó biến mất khỏi thôn Tiểu Quy; những đứa trẻ khác trong thôn đều nói, bọn họ bị bán làm nô bộc, sống những ngày như súc vật. Dương nhiên cũng có một hai đứa không chết đói cũng không bị bán, nhưng ở trong gia đình mới phải làm lụng dầu tắt mặt tối, mệt mỏi rã rời mà suốt ngày còn bị đánh bị mắng bị bỏ đói một hai bữa.

Cho nên, nếu có thể, Tiểu Vân hi vọng mẫu thân đừng tái giá.

Ở nơi nghèo khổ như huyện Vĩnh Định, thông thường cả nam lẫn nữ mất vợ hoặc mất chồng đều sẽ nhanh chóng xây dựng gia đình mới, hết thảy vì sinh tồn, mấy thứ trình liệt gì đó đều chưa từng nghe tới; mẹ của Tiểu Vân là mỹ nhân nổi tiếng khắp vùng, từ sau khi hài cốt của cha Bạch được xác nhận, người tới cửa làm mai chưa từng gián đoạn, nhưng đều bị Bạch nương từ cự tuyệt.

Không ai cho rằng Bạch nương từ thật sự muốn thủ tiết _____ mặc dù bà từng nói vậy. Nhưng một nữ nhân không noi nương tựa không có nhí tử như bà, hoặc là đợi một mùa đông nào đó chết rét chết đói, hoặc là tái giá, chứ không có lựa chọn nào khác. Bạch nương từ hơn một năm nay không hề gật đầu đồng ý tái giá chỉ chứng tỏ rằng những người kia treo giá không đủ tốt, bà vẫn đang chờ.

Cho nên cứ mỗi cách mười ngày nữa tháng, luôn có vài phụ nhân đến tìm Bạch nương từ trò chuyện, không phải dò hỏi yêu cầu của bà thì là nói về nam nhân nào đó ở thôn nào đó không vợ muốn cưới bà. Tiếc là cho đến nay vẫn chưa ai có thể nói khiến Bạch nương từ động tâm.

Bạch nương từ nhiều lần cự tuyệt khiến các phụ nhân trong thôn bắt đầu bàn tán những lời không hay, rằng Bạch nương từ ý mình nhan sắc tốt nên mắt đê trên đầu, yêu cầu rất cao, không vừa mắt các nông phu thợ săn thông thường, mà muốn người tốt nhất mới được! Nhan sắc đẹp đến mấy cũng không chống chịu được với tuổi tác dần già đi, làm giá cao như vậy, chẳng mấy chốc đã ba mươi rồi, một nữ nhân qua ba mươi tuổi rất khó sinh nhí tử, đến lúc đó đừng nói là chọn được một người tốt, cho dù muốn gả cũng không có nam nhân trẻ tuổi nào muốn cưới.

Đối tượng mà Vương lão thám lần này tới làm mai là một người ở thôn Đại Phong ba mươi tuổi góa vợ, trong nhà có ruộng, lại là ruộng nước, khoảng mươi mẫu. thôn Đại Phong là thôn giàu nhất trong bốn thôn quanh đây, các cô nương thôn Tiểu Quy có năm mươi cũng muốn được gả qua đó, Vương lão thám tin rằng lần này nhất định sẽ thành, đối tượng lý tưởng như vậy, Bạch nương từ dù sao cũng nên động tâm chứ nhỉ? Kết quả bà đến chưa nói được mấy câu đã nghe Bạch nương từ nói muốn đi Thận Nghiêm Am tìm việc làm, bèn giật mình lớn tiếng _____

- Ai da! Cô đừng vờ ngó ngắn, Thận Nghiêm Am đó là nơi nào chứ, cô gái tới thôn Tiểu Quy cũng đã bảy tám năm rồi, không thể không hiểu, đó là chỗ có thể đi được sao? Đì có về được sao?

Thận Nghiêm Am? Tiểu Vân cau mày suy nghĩ nhó ra đó là ngôi miếu ma nổi tiếng ở Võ Quy Sơn, ở đó có mấy ni cô quanh năm mặc y phục màu xám tro, sắc mặt cứng rắn nghiêm nghị sinh sống. Am không nhận đồ thờ cúng nhang đèn của thôn dân, không cho phép thôn dân vào đàng hương lễ Phật, các ni cô trong am cũng không qua lại với thôn dân; công am quanh năm đóng chặt, nếu có người hiếu kỳ muốn thăm dò bên trong sẽ bị nghiêm giọng xua đuổi. Nghe đâu trong am thỉnh thoảng có tiếng kêu khóc thảm thiết thê lương của nữ tử truyền ra, cho nên cái tên miếu ma mới âm thầm lan truyền trong bốn thôn dưới núi. Với tất cả những đứa trẻ mà nói, loại nơi như Thận Nghiêm Am là một sự tồn tại còn kinh khủng hơn cả bãi tha ma.

- Lão thám, đó là am ni cô, cho dù..bên trong có chuyện gì chúng ta không biết cũng không liên quan với chúng ta. Tôi nghe Thúy Hoa tẩu nói hai bà hùn vốn làm việc cho Thận Nghiêm Am hình như phạm lỗi gì đó nên bị sa thai. Tin tuyển người vừa truyền ra chút phong thanh đã có nhiều người muốn công việc này. Có lẽ tiền lương và thức ăn sẽ không ít đâu.

Trong giọng nói ôn hòa của Bạch nương từ tràn đầy kỳ vọng.

- Cô đừng có cằn tiền không cặn mạng. Cô không biết, mấy năm trước có một bà từ thôn Lý Gia ở trong đó lặng lẽ biến mất, quan phủ không phái người truy cứu còn không nói, thôn trưởng và thôn dân thôn Lý Gia chạy đi đòi một lời giải thích, cuối cùng chỉ cầm được vài đồng tiền về, một cái mạng cù thế mà toi mất. Bạch gia, cô dù không yêu quý mạng mình thì cũng phải nghĩ cho Tiểu Vân mồi sáu tuổi nhà cô chứ, tội nghiệp nó bốn tuổi mất cha, chỉ dựa vào cô nuôi nó khôn lớn thành người. Theo ta thấy, ổn thỏa nhất đương nhiên là cô tìm một nam nhân để gả. Lão thám sẽ không hại cô, cô xem,

người làn này của thôn Đại Phong, không phải điều kiện tốt đúng đâu sao? Với điều kiện gia đình người này, dù muốn cưới một đại khuê nữ còn được nữa là, nhưng người ta cứ vừa ý cô, mòi ta tới làm mai, lần này cô đừng có dùn đẩy nữa.

- Tôi từng nói không muốn gả cho người khác nữa. Lão thầm, tôi nói thật đây.

- Bạch gia... ôi, lão Bạch nhà cô dù sao cũng mất rồi, ta không gọi cô là Bạch gia nữa, trực tiếp gọi cô là Thuận Nuong đi. Ta nói này Thuận Nuong, cô sao lại cứng đầu không biết linh hoạt như vậy hả? Cô không nghĩ xem hai năm qua may không gặp năm mất mùa, nhà thôn trưởng mới có chút dư tiếp tế cho các cô, không để các cô bừa no bừa đói chóng đỡ đến bây giờ. Nhưng cô cũng đừng nghĩ chỉ dựa vào chút lương thực cứu túc đó mà sống cả đời chứ! Lão Bạch nhà cô không ruộng không đất, buông tay ra đi thì mẹ con cô không phải chờ chết đói sao? Bình thường cô liều mạng may đồ giặt giũ, xuống ruộng làm công, bận chết bận sống cả ngày cũng không kiếm đủ thức ăn một ngày. Cuộc sống như vậy, cô rõ cục cὸn cố chấp cái gì? Dù lão Bạch tốt với cô, cô cảm động và ghi nhớ ơn nghĩa của hắn, nhưng ơn nghĩa này có thể no được sao? Lão Bạch nhà cô dưới đất có biết cũng mong cô tìm được một người tốt, nuôi lớn Tiểu Vân đàng hoàng, không phải sao?

Vương lão thầm không để Bạch nương từ có cơ hội nói chuyện, những lời trong bụng cứ thế tuôn ra ào ào, vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Thực sự không phải Vương lão thầm thích cầu nhau mà là tiền làm mai cho Bạch nương từ quá khó kiềm!

- Lão thầm, tôi...

Bạch nương từ vẫn không bị thuyết phục, vẻ mặt bà nhẹ nhàng đây áy náy.

- Tôi rất cảm kích sự giúp đỡ của thôn trưởng và mọi người, tôi cũng mong đến một ngày có thể tự lực cánh sinh, không cần phiền toái trong thôn nữa, cho nên tôi sẽ theo Thúy Hoa tẩu lên núi; nếu cha Tiểu Vân trên trời phù hộ, có lẽ hai mẹ con chúng tôi sẽ có một công việc ổn định để tôi có thể nuôi Tiểu Vân khôn lớn...

- Thuận Nuong, sao nói mà cô chẳng nghe được vậy! Dù cô không sợ chết, thật sự muốn kiếm việc làm ở cái miếu ma kia thì có thể làm bao lâu? Mười năm hai mươi năm? Sau đó thì sao? Cô không có nhì tử, tương lai ai sẽ dưỡng lão, ai sẽ lo việc lâm chung cho cô? Mọi người đều sống không dễ dàng, chưa từng thấy ai cưới vợ lại tiện thể rước luôn mẹ vợ. Dù người của thôn Đại Phong thiếu lương thực cũng không muốn như vậy. Cô vẫn trông cậy vào Tiểu Vân nhà cô nuôi cô sao? Cô nếu nghĩ thế, chính là hại Tiểu Vân không thể gả được!

Lão thầm bị Thuận Nuong làm cho giận muốn bốc hỏa.

- Thầm đừng nóng giận, là Thuận Nuong không tốt, không biết tốt xấu. Lão thầm uống miếng nước đi, nước vẫn còn ấm đấy.

- Không uống. Ta uống nhiều một hớp thì nhà cô ít đi một hớp, hai mẹ con cô không có bao nhiêu sức, còn phải chạy hon nứa thôn qua phía Đông gánh nước. Nhà lão thầm cũng nghèo, không giúp được gì cho cô, nhưng để cô đỡ gánh chút nước vẫn là có thể. Ôi, ta nói, người nam nhân thôn Đại Phong kia muốn cưới cô ấy mà, cách cửa nhà không tới nứa dặm là có một con suối trong, tốt lắm. Cô thật sự nghĩ cho kỹ đi, đặc biệt là khi cô đi bảy tám dặm đường núi gánh nước thì càng phải nghĩ.

Thuyết phục không được, Vương lão thầm cũng không có ý định nán lại lâu, kéo tay Bạch nương từ dài dòng lải nhài một hồi mới rời đi.

Bạch nương từ vừa đóng cửa trước, xoay người thì thấy nữ nhi Tiểu Vân đứng ở cửa sau lặng lẽ nhìn bà.

- Tiểu Vân, đòi à? Trong bếp còn một củ khoai, con ăn đi.

- Mẹ, mẹ muốn sinh nhì tử sao?

Tiểu Vân hỏi.

- Không muốn.

Bạch nương từ cười cười, đi tới trước mặt nữ nhì, sờ sờ đầu cô bé, cười nói:

- Mong rằng tới mùa xuân tóc con sẽ dài ra.

Tiểu Vân lắc lắc đầu vung tay mắng thân ra. Cô không thích người khác chạm vào đầu mình _____ đặc biệt là khi đầu trọc. Các cô bé khác trong thôn dù bị rận đầy đầu cũng không ai cao sạch. Chỉ có con trai mới cao sạch đầu mà thôi. Nhưng mẹ Tiểu Vân luôn có suy nghĩ khác thường, ít nhất, bà cho rằng cao sạch tóc trên đầu là cách đối phó rận trực tiếp và hữu hiệu nhất. Ở nơi thiều nướu tẩm nứa, không có thuốc nướu diệt rận này, Bạch nương từ chỉ cần phát hiện trên đầu nữ nhì có rận thì chắc chắn sẽ lấy dao cạo râu của cha Bạch năm xưa ra, không nói hai lời đem tóc trên đầu nữ nhì cao sạch.

Cho nên Tiểu Vân sáu tuổi đã biết bình tĩnh đối mặt với lựa chọn cũng như cảm nhận được nỗi bất đắc dĩ của cuộc đời _____ bị cao trọc, sau đó trốn trong nhà không ra ngoài; hoặc là, cố gắng để đầu mình chỉ nuôi tóc, không nuôi rận.

- Tại sao mẹ không muốn sinh nhì tử?

Tiểu Vân không hề bị chuyen đè tài, hỏi.

- Chẳng lẽ Tiểu Vân lớn rồi không muốn nuôi mẹ sao?

- Con sẽ nuôi mẹ.
- Cám ơn con, mẹ sẽ xem những lời này là thật.

Bạch nương từ từ ái nhìn nữ nhi.

Trái với Bạch nương từ luôn sắc mặt nhẹ nhàng tươi cười, nữ nhi Tiểu Vân của bà lại có vẻ quá nghiêm túc, ít nhất cô bé không biết nói ngọt, không thích cười, càng không hòa đồng, không quá thích chơi với bạn trẻ trong thôn; không biết có phải do phụ thân mất quá sớm, cuộc sống quá khổ cực hay không,总之, Tiểu Vân là một đứa trẻ chịu khó và không thích chơi đùa.

- Con nói thật. Mẹ không tái giá, không sinh nhi tử, con sẽ nuôi mẹ. Con sẽ để mẹ mặc y phục không có miếng vá nào, sẽ mua cho mẹ trâm vàng vòng vàng đeo, sẽ để mẹ béo ăn nào cũng có cơm có thịt. Con sẽ lớn lên, sức cũng dần nhiều hơn, chỉ cần con lớn hơn chút nữa là có thể tự mình đi gánh nước, ngày nào cũng sẽ đỡ đàm vại nước, để mẹ có thể tắm rửa mỗi ngày, một ngày muốn tắm ba lần cũng được.

Tiểu Vân kể ra từng chút một về cuộc sống tốt trong tưởng tượng để cam đoan với mẹ.

Bạch nương từ mỉm cười, trong nụ cười ấy mơ hồ mang theo ánh lệ, đôi tay bị vô số việc nặng khiến cho khô già thô ráp, làn da nứt nẻ lốm đốm sẹo làm đau khuôn mặt nữ nhi, chỉ dám cẩn thận vỗ về nhè nhẹ.

- Mẹ, con sẽ làm được. Mẹ cứ nhìn xem!

Tiểu Vân sáu tuổi trịnh trọng lập lời thề.

Cho nên, mẹ ơi, đừng đi làm thuê từ người khác, cũng đừng làm mẫu thân người khác.

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cũng Có Trạng Nguyễn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

- Tiểu Vân, sao ngươi lại cạo trọc rồi?

Tiểu Phuong xách một thùng nước đến nhà Tiểu Vân, vừa mở cửa liền la lên như vậy.

Cha mẹ cô sáng sớm đã vào thôn gánh nước, sau khi đỡ đàm vại nước thì luôn chia một thùng nhỏ để cô mang sang nhà Tiểu Vân; cô nhắc thùng nước đến chỗ để vại nước noi bếp, nhanh nhẹn mở nắp vại ra, nín thở dùng sức nhắc thùng nước lên, đỡ vào trong vại luôn thấy đáy của nhà Tiểu Vân. Hoàn thành xong công việc, cô mới thở ra nói:

- Mấy ngày nay không thấy ngươi vào thôn chơi, hóa ra là vậy.

Tiểu Phuong hoàn toàn thông cảm

Tiểu Vân bỗn mô, lấy cái mũ vải nhỏ treo trên bệ cửa sổ đội lên đầu trọc, không kêu một tiếng, tiếp tục cúi đầu cầm nhánh cây vẽ lung tung gì đó trên đất.

- Ở trong nhà mà đội mũ gì chứ, hôm nay lại không lạnh lắm. Đừng đội nữa, ta sẽ không cười ngươi trọc đầu đâu.

Nhin đầu trọc của Tiểu Vân, đương nhiên sẽ nghĩ đến nguyên nhân bị trọc, thế là Tiểu Phuong vô thức cảm thấy da đầu mình ngứa, không kiềm chế được gãi lung tung.

- Ngươi gãi đầu xong nhớ rửa tay đấy.

Tiểu Vân nhìn hai móng vuốt của Tiểu Phuong gãi trên đầu không ngừng, sắp gãi hai bím tóc thành ổ gà, cô vẫn không ngăn cản, chỉ dặn phải rửa tay. Mẹ nói bất cứ lúc nào cũng phải rửa tay, giữ hai tay sạch sẽ mới không bị bệnh.

- Tại sao phải rửa tay? Ta đâu có xuống ruộng đào đất, đâu có bẩn. Ta đem nước sang cho ngươi là để nhà ngươi dùng chứ không phải để ta rửa tay. Các ngươi dùng nước lung tung như vậy, vại nước mới luôn hết đáy.

Tiểu Phuong nhìn cái tay vừa gãi đầu xong, cảm thấy rất sạch sẽ.

- Ngươi không rửa tay sẽ bị bệnh.

Tiêu Vân hát cầm về phía ngón tay Tiêu Phương:

- Kẽ móng tay ngươi cũng đen.

- Kẽ móng tay ai mà không đen...

Nhin ngón tay Tiêu Vân, Tiêu Phương lúc này mới phát hiện kẽ móng tay cô bé không hề đen, trong lòng rất kinh ngạc.

- Chi là kẽ móng tay bị đen thôi, chút xíu bẩn đáy sao lại bệnh?

Cô cảm thấy mắt hơi ngứa, bèn đưa tay đính dụi.

- Đừng dụi! Người làm vậy sẽ bệnh dây. Tay ngươi vừa bắt rận xong, bây giờ dụi mắt, trứng rận sẽ chạy vào trong mắt ngươi, sau đó nó lớn lên sẽ cắn mắt ngươi, làm ngươi mù.

Tiêu Vân nghiêm túc nói:

- Người nói bậy!

Tiêu Phương ngoài miệng nói không tin nhưng không dám thật sự dụi mắt mà len lén bỏ tay xuống, chà chà vào y phục, giống như muốn đem trứng rận có thể tồn tại trong kẽ tay chà hết vào y phục vậy.

- Ta không có nói bậy. Người mù họ Lưu ở phía Bắc thôn, khắp người đều là rận, một năm không tắm được hai lần, nếu không phải bị rận ăn hú mắt thì sao lại mù?

Tiêu Phương bị chứng cứ mạnh mẽ này dọa sợ, áp úng nói:

- Vậy, vậy là thật à? Nhưng, nhưng thôn Tiêu Quy chúng ta ai lại không có rận? Cả mùa đông lạnh lẽo, không chết đã là may mắn lắm rồi, ai còn đi tắm rửa? Mấy tháng không tắm cũng rất bình thường mà, nhưng đâu thấy người khác bị mù.

- Tin hay không tùy ngươi.

- Không phải không tin, chỉ là...ta không muốn cao trọc...chỉ có con trai mới cao trọc. Người nhìn ngươi đi, dù mặt mũi giống mẹ ngươi nhưng đôi mắt rận này nghe nói giống hệt cha ngươi, đầu cao trọc lòc y như con trai, ai nhìn ra được ngươi là con gái chứ? Người không phải vì không muốn bị mấy thằng thối tha kia cười là đồ già trai nên mới trốn trong nhà đó ư?

Tiêu Vân lại bùi môi, buồn bức nói:

- Ta bận lắm, không phải sợ bị người khác cười đâu trọc mới không dám ra ngoài.

Không muốn nói đến chuyện khiến mình không vui này, Tiêu Vân quay lại chủ đề ban đầu:

- Dù sao mẹ ta nói, không muốn bệnh thì rửa tay cho sạch. Người móc kẽ móng tay cho sạch đi rồi múc gáo nước rửa tay.

- Vậy sao được, vại nước nhà ngươi sắp thấy đáy rồi mà còn lăng phí như vậy.

Tiêu Phương tuy có chút dao động nhưng vẫn cảm thấy nên khuyên nhủ Tiêu Vân tiết kiệm. Nhà cô không thiếu nước nhưng cũng không dám dùng nước tùy tiện như vậy, dù sao nguồn nước cách nhà cô quá xa, lại là đường núi dốc, gánh nước chính là một công việc khổ sai.

- Dù sao bây giờ trong ruộng không có việc gì làm, gánh nhiều hơn chút nước thì sao chứ. Người nếu không muốn bệnh thì rửa tay cho sạch là được.

Tuy nhà Tiêu Vân nghèo hon nhà Tiêu Phương, nhưng cô hào phóng hon nhiều.

Tiêu Vân mặc dù không cảm thấy người nghè rót móng tai như họ cần gì phải so đo chuyện vặt vãnh như sạch sẽ hay không sạch sẽ, nhưng nếu thật sự vì không sạch sẽ mà bị bệnh thì rất nghiêm trọng. Cả thôn Tiêu Quy dù là nhà thôn trưởng giàu nhất cũng không giàu đến mức cho phép bị bệnh.

Nhà ai mà không có bệnh vặt này nọ, tùy tiện nấu chén canh gừng uống, ngủ một giấc là xong chuyện; nếu bệnh nặng thì đành chờ chết. Cả huyện Vĩnh Định căn bản không có một lang trung ra hồn, thỉnh thoảng lúc giao mùa xuân hạ, thời tiết không quá lạnh sẽ có lang trung du hành đi ngang qua nhưng cũng không hữu dụng, chưa nói tới việc các lang trung du hành kẽ đòn chưa chắc hiệu nghiệm, chỉ nói người ta bệnh chẳng lẽ có thể để dành? Đợi thời tiết thay đổi và đúng lúc lang trung du hành đi ngang mới dám bệnh?

- Dù không sợ phí nước thì cứ rửa tay như vậy cũng thật phiền phức.

Tiêu Phương lầm bẩm, nhìn màu đen bẩn trong kẽ móng tay được móc ra héo mòn đến bên vại nước mực một gáo nước nhỏ cẩn thận rửa, không để giọt nước nào bị lãng phí.

- Các lão gia phu nhân có tiền dù bình thường không bị bệnh cũng có một trăm thang thuốc tốt bên cạnh chờ. Còn chúng ta có gì? Ngay cả một cái giường với chăn bông dày có thể chống đỡ qua mùa đông cũng không có. Người chỉ cần nghĩ người như chúng ta nếu bị bệnh, chỉ có thể chờ chết thì sẽ

không cảm thấy phiền phức nữa.

Tiêu Vân ra vẻ người lớn nói đạo lý.

Để không bị bệnh, Tiêu Vân rất nghe lời mẹ, bất cứ lúc nào cũng giữ đôi tay sạch sẽ. Đặc biệt là khi ăn, bắt kẽ tay có bẩn hay không đều phải rửa tay _____ đây cũng là nguyên nhân hai mẹ con cô mỗi ngày phải đi gánh rất nhiều nước; dù người khác không biết nhưng lượng nước mà hai mẹ con cô dùng ngang ngửa với một nhà năm người của Tiêu Phuong.

Tiêu Phuong đem bàn tay đã rửa sạch lau khô trên người, ngồi xóm cạnh Tiêu Vân, hai tay chống mặt mỉm cười nói:

- Tiêu Vân, người nói xem, những đại lão gia đại phu nhân có tiền kia, ngoại trừ cả đồng thuốc tốt bất cứ lúc nào cũng có thể chữa bệnh ra, có phải họ có nhà thật to, có giường chăn thật ấm, hon nứa nhà cũng không bị dột, trên y phục cũng không có miếng vá nào? Còn nứa, trên bàn cơm nhà họ, có phải thịt cá luôn đầy bàn, nhiều đén mức ăn không hết?

- Điều đó là đương nhiên.

Tiêu Vân luôn mang dáng vẻ rất có kiến thức.

- Thật tốt...

Tiêu Phuong kéo kéo Tiêu Vân:

- Tiêu Vân, người nghĩ xem, y phục cũ của họ, thịt cá mà họ ăn không hết có phải sê thường cho hạ nhân không?

- Nếu là người cực kỳ có tiền, đại khái sẽ làm vậy. Người ta có tiền dĩ nhiên là ngày ngày mặc y phục mới, trên bàn ăn luôn luôn dọn ra cá thịt mới, một bữa ăn không hết, nếu không đem đồ thì chính là thường cho hạ nhân ăn. Nếu họ giống chúng ta Tết mua thịt về muối để ăn cho đến Nguyên Tiêu thì không phải quá mất thân phận sao? Người ta là người có tiền đấy.

Tiêu Phuong gật đầu như già tôi, liên tục nuốt mấy ngụm nước mới có thể nói chuyện.

- Phải phải! Người nhớ không, mùa xuân năm nay nhị từ của thôn trưởng thôn Đại Phong cưới vợ, không phải đã tiêu rất nhiều tiền chạy đến huyện thành mời “gánh hát Hí Khánh” tới hát tuồng sao? Các lão gia phu nhân trong tuồng chính là sống như vậy! Tuồng cũng diễn như vậy thì nhất định không phải gạt người!

Sau khi kích động nói xong, Tiêu Phuong sâu kín thở dài:

- Người có tiền thật tốt...

- Ta sẽ trở thành người có tiền.

Tiêu Vân từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh, không bị tâm tình kích động của Tiêu Phuong làm lây nhiễm.

Tiêu Phuong dĩ nhiên không tin. Thằng nào trong thôn chưa từng tuyên bố muốn làm người có tiền? Nhưng kỳ thực mọi người đều biết, có thể bình an trưởng thành không chết đói đã là may mắn lắm rồi. Có điều, dù không tin, Tiêu Phuong vẫn rất tôn trọng tự do mơ ước của người ta. Giống như cô vậy, suốt ngày mơ ước có thể ăn một bữa cơm no thôm phức, có thịt có cá; dù điều đó hả hả như không thể thực hiện được nhưng mơ ước đâu có tồn tại, không phải sao?

- Tiêu Vân, ta...muốn được ăn no. Ta muốn đến nhà người có tiền làm việc, ăn thịt cá mà các lão gia phu nhân mỗi bữa ăn không hết thường cho hạ nhân. Ta nghĩ, nhất định ăn rất ngon rất ngon...

Tiêu Phuong nhỏ giọng ở bên tai Tiêu Vân nói ra giấc mơ của mình.

- Người muốn làm người hầu cho người ta? Người biết làm gì?

- Ta biết làm nhiều lắm! Ta biết nhom lừa nấu cơm, biết làm ruộng, biết gánh nước, còn biết vá y phục _____

- Những chuyện này, ai mà không biết làm?

- Các đại lão gia mua người hầu không phải là muốn chúng ta làm những việc nặng nhọc này sao?

- Chuyện ai cũng biết làm, mặc mớ gì người ta phải chọn người?

Tiêu Vân thấy Tiêu Phuong mờ mịt ngây ngốc, đành giải thích rõ hơn:

- Trừ những thứ cơ bản, người còn phải biết những thứ đặc biệt nữa. Ai mà không muốn được vào nhà giàu ăn thịt cá? Người tưởng chỉ một mình người muốn chắc? Mùa đông mỗi năm bốn thôn chúng ta có bao nhiêu đứa trẻ được dẫn đến huyện thành cho Chu mẹ mìn chọn lựa, người thôn Tiêu Quy chúng ta bị trả lại nhiều lắm, người không phải không biết.

Tiêu Phuong nhớ lại, phát hiện Tiêu Vân nói quả không sai. Chu mẹ mìn chỉ thiếu mỗi chưa nói thẳng là không bao giờ nhận trẻ con thôn Tiêu Quy nữa thôi. _____ không có can đảm nói thẳng, sợ thôn trưởng dẫn các thôn dân hung hăn đến cửa đồi công đạo, bà có dùng mành đén đâu cũng chẳng khống lại cả đám điêu dân không cần mạng.

- Tiêu Vân, Chu mẹ mìn tại sao không muốn những đứa trẻ thôn chúng ta? Chúng ta rõ ràng rất biết chịu khổ, đâu thua gì ba thôn kia.

Tiêu Vân nhún nhún vai.

- Có thể là nhìn mặt khiến người khác cảm thấy quá giỏi ăn, tiền bán thân chỉ có mấy trăm đồng nhưng lại mang về một người ăn khỏe, một bữa ăn hết mấy chục đồng nhà người ta, người ta tính tới tính lui cảm thấy rất lỗ nên không cần.

- Trẻ con bán thân làm nô tài ai mà không nghèo? Đói đến điên rồi, thấy đồ ăn, ai lại không liều mạng ăn chứ! Tại sao thôn Tiêu Quy chúng ta lại bị kỳ thị?

Tiêu Phuong cảm thấy lòng tự trọng của một người thôn Tiêu Quy bị tổn thương, môi trề ra, mắt nheo lại, khí thế hung ác quen thuộc của thôn Tiêu Quy mơ hồ tỏa ra ngoài.

Tiêu Vân khoát khoát tay, nói:

- Người hung dữ cho ai nhỉ? Người nghĩ đi, Vương Hương Hoa của thôn chúng ta, nếu lúc xem mặt không giả vờ ngoan ngoãn hiền lành thì cô ta có thể thuận lợi gả đến thôn Đại Phong ư?

- Chúng ta đang nói Chu mẹ mìn, người quẹo sang Vương Hương Hoa làm gì?

Tiêu Phuong nghĩ tới nữ nhân hung hăn nổi tiếng khắp thôn Tiêu Quy kia bây giờ đã thành thê tử hung hăn đáng sợ nhất thôn Đại Phong. Cũng không biết cô nêu lo lắng vì tương lai khó gả của mình hay nên tự hào vì người của thôn Tiêu Quy đi khắp thiên hạ chỉ có ức hiếp người khác chứ không để cho người khác úc hiếp.

- Tiêu Phuong, nếu Vương Hương Hoa lúc xem mặt để cho người Triệu gia thôn Đại Phong thấy mặt hung hăn của cô ta thì Triệu gia sẽ không để cô ta qua cửa. Cũng giống vậy, Chu mẹ mìn chọn người vào nhà giàu làm người hầu, đương nhiên sẽ hi vọng chọn được loại người làm nhiều ăn ít, nhát gan nhẹ lời, không có chủ kiến. Người thôn Tiêu Quy chúng ta tuy làm không ít hơn người khác nhưng sao có thể ăn ít? Sao có thể nhát gan không có chủ kiến?

Trên thực tế, chỉ cần có cái ăn trước mắt, người thôn Tiêu Quy chắc chắn sẽ nhào tới tranh đoạt, nhất định phải dùng năng lực lớn nhất kiếm được nhiều thức ăn nhất, sau đó nhét toàn bộ vào trong bụng, không từ thủ đoạn.

Nghe Tiêu Vân nói thế, Tiêu Phuong rất nhanh đã hiểu, bàn tay vỗ mạnh lên đùi, bừng tỉnh.

- Hóa ra là vậy! Bạn họ biết giả vờ nên được Chu mẹ mìn chọn vào nhà giàu hưởng phúc! Còn chúng ta không biết giả vờ nên vừa vào sân Chu mẹ mìn liền bị đuổi về nhà.

Tiêu Vân kéo khéo miệng, vốn định nói gì đó, nhưng nghĩ lại thì thấy Tiêu Phuong hiểu như vậy cũng không sai, nên thôi.

- Tiêu Vân, có người nhắc nhở, mùa xuân sang năm ta đến nhà Chu mẹ mìn, cũng biết nên làm thế nào. Tiêu Vân, nếu ta được chọn, sống những ngày thật tốt, ta sẽ không quên người!

Tiêu Phuong cảm thấy giấc mơ của cô đã không còn là xa không với tối nay.

- Vậy ta cảm ơn người.

Tiêu Vân cong môi cười.

- Người đừng không tin! Chỉ cần ta được vào nhà người có tiền làm việc, ta nhất định sẽ ra mặt. Đến lúc đó ta sẽ ở trước mặt chủ nhà cất nhắc người, để người cũng được vào ăn thịt cá, mỗi ngày đều ăn thật no nê _____ ui da!

Tiêu Phuong nói rất kích động, không cẩn thận và phải thùng nứoc cõi mang đến, đau ôm ngón chân phải nhảy lò cò khắp phòng, cuối cùng vì nghe tiếng la gọi của mẹ cô từ cổng nhà xa xa mới vội xách thùng nứoc lên, tạm biệt Tiêu Vân, chạy về nhà.

Tiêu Vân nhìn Tiêu Phuong chân thấp chân cao chạy về nhà, rất nhanh đã không thấy bóng dáng, lúc này cô mới cúi đầu, nhánh cây vẫn nắm trong tay phải, dù tán gẫu với Tiêu Phuong thật lâu nhưng động tác trên tay chưa từng dừng lại.

Trên nền nhà đất, tùng nét tùng nét tạo nên những con chữ nắn nót _____

“Vân đối vũ, tuyết đối phong, văn chiêu đối tình không. Lai hòng đối khú yến, túc diễu đối minh trùng.

Tam xích kiêm, lục quân cung, linh Bắc đối Giang Đông. Nhân gian Thanh Thủ Điện, thiên thượng Quảng Hàn Cung.

Lưỡng ngạn hiều yên dương liễu lục, nhát viễn xuân vũ hạnh hoa hồng.”

(trích “Thanh luật khai mông” của Xa Vạn Dục triều Thanh, đây là quyển sách vở lòng luyện cách ứng đối, nám giữ luật về âm vần; nghĩa:

“Mây đối với mưa, tuyết đối với gió, trăng sáng đối với trời quang. Chim nhạn đến đối với chim yến đi, chim về tổ ngủ đối với côn trùng kêu to.

Kiếm ba thước, cung sáu quân, núi Bắc đối với Giang Đông. Thanh Thủ Điện ở nhân gian, Quảng Hàn Cung ở trên trời.

Dương liễu xanh hai bờ sông sương sớm, hoa hạnh đỗ khắp cả vườn mưa xuân.”)

Không có Tiều Phuong quấy rầy, cô cuối cùng cũng viết xong bài tập mẹ giao ngày hôm nay_____

“Nữ tử mi tiêm, ngạch hạ hiện nhất loan tân nguyệt; nam nhi khí tráng, hung trung thô vạn trượng trường hồng.” (Trích “Thanh luật khai mông”, nghĩa: nữ giới chân mày nhỏ như vầng trăng lưỡi liềm dưới trán; nam giới hơi thở mạnh như nhả ra vạn trượng cầu vòng.)

Gác hành cây qua một bên, Tiều Vân nhìn chằm chằm hai câu viết cuối cùng kia, không nhìn được đưa tay sờ chân mày đèn đậm của mình. Chân mày nhỏ và trăng lưỡi liềm có liên quan gì? Nam nhi nhả ra vạn trượng cầu vòng lại là cái gì? Chẳng lẽ người nam nhi kia ăn vung cầu vòng trên trời, bị ông trời đòi lại, cho nên đành phải nhả ra, có phải không?

“Nếu là mình, đồ ăn vào bụng chắc chắn sẽ không nhả lại.” Gật đầu. “Dù ông trời có đòi, cũng không nhả.” Cô khinh bỉ nhìn câu cuối cùng kia, cảm thấy mình còn mạnh hơn cả nam nhi.

Cuối thu đầu đông, trời sáp hoàng hôn, tiếng gió rít gào, cái lạnh đánh úp người.

Đám trẻ thôn Tiều Quy đứng thành đường thẳng, cùng với đám trẻ thôn Đại Thụ cách nhau một con suối nhỏ, một cái cầu, giằng co.

Thủ lĩnh bọn trẻ thôn Tiều Quy hiện nay là Vương Đại Thành mười tuổi, trong bọn trẻ cu cậu lớn tuổi nhất, dáng người to khỏe nhất, thân phận cao nhất (thôn trưởng là đường thúc tổ của cu cậu), hễ bọn trẻ có bất kỳ chuyện giao thiệp gì với các thôn lân cận (kỳ thực là đánh nhau), người đứng đầu chắc chắn là Vương Đại Thành.

- Vương Đại Thành, các ngươi hôm nay không được phép qua đây!

Thủ lĩnh bọn trẻ thôn Đại Thụ chắn ở bên kia cầu lớn giọng nói.

- Các ngươi nói không được phép là không được phép à? Người thôn Tiều Quy chúng ta không dễ bắt nạt đâu!

- Ai thích bắt nạt người khác như các ngươi chứ! Người thôn Đại Thụ chúng ta biết nói đạo lý nhất! Nên biết rằng, thôn Đại Thụ chúng ta là thôn duy nhất trong bốn thôn có tú tài đây! Mọi người tuy kiêm ăn trên cùng một mảnh đất, nhưng chúng ta thi khác, chúng ta có thư hương, chúng ta có thân phận, chúng ta gọi là, gọi là...

Đang dương dương đắc ý muốn khoe khoang nhưng lại không nghĩ ra được nên nói từ đó thế nào, thủ lĩnh bọn trẻ thôn Đại Thụ vô cùng bất hạnh áp a áp úng, khí thế toàn thân tức thì mất sạch.

May mà bên cạnh mỗi thủ lĩnh ngang ngược luôn có một tay sai lanh lợi, đằng sau cu cậu là một thằng bé gầy như que trúc khom người tiến lên trước, nhỏ giọng nói:

- Chúng ta gọi là canh độc thế gia. (canh: làm ruộng, độc: đọc sách)

- Đúng! Chúng ta gọi là canh độc thế gia! Chỉ duy nhất thôn Đại Thụ chúng ta mới có! Phạm vi trăm dặm quanh đây, chỉ thôn Đại Thụ chúng ta có tú tài, chúng ta là người có thân phận!

- Thế gia cái rắm! Tú tài có gì hay? Thôn Tiều Quy chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ có tú tài! Không chỉ tú tài mà còn có _____ dù sao chính là tài gì đó lợi hại hơn, lợi hại hơn cả tú tài!

Hai thủ lĩnh bọn trẻ luôn dùng nắm đấm tung hoành đều là kẻ vô học dốt nát, ngực không vết mực, Vương Đại Thành có lòng muốn ba hoa thôn mình cũng có người đọc sách lợi hại, nhưng khổ nỗi nhất thời không nhớ được người đọc sách lợi hại hơn tú tài gọi là gì, suy nghĩ thật lâu, cũng chỉ đành nói như vậy.

- Ha ha ha! Vương Đại Thành, ngươi ngu quá, trên tú tài không phải là tài gì đó! Người ta gọi là trạng nguyên!

Thủ lĩnh bọn trẻ thôn Đại Thụ chợt cảm thấy mình giỏi hơn Vương Đại Thành nhiều, ít nhất nó còn biết cái từ trạng nguyên, trong khi Vương Đại Thành cái gì cũng không biết.

- Biết trạng nguyên có gì giỏi không? Đì thi rất lợi hại! Dù sao thôn Tiều Quy chúng ta nhất định là thôn đầu tiên trong bốn thôn thi được trạng nguyên!

Nhin kẻ ngu ngốc chống nạnh ngừa đầu cười ha ha ở đầu cầu kia, Vương Đại Thành vừa khoác lác vừa ngầm ra hiệu cho đồng bọn bên cạnh.

Mặc dù gây nhau rất quan trọng, nhưng không phải trọng điểm hôm nay của chúng. Gây thì lúc nào cũng có thể gây nhưng nhiệm vụ quan trọng chiều nay thì một chút cũng không được trì hoãn.

- Ha ha ha! Vương Đại Thành, thôn Tiều Quy các ngươi mấy trăm người nhưng học văn biết chữ lại không có mấy, còn muốn đậu trạng nguyên! Trước tiên đậu tú tài đã rồi hăng nói, ha ha ha! Muôn thi được tú tài, thôn Tiều Quy các ngươi đợi một trăm năm nữa nhé, ha ha ha ____ A! Các ngươi làm gì? Mau ngăn lại! Mau ngăn lại! Đừng để bọn chúng qua cầu! Mau đuổi bọn chúng về!

Thủ lĩnh bọn trẻ thôn Đại Thụ vốn đang kêu gọi đám trẻ trong thôn cười lớn hưởng ứng, khi phát hiện tình huống không ổn thì người của thôn Tiều Quy đã xông qua cầu, hai đứa trẻ to khỏe ngăn ở đầu cầu đang cười bị đụng ngã lăn ra đất, phòng ngự thôn Đại Thụ nhanh chóng thất thủ.

Trận thê đã bày xong bị người của thôn Tiều Quy phá vỡ, chỉ có thể tôn công ngăn cản lung tung, dù sao thì chặn được người nào hay người này, nhất định không cho phép mấy đứa hung hỗn thôn Tiều Quy lao tới phía Bắc thôn.

- Mau ngăn lại! Ngăn người lại! Mau lên!

- Thôn Tiều Quy, chúng ta lên!

Vương Đại Thành hô lớn, dẫn đầu chạy như điên, mục tiêu rất rõ ràng ____ bãi tha ma phía Bắc thôn Đại Thụ.

- Thủ Đản, các ngươi chạy chậm kéo người lại, kéo người lại!

- Tuân lệnh!

Đứa trẻ tên Thủ Đản cất giọng theo nhận lệnh rồi nhào tới ôm lấy chân của một gã to con, cứ thế ôm cứng ngắt không buông, khiến hắn ta ngã xuống đất; mấy đứa nhỏ con khác cũng bắt chước làm theo, kéo ngã bảy tám đứa trẻ thôn Đại Thụ khiến sức chiến đấu của thôn Đại Thụ bỗng chốc voi đi một nửa, những kẻ còn thừa lại đều không đáng lo, rất dễ dàng hạ gục.

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 4

Bên kia cầu đang trình diễn một màn chiến tranh giữa các thôn oanh oanh liệt liệt, chân động lòng người như vậy, nhưng hai cô bé thôn Tiều Quy lại không hề để ý, cũng không gia nhập. Trên thực tế, hai cô trốn rất khéo, từ trước khi bọn trẻ hai thôn giằng co trên cầu, các cô đã tìm chỗ nương cạn của con suối, chịu đựng cái lạnh lẽo của nước suối mà lội qua, đến được phía Bắc thôn Đại Thụ chờ sóm hon bọn kia.

Thôn Đại Thụ tuy không phải thôn giàu nhất bốn thôn nhưng cũng xem như không tệ, ít nhất họ có dư tiền mua học quán mở mang văn hóa, thỉnh thoảng còn ảo tưởng trong thôn sẽ cho ra một tú tài.

Thôn Đại Thụ hai mươi ba năm trước cho ra một tú tài, mục tiêu cả đời của tú tài nọ đương nhiên là thi cử nhân, sau đó thi tiến sĩ, làm đại quan gì đó; đây đồng thời cũng là kỳ vọng của thôn dân thôn Đại Thụ. Vị tú tài nọ cả ngày chỉ biết đọc sách, ngoài đọc sách ra, cái gì cũng không biết, ông được thôn trưởng mời, mở lớp dạy học, mỗi ngày dành chút thời gian dạy bọn trẻ trong thôn biết chữ, học phí do trong thôn cung cấp, bảo đảm cả nhà ông được ấm no.

Dù không phải dạy học vấn gì cao thâm đủ để thi, căn bản chỉ là dạy viết tên họ mình; người học khá hơn chút thì dạy tính toán và những chữ thường dùng. Chỉ vậy thôi cũng đủ để thôn Đại Thụ ra vẻ “người đọc sách” cao quý. Trong một đám mù chữ thì người viết được tên họ mình chính là kẻ tài trí hơn người ____ thôn dân thôn Đại Thụ chính là tự cảm thấy mình tốt đẹp như vậy.

Người thôn Đại Thụ tự nhận rất có khí khái văn nhân, đương nhiên vô cùng coi trọng lễ pháp; cái gọi là lễ pháp mà họ biết khởi nguồn từ ba nơi: nghe người trong thành tán gẫu, nghe lời hát trong tuồng, và, nghe từ người từng đi huyện thành thi tú tài, đi quận thành thi cổng sinh (thất bại), đi châu thành thi cử nhân (đương nhiên không đậu), cũng chính là vị tú tài duy nhất trong bốn thôn.

Thôn trưởng thôn Đại Thụ rất tin tưởng lễ pháp chấp vá từ ba nơi đó nhất định không sai, tất nhiên phải lập thành quy củ. Cho nên hai mươi mấy năm nay, ông luôn dẫn dắt thôn dân cả thôn sống theo lễ pháp, yêu cầu mọi người bắt cứ giá nào cũng phải thực hiện lễ pháp trong việc ăn mặc ở đi lại, dù không có của cải phong phú như các nhà giàu trong thành cũng phải cố hết sức không thể bẩn xỉn.

Thôn Đại Thụ không bùn xỉn lại thích thể hiện “lễ pháp”, mỗi khi có đại sự cười hỏi mà chạy gì đó chính là lúc bọn trẻ các thôn lân cận thích nhất, bởi vì có thể có đồ ăn miễn phí.

Đây cũng là nguyên nhân hôm nay bọn trẻ thôn Đại Thụ tập trung bày trận đón địch bên cầu thông với thôn Tiều Quy ____ để phòng bọn trẻ hung ác thôn Tiều Quy xông tới cướp thức ăn bô thí.

Hôm nay là ngày hạ lão mẫu thân của Diệp đại gia - phú nông giàu nhất thôn Đại Thụ, vì lão mẫu thân của Diệp đại gia tầm mươi tám tuổi qua đời nên là hỉ tang, nghi thức long trọng náo nhiệt, các thứ đồ dùng chuẩn bị đương nhiên vô cùng phong phú. Những thứ đồ dùng mà người bình thường ngày Tết cũng không được ăn như bánh bao bột mì, chè vien, bánh đậu chiên, nhà Diệp đại gia đều đã chuẩn bị khiến các thôn dân khi bước lên tháp hương

té bái lão phu nhân đồng thời cũng nhìn không được chảy nước miếng với thức ăn ngon thơm phức trên bàn cúng.

Những đồ cúng này dù đã đặt trên bàn cúng bảy ngày, có thể đã bị hư cũng không ngăn được sự thèm thuồng của mọi người với nó. Người lớn còn đỡ, nuốt nước miếng rồi thôi; nhưng bọn trẻ thì không kiềm chế được, từ sớm đã tụ tập lại dùng nấm đầm để phân chia quyền sở hữu.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là: không để bọn trẻ hung ác thôn khát cướp đi. Cái gọi là bọn trẻ hung ác đương nhiên là chỉ mấy đứa thôn Tiểu Quy.

Loại hành động ngang ngược quá giới hạn này, đôi mắt khép trán dăm cung chỉ có người thôn Tiểu Quy làm được; những thôn khác không phải không có trẻ con hung ác nhà nghèo nhưng chưa từng thấy ai hung ác rành rành như vậy. Cho nên thủ lĩnh bọn trẻ thôn Đại Thụ rất biết tính toán, từ sớm đã kéo những đứa to con trong thôn canh giữ bên cầu, đề phòng người của thôn Tiểu Quy đi qua.

Lúc bọn trẻ hai thôn vừa đánh vừa chạy tới bãi tha ma thì Tiểu Vân và Tiểu Phượng đã đứng bên ngoài mõ mới của Diệp gia.

Người Diệp gia đã thực hiện xong nghi thức cuối cùng, những người lớn tuổi đã theo thôn trưởng về trước dùng bữa và nghỉ ngơi, còn lại những người trẻ tuổi tiêu bối của Diệp gia đang thu dọn đồ đạc, chuẩn bị trở về.

Thôn Đại Thủ trọng lễ pháp, mà lễ pháp cũng không biết đã hình thành như thế nào, dù sao thì từ hai mươi năm trước, kể trong nhà có tang sự, người ta đều sẽ đem những đồ cúng cuối cùng đặt trên bàn cúng để lại bái tha ma, nếu có người thật sự khó khăn sẽ tới bái tha ma nhặt những thứ đồ cúng nửa hư nửa thiu này về nhà chôn đỗ qua mấy bùa, xem như tang gia bố thí tích đức cho người chết; nếu người nhà nghèo sọ xúi quẩy không chịu ăn thì bố thí cho chó hoang mèo hoang.

Điệp gia là phú nông giàu nhất thôn Đại Thủ, đồ cúng nhà họ đương nhiên là đồ tốt nhất, bị người khác ham muốn không có gì bất ngờ.

Nhưng không tôi nỗi người của tang già còn ở đây mà bày ra dáng vẻ ta túi láy đồ cúng chứ? Như vậy khiến tang già làm sao chịu nổi? Theo lý thuyết, bất kể ai có quyết tâm láy đồ cúng, dù đợi không được đến ngày mai thì tốt xấu gì cũng phải đợi người Diệp già đi hết mới ra tay chứ? Đây là lẽ pháp mà.

- Nhóc, tui con là người thôn nào?

Một tiểu thanh niên Diệp gia tò mò hỏi.

Tiêu Phrông vô thức định trả lời thì bị Tiểu Vân giấm mắt tiếng, dù không rõ tại sao nhưng cô vẫn ngoan ngoãn cắn môi, cúi đầu ra vẻ xấu hổ.

Một nàng dâu của Diệp gia tỉ mỉ đánh giá hai đứa trẻ áo quần lam lũ này, đoán theo trực giác:

- Là thôn Tiêu Quy à?

- Sao lại nghĩ đến thôn Tiểu Quy?

Thanh niên nọ cau mày hỏi.

- Hù.

Nàng dâu khẽ hùi, lười nói. Ai cũng biết, trong bốn thôn quanh đây, chỉ có thôn Tiều Quy da mặt đặc biệt dày, tính tình đù ngang ngược, khiến ba thôn kia phải cam bái hạ phong.

- Hai đứa là người của thôn Tiểu Quy à?

Thanh niên nỗ lực tình hình rất tốt, cảm thấy nên hỏi rõ ràng để tránh trách nhiệm.

Tiêu Văn lắc đầu lia lịa, dùng giọng điệu lấp bấp của đứa trẻ thật thà chốn thôn quê nói:

- Tui, tui con là người của thôn Lý Gia. Tui con muốn, muốn nhân lúc người thôn Tiểu Quy chưa đến, lấy một cái bánh ngọt ____ tui con không tham lam, chỉ lấy một cái thôi, cái nhỏ nhất là được ____

Nói đến câu cuối, vẻ mặt cô bé đầy quẫn bách và đáng thương, khuôn mặt đen đúa biến thành màu đỏ tím.

- Không lẽ người thôn Tiếu Quy thật sự dám tới đây cướp?

Nàng dâu kia cất giọng the thé nói.

Những người khác của Diệp gia đều đã thu dọn đồ đạc xong, nghe tiếng của nàng đâu kia thì đều di sang bên này, mồm nấm miệng mười nói

- Người thôn Tiều Quy dĩ nhiên dám nói, có điều sợ là lúc này không tới được. Sáng sớm ta đã nghe thê tử Trần già nói Trần Đại Hổ nhà cô ấy tụ tập cả đám trẻ chạy đến đầu cầu ngăn người. Vương Đại Thành đó đúng là đủ ngang ngược, nhưng Trần Đại Hổ của chúng ta cũng không phải giấy, nhất định sẽ không để chúng chiếm được chút lợi ích nào.

- Khó nói khó nói. Trần Đại Hổ tuy sức lóm nhung chống không nổi kiêu đánh không cần mạng của bọn hung ác thôn Tiểu Quy đâu. Ta thấy, đầu cầu kia, tám phần là thủ không được. Cuối cùng những thứ đồ cúng này vẫn để người của thôn Tiểu Quy cướp đi hon phấn nả.

Có hàng xóm ác là nỗi đau chung của cả ba thôn cạnh thôn Tiêu Quy. Họ vô cùng thống hận, nhưng lại không dám gây chuyện, có hét súc không có bất kỳ lui tới nào với thôn Tiêu Quy, bình thường chấp nhận chịu thiệt một chút nhưng đáy lòng vẫn tức giận khó mà an ủn. Cho nên bất kể lúc nào nói nỗi người nào, chỉ cần nhắc tới thôn Tiêu Quy đều sẽ cau mày.

- Đúng là không có vương pháp, người thôn Tiêu Quy thật càn rỡ!

Có người đậm châm than thở.

- O! Mọi người nghe xem, có phải một đám trẻ đang chạy qua đây không?

Có người thính tai, mơ hồ nghe được tiếng ồn ào của bọn trẻ cách đó không xa.

- Ôi! Nhất định là người thôn Tiêu Quy tới rồi, ta đã nói Trần Đại Hổ thủ không được mà.

Lúc này người nam tử trẻ tuổi nói chuyện với hai đứa trẻ đầu tiên cau mày suy nghĩ, đưa tay cầm lấy cái gùi trên tay Tiêu Vân.

Tiêu Vân nhút nhát không dám ngăn, chỉ lúng túng nói:

- Đại ca ca, trong gùi chỉ có hai gốc rau đắng và rễ cỏ, chẳng đáng gì...o, nếu huynh muốn dùng gùi, lấy đi cũng không sao, trả về lại đan một cái là được...

Người nam tử trẻ tuổi bị lời của đứa trẻ đàng hoàng làm xúc động, bước chân đang đi về phía đồ cúng ngừng lại, xoay người cười với Tiêu Vân, nói:

- Nhóc, đừng sợ, ta không lấy rau đắng của đệ, cũng không lấy gùi của đệ, mấy đứa hung ác thôn Tiêu Quy sắp tới cướp đồ cúng rồi, ta lấy một ít cho hai đứa, hai đứa mau theo hướng kia về thôn Lý Gia đi, đừng để bọn thôn Đại Thụ thấy. Những thứ đồ cúng này, bọn chúng đã thèm thuồng lâu rồi, còn lén phân chia xong nữa. Không ai lấy được sẽ không có tranh chấp, nếu người có người không át sẽ náo loạn.

Nói xong, cậu ta càng đi nhanh hơn về phía đồ cúng, không lâu sau đã đem hết những đồ cúng trông còn sạch sẽ chưa bị hư vào trong gùi, chỉ để lại chỗ cũ những món bị dính quá nhiều tàn nhang bụi bặm và những món rõ ràng đã bị ôi thiu.

Thức ăn bẩn và hư đến mức hoàn toàn không thể cho vào miệng, tin rằng ngay cả những đứa trẻ có tính thô phi hung ác bẩm sinh của thôn Tiêu Quy cũng không muốn cướp; cho nên dù đồ cúng có bị chiếu có thì những thứ này cũng có thể yên ổn để lại. Một phần lão tổ tông dù sao cũng phải bày ít đồ dẹp mắt, suy cho cùng cũng là một ngôi mộ mới.

- Nào, đệ deo vào, mau đi đi. Chúng ta cũng phải về.

Người nam tử trẻ tuổi cẩn thận khoác gùi lên lưng Tiêu Vân để cõi deo.

- Đúng đúng, huynh muội các người mau đi đi! Nếu không đợi lát nữa bọn hung ác thôn Tiêu Quy qua đây thì các người ngay cả cộng cõi cũng đừng mong giữ lại.

Nàng dâu nọ liên tục khoát tay đuổi người.

Tiêu Vân vẫn diễn cho đủ, vẻ mặt đầy bất an và cảm kích, bước chân cũng chậm chừ, lúng túng nói:

- ...Đại ca ca cho quá nhiều, con không cần nhiều như vậy, con, con có thể chia một ít cho họ...

- Người cái đứa ngốc này! Nghèo đến vậy mà còn sinh ra cái tính đàng hoàng, cả đời này của người hết hi vọng rồi! Đi mau đi mau! Nhìn cái bộ dạng ngốc của người là ta phiền!

Nàng dâu nọ tính cách quả quyết gọn gàng, đau đầu nhất chính là loại người tốt rách việc làm việc lê thê không dứt khoát này.

Những người Diệp gia khác cũng giống vậy, vừa tội nghiệp hai đứa trẻ nghèo khổ mà đàng hoàng này, vừa không ưa nổi bộ dạng rụt rè của chúng, chỉ muốn mau chóng đuổi hai đứa đi.

Nam tử trẻ tuổi kia là một người tốt bụng, dẫn hai đứa trẻ đến một con đường tắt đi qua thôn Lý Gia, sau khi thấy họ biến mất trong rừng cây mới quay lại hội họp cùng người nhà, rồi khỏi bãi tha ma.

Người Diệp gia vừa ra khỏi bãi tha ma, người đi đầu suýt bị mấy đứa trẻ đụng ngã, nhận ra là Vương Đại Thành của thôn Tiêu Quy, người Diệp gia bầu môi nhưng không nói gì, chỉ lùi lại mấy bước cách xa bọn trẻ đang đấu đá lung tung, nghe bọn chúng kêu gào đòi lấy hết đồ cúng, người Diệp gia đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt có chút khoái trá.

Hãy là chuyện có thể khiến người của thôn Tiêu Quy chịu thiệt điều khiến thôn dân của ba thôn kia vui vẻ thật lâu.

Không lâu sau, người Diệp gia thấy Trần Đại Hổ dẫn mấy đứa trẻ nhón nhác chạy tới, thậm chí chưa kịp chào hỏi người Diệp gia đã vọt vào bãi tha ma, nói những lời tức giận muốn khiển Vương Đại Thành đẹp mặt rất rõ ràng là đã chịu thiệt nhiều.

Người Diệp già lại nhìn nhau mấy lần, cười trộm rồi lặng lẽ về thôn.

Tuy lần này thôn Đại Thụ không có được chỗ tốt nhưng thôn Tiều Quy phí nhiều công sức xông qua cướp cũng không cướp được gì, thật sự là hả lòng hả dạ.

- Tiều Vân, tại sao bọn họ nhác tới thôn Tiều Quy chúng ta là cau mày?

Tiêu Phuong hỏi.

- Bởi vì chúng ta nghèo, nghèo đến cùng cực, nghèo đến không cần mạng nữa.

- Bọn họ khinh chúng ta nghèo?

- Không phải. Bọn họ khinh chúng ta không nói đạo lý với bọn họ.

- Sóng không nói mà còn nói đạo lý gì chứ?

Tiêu Phuong bối rối.

- Sóng không nói mà người còn có sức để ý người ta có khinh người hay không?

Câu nói nhẹ nhàng của Tiều Vân đã đánh tan lòng tự ti và tự tôn của Tiều Phuong không còn tung tích.

- Tiều Vân, người thôn Đại Thụ đều ngu, chúng ta không chia thức ăn cho người khác đâu.

Tiêu Phuong không nhịn được ló đầu lần thứ ba mươi hai vào trong gùi Tiều Vân, vén lớp rẽ cỏ rải phía trên ra một chút, nuốt nước miếng nhè nhẹ những thứ bánh ngọt, bánh bao bột mì trong đó mà cười ngây ngô. Những đồ dùng này trông rất ngon, cả đời cô cũng chưa từng thấy chứ đừng nói tới ăn.

Hai cô bé mỉm cười trước đã lên kế hoạch xong xuôi, phải tranh thức ăn trước khi bọn Vương Đại Thành chạy tới, lấy một ít rồi mau chóng chuồn mất. Phong tục của thôn Đại Thụ là đồ dùng lễ bảy ngày sẽ đặt tại bãi tha ma, người khác lấy dùng hay tự ôi thiêu đều mặc kệ. Các cô đã nhầm tới đồ dùng này từ lâu, quyết định muốn tranh một ít nhưng không ngờ người Diệp già lại đích thân cho.

Chủ động đi lấy và được người khác bối thí, cảm giác không giống nhau.

- Có lẽ đến khi người có đủ thức ăn rồi, ăn không nổi nữa, cũng sẽ đưa thức ăn mà người không muốn ăn cho người khác.

Tiêu Vân không thích cảm giác được người khác bối thí nhưng cô hiện tại không có lựa chọn nào khác.

- Ta không có đâu. Đưa thức ăn cho người khác rồi bị người ta cười ngu ở sau lưng à? Ta lại không ngu.

Tiêu Phuong hậm hực nói xong, suy nghĩ một chút rồi lại nói:

- Nếu ta cho người khác thức ăn thì nhất định là người đó giúp ta làm việc. Cho dù thấy người ăn xin sắp chết đói, ta cũng tuyệt đối sẽ không cho không. Khi ta không còn đói nữa thì mới nói đạo lý với người ta. Đạo lý của ta chính là: giúp ta làm việc, ta sẽ cho thức ăn.

Cảm thấy mình rất có hùng tâm tráng chí nhưng không được Tiều Vân phụ họa, Tiều Phuong bất mãn chạy đến bên cạnh Tiều Vân, kéo ống tay áo cô bé hỏi:

- Người nói xem, đạo lý của ta như vậy có phải rất có đạo lý không?

- Ủ, người cảm thấy có đạo lý là được.

Tiêu Vân trả lời rất qua loa.

Tiêu Phuong đầy cô mệt cái, nói:

- Người sao thế? Chúng ta hôm nay lấy được nhiều thức ăn ngon vậy cơ mà! Người còn có gì bất mãn.....A, ta nói, người không phải là để ý người ta nhận nhầm người thành con trai chứ? Vậy cũng hết cách, ai bảo người đầu trọc _____

Tiêu Vân lườm khiếp Tiều Phuong im lặng. Cô cao giọng:

- Ta mà để ý loại chuyện nhầm chán này à!

Rõ ràng rất để ý...Tiều Phuong chỉ dám oán thầm trong bụng.

- Nếu không thì vẻ mặt hưng của người là thế nào?

- ...Tiều ca vừa nãy của Diệp già là một người đọc sách.

Giọng Tiêu Vân rầu rĩ.

- Ngưng! Cả thôn Đại Thụ ai không nói mình là người đọc sách? Lần trước gặp Trần Nhị Nữu, nó còn nói với ta cả nhà nó đều biết viết tên của mình, nó còn viết lên đát cho ta xem nữa, khi dễ ta không biết chữ, rõ ràng chính là vẽ lung tung mà cứ nói là tên của nó. Nó nói phải thì là phải, ta nhìn đâu có hiểu.

Tiêu Vân không hè tiệp lời phê bình sự ra vẻ cũng như tư thế luôn cao hon người khác một bậc của thôn dân thôn Đại Thụ. Cô cúi đầu nhớ đến những lời nói của người thanh niên họ Diệp kia khi đưa đồ cũng còn ăn được cho cô, từ đó cô tống kết ra được, câu nào đó trong những câu chữ mẫu thân dạy cô không phải là nói lung tung—— “bất hoạn bần nhi hoạn bất quân”. (câu của Khổng Tử, nghĩa là “không lo phân chia ít mà chỉ lo phân chia không đồng đều”)

Mẫu thân luôn muôn cô học thuộc những câu kỳ quái nhưng lại không giải thích được những câu đó nói gì. Chỉ một phần rất ít là mẫu thân có thể nói rõ, còn đa phần là không, mẫu thân chỉ có thể ép buộc cô học thuộc lòng, bảo là đợi sau này cô lớn sẽ từ từ hiểu được.

Mặc dù mẫu thân chưa từng nói với cô ý nghĩa của những câu mà cô học thuộc lòng một cách máy móc kia, nhưng hiện tại, Tiêu Vân phát hiện cô hình như đã hiểu được một ít rồi.

Những câu cô học thuộc lòng kia tuy không hoàn chỉnh nhưng hẳn là thứ mà người đọc sách hay học; chứ không phải như mẫu thân thuận miệng lừa cô rằng chúng chỉ là những bài đồng dao dân dã ở quê bà.

Tiêu Vân chợt phát hiện mình cũng rất có khí thế thẳng lưng ưỡn ngực, thân thể đang đeo gùi nặng bát ngò ưỡn lên, sau đó _____

Phịch!

- Ai da! Tiêu Vân! Sao ngươi lại ngã ngửa? Mau đứng dậy mau đứng dậy! Đừng đè hư thíc ăn ngon!

Tiêu Phượng thét lên.

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chương 5 (1)

Thận Nghiêm Am đối với bốn thòn nhỏ dưới núi Vô Quy Sơn mà nói, là một nơi thần bí khó mà thán thiết.

Các thôn dân chỉ biết am này thờ Phật Tổ nhưng không nhận cúng bái lễ Phật hay nhang đèn cung phụng của người ngoài.

Cổng lớn của am quanh năm đóng chặt, không mở ra bên ngoài, trong am là ba bốn ni cô sinh sống, họ mỗi ngày ngoại trừ niệm kinh thì xuống ruộng trồng trọt; mỗi tháng sẽ xuống núi một lần mua những vật dụng cần thiết, cuộc sống cực kỳ đơn giản, đồng thời hầu như không giao thiệp với thôn dân.

Thận Nghiêm Am xây am mười mấy năm nay đều sống như vậy, các thôn dân sớm đã nhìn thành quen, dù vẫn đầy hiếu kỳ với am ni cô này nhưng không ai vì tò mò mà tùy tiện đi nghe ngóng chuyện trong am. Ngược lại những lời đồn bấy lâu truyền ra những sự tích rất dọa người. Những chuyện ma quái, chết chóc này nó đều là người lớn thuận miệng lấy ra dọa con nít để chúng đừng khóc đêm. Thật sự rất hiệu quả.

Đối với những lời đồn đai không hay bên ngoài, người của Thận Nghiêm Am chưa bao giờ ra mặt làm sáng tỏ mà cứ mặc kệ, chỉ cần thôn dân không đến cửa quấy rầy, đôi bên đều bình an vô sự.

Mọi người đều có hết sức cách xa Thận Nghiêm Am trên núi này, cho nên Tiêu Vân không hiểu tại sao mẫu thân mới đi làm việc mười ngày đã yêu cầu cô cùng đi.

- Tại sao mẹ muốn con đi cùng đến Thận Nghiêm Am? Họ sẽ cho mẹ thêm nhiều tiền ư?

Tiêu Vân ăn một bữa no hiếm thấy với mẫu thân, trong miệng vẫn còn dư vị thơm ngon của bánh chiên, cô đem mùi vị còn sót lại trong miệng cùng với nước miếng nuốt vào trong bụng, thỉnh thoảng chép chép miệng, không để lãng phí chút nào.

Mẹ Tiêu Vân đang ngồi trong góc bên bếp lò, cúi đầu nương theo ánh lửa trong bếp khâu vá y phục, nghe nữ nhi hỏi bèn trả lời:

- Không phải vấn đề tiền. Các ni sư chỗ đó đều hiểu văn biết chữ, mẹ đã nói với mấy sư phụ xong rồi, để con đi giúp họ chép kinh Phật, mẹ xin rất nhiều ngày họ mới miễn cưỡng đồng ý.

- Con không làm không công cho người ta đâu.

Tiêu Vân nói:

- Con ở nhà còn có thể gánh nước chè cùi, vào núi tìm chút rau dại, đi Thận Nghiêm Am thì được cái gì?

Cô luôn rất thực tế.

- Một bữa cơm chay đủ no.

Bạch nương từ nhẹ nhàng nói một câu đã làm tiêu tan kháng cự của Tiêu Vân. Mắt cô sáng lên, rất biết được voi đói tiền, hỏi:

- Chỉ một bữa sao? Nếu con chép muộn, có được ở lại ăn tối không?

- Vậy thì phải xem bản lĩnh của con rồi.

Bạch nương từ nói đến đây, thở dài:

- Cũng không thể cứ để con cầm nhánh cây viết chữ trên đất mãi được, con phải biết cách cầm bút thế nào, tư thế cầm bút rất quan trọng. Có lẽ chờ con được các sư phụ ưu ái, họ sẽ sẵn lòng tặng con những cây bút cũn. Đến lúc đó con ở nhà có thể thám nước viết chữ lên bàn. Chúng ta không mua nổi mực, trước tiên chỉ có thể như vậy.

- Chữ biết viết là được rồi, cần gì phải chú trọng?

- Nét chữ tốt rất quan trọng.

- Trong thôn chúng ta chỉ có người nhà thôn trưởng biết chữ, con thấy chữ của thôn trưởng cũng chả ra sao nhưng ông ấy vẫn cứ là một thôn trưởng.

Tiêu Vân nghĩ rồi lại nói:

- Hôm nay con thấy chữ trên bia mộ của lão tổ tông Diệp gia thôn Đại Thụ cũng không tính là ngay ngắn, nghe nói chữ đó là của tú tài thôn Đại Thụ viết. Chữ con còn đẹp hơn chữ tú tài đó nhiều.

- Con đừng có so sánh với người bình thường.

Bạch nương từ không có tài ăn nói, ít nhất khi dùng để thuyết phục nữ nhi trước giờ luôn rất có chủ kiến của mình, bà luôn lộ vẻ vui vẻ. Nhưng bà có một trái tim kiên định, chuyện bà đã quyết tâm làm thì dù người khác cảm thấy không có lý lẽ, bà vẫn căn răng làm cho bằng được.

- Vậy con phải so sánh với ai? Người bên ngoài thôn Tiêu Quy sao? Hay người trong huyện thành? Nhưng con cả đời đều sống ở đây, không gặp được người bên ngoài thì so sánh thế nào? Vâng, con không phải con trai, sau này con sẽ kiếm nhiều tiền nuôi mẹ nhưng mấy chuyện như làm rạng rỡ tổ tông gì đó, mẹ đừng có mong chờ, cái đó con nỗ lực cũng không được.

Tiêu Vân rất rõ ràng, đây không phải thời đại nữ nhân làm chủ. Một nữ nhân dù có thành công đến đâu đi nữa cũng không khiến họ hàng quê quán cảm thấy vinh quang.

Bạch nương từ nghe nữ nhi thực tế như vậy, bèn dừng công việc trong tay lại, kinh ngạc nhìn ngọn lửa trong bếp lò, nhất thời không nói gì, ánh mắt ngỡ ngàng.

- Mẹ, mẹ mong con tiến bộ nhưng con cố sức học chữ đọc sách thì có thể tiến bộ đến đâu? Cho dù con thành người viết chữ giỏi nhất cả thôn thì cũng đâu được làm thôn trưởng.

- Tiêu Vân, cha con từng là thợ săn có năng lực nhất thôn, vì có năng lực nên ông không cam lòng làm một người thôn Tiêu Quy bình thường, dù một số việc làm của ông bị người khác cho rằng ngu ngốc...

- Chuyện này con biết. Con nghe Vương Lão thám bàn tán về cha với người khác, bà ấy nói cha là một người ngốc, tích góp được nhiều tiền mà không tranh thủ mua đất cát nhà, lại đem hết giá tài vào huyện thành mua vợ. Lão thám còn nói, dù là mua vợ cũng chưa thấy ai mua mắc như vậy, số tiền đó có thể đến các nhà nghèo mua về tận ba cô vợ. Cho nên cha nhất định là bị người trong thành lừa gạt, thật là ngốc.

Do tiếng xấu của thôn Tiêu Quy ở huyện Vĩnh Định, thông thường nếu không phải già đình quá khó khăn, cộng thêm điều kiện bán thân của nữ tử quá tệ thì không nhà nào gả khuê nữ đến cái thôn nghèo này. Cho nên nam nhân thôn Tiêu Quy muốn cưới vợ chỉ có hai con đường: cưới nữ tử cùng thôn, và, tốn nhiều tiền đến các nhà nghèo mua vợ.

Mẹ Tiêu Vân cũng là được mua về, nhưng không phải mua từ nhà nghèo mà là khi cha Tiêu Vân tới huyện thành bán hàng da thấy một người rêu rao bán lỗ vốn một nữ tử đang bệnh nặng _____ cũng chính là mẹ Tiêu Vân. Không biết tại sao chỉ vừa gặp lần đầu tiên, cha Tiêu Vân đã nhất quyết mua cho bằng được nén móc hết cả giá tài công thêm tiền vay được của một thôn dân khác, dưới tình huống người bán cảm thấy rất lỗ vốn còn cha Tiêu Vân hâu như táng giá bại sản đã giao dịch thành công mẹ Tiêu Vân.

Khi đó không chỉ người thôn Tiêu Quy thấy cha Tiêu Vân ngu mà ngay cả người của ba thôn lân cận cũng xem đây như một câu chuyện thú vị tán gẫu hon ba tháng, lúc nào cũng chỉ chỉ chỏ chỏ cha Tiêu Vân, cảm thấy thôn Tiêu Quy vô cùng hung ác lại cho ra một kẻ ngốc vung tiền lung tung, quả là hả dạ.

Khi mẹ Tiêu Vân được dùng “số tiền lớn” mua về, kỳ thực đã bệnh đến mức thoi thóp; nhưng cha Tiêu Vân kiên quyết không để bà chết, cẩn rằng thế chấp đất đai cho tộc huynh, mời đại phu tới chữa bệnh cho bà, cẩn thận điều dưỡng, cuối cùng sau nửa năm thì khỏi hẳn; kể đó, những nam nhân từng cười cha Tiêu Vân ngu thì không cười nổi nữa. Với những nam nhân quê mùa chưa từng thấy việc đòi mà nói, mẹ Tiêu Vân da trắng eo thon, khí chất thanh tú, dung mạo xinh đẹp, quả thực là một tiên nữ.

Các nữ nhân vẫn nghiến răng nghiến lợi nói cha Tiêu Vân ngu, không chịu sửa miệng; nhưng các nam nhân thì ngậm miệng không nói ngay cả khi khác người khác nứa, thỉnh thoảng nhìn Bạch nương từ ở xa xa, họ không nhịn được mà thâm thầm liên tục nuốt nước miếng, hâm mộ cha Tiêu Vân có phúc.

Nam nhân là động vật rất cảm tính, tuy lý trí biết rằng cưới vợ nên cưới người giỏi giang khỏe mạnh dễ nuôi, nhưng nếu họ cũng gặp đại mỹ nhân như mẹ Tiêu Vân thì e rằng cũng sẽ bất chấp tất cả đem hết gia sản đi cầu hôn.

- Tiêu Vân, người lớn nói chuyện phiếm, một đứa trẻ như con sao có thể nghe?

Bạch nương từ không ngờ nǚ nhi sẽ kéo đê tài đến đây, bèn nghiêm giọng quở trách:

- Loại chuyện thế này về sau không cho phép nữa.

- Người ta nói to tiếng như vậy, chẳng lẽ mẹ bảo con bị tai tròn sao? Người ta dám nói, tại sao con không dám nghe?

Bạch nương từ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngang ngược bướng bỉnh của nữ nhi, cảm thấy có chút bất lực. Con bé này, ngoại trừ tướng mạo đặc biệt thanh tú hơn bọn trẻ trong thôn ra, còn tính tình thì đúng là điển hình của người thôn Tiêu Quy, vừa ngang tàng vừa bá đạo, mặc kệ người khác bàn tán khó nghe thế nào đều không hề chịu thiệt.

- Tiêu Vân, nghe mấy lời bàn tán đó không có ý nghĩa. Mẹ không muốn con nghe thành thói quen, cho rằng cuộc sống nên là như vậy, sau khi lớn cũng thành người như vậy. Còn nhớ câu chuyện “Mạnh mẫu ba lần chuyển nhà” mẹ kể cho con chứ? (“Mạnh mẫu ba lần chuyển nhà”: Chuyện kể rằng, lần thứ nhất, mẹ con Mạnh Tử sống gần bãi tha ma. Hàng ngày, Mạnh Tử vẫn thường ra đó nô đùa, Mạnh Tử thường diễn lại những cảnh ông nhìn thấy ở bãi tha ma. Mạnh Mẫu nhận thấy đây không phải là chỗ ở tốt cho con trai mình, bà liền chuyển nhà sang một khu phố mua bán sầm uất nhưng tình hình không khả quan cho lắm. Mạnh Tử học cách cân, đong, đo, đếm của những kẻ mua bán, hay khoe khoang đồ của mình. Lần này, Mạnh Mẫu chuyển nhà đến gần một ngôi trường, Mạnh Tử sống gần đây nên học những khuôn mẫu lễ giáo, học hành chăm chỉ, lúc bấy giờ Mạnh Mẫu mới thở phào: “Đây mới là chỗ ở của con ta”.)

Tiêu Vân gật đầu, nhanh chóng đọc một đoạn về Mạnh mẫu:

- “Tích Mạnh mẫu, chọn láng giềng con không học, phá khung dệt.”

Tiêu Vân cảm thấy Mạnh mẫu đúng là một người không tiếc của. Tức giận thì đánh con mình một trận là được, tại sao phải phá khung dệt? Sửa lại tốn rất nhiều tiền chử bộ.

- “Tam tự kính” của mẹ chỉ dạy đến đó thôi, phần sau thì không nhớ.

Những lời bộc trực mà vô tâm của Tiêu Vân khiến Bạch nương từ nhất thời có chút lúng túng _____ hết cách, bà dù sao cũng không phải người sinh ra và lớn lên ở thôn Tiêu Quy, không có thuộc tính mặt dày; so với việc huých tết, bà quen kiêu uyển chuyển hàm súc hơn. Hít sâu mấy hơi, bà mới cẩn rằng nói:

- Con cứ mặc kệ mẹ nhó “Tam tự kính” đến đâu. Cái mẹ muốn nói là sở dĩ Mạnh mẫu ba lần chuyển nhà là vì mong con mình có một môi trường trưởng thành tốt, một cách tự nhiên mà trở thành người quân tử có đạo đức tốt. Điều này nói rõ những người con tiếp xúc rất quan trọng, bởi vì con rất có thể sau này sẽ trở thành người như vậy.

- Mẹ không mong con lớn lên thành người thích bàn tán chuyện người khác như một số người trong thôn Tiêu Quy, vậy mẹ mong con sau này làm ni cô à? Nếu không thì tại sao bảo con theo mẹ đi Thận Nghiêm Am?

Tiêu Vân hiểu kỵ hỏi.

- Mẹ sao có thể muốn con làm ni cô chứ! Mẹ nói rồi, muốn con đi Thận Nghiêm Am là để con học cầm bút, viết chữ. Bút nghiên giấy mực đều là những thứ mẹ lo không nỗi nhưng lại là thứ con nhất thiết phải cần.

- Mẹ không sợ con theo các ni cô chép kinh Phật lâu ngày thì cũng chạy đi làm ni cô sao?

- Con sẽ không làm ni cô.

Bạch nương từ nhẫn nại không nghiến răng, cố gắng duy trì tác phong xử sự lạnh nhạt của mình, không để mình học theo các bà thô bạo thôn Tiêu Quy, vừa nghe trẻ nhỏ cãi lại là lập tức dùng bạt tai đánh, kèm theo những lời mắng chửi đầy thô tục.

- Tại sao không?

- Làm ni cô không thể ăn thịt. Đợi khi con có tiền, con có thể nhịn không ăn thịt sao?

- Không nhận được.

Tiểu Vân lắc đầu, đôi mắt xoay chuyển, nói:

- Nhưng nếu con lén ăn thì ai mà biết?
- Trời biết, đất biết, chính con biết.

Bạch nương từ không còn sức giận, bà kéo Tiểu Vân ngồi bên cạnh, chỉ lên trán cô:

- Tiểu Vân, con là một đứa trẻ thông minh, một câu nói bình thường của người khác, con có thể dễ dàng tìm ra được lỗi hỏng; những quy tắc thông thường của cuộc đời, con có thể từ trong đó đào ra được chỗ tốt cho bản thân. Thông minh như vậy sẽ khiến con rất nguy hiểm, nên con phải đặt ra cho mình một giới hạn.

Bà sợ đứa trẻ này sẽ sinh ra tính tình quá mức tùy tiện làm bậy.

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cừng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chương 5 (2)

- Giới hạn là ý gì?

Tiểu Vân không hiểu từ này nghĩa là gì. Cô còn quá nhỏ, mà mẫu thân lại nói với cô những đạo lý quá lớn, đa phần cô đều không hiểu.

- Ủm..mẹ không dùng đạo đức để yêu cầu con, tóm lại chính là: có cái nên làm, có cái không nên làm. Ý của câu này...

Con bé còn nhỏ như vậy, dạy thế nào đây? Bạch nương từ rất phiền não. Nói quá đơn giản, nó sẽ không để tâm; nói quá phức tạp, nó sẽ nghe không hiểu. Mà kiến thức trong bụng bà lại vô cùng có hạn, không đủ để truyền thụ hay giải đáp thắc mắc...

- Hả?

Tiểu Vân chớp mắt chờ đợi.

Bạch nương từ cố gắng suy nghĩ nhưng không nghĩ ra được cách giải thích nào chuẩn xác. Mặc dù bà luôn dạy Tiểu Vân đọc thuộc lòng một ít tác phẩm kinh điển nhưng lại không có năng lực giải thích _____ dù sao năm đó sở dĩ bà gắng gượng học thuộc những câu văn chương này đều là vì yêu cầu công việc chứ không ai giải thích rõ cho bà.

- Tóm lại, đợi con lớn lên, học được nhiều kiến thức hơn, hiểu được nhiều đạo lý hơn, con sẽ hiểu ý mẹ.

Bạch nương từ cuối cùng chỉ có thể nói như vậy.

Lời nói không có trách nhiệm như thế hiển nhiên không thể khiến Tiểu Vân hài lòng. Cô cau mày hỏi:

- Học vẫn biết chữ chính là để nói đạo lý với người khác sao?
- Không. Nói chính xác là để con có cuộc sống tốt hơn. Khi con nhất thiết phải nói đạo lý thì con đã học được hết thảy, đủ để con ứng phó.

Bạch nương từ thở dài, nhẹ nhàng vuốt ve đầu trọc của nữ nhi, nói:

- Năm đâm mạnh, giọng nói to chi có tác dụng ở trong thôn. Ra khỏi cái thôn hoang vắng chốn biên thùy này thì con nửa bước cũng khó đi. Khi con có cơ hội được đi xa, được leo cao, hiểu biết càng nhiều, con sẽ càng hiểu, đọc sách biết chữ mới là cội nguồn để vươn lên. Ít nhất, khi biết chữ, ở bên ngoài con sẽ không bị người ta lừa gạt ký giấy bán mình trong nháy mắt.

- Nam nhi dòng chính nhà thôn trưởng đều được đưa đến huyện thành đi học, cũng là vì vậy sao?

- Ủ. Con nghĩ xem, thôn trưởng và phú hộ của mỗi thôn, tại sao hổn có chút tiền đều đưa con mình đi học? Chẳng lẽ đi học có thể khiến những người kia cày thêm được vài mẫu ruộng sao? Tại sao họ không dùng tiền mua đất cát nhà tích trữ lương thực? Mà lại tốn rất nhiều tiền để cho con mình đi học?

- Là vì đi học có thể giúp họ thu hoạch nhiều hơn cả mua đất sao?

- Ủ, có thể nói như vậy.

- Là chỉ việc thi trạng nguyên sao?

Tiêu Vân đột nhiên nghĩ đến cô thường nghe Vương Đại Thành ba hoa nói đường ca nhà hán trong thư viện ở huyện thành học hành rất tốt, sau này chắc chắn sẽ thi đậu trạng nguyên.

- Thi trạng nguyên quá khó, khó hơn cả lên trời. Đại Uông ba năm tổ chức một kỳ thi, học sinh giỏi nhất cả nước tụ tập ở kinh thành, trong mấy trăm mấy ngàn người chỉ lấy một trạng nguyên đứng đầu, con nói dễ làm sao?

Bạch nương từ bật cười, hồi lâu mới nói với nữ nhi vẻ mặt đang nghĩ hoặc:

- Dù là nhà giàu có sinh ra và lớn lên ở kinh thành, ba tuổi học võ lồng, sáu tuổi đến thư viện nổi tiếng nhất học tú thư ngũ kinh với giáo sư tài giỏi nhất, cần cù chăm chỉ không ngừng khổ luyện, thiên phú nỗ lực không ít nhưng cả đời cũng chưa chắc thi đậu được trạng nguyên.

- Ý mẹ là, thứ gọi là trạng nguyên, thôn Tiêu Quy chúng ta đừng hi vọng?

Bạch nương từ gật đầu đương nhiên, không chút mảy may khinh thường, đây đơn thuần là sự thật. Bà bình luận:

- Mẹ thấy trưởng tôn dòng chính nhà thôn trưởng rất tốt, đậu tú tài không thành vấn đề. Thi đậu tú tài, được công danh là có thể đảm bảo cho chi chính miễn đóng thuế. Có gắng thêm chút nữa, bậc cao hơn, có lẽ có cơ hội thi đậu cử nhân. Muốn làm huyện lệnh huyện Vĩnh Định, thân phận cử nhân là đủ rồi.

Dù sao huyện Vĩnh Định là vùng đất ác mà các tiến sĩ thông thường tránh còn không kịp.

- Thì ra thôn trưởng thật sự muốn tôn tử ông ấy sau này làm huyện lệnh?

Tiêu Vân hiểu ra:

- Đây là chỗ tốt của đi học phải không? Thi cử nhân thi trạng nguyên, sau đó làm quan. Dân chúng trông chờ, dù bản thân ăn không đủ no cũng phải nộp thuế cho quan gia, bọn họ nói thu bao nhiêu là thu bấy nhiêu, rõ ràng không hề tự tay cày bừa lao động mà có thể lấy đi lương thực trong tay các nhà nông.

- Không phải như thế, làm quan cũng không phải muốn làm gì thì làm____ ôi, loại chuyện này không liên quan đến con, chúng ta đừng nói nhiều nữa. Quay lại chuyện đi học đi! Nếu con có sức, cùng làm có thể cày bừa thêm vài mẫu ruộng; nhưng nếu con có kiến thức, con có thể làm được rất nhiều.

- Nữ nhi có thể thi trạng nguyên không?

Bạch nương từ ngân người, cười khổ lắc đầu.

- Mẹ bảo con đọc sách viết chữ không phải vì muốn con thi trạng nguyên.

- Nếu con đọc sách tốt hơn cả tôn tử của thôn trưởng, tốt hơn cả tú tài thôn Đại Thủ cũng không thể thi trạng nguyên sao?

- Không được. Tiêu Vân, con là nữ nhi.

Bạch nương từ trùi mến ôm lấy nữ nhi, nói nhỏ:

- Con không làm được trạng nguyên nhưng sau này con có thể làm mẫu thân của trạng nguyên, để nhỉ từ của con kiếm cho con một lệnh phong, được triều đình nuôi dưỡng, được người đời tôn kính. Cha con ấy, chí khí lớn, lúc con chưa ra đời đã nghĩ đến việc tích góp tiền cho con sau này đi học, nói là dù không phải nhỉ từ cũng có thể học văn biết chữ, sau này dạy cho đệ đệ. Sau khi con ra đời, cha con nói, khuê nữ này tướng tá thông minh, nhất định phải cho con đi học, sau này gả vào một gia đình tốt, dạy dỗ ra một đại trạng nguyên. Hiện tại mặc dù mẹ không có tiền cho con đến học đường nhưng sẽ cố hết sức để con học được nhiều kiến thức.

Tiêu Vân trước nay không phải người cảm tính, cho nên dù lúc này mẹ cô mặt đầy hối ức, khóc mắt loang loáng ánh lệ, cô cũng không có tự giác “nắm tay nhin nhau nước mắt rơi” (Trích “Vũ lâm linh” của Liễu Vĩnh thời Tống) mà chỉ bàng tinh nói:

- Cho nên, tối nay mẹ nói nhiều như vậy, ngay cả cha cũng lôi ra, chính là muốn con đọc sách học chữ chí gì, đúng không? Kỳ thực dù mẹ không nói nhiều đến thế, con cũng có thể không đọc sách sao? Bảo con đọc thì con đọc, không cần đem cha ra dùng.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trăng treo nghiêng nghiêng trên ngọn cây phía Tây, Tiêu Vân lại quay đầu nhìn mẹ, nói:

- Xem đi, hòn nứa đêm rồi, sáng mai làm sao mà thức?

Bạch nương từ kéo khéo môi, cuối cùng cũng nhịn không được, gõ một cái lên đầu trọc nữ nhi, trầm giọng:

- Đi, lấy nước nóng trên bếp pha thêm ít nước lạnh rửa ráy tay chân rồi đi ngủ.

Thấy nữ nhi chạy vắt giò lên cổ, bà vội nói với theo:

- Đừng quên lấy nhành liễu đánh răng súc miệng!

- Biết rồi mà _____

Tiểu Vân chưa bao giờ cảm thấy mình đặc biệt thông minh, cùng lắm là cảm thấy người khác tương đối dàn mà thôi, những chuyện rất dễ dàng nghĩ thông suốt mà có người cứ nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không thông, phiền não vò đầu bứt tai, nhờ người giúp đỡ; kết quả là người giúp đỡ kia nếu không phải đưa ra ý kiến càng tệ hại hơn thì chính là cả hai người cùng nhau nhăn mặt, cuối cùng theo thói quen trông cậy vào nhà thôn trưởng. Người lớn tìm thôn trưởng, trẻ con thì tìm tôn tử của thôn trưởng.

Chuyện người lớn, Tiểu Vân không có quan điểm gì. Còn tranh chấp của trẻ con, trong mắt cô thì xử lý chả ra sao nhưng cô chưa từng nói lời phê bình ra khỏi miệng. Thân là nhà nghèo trong thôn, lại sớm mất đi người cha ruột có thể chống đỡ một mảnh trời cho hai mẹ con cô, Tiểu Vân rất biết ngầm miệng _____ mẹ cô cũng vì điều này mới nói cô thông minh.

Cô không cảm thấy mình thông minh, điều cô khá tự hào là mình không rước họa về cho gia đình. Không hiếu thắng, không lấm mồm, không thu hút sự chú ý của người khác, tai họa đương nhiên sẽ ít. Cô thể hiện ra bên ngoài là một người an tĩnh giữ đúng bản phận, nhìn như không chút mảy may tò mò với chuyện bên trong Thận Nghiêm Am, cũng không đì lung tung, người ta bảo đợi trong phòng chép kinh thư là cô có thể ngồi cả ngày ở đó, không hề nhìn ngó ngoài cửa sổ, cứ chỉ ngoan ngoãn biết điều như thế cuối cùng cũng thông qua khảo nghiệm của các ni cô, thuận lợi theo mẫu thân vào Thận Nghiêm Am, bắt đầu cuộc sống mỗi ngày chép kinh Phật và được một bữa trưa no đủ.

Tiểu Vân ở Thận Nghiêm Am ăn được sáu bữa cơm trưa, người thôn Tiểu Quy mới phát hiện đôi mảnh từ Bạch gia đến làm việc ở Thận Nghiêm Am cực kỳ đáng sợ trong truyền thuyết. Tin tức này bỗng chốc trở thành đề tài nóng hổi trong thôn, thậm chí còn có người vì chứng thực mà sáng sớm chạy đến đường mòn nhỏ lên núi ra vẻ như đang cắt cỏ chỉ vì muốn nhìn xem mảnh từ Bạch gia có thật đi lên núi hay không; đợi khi thật sự thấy họ đi lên núi, người nọ liền vội vàng chạy về trong thôn báo cho mọi người biết.

- Tiểu Vân, hèn gì mấy ngày nay ta gánh nước đến nhà ngươi đều tìm không thấy ngươi. Ta còn tưởng ngươi chạy lên núi nhặt cùi rau dại rồi chứ.

Vào một buổi tối, Tiểu Phượng đến nhà Tiểu Vân, nói cho Tiểu Vân biết hai mẹ con họ đã thành đề tài nóng trong thôn, đồng thời liên tục oán trách Tiểu Vân không xem cô như bạn thân.

- Hiện nay trời lạnh, mọi người buổi tối đều ở nhà đóng cửa sưởi ấm đi ngủ sớm, ta và mẹ ta sáng sớm trời còn chưa rạng đã lên núi, lúc xuống núi thì nhà nhà đều đóng cửa cả rồi, nhà ngươi cũng vậy, ta sao lại đặc biệt đi gõ cửa nhà ngươi chỉ để nói cho ngươi biết ta đi Thận Nghiêm Am?

- Vậy nếu mọi người không phát hiện thì ngươi sẽ không nói à?

- Thật ra ta tưởng mọi người biết từ lâu rồi.

- Các ngươi không nói thì làm sao mọi người biết?

- Nửa tháng trước mẹ ta đã nhắc đến việc đi làm ở Thận Nghiêm Am với Vương lão thám. Sau khi lão thám về trong thôn, không có đi nói khắp nơi à?

Tiểu Vân có chút kinh ngạc.

- Không có. Nữ nhi đến huyện thành của lão thám sắp sinh, nửa tháng trước lão thám đã ngồi xe lừa của nhà thôn trưởng đi rồi, đến nay vẫn chưa về.

Tiểu Phượng bất mãn nói:

- Chuyện này, người khác không truyền đi giúp ngươi thì ngươi sẽ không nói à?

- Ta đương nhiên sẽ nói với ngươi. Đây lại không phải chuyện gì không thể nói, nhưng phải đợi đến ngày mẹ ta không cần đi làm, ta mới rảnh rồi đi tìm ngươi. Thận Nghiêm Am một tháng cho mẹ ta nghỉ một ngày, ta định đến ngày đó sẽ nói với ngươi.

- Vậy à, vậy ta không giận ngươi nữa. Đúng rồi, thám đâu?

Tiểu Phượng nghe giải thích, rất rộng lượng bỏ qua việc này, quay đầu nhìn trái nhìn phải, tìm được bóng dáng của Bạch nương tử.

- Mẹ ta ra phòng chúa cùi phía sau tắm rồi.

- Lạnh thế này mà tắm cái gì!

Tiểu Phượng vừa nghe đến chữ tắm thì rung mình.

Hai mùa thu đông của thôn Tiểu Quy quả thực lạnh đến mức có thể đóng băng nước, phần lớn mọi người cả mùa đông đều không tắm, mỗi ngày rửa mặt rửa tay chân đã xem như rất thích sạch sẽ rồi.

- Dù sao cũng không thể thật sự không tắm suốt mùa đông chứ? Mẹ ta nói nhân lúc còn chưa quá lạnh, tắm nhiều một chút. Hơn nữa trong phòng chúa cùi có đốt bếp lò, vừa nấu nước, vừa sưởi ấm, sẽ không bị bệnh.

- Nhưng cũng quá phí nước, còn phí cùi nõa.

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 6

Tiểu Vân nhún vai không nói, cô đến bên bếp, mở nắp nồi lên, lấy ra một cái bánh bao đưa cho Tiểu Phuong.

- Nè, cho người ăn.

- Ôi? Đây đây, đây là...ực, bánh bao?

Ra sức nuốt nước miếng trào khập miệng vào, Tiểu Phuong mới nói xong một câu hoàn chỉnh.

- Vừa hâm trong bếp, còn nóng lắm. Mau ăn đi.

Tiểu Phuong đưa hai tay nhận lấy, nắm thật chặt trong tay, nhỏ giọng hỏi:

- Người từ đâu có vậy?

- Ta mang về từ Thận Nghiêm Am

Cái này là cô để dành từ bữa trưa của mình.

- Thật cho ta?

Tiểu Phuong không dám tin.

- Người nhất định đòi rồi, mau ăn đi.

Tiểu Vân biết vào mùa đông không cần xuống ruộng, nhà Tiểu Phuong mỗi ngày chỉ ăn một bữa, cứ thế chịu đựng qua hết mùa đông này đến mùa đông khác, chịu không nổi thì chết. Trong nhà Tiểu Phuong, một thú thực, một tiểu ca ca, một tỳ ty đều chết như vậy.

Tiểu Phuong không kiềm chế được nữa, cầm một ngụm lớn bánh bao, cầm thận nhai trong miệng, chậm rãi không nỡ nuốt, sau khi miếng đầu tiên xuống bụng, cô nắm chặt bánh bao nhưng không cắn tiếp nữa, chỉ hé mắt nhớ lại mùi vị:

- Ôi chao, ngon quá! Trong đây không có sạn cũng không có trầu, mịn mịn dẻo dẻo, không hề cộm cỗ.

Tiểu Vân thấy Tiểu Phuong định nhét bánh bao vào ngực thì ngăn cản nói:

- Người ăn đi, đừng giữ lại.

- Dương nhiên phải giữ. Đệ đệ muội muội ta vẫn đang đói đáy.

Tiểu Phuong thở dài:

- Cha mẹ ta cũng đói, cả ngày đều rót nước nóng uống, không dám nhìn về phía vại gạo, nó sắp cạn rồi, không biết nên làm sao mới tốt.

Tiểu Vân lấy một cái giỏ trúc nhỏ, vén miếng vải đặt trên giỏ ra cho Tiểu Phuong nhìn.

- Đây là mấy ngày nay ta để dành được, lát nữa người mang về đi.

Tiểu Phuong nghe vậy nhảy dựng lên, giật mình liên tục xua tay lắc đầu.

- Chuyện này sao được! Người đừng có làm bậy với đồ ăn! Người làm vậy, thảm sẽ tức giận!

Tiểu Phuong suy bụng ta ra bụng người, nếu cô dám đem gạo trong nhà cho người khác một hạt, chỉ một hạt thôi, nhất định sẽ bị mẹ đánh cho gân chết.

- Mẹ ta không giận đâu. Đây là thức ăn ta để dành được, mẹ đồng ý để ta xử lý. Nhà người ngày nào cũng chia nước cho nhà ta mà ta lại không có gì tốt để báo đáp người, mọi người phải có qua có lại thì tình nghĩa mới bền lâu. Hon nữa, chúng ta đều nghèo, nghèo đến mức sắp mất mạng rồi, chúng ta đều là người lớn lên muôn kiếp nhiều tiền, sao có thể còn chưa lớn đã chết đói được?

Tiêu Vân nhét giò trúc vào tay Tiểu Phuong, khoát tay nói:

- Tiểu Phuong, mau ăn bánh bao đi, sau đó mang nǎm cái còn thừa này về nhà, ăn hết chúng, cả nhà ngươi tôi nay có thể ngủ ngon rồi.
- Tiểu Vân, ngươi thật tốt.

Tiểu Phuong rất cảm động:

- Sau này ta có thịt có cá, nhất định sẽ chia một nửa cho ngươi, ngươi không cần làm gì giúp ta cả, ta tình nguyện cho không.

Cho không? Sao nghe quái quái nhỉ? Tiểu Vân gãi gãi đầu, cũng không nghĩ nhiều. Dù sao để một người ước mơ sau này có thịt có cá có thể ăn một mình tình nguyện giao ra một nửa thức ăn ngon cho một người ngoài như cô mà không cần đền đáp, Tiểu Vân cảm thấy Tiểu Phuong đối đãi với cô đã đủ chí cốt rồi.

Tiểu Phuong được Tiểu Vân thúc giục, cuối cùng cũng lưu luyến không rời bắt đầu ăn cái bánh bao nóng hổi trên tay, do cô ăn rất chậm nên họ có thể tán gẫu một chút.

- Tiểu Vân, ngươi biết không? Tôn tử của thôn trưởng được nghỉ từ thư viện trở về rồi, còn nói với thôn trưởng mùa xuân sang nǎm huynh áy định đi thi tú tài.
- Huynh áy mới mười bốn tuổi, vậy gì chứ? Không thi đậu không phải là phí một khoản tiền sao.
- Ôi! Nhà thôn trưởng có tiền mà, dù cho Vương Thị Thư đi thi tú tài mười lần cũng còn dư dả đây.

Tiểu Phuong khoát khoát tay. Sau đó cô chia sẻ tin đồn thứ hai:

- Ta nói ngươi biết, Tiền đại nương mấy ngày nay luôn đưa Tiền Linh Nhi dạo qua dạo lại quanh nhà thôn trưởng, tuy giả bộ như đi ngang qua nhưng ta biết, bọn họ muốn mời chào Vương Thị Thư.
- Vương Thị Thư trêu chọc gì họ à?

- Ngưng! Là Tiền Linh Nhi muốn trêu chọc Vương Thị Thư. Ôi! Người ít vào trong thôn nên không biết, hiện tại bọn trẻ khắp thôn ai mà không biết Tiền Linh Nhi muốn làm nương tử tú tài.

Tiểu Vân bĩu môi.

- Nương tử tú tài thì sao chứ?
- Thì có thể vươn tới huyện lệnh phu nhân chứ sao.

Tiểu Phuong hừ nói:

- Tệ đến mấy thì Vương Thị Thư về sau cũng là một thôn trưởng, vẫn là một lang quân như ý của thôn Tiểu Quy này.
- Tiền gia có nhà có ruộng tốt, thôn khác cũng sẽ chịu cưới cô ấy.
- Tiền gia có nhà có ruộng tốt, tầm mắt mới cao, nhí tử hay tôn tử của thôn trưởng thôn khác bằng lòng cưới cô ta? Nǎm mō! Ta thấy Vương Thị Thư cũng không nhìn trúng cô ta. Cả nhà Tiền Linh Nhi đều bộn bề nợ nần, chưa nói tới cô ta lại không đẹp như mẹ ngươi_____
- Tiền Linh Nhi so với ai cũng xấu, lôi mẹ ta ra làm gì!

Tiểu Vân không vui ngắt lời Tiểu Phuong. Tiểu Phuong đẩy Tiểu Vân.

- Mẹ ngươi đúng là người đẹp nhất thôn, tại sao sợ người ta nói? Nếu không phải mẹ ngươi đẹp thì mấy nǎm nay, sao lại luôn có người đến nhà ngươi làm mối chứ?

Nói đến đây tự nhiên sẽ thuận miệng hỏi một chút:

- Nè, Tiểu Vân, mẹ ngươi rốt cục nghĩ thế nào? Người trong thôn đều nói mẹ ngươi mãi không chịu đồng ý, e là đang đợi cao nào đó.

Tiểu Vân nhướng mày, đột nhiên dùng biểu cảm rất cao thâm khó lường nói:

- Người biết mẹ ta tại sao đẹp hơn người khác không?
- Đâu có tại sao, chẳng phải do cha mẹ sinh ra đẹp à?
- Không hoàn toàn như vậy. Nghe nói Tiền đại nương lúc trẻ cũng là một đóa hoa trong thôn, tại sao bà ấy không sinh ra Tiền Linh Nhi đẹp?

- Ồ, hình như vậy ha.

Tiêu Phuong nhớ lại dung mạo của mẹ con Tiên già, cảm thấy ví dụ này vô cùng có sức thuyết phục.

Bèn vội hỏi:

- Vậy Tiêu Vân, chẳng lẽ còn có gì khác khiến người ta trở nên xinh đẹp à?

Thân là một nữ nhi tướng mạo bình thường. Tiêu Phuong đương nhiên hi vọng có cơ hội có thể thu hẹp khoảng cách với mỹ nữ một chút.

- Đương nhiên, cái này là ta hỏi mẹ ta lâu lắm mới được đây. Mẹ ta nói...

- Nói gì? Người nói hết ra nào!

Tiêu Phuong lắc lắc tay Tiêu Vân thúc giục.

Lúc này có tiếng Bạch nương từ vọng ra từ phòng chứa cùi:

- Tiêu Vân, mẹ xong rồi, con vào đi, mẹ giúp con tắm

- A, dạ...

Tiêu Vân vô cùng không tình nguyện đáp lời, sau đó nhún vai với Tiêu Phuong:

- Hôm khác lại nói, ta đi đã _____

- È! Chỉ một câu thôi, người đừng cố ý lấp lùng với ta!

Tiêu Phuong kéo lại không cho Tiêu Vân đi.

Dưới sự quần láy nhất quyết không buông tay của Tiêu Phuong, Tiêu Vân đành bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, sợ người luôn. Mẹ ta nói, nữ nhi muốn xinh đẹp thì ít đi bàn tán chuyện người ta, đặc biệt là những lời khó nghe, càng nói nhiều thì tướng mạo sẽ càng xấu.

- Thật hay giả?

Tiêu Phuong sợ hãi che ngực.

- Thật. Người nhìn mẹ ta đi, bà có bao giờ thích tụ tập bàn tán chuyện của người khác không?

Tiêu Phuong suy nghĩ, phát hiện quả thật không có ánh tượng thì bừng tỉnh:

- Hóa ra là vậy. A...ta vừa nói với người nhiều như vậy...

Cô ôm lấy hai má mình, bi thảm hỏi:

- Tiêu Vân, ta có xấu đi không?

- Không xấu, người không phải đi rêu rao khắp nơi mà chỉ nói với ta thôi, không tính.

Anh úi thế này rất không có căn cứ, nhưng Tiêu Phuong tin là được. Cô bé thở dài một hơi, chọt vỗ ngực.

- Ta sau này nghe được gì cũng không nói với người khác, muốn nói thì chỉ nói cho một mình người. Dù sao người giống với mẹ người, chưa từng đi ngồi lê đồi mách.

Tiêu Vân vui vẻ vỗ vỗ vai Tiêu Phuong.

- Ủ, người như vậy lớn lên sẽ đẹp ra.

Nói xong, tiếng mẹ gọi noi phỏng chúa cùi lại vọng ra, cô đẩy Tiêu Phuong ra cửa.

- Được rồi, người mau về đi. Ôm giỗ cho tốt, đừng đeo roi.

- Ủ, vậy ta về. Trong nhà ta có nước nóng, đúng lúc ngâm bánh bao này vào, như vậy cha ta cũng có thể được no một bữa!

Tiêu Phuong ôm chặt giỗ, đón gió lạnh chạy về nhà.

- Ủi da! Đầu con mới mọc ra lớp tóc mỏng, không bẩn, không cần chà kỹ thế chứ_____

Tiêu Vân cắn răng thương lượng với mẹ.

Mẹ Tiêu Vân đang dùng miếng vải thô ra súc cọ rửa những nơi mà bình thường khi Tiêu Vân tự tắm sẽ không chú ý tới như đầu, sau tai, cổ. Bà chà ra một lớp bẩn vẫn chưa xong mà chà đầu kẽ cả cổ cho đến khi đỏ rực mới chịu thu tay.

- Chà cho sạch một chút, đợi khi tóc dài ra sẽ không sợ có rận nữa.

Bạch nương từ vừa tắm xong, tóc mới khô được một nửa, đang cần hoạt động nhiều để duy trì nhiệt độ cơ thể.

- Chà tới chà lui cả trăm lần, dù có là cái nồi cũng bị mẹ chà lùng! Đủ rồi mà!

Tiêu Vân la oai oái.

- Bất quá chừng mười lần, đâu ra cả trăm lần? Được rồi, đừng kêu nữa, sắp xong rồi.

- Tróc da tróc da tróc da!

- Được rồi được rồi. Haiz_____

Bà chà thật sự có chút thở hổn hển. Khi Bạch nương từ cuối cùng cũng mệt mỏi nương tay, Tiêu Vân mới có thể trốn, cả người bị nhét vào thùng tắm lớn, được nước nóng thoái mái vây quanh.

- Còn lại tự con tắm, mẹ sẽ đợi kiểm tra.

- Được rồi. Mẹ mau đến bên lừa hong khô tóc đi.

Sau khi ổn định hơi thở, Bạch nương từ nhớ ra nêu hỏi:

- Con vừa đem bánh bao cho Tiêu Phuong, kể cả cái vốn định để dành làm bữa khuya cũng cho luộn?

- Dạ phài.

- Con không có thừa cơ đòi cha mẹ con bé gánh nước cho chúng ta đây chứ?

- đương nhiên không có. Dù sáng mai cha mẹ Tiêu Phuong không lén đổ đầy vại nước cho nhà chúng ta thì con vẫn sẽ tiếp tục cho họ bánh bao.

Tiêu Vân héch cầm nói.

Bạch nương từ xõa tóc hong khô bên lừa, nhìn nữ nhi, ánh mắt rất phúc tạp.

- Tiêu Vân, có qua có lại là chuyện tốt, nhưng những chuyện như...giúp đỡ lẫn nhau gì đó, không bao giờ là vì tính toán lợi ích...

- đương nhiên, người nhà Tiêu Phuong đều rất tốt, con mới đưa bánh bao để dành cho họ, nếu không thì dù có nhiều bánh bao hơn nữa con cũng ăn hết, đâu cần để dành mang về chứ?

Tiêu Vân ra vẻ người lớn thở dài:

- Mẹ, con thấy đệ đệ hai tuổi kia của Tiêu Phuong nếu còn tiếp tục chịu đói nữa, e là không qua nổi mùa đông này. Từ khi con nhớ chuyện đến nay, nhà Tiêu Phuong năm nào mùa đông cũng có người chết, con tốt với Tiêu Phuong nên mới muốn giúp cô ấy.

- Nhưng con vẫn nghĩ tới việc cha mẹ con bé sẽ gánh nước cho chúng ta...

- Chuyện gánh nước là mẹ nhắc mà!

Mẹ con họ dùng nước rất nhiều lại không có sức gánh nước, hiện nay mỗi ngày từ Thân Nghiêm Am về đều vào ban đêm, càng không có sức đi gánh nước; cho nên việc khổ sai này có người nhà Tiêu Phuong giúp đỡ đúng là điều mà hai mẹ con họ đang cần.

- Vâng, con thật sự không có mồm miệng nói chuyện nước. Cùng lắm con chỉ nghĩ cha mẹ Tiêu Phuong làm người thành thực, chắc chắn sẽ nghĩ cách báo đáp thôi. Cái mà họ có thể báo đáp chúng ta chính là gánh nước, sức của người nghèo không đáng tiền, trong khi họ thì dư sức.

- Haiz..dù như vậy không sai, nhưng con thực không nên nghĩ nhiều đến thế...

- Là ai nghĩ chứ? Đây gọi là suy bụng ta ra bụng người.

Bạch nương từ vừa cau mày vừa buồn cười, nói:

- Mới đi chép kinh Phật có sáu ngày, mẹ thấy con ngay cả bút lông cũng cầm không xong mà biết nói thành ngữ rồi.
- Tịnh Mật sư phụ cảm thấy con rất tốt, bảo con trước tiên luyện chép những chữ đơn giản, luyện chữ cho tốt mới có thể chép kinh Phật, còn nhét cho con một xấp giấy đầy chữ, bảo con chép theo những chữ trên đó.

Bạch nương từ sợ nỡ nhịn chép những thứ linh tinh, bèn vội hỏi đó là gì.

Tiêu Vân suy nghĩ, nói:

- Có một số trên giấy là thành ngữ, một số thì không phải; nhưng đều là bốn chữ.
- Đem những gì con nhớ đọc lên mẹ nghe thử.

- Dạ, cái hôm nay con chép là: “Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang; nhật Nguyệt doanh trắc, thần túc liệt truong...” (Trích “Thiên tự văn” của Châu Hưng Tự thời Lương, là một trong những quyển sách học chữ vỡ lòng, nghĩa: “Thuở trời đất mới sinh ra, trời có màu đen, đất có màu vàng, vũ trụ hình thành trong trạng thái hoang sơ, hỗn độn và mờ mịt; mặt trời lén cao rồi xé dần, mặt trăng tròn sáng rọi lại khuyết, sao hôm và sao mai phân chia ngày đêm”)

Cô đọc một mạch hơn mười câu.

- Tốt, cái này rất tốt. Con có thể học thuộc, thật sự là quá tốt!

Bạch nương từ nén kích động trong lòng. Đây là “Thiên tự văn”, bà trước kia đã từng nghe người khác đọc.

- Mẹ, Tịnh Mật sư phụ bảo con chép mấy thứ này, đều đọc trước qua một lần; cho nên con vừa học chữ mới vừa học thuộc luôn.

Tiêu Vân rất “khiêm tốn” không khoe khoang với mẫu thân rằng mình được Tịnh Mật sư phụ khen ngợi, nói cô chưa từng được học vỡ lòng đàng hoàng mà có thể nghe qua là thuộc, nhìn qua là nhớ, đúng là không tưởng tượng nổi _____ có điều chữ viết thi gióng như Mao Sơn đạo sĩ vẽ bùa chú, không thể nào đọc được...

- Thật tốt quá, Tiêu Vân, mẹ dẫn con đi Thận Nghiêm Am là đúng rồi. Các sư phụ trong am đều là người có kiến thức. Tiêu Vân, con nhất định phải học thật tốt, tốt nhất là học thuộc hết tất cả các sách trong Thận Nghiêm Am. Có biết không?

- Kể cả kinh Phật sao?

Tiêu Vân cảm thấy yêu cầu này của mẫu thân rất không thiết thực.

-Kinh Phật thì khỏi, chép xong thì quên đi. Biết chưa?

- Dạ.

Bạch nương từ quấn mái tóc đã hong khô lại, sau đó cầm một tấm khăn bông lớn do nhiều miếng vải rách chắp vá may thành đã hơ nóng bên lửa đi đến bên thùng tâm nói:

- Được rồi, đứng lên đi, nước cũng lạnh rồi.

Tiêu Vân vội vàng từ trong nước chạy ra, lao vào trong khăn ấm do mẫu thân giơ ra, được quấn lại chặt kín.

Sau khi hai mẹ con lo liệu xong hết thảy, nằm trong chăn chuẩn bị ngủ, Bạch nương từ không yên tâm dặn dò:

- Tiêu Vân, con chia bánh bao cho Tiêu Phương thì không sao, nhưng đừng nói chuyện trong Thận Nghiêm Am cho con bé nghe.

- Biết rồi mà, mẹ đã nói tám trăm lần rồi. Thúy Hoa tẩu kia không phải là về thôn Lý Gia nói chuyện trong am nên mới bị đuổi sao? Tuy Thúy Hoa tẩu luôn kêu oan, nói cô ấy không nói xấu Thận Nghiêm Am, ngược lại còn nói những lời tốt đẹp, nhưng nào ngờ Thận Nghiêm Am không chấp nhận.

- Bất kể Thận Nghiêm Am tốt hay xấu, người ta trước khi thuê đã nói rõ, không được đem chuyện trong am truyền ra ngoài. Loại chuyện này, dù không phải người ta lúc nào cũng nhắc nhưng mình đã hứa thì phải làm được, dù là chuyện vặt vãnh cũng không được tùy tiện nói ra.

- Miệng con kín hon Thúy Hoa tẩu nhiều lắm.

Con buồn ngủ ập tối, Tiêu Vân lâm bẩm đáp.

Bạch nương từ nghiêng người đè lại góc chăn cho nữ nhi, lặng lẽ thở dài.

Bất kể tương lai ra sao, bà vẫn sẽ cố hết sức để Tiêu Vân học được mọi thứ có thể học. Cho dù bà cũng không chắc chắn mình hi vọng tương lai Tiêu Vân sẽ phát triển thành thế nào.

Bà không cam lòng để con bé làm một thôn cô ngu dốt, cả đời ngây ngốc; nhưng lại sợ con bé học được quá nhiều, quá mức thông minh, tâm cao ngất

trời mà mệnh như giấy mỏng, đến lúc đó nên dung thân ở nơi nào.....

Con bé, sau này sẽ thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cũng Có Trang Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 7 (1)

- Muội cảm thấy con bé này thế nào?
- Nó suốt ngày ngồi trên đệm như vậy, hon nứa ngày cũng không di chuyển, chân không té sao?
- Ta thấy không té đâu, trẻ nít nồng thốn thân thế tốt lắm
- Thân thế tốt? Nhìn cái bộ dạng gầy không tới nứa lạng thịt của con bé xem, muội nói thật không có sức thuyết phục.
- Ôi, gầy thì là thân thế không tốt? Muội cũng gầy vậy nhưng không phải rất khỏe mạnh sao. Còn nứa, đừng thấy nó nhỏ chừ sức lực lớn lắm. Hôm qua ăn trưa xong, Tinh Mạc lén theo nó ra ngoài, nó đến bên phòng bếp, thấy một đồng cành cùi khô rái rác bên ngoài liền đi lấy dao chặt hết đám cùi kia mà không rên tiếng nào.
- Đai sur tỷ, tỷ không phải là luôn lén theo sau cô bé nên mới rõ như vậy chứ?
- Hè hè.

Ni cô béo pháp danh Tĩnh Ngôn đây sư muội gầy bên cạnh, nói:

- Ta thật sự muốn biết nó chạy đến phòng bếp liệu có giống Thúy Hoa trước kia không, thấy phòng bếp có cơm thừa thì không nói tiếng nào lấy đem về nhà.
- Không thế nào.

Ni cô gầy pháp danh Tĩnh Túc nghe vậy lắc đầu:

- Nhìn tác phong của mẹ nó là biết đứa trẻ này sẽ không làm ra chuyện trộm cắp như vậy. Thuận Nương chưa từng mang bất kỳ thứ gì trong am trổ về, dù là thức ăn mình chưa ăn hết cũng không lấy; còn con bé này quả thực có mang bánh bao trong am về nhưng đó là tự nó tiết kiệm được chứ không phải lấy trong phòng bếp đêm về.
- Ban đầu ta cũng cho rằng đứa trẻ này không thế nào kiềm chế được lòng tham, dù sao cũng là người thôn Tiểu Quy. Nhưng quan sát hai tháng nay thì thấy hai mẹ con này thật sự là người tốt.

Cô lại bổ sung một câu:

- So với những người làm thuê trước đây tốt hơn nhiều.
- Nghe nói Thuận Nương không phải người noi nảy, ta thấy bà ấy tướng tá nhã nhặn, làm việc cũng có trình tự, có lẽ từng là nha hoàn thượng đẳng của nhà giàu nào đó.
- Ta cũng nghĩ vậy. Tiếc là Thuận Nương rất kín miệng, lại không thích nói chuyện, khơi chuyện với bà ấy cũng không moi móc ra được gì.

Tĩnh Ngôn tiếc nuối than thở.

- May mà Thuận Nương không phải người thích hóng hót, nếu không tám phần là tỷ đã bị moi móc sạch.

Tĩnh Túc nói:

- Nay, nếu Thuận Nương là người thích hóng hót, ta sẽ không tìm bà ấy nói chuyện đâu. May người làm thuê trước kia, ta có từng để ý ai chưa?

Tĩnh Ngôn phản bác.

Hai ni cô nấp bên ngoài cửa sổ phòng kinh khẽ bàn luận, giọng nói tuy nhỏ nhưng không đến mức người bên trong không nghe được, đương nhiên sẽ dẫn tiêu sư muội Tinh Mạc của họ tới.

- Hai tỷ gánh nước xong chưa? Chuẩn bị thirc ăn chay bữa tối chưa? Quét dọn am từ trong ra ngoài xong chưa?

Giọng nói lạnh lùng từ bên cửa sổ mở vọng ra.

- Xong cả rồi.

Mặc dù hai ni cô ngồi xóm bên cửa sổ đường đường là đại sư tỷ và nhị sư tỷ, nhưng trên thực tế, họ đều chịu sự quản lý của tiểu sư muội.

- Nếu xong cả rồi, vậy hai tỷ đến đây là muốn chép kinh sao?

- Không phải không phải! Bạn ta tới xem muội có cần nước nóng không, ta nghĩ nước trà của muội đã uống hết rồi, sợ muội khát.

Tĩnh Ngôn quản lý phòng bếp nhanh chóng tìm được cớ:

- Sư muội, muội cần nước nóng không?

- Không cần. Hai tỷ thực quá rảnh rồi thì tới chép kinh đi. “Diệu pháp liên hoa kinh” hôm nay muội mới chép tới lượt thứ mươi ba, có hai tỷ cùng chép thì có thể chép xong ba mươi ba lượt trước Tết để đưa về kinh thành dâng lên Phật Tổ _____

- Ôi! Sư muội, đây là nhiệm vụ quan trọng sư phụ giao cho muội, bạn ta không gây thêm phiền phức cho muội đâu. Chữ muội đẹp, lại hiểu biết sâu sắc về ý nghĩa trong kinh, sư tỷ tuyệt đối không theo kịp. Đôi tay này của tỷ nấu cơm, chặt củi còn được chứ loại công việc thần thánh như chép kinh, tỷ không dám không biết tự lượng sức mình.

Tĩnh Ngôn khoát tay liên tục, muôn thoái thác.

- Đúng đúng đúng! Chữ của hai chúng ta cũng chỉ tốt hơn chữ chó cào của đứa trẻ trong phòng kia một chút thôi, nếu dùng để chép kinh là mạo phạm với Phật Tổ! Nam mô a di đà Phật, bân ni tuyệt đối không dám.

Tĩnh Túc kính cẩn đọc Phật hiệu rồi kéo đại sư tỷ, lập tức chuồn mắt dạng.

Rất rõ ràng, Tĩnh Mặc đến bên cửa sổ ngắt cuộc trò chuyện của hai sư tỷ, không hề thật sự muốn hai người họ chép kinh mà chỉ muốn đuổi họ đi chỗ khác, đừng quấy rầy sự an tĩnh của người chép kinh trong phòng mà thôi.

Tĩnh Mặc nhìn hai sư tỷ một gày một béo đi xa mới khép cửa sổ lại, bỏ thêm vài khói than vào chậu than, rồi quay trở lại ngồi bên chiếc bàn nhỏ, nháy bút thâm mực, nâng mắt thấy đứa trẻ ngồi đối diện vừa viết xong một trang giấy đang nhìn trộm cô. Cô bèn hỏi:

- Có việc?

- Chữ con không còn là chữ chó cào nữa.

Tiểu Vân nhở giọng lầm bầm

- Chỉ là nhìn ra được mặt chữ thôi, không có gì hay để khoe khoang.

- Con tiến bộ nhiều lắm

Tiểu Vân cảm thấy nỗ lực của mình rất có thành tựu.

- Chưa đủ.

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng không hề có nửa phần dao động.

- Đẹp giống chữ người viết mới đú sao?

Tiểu Vân nhìn những con chữ tinh tế khiến người khác cảm thấy vô cùng đẹp mắt do Tĩnh Mặc viết thì nghĩ mình bao giờ mới có thể viết ra chữ đẹp đến vậy_____

- Chữ này không tính là đẹp, có điều, nếu con có thể viết được thế này thì quả thực đú rồi.

Tĩnh Mặc hơi ngưng lại, nói rõ với Tiểu Vân:

- Đây gọi là thể chữ Đài Các, các công văn thông thường trong quan trường đều dùng loại này là chủ yếu. Nếu con là nam nhi, thi khoa cử cũng phải dùng thể chữ này để viết.

- Con sẽ học tốt thể chữ Đài Các này.

Tiểu Vân thận trọng nói.

- Đương nhiên phải học tốt, ta vẫn đang chờ ngày con chính thức giúp ta chép kinh đây.

Tĩnh Mặc là một ni cô nghiêm túc, không nói cười tùy tiện, rất ít khi thể hiện tâm trạng trong lời nói, nhưng không có nghĩa cô ấy là một người bao thủ. Tiêu Vân theo bên cạnh sư phụ này chưa được mấy ngày đã hiểu được tính tình của cô ấy, trực giác biết mình phải thể hiện trung thực chăm chỉ, không cần ra vẻ lạnh lùng hoặt bát; mà cô ngoại trừ ưu điểm trung thực chăm chỉ ra, điều giỏi nhất chính là khiến người khác chủ động đi moi móc, chứ không phải tự mình phô ra cho mọi người đều thấy. Tiêu Vân cho rằng đây là cách chung sống tốt nhất cùng với kiểu người trầm tĩnh trong nóng ngoài lạnh như Tĩnh Mặc.

Không ai dạy cô quan sát sắc mặt người khác để điều chỉnh hành vi của mình, nhưng Tiêu Vân bẩm sinh đã có thiên phú này —— dĩ nhiên, cô cho rằng đứa trẻ nhà nghèo nào cũng có sẵn kỹ năng sinh tồn như vậy.

Lúc Tĩnh Mặc chép xong ba lượt kinh văn, dừng bút uống trà, cũng yêu cầu Tiêu Vân đi lại hoạt động một chút. Tiêu Vân tay chân nhanh nhẹn đứng dậy, việc đầu tiên làm là chạy đến bên chậu than, cho vài khói than vào, sau đó nháy bình trà trên chậu than trở lại bàn thêm nước nóng vào ám trà của Tĩnh Mặc; sau khi làm xong hết thảy, cô mới rót ít nước nóng vào chén trà của mình.

Tĩnh Mặc uống trà nóng, tựa như lo lắng tán gẫu:

- Con tối đây đã hai tháng rồi, sao không thấy con lúc rảnh rỗi đi tìm mẹ?
- Mẹ tối đây để làm việc, sao con lại đi tìm?
- Buổi trưa ăn cơm nghỉ ngơi, không cần trở công việc, đương nhiên có thể gặp nhau.
- Mỗi ngày sớm tối đều gặp, không cần buổi trưa có ý đi gặp.

Vẽ mặt Tiêu Vân đầy nghi hoặc.

- Con không tò mò mẹ con làm những việc gì ở đây sao?
- Tại sao phải tò mò? Mọi người không phải muốn mẹ con không được nói chuyện trong am sao?
-Mẹ con không phải là ngay cả chuyện thế này cũng kín như bưng chứ?

Trong giọng nói của Tĩnh Mặc có chút kinh ngạc.

- Chuyện đã hứa thì phải làm được.

Tiêu Vân nghiêm túc gật đầu.

- Mấy chuyện vặt vãnh bình thường thì không sao.

Tiêu Vân đưa ngón tay gãi gãi má, hơi xấu hổ nói:

- Tĩnh Mặc sư phụ, chúng con là người nhà quê chưa từng thấy việc đói, không có tâm tư khéo léo gì cả, không phân biệt được chuyện nào có thể nói, chuyện nào không thể nói, nếu đã như vậy thì đừng nói gì cả là tốt nhất.

Tĩnh Mặc nhìn Tiêu Vân hồi lâu, ánh mắt mang theo chút ám áp.

- Con không tò mò sao? Con xem, trong Thận Nghiêm Am có vài người thế này, chút công việc thì ba tỳ muội ta thay phiên nhau làm được hết; vậy, mẹ con đến đây làm gì?
- Dù sao cũng không phải tới để chép kinh.

Tiêu Vân sau câu trả lời dí dỏm kia mới nghiêm mặt nói:

- Tuy con không biết mẹ đang làm gì ở đây, nhưng Thận Nghiêm Am nếu đã thuê bà ấy thì hiển nhiên có việc cần làm. Mà mẹ con cũng không phải người thích chiếm lợi của người khác, cho nên nếu thật sự không có việc gì để làm, bà ấy sẽ không tiếp tục ở lại đây.

Lời nói của Tiêu Vân giống như đã vượt qua khảo nghiệm nào đó của Tĩnh Mặc, Tĩnh Mặc trầm ngâm hồi lâu, sau khi uống xong chén trà mới mở miệng nói:

- Mẹ con là một người tốt, con, cũng rất tốt. Vậy, Tiêu Vân, nếu ta săn lòng cho con biết bí mật của Thận Nghiêm Am, con dám nghe không?
- Nghe có bị diệt khẩu không?

Tiêu Vân rất cẩn thận tìm sự bảo đảm

-Không.

Trong đầu đứa trẻ này nghĩ cái gì vậy!

- Vậy được. Người săn lợn nói bao nhiêu, con sẽ nghe bấy nhiêu. Con kín miệng lắm, chỉ nghe chứ không kể lại.

Dù hiểu chuyện thế nào, Tiểu Vân cũng là một đứa trẻ có lòng tò mò, đương nhiên thích nghe người khác chia sẻ bí mật, đồng thời nhiều lần nhán mạn mình rất có đạo đức của người nghe.

Sau khi Tiểu Vân lần lộn ở Thận Nghiêm Am gần sáu mươi bữa trưa, cuối cùng nhờ vào sự thành thực siêng năng đã học được cách sử dụng bút nghiên giấy mực, đạt được thiện cảm và tín nhiệm của ba ni cô trẻ ở Thận Nghiêm Am, sau đó có quyền được biết bí mật không muốn người khác biết của Thận Nghiêm Am.

Bạn đang đọc truyện *Nghé Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 7 (2)

Thận Nghiêm Am là một am ni cô, không phải từ thiện đường.

Khi Tiểu Vân lần đầu tiên được mẹ dẫn đến trước mặt Tinh Mặc liền biết Tinh Mặc không hài lòng với biểu hiện của cô _____ bởi vì cô cắn bản không biết cầm bút, chứ đừng nói tới viết chữ. Thấy Tinh Mặc sắp đuổi cô về, Tiểu Vân chợt mở miệng đọc những thứ văn chương mà mẹ dạy cô học thuộc lòng, đồng thời cầm lấy một nhánh cây nhỏ viết trên mặt đất, chứng minh cô từng đọc sách, biết viết chữ, không có gạt người, lúc đó mới vượt qua được khảo nghiệm đầu tiên của Tinh Mặc một cách hiềm hóc.

Tiếp sau đó, Tinh Mặc không ngừng lặng lẽ quan sát cô.

Theo sự tiến bộ cực nhanh của nét chữ Tiểu Vân, Tinh Mặc cũng không hề bảo cô lập tức chép kinh, ngược lại cô ấy lấy ra bốn bộ sách vỡ lòng “Tam tự kinh”, “Thiên tự văn”, “Ấu học tu tri”, “Tăng quang hiền văn”, yêu cầu cô chép rồi lại chép. Dù biết Tiểu Vân có năng lực nhìn qua là nhớ, Tinh Mặc vẫn kiên trì bảo cô mỗi ngày lặp lại việc sao chép khô khan như vậy _____ chỉ là sao chép chứ chưa hề giảng giải nội dung cho cô.

Tinh Mặc đang mài giũa tính khí cô, quan sát tính nét cô. Tinh Mặc cần cô đủ nghe lời, nhưng không thể ngu dốt; đủ thông minh, nhưng không thể tự cho mình là đúng.

Là một cô bé nông thôn sắp bảy tuổi, Tiểu Vân đương nhiên không biết tâm tư Tinh Mặc đối với cô thế nào, nhưng theo bản năng cô biết mình nên có biểu hiện thế nào, hon nua còn ngầm phỏng đoán: Tinh Mặc sư phụ kỳ thực không cần cô giúp chép kinh, cô ấy dạy cô nhiều thứ như vậy, e là có ý đồ gì đó? Hoặc cũng có thể nói, dù ý định ban đầu của cô ấy là để cô chép kinh thì bây giờ cũng đã có ý định khác rồi.

Tiểu Vân không phải người không có lòng hiếu kỳ, nhưng cô biết cách quan sát sắc mặt người khác để kiểm chứng, từ đó thỏa mãn trí tò mò của mình, vô hình cũng đã rèn luyện được năng lực suy xét phán đoán của bản thân.

- Mẹ, Tinh Mặc sư phụ nói ngày kia sau khi về Thận Nghiêm Am, bảo con theo bên cạnh giúp mẹ.

Ngày mai là ngày nghỉ của Bạch nương tử, Tiểu Vân được mẹ dắt tay, nhân lúc trời chiều còn chút ánh nắng, hai người đi nhanh xuống núi, thỉnh thoảng mới trò chuyện đôi câu.

- Tinh Mặc sư phụ không để con chép sách sao?

Bạch nương tử hoảng sợ nói.

- Văn chép, nhưng bảo con sau bữa trưa hãy đến phòng kinh, còn buổi sáng theo mẹ làm việc.

- Tinh Mặc sư phụ tại sao đột nhiên đưa ra quyết định này?

Bạch nương tử hơi lo lắng Tinh Mặc không muốn để nữ nhi học nên mới đuổi con bé ra khỏi phòng kinh.

- Cô ấy nói cho con biết, trong rừng phía sau Thận Nghiêm Am có một viện khác là nơi ở của ba quý nhân kinh thành cùng với ma ma dạy dỗ của quý nhân. Người cầm đầu họ thì nhiều mà người giỏi làm việc lại ít, cho nên mẹ ngày nào cũng rất bận, phải lo liệu ba bữa cơm của họ, giặt giũ y phục của họ, quét dọn phòng ốc, bận đến mức không có thời gian nghỉ ngơi uống nước, cô ấy hỏi con có phải nên đến giúp đỡ mẹ hay không. Con nói nên, thế là cô ấy bảo con từ ngày kia dành ra nửa ngày theo giúp mẹ, sau bữa trưa lại đến chỗ cô ấy chép sách.

- Thế thì tại sao chứ?

- Tinh Mặc sư phụ nói bữa trưa chỗ mẹ ăn ngon.

Tiêu Vân bối rối.

Bạch nương từ nghe vậy cũng biết Tinh Mặc chỉ tùy tiện lấy cớ để ứng phó Tiêu Vân. Bà khẽ thở dài nói:

- Đúng là ăn ngon không sai, nhưng người trong viện không dễ chung sống. Tiêu Vân, đến lúc đó con theo sát bên mẹ, dù mẹ bận rộn không để ý con được, con cũng đừng đến gần viện, cứ ở trong phòng cũ làm những việc nhẹ nhàng, sau đó thì đem những kiến thức gần đây con học thuộc lại một lần. Tóm lại, cách những người đó xa ra là được.

- Mẹ, con biết rồi.

Tiêu Vân lên tiếng trả lời. Ở khu vực của người khác, cô trước giờ luôn cẩn thận, thứ gọi là lòng hiếu kỳ chưa bao giờ chủ động xuất hiện. Trước mắt điều cô tương đối hứng thú là:

- Mẹ, bữa trưa ở hậu viện ngon cỡ nào? Chẳng lẽ có thức ăn mặn?

- đương nhiên không có thức ăn mặn.

Bạch nương từ lắc đầu:

- Các sư phụ của Thận Nghiêm Am là người xuất gia, thức ăn chay không bỏ hành gừng tỏi, không dầu ít muối, những gia vị như tương giấm đường càng không có. So với đồ ăn ở hậu viện, các sư phụ quả thực ăn rất thô sơ nhạt nhẽo.

- Đò các sư phụ ăn mà gọi là thô sơ nhạt nhẽo á? Vậy thức ăn của chúng ta xen cát lân tráu thì gọi là gì?

Tiêu Vân cảm thấy tiêu chuẩn đánh giá của thế giới này thật sự quá quái gở:

- Thận Nghiêm Am một ngày ba

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương 7 (2)

Thận Nghiêm Am là một am ni cô, không phải từ thiện đường.

Khi Tiêu Vân lần đầu tiên được mẹ dẫn đến trước mặt Tinh Mặc liền biết Tinh Mặc không hài lòng với biểu hiện của cô _____ bởi vì cô căn bản không biết cầm bút, chửi đừng nói tới viết chữ. Thấy Tinh Mặc sắp đuổi cô về, Tiêu Vân chợt mở miệng đọc những thứ văn chương mà mẹ dạy cô học thuộc lòng, đồng thời cầm lấy một nhánh cây nhỏ viết trên mặt đất, chứng minh cô từng đọc sách, biết viết chữ, không có gạt người, lúc đó mới vượt qua được khảo nghiệm đầu tiên của Tinh Mặc một cách hiềm hóc.

Tiếp sau đó, Tinh Mặc không ngừng lặng lẽ quan sát cô.

Theo sự tiến bộ cực nhanh của nét chữ Tiêu Vân, Tinh Mặc cũng không hề bảo cô lập tức chép kinh, ngược lại cô ấy lấy ra bốn bộ sách vở lòng “Tam tự kinh”, “Thiên tự văn”, “Ấu học tu trí”, “Tăng quang hiền văn”, yêu cầu cô chép rồi lại chép. Dù biết Tiêu Vân có năng lực nhìn qua là nhớ, Tinh Mặc vẫn kiên trì bảo cô mỗi ngày lặp lại việc sao chép khô khan như vậy _____ chỉ là sao chép chứ chưa hề giảng giải nội dung cho cô.

Tinh Mặc đang mài giũa tính khí cô, quan sát tính nết cô. Tinh Mặc cần cô đủ nghe lời, nhưng không thể ngu dốt; đủ thông minh, nhưng không thể tự cho mình là đúng.

Là một cô bé nông thôn sắp bảy tuổi, Tiêu Vân đương nhiên không biết tâm tư Tinh Mặc đối với cô thế nào, nhưng theo bản năng cô biết mình nên có biểu hiện thế nào, hon nra còn ngầm phỏng đoán: Tinh Mặc sư phụ kỳ thực không cần cô giúp chép kinh, cô ấy dạy cô nhiều thứ như vậy, e là có ý đồ gì đó? Hoặc cũng có thể nói, dù ý định ban đầu của cô ấy là để cô chép kinh thì bây giờ cũng đã có ý định khác rồi.

Tiêu Vân không phải người không có lòng hiếu kỳ, nhưng cô biết cách quan sát sắc mặt người khác để kiểm chứng, từ đó thỏa mãn trí tò mò của mình, vô hình cũng đã rèn luyện được năng lực suy xét phán đoán của bản thân.

- Mẹ, Tinh Mặc sư phụ nói ngày kia sau khi về Thận Nghiêm Am, bảo con theo bên cạnh giúp mẹ.

Ngày mai là ngày nghỉ của Bạch nương tử, Tiêu Vân được mẹ dắt tay, nhân lúc trời chiều còn chút ánh nắng, hai người đi nhanh xuống núi, thỉnh thoảng mới trò chuyện đôi câu.

- Tinh Mặc sư phụ không để con chép sách sao?

Bạch nương từ hoàng sơ nói.

- Vẫn chép, nhưng bảo con sau bữa trưa hãy đến phòng kinh, còn buổi sáng theo mẹ làm việc.

- Tịnh Mật sư phụ tại sao đột nhiên đưa ra quyết định này?

Bạch nương từ hơi lo lắng Tịnh Mật không muốn để nữ nhi học nên mới đuổi con bé ra khỏi phòng kinh.

- Cô ấy nói cho con biết, trong rừng phía sau Thận Nghiêm Am có một viện khác là noi ở của ba quý nhân kinh thành cùng với ma ma dạy dỗ của quý nhân. Người cầm đầu họ thì nhiều mà người giỏi làm việc lại ít, cho nên mẹ ngày nào cũng rất bận, phải lo liệu ba bữa cơm của họ, giặt giũ y phục của họ, quét dọn phòng ốc, bận đến mức không có thời gian nghỉ ngơi uống nước, cô ấy hỏi con có phải nên đến giúp đỡ mẹ hay không. Con nói nên, thế là cô ấy bảo con từ ngày kia dành ra nửa ngày theo giúp mẹ, sau bữa trưa lại đến chỗ cô ấy chép sách.

- Thế thì tại sao chứ?

- Tịnh Mật sư phụ nói bữa trưa chỗ mẹ ăn ngon.

Tiểu Vân bối rối.

Bạch nương từ nghe vậy cũng biết Tịnh Mật chỉ tùy tiện lấy cớ để ứng phó Tiểu Vân. Bà khẽ thở dài nói:

- Đúng là ăn ngon không sai, nhưng người trong viện không dễ chung sống. Tiểu Vân, đến lúc đó con theo sát bên mẹ, dù mẹ bận rộn không để ý con được, con cũng đừng đến gần viện, cứ ở trong phòng cùi làm những việc nhẹ nhàng, sau đó thì đem những kiến thức gần đây con học học thuộc lại một lần. Tóm lại, cách những người đó xa ra là được.

- Dạ, con biết rồi.

Tiểu Vân lên tiếng trả lời. Ở khu vực của người khác, cô trước giờ luôn cẩn thận, thứ gọi là lòng hiếu kỳ chưa bao giờ chủ động xuất hiện. Trước mắt điều cô tương đối hứng thú là:

- Mẹ, bữa trưa ở hậu viện ngon cỡ nào? Chẳng lẽ có thức ăn mặn?

- Đương nhiên không có thức ăn mặn.

Bạch nương từ lắc đầu:

- Các sư phụ của Thận Nghiêm Am là người xuất gia, thức ăn chay không bỏ hành gừng tỏi, không dầu ít muối, những gia vị như tương giấm đường càng không có. So với đồ ăn ở hậu viện, các sư phụ quả thực ăn rất thô sơ nhạt nhẽo.

- Đó các sư phụ ăn mà gọi là thô sơ nhạt nhẽo á? Vậy thức ăn của chúng ta xen cát lẩn tráu thì gọi là gì?

Tiểu Vân cảm thấy tiêu chuẩn đánh giá của thế giới này thật sự quá quái gở:

- Thận Nghiêm Am một ngày ba bữa không chỉ đủ no mà còn có dư, quả là giàu hon cả nhà thôn trưởng, bánh ngô nhà thôn trưởng cũng bị lẩn tráu nữa đây. Mẹ, tại sao Thận Nghiêm Am giàu như vậy? Rõ ràng đâu thấy họ làm việc gì kiếm sống, mấy luống rau cạnh am căn bản không đủ nuôi sống người ta, con thấy đó chẳng qua là trông để giết thời gian. Chẳng lẽ mỗi ngày chép kinh niệm Phật, Phật Tổ sẽ ném lương thực từ trên trời xuống?

Bạch nương từ không hòa nhã hỏi ngược lại:

- Con nói xem?

- Đương nhiên không thể nào. Nếu thật tốt như vậy, thiên hạ người người đều xuất gia quy y cả, ai còn vất vả làm việc?

Tiểu Vân suy đoán:

- Mẹ, Thận Nghiêm Am không cho người khác vào dâng hương thờ cúng là vì họ không cần, đúng không? Họ tự có cách kiếm sống của họ.....có lẽ chỉ đem hậu viện cho người ta thuê ở cũng đủ chi phí cần thiết cho Thận Nghiêm Am

Bạch nương từ kinh ngạc với sự nhạy bén của nữ nhi, không nhận được cúi đầu nhìn cô; Tiểu Vân cũng đang ngẩng đầu nhìn mẫu thân, thấy thần sắc mẫu thân như vậy liền biết mình đoán đúng, không khỏi cười đặc ý.

Hai mẫu tử đi xong đường núi, trước khi trời hoàn toàn tối đen đã đến khu vực bên ngoài thôn Tiểu Quy, dù không có ánh lửa soi đường, họ cũng không sợ bị té ngã hay bị côn trùng rắn rết tấn công.

- Bất luận con biết bao nhiêu chuyện trong Thận Nghiêm Am, nhớ kỹ, đừng nói.

Bạch nương từ chỉ có thể thận trọng dặn dò lần nữa.

- Biết rồi biết rồi mà!

Cho dù chỉ vì một bữa trưa đũ no mỗi ngày, Tiểu Vân cũng sẽ vô cùng cẩn thận.

Cửa nhà xa xa trong tầm mắt, Tiểu Vân tinh mắt, ô lên nói:

- A? Nhà chúng ta sáng? Chẳng lẽ là Tiểu Phuong lại đến giúp chúng ta nhóm lửa làm ấm phòng?

Từ sau khi Tiểu Vân đều đặn mỗi ngày cho Tiểu Phuong một cái bánh bao, người nhà Tiểu Phuong cảm thấy không biết lấy gì báo đáp, bèn mỗi ngày giúp họ đồ đầy vại nước, cùi nhặt được cũng chia một nửa qua cho họ, mỗi ngày đoán thời gian họ về nhà, trước đó chạy qua giúp họ nấu nước làm ấm phòng. Dù Tiểu Vân nói không cần như thế, Bạch nương từ thỉnh thoảng cũng đến cửa khán khoản từ chối nhưng cha mẹ Tiểu Phuong vẫn không thay đổi.

Hai mẹ con đi vào nhà, quả nhiên thấy Tiểu Phuong đang ngồi xóm bên bếp đốt lửa, nước ở trên lò đã bốc ra khói trắng.

- Bạch thắm, Tiểu Vân, hai người về rồi!

Trước khi Tiểu Phuong quay đầu lại chào hỏi đã dùng tay áo lau mặt, nhưng vẫn nhìn ra cô bé vừa khóc.

Bạch nương từ ánh mắt khẽ động, mỉm cười nói:

- Tiểu Phuong, lại phiền con rồi, cảm ơn con. Về nhà có thể có nước nóng rửa mặt ngay, đúng là quá tốt.

Bà đẩy Tiểu Vân về trước:

- Tiểu Vân, con lấy bánh bao ra hâm lại cho Tiểu Phuong ăn. Mẹ vào phòng cùi rửa mặt rửa tay trước đã.

Hai người đợi Bạch nương từ nhác nước nóng đem ra phòng cùi phía sau rồi mới nhìn nhau. Tiểu Vân mở miệng trước hỏi:

- Người khóc gì thế? Trong nhà xảy ra chuyện gì sao?

Mùa đông năm ngoái Tiểu Phuong đã khóc một lần, bởi vì tỳ tỳ cô bé chết, Tiểu Vân sợ lại nghe được tin tức tương tự nhưng không thể không hỏi.

- Không chết người.

Tiểu Phuong biết về mặt nghiêm túc của Tiểu Vân là vì sợ nghe được tin tức không hay nên nhanh chóng cho ra đáp án:

- Nhưng, mẹ ta lại có thai rồi.

Đây.....thật sự cũng không tính là một tin tốt. Tiểu Vân cảm thấy cô nên giữ nguyên vẻ mặt nghiêm túc tốt hơn nên vẫn để vậy, thay bằng vẻ mặt tươi cười nói lời chúc mừng thì tấm phản sẽ bị Tiểu Phuong vứt cho ánh mắt xem thường.

- Cho nên, ta quyết định, qua sang năm, khi thôn trưởng đánh xe lừa đưa Vương Thị Thư vào huyện thành chuẩn bị thi, ta sẽ xin thôn trưởng dẫn theo ta.

Hít sâu một hơi, trên mặt Tiểu Phuong hiện lên vẻ hung ác trước nay chưa từng có, nói:

- Ta sẽ để Chu mẹ mìn thu nhận ta, đồng thời giúp ta bán được giá cao, bà ấy nếu dám trả ta lại, ta sẽ phóng hỏa đốt nhà bà ấy.

Hiếm khi có được ngày nghỉ, Bạch nương từ sáng sớm thức dậy đã vội lo liệu việc nhà _____ may may vá vá, giặt y phục chăn mền, quét dọn nhà cửa, mở cửa nhà ra, tưới ít nước lên mảnh đất trồng rau, leo lên nóc nhà cầm ván gỗ đóng đinh lên mấy chỗ dột.....

- Mẹ, con đi gánh nước nhé?

Tiểu Vân đứng ở cửa gọi lên nóc nhà.

- Ăn trưa rồi hãy đi. Con viết chữ xong chưa?

- Viết xong rồi! Nếu chưa gánh nước, vậy con đi tìm Tiểu Phuong, bọn con đã bàn nhau cùng vào trong thôn tìm thôn trưởng.

Tiểu Vân giơ nhánh cây nhỏ trong tay, chứng minh mình đã làm xong bài tập đàng hoàng.

Bạch nương từ nhìn vàng dương hiếu khi xuất hiện trên bầu trời, tính toán thời gian, căn dặn:

- Buổi trưa về, biết chưa?

- Dạ biết. Mẹ, con đi đây!

Cô vừa nói vừa chạy ra ngoài.

- Đợi chút, đội mũ lên rồi hăng đi, đừng để bị lạnh.

- A, đúng, phải đội.

Cô vội xoay người vào trong phòng, đội cái mũ vải lên _____ không phải vì chóng lạnh mà vì che đi mái tóc mới dài hơn hai tấc của cô.

- Tiêu Phuong! Chúng ta vào thôn nào!

Tiêu Vân nhanh chóng chạy đến trước cửa nhà Tiêu Phuong, gọi vội vào trong.

- Tới đây!

Sau đó, hai đứa trẻ vì để không lãng phí thời gian, cũng vì để giữ ấm cơ thể, đều co chân chạy thật nhanh, đường vào trong thôn là đường xuống dốc, chạy rất dễ, không hề phí sức chút nào, giống như bốc hơi vậy, hai người nhanh chóng đã không còn bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 8

- Người nhìn ra được mấy thôn đồng này đứa nào là nam, đứa nào là nữ không?

Gióng một cậu bé khinh miệt nói.

- Tuy dựa theo y phục thì nhìn không ra _____ đều là đồ rách rưới. Nhưng có tóc và không có tóc cũng phân biệt được chứ? Dù sao cũng đâu có ai cạo trọc đầu nữ nhi.

Gióng một cậu bé khác cũng mang ngữ điệu chán ghét.

- Tóm lại, người đừng để bọn chúng lại gần, coi chừng rận.

- Ta đương nhiên sẽ không để bọn chúng lại gần, bọn chúng thói lầm

Lúc này một cậu bé khác đầu đội mũ ám làm bằng da cáo đen tuyền, y phục rực rỡ xa hoa, cổ đeo một khối ngọc ám khắc Quan Âm, tay mang bao tay lông chồn màu đen, toàn thân lộ vẻ phú quý ngút trời đi về phía họ, hỏi:

- Các người tụt ở đây thì thà thi thảm cái gì?

- A Nguyên, người không có đồng ý với Kha Minh là mấy ngày nay thu xếp ở đây đây chứ?

- Nếu không thì sao? Chẳng lẽ người muốn chịu xóc nảy về huyện thành, sau đó ngày nào cũng lặp lại y như vậy?

- O.....vậy cũng quá đỗi mạng rồi!

Nhớ đến gian khổ đọc đường tới đây, dạ dày đã ói đến trống rỗng của cậu lại muốn ói lần nữa.

- Trên đời sao lại có nơi kinh hoa cò gáy tệ hại thế này chứ.....

Một cậu bé khác cũng than vãn.

Người được gọi là A Nguyên, tuy nhỏ tuổi nhất trong bốn thiếu niên nhưng thân phận lại cao nhất, dù Kha Minh đang phụ trách việc đàm phán với thôn trưởng thôn Tiêu Quy hiện đã mười lăm tuổi nhưng kỳ thực mọi thứ đều phải thông qua A Nguyên gật đầu mới được.

- Đã sớm nói với các người chuyện này không phải đi hưởng phúc, chịu khổ nhiều lắm, các người cứ tưởng chịu khổ chính là leo lên mấy cái gò đất nhỏ ngoài kinh thành à, không may may để ý.

- A Nguyên, ta hỏi hận rồi.

Một trong số họ rất sảng khoái thừa nhận, đồng thời đáng thương nói:

- Đừng nói ở đây, dù là quay lại sống ở căn nhà tốt nhất huyện thành, ta cũng thấy khó chịu khắp người. Khách điểm tốt nhất huyện thành này còn không

tốt bằng chỗ ở của nô bộc nhà ta. Ta bây giờ tìm người đến xây nhà còn kịp không?

- Nói ngu ngốc gì đó!

Một câu bé khác giễu cợt, sau đó turoi cười nịnh nọt A Nguyên:

- A Nguyên, xe ngựa nhà ngươi tốt nhất, ta thấy mấy ngày nay chúng ta tạm ngủ trong xe ngựa nhà ngươi đỡ ha.

- Phải đó phải đó! Ta không ở nhà dân ở đây đâu, chỉ sợ ngủ chưa tối nửa đêm đã bị rận cắn hỏng.

- Xe ngựa đó cho các ngươi mượn ngủ, hai ngươi chen chúc được à?

Câu không may đê bụng.

Câu bé tên A Nguyên khoảng tầm chín tuổi, ngoại hình rất ưa nhìn, mày dài mắt đẹp, da trắng như tuyết, cả người tựa như tiên đồng, nếu không phải bên cạnh lúc nào cũng có hộ vệ gia đình thì người thôn Tiêu Quy sớm đã tiến lên chỉ chỏ sờ mó rồi chửi đùa chịu chỉ đứng vây xem từ xa xa.

Lúc này, bọn trẻ thôn Tiêu Quy vẫn đang bám đuôi nhau bên ngoài tầng lợp các gia đình, chỉ chỏ vào mấy tiều công tử kim tôn ngọc quý, bàn luận xôn xao, ánh mắt càng dán vào A Nguyên không rời, nói rằng Kim Đồng bên cạnh Quan Âm Bồ Tát đại khái chính là như vậy.

Những người trong thôn chưa từng có cơ hội thấy mỹ nhân và người lộng lẫy phú quý nên lần đầu thấy những người xinh đẹp rực rỡ này, đương nhiên sẽ không nỡ dời mắt, xem họ như đang xem một tuồng kịch hiếm thấy.

- A Nguyên, ngươi không thật sự muốn ngủ ở nhà thôn trưởng kia chứ?

- Không được sao?

A Nguyên hừ nhẹ.

- Được được, đương nhiên là được! Nhưng mà _____ bọn họ dọn dẹp phòng mất bao lâu chứ? Lạnh thế này mà để chúng ta ở đây, cóng chết chúng ta thì những thứ nô tài này chịu trách nhiệm nổi không?

- Triệu Nguyệt, ngươi nếu đợi không được thì hay là, cùng vào giúp quét dọn?

A Nguyên khép chặt lại áo khoác lông chồn đỏ như lửa, không cảm thấy lạnh mấy, chỉ là con gió lạnh như dao cạo thôi đến không quá thoái mái mà thôi.

- Hơ, ta chỉ nói thôi mà, ta sao lại đi đoạt việc của mấy người hầu chư.

Triệu Nguyệt cười ha hả, không dám nhiều lời oán trách nữa.

Lúc này nhà thôn trưởng đang tổng quét dọn _____ các người hầu theo A Nguyên đến dọn sạch phòng chính do nhà thôn trưởng nhường lại; còn nhà thôn trưởng thì đang quét dọn mấy nơi như phòng bên hông và phòng chứa cùi, nhà kho, chính là chỗ cả nhà thôn trưởng tạm ở trong mấy ngày kế tiếp.

Đây cũng là nguyên nhân mấy quý công tử đứng bên ngoài cho người ta xem như xem tuồng, họ đang đợi phòng ốc được dọn dẹp xong.

Máy khách quý này đột nhiên đến không báo trước khiến thôn trưởng trả tay không kịp, cho nên mới có tình huống lộn xộn trước mặt thế này. Do đó các quý công tử đang chịu khổ cũng biết thật sự không có gì hay để oán trách, suy cho cùng họ mới là bên thất lễ.

- Lưu Tam, qua đây.

Một quý công tử đợi có chút nhảm chán quyết định làm ra chuyện khiến mọi người đều vui vẻ.

- Thiếu gia.

Người hầu tên Lưu Tam vội vàng khom người tiến lên:

- Ngài có gì sai bảo ạ?

- Có tiền đồng không?

- Có, đọc đường có đổi một ít, còn dư lại khoảng trăm đồng.

Lưu Tam lạnh lùng móc ra một túi tiền nhỏ trong gói đồ mang theo bên người, hai tay dâng lên cho thiếu gia nhà mình.

- Hạ Minh, ngươi hỏi Lưu Tam tiền để làm gì?

Triệu Nguyệt tò mò đi tới hỏi.

Hạ Nguyên bên cạnh cũng nhìn sang nhưng không nói gì.

Hạ Minh cầm túi vải qua, cười hắc hắc, đẩy hai gã già định ra, đi tới trước mặt bọn trẻ trong thôn, nói với Triệu Nguyệt theo sát bên cạnh:

- Chúng ta hiếm khi tới cái thôn hoang nghèo đén đói mạng như này, dĩ nhiên phải làm chút chuyện tốt tích đức.

Nói xong, cậu mở túi tiền, bóc một nắm bên trong ra, xòe tay về phía trước, lộ ra những đồng tiền đầy ắp tay, nói với bọn trẻ trong thôn vây quanh:

- È! Biết đây là gì không?

- Là tiền!

Thân là thủ lĩnh bọn trẻ, Vương Đại Thành nói ra trước hết, còn nói rất vang dội, đồng thời ánh mắt cũng trừng sấp lòi ra.

Đó là tiền, rất nhiều tiền! Người lớn nhà ai thiếu tâm nhẫn tới mức để tiêu tài từ cầm nhiều tiền như vậy? Không sợ làm mất sao? Nhìn đi, tiểu tử kia nắm tiền quá nhiều, một bàn tay xòe ra, rất nhiều đồng tiền rơi xuống.

- Roi, roi kia.

Vài đứa trẻ trong thôn hít khinh khí nói nhỏ, cứ như sợ nói lớn một chút sẽ thổi mất mấy đồng tiền trên đất kia vậy.

- Nhìn bộ dạng không có tiền đồ của các người kia!

Hạ Minh vừa hừ khinh bi vừa cười đắc ý, đột nhiên dùng sức ném những đồng tiền trong tay về phía bọn trẻ trong thôn, trong tiếng kêu la của đám trẻ, cậu cười nói:

- Cho các người mua kẹo ăn! Cướp đi! Cướp được chính là của các người!

Vương Đại Thành bị đồng tiền đánh vào mông, ngạc nhiên hỏi:

- Thật, thật cho chúng ta?

Kẻ ngu ở đâu ra thế?

- Cướp! Ngày ra đó làm gì, đồ ngu!

Hạ Minh cười ha ha, ném hết vốc này đến vốc khác vào bọn trẻ trong thôn, tiền trong túi rất nhanh đã hết sạch, cậu tiện tay ném túi rỗng đi, chống nạnh ngửa đầu cười to, cuối cùng cũng tìm được chút thú vui đỡ nhảm chán.

Sau đó cậu kéo Triệu Nguyệt bên cạnh:

- Nhìn xem, chúng có giống gà con mồ thóc không? Chúng chính là một đám gà ăn mày! Còn đánh nhau nữa kia! Ha ha ha, mấy đồng tiền không đáng mà đánh thành như vậy, quá buồn cười!

Triệu Nguyệt tuy cảm thấy đám trẻ nhà quê này đánh nhau loạn xạ cũng rất buồn cười nhưng không cười đến mức sạch sẽ hình tượng như Hạ Minh, cậu vẫn chú ý đến chứng mục của con cháu thế gia.

- A Nguyên, người xem, có buồn cười không?

Hạ Minh hỏi A Nguyên.

A Nguyên chỉ liếc hắn, trong mắt có chút ý cười nhưng cái cầm héch cao tò ý cự tuyệt bị trò cười hạ đẳng này chọc cười, quá mất giá! Cho nên khuôn mặt lạnh lùng cao quý tựa Kim Động đậm đà trả lời:

- Chẳng ra sao cả.

Trong lúc mấy thiếu gia công tử được các già đình hộ vệ vây vào giữa tìm thú vui với bọn trẻ trong thôn thì Tiểu Vân và Tiểu Phượng đi tới nhà thôn trưởng.

- Nhà thôn trưởng sao có nhiều người tới như vậy?

Tiểu Phượng lúi lúi, cùng Tiểu Vân nấp sau đống cây lúa mì.

- Bạn Vương Đại Thành đang làm gì thế? Sao lại đánh nhau loạn xạ? Thứ phát sáng trên mặt đất.....không phải là tiền chứ?

Ánh mắt Tiểu Vân không hề đặt ở chỗ bọn trẻ đánh nhau và tiền đồng. Khi đến gần nhà thôn trưởng, cái mà Tiểu Phượng chú ý tới là náo nhiệt, còn Tiểu

Vân vừa nhìn đã tìm được tiêu điểm trong đám người bốn thiếu niên ăn mặc vô cùng phú quý, đội vàng đeo ngọc, mặc y phục gấm thêu, cho nên khi hai cô ngồi xóm phía sau đồng cây lúa mì, Tiểu Vân nghe rất rõ ràng lời cậu bé vung tiền nói, biết cậu ta đã làm ra chuyện tốt gì, cũng như, cách nhìn khinh thường của cậu ta với trẻ con thôn Tiểu Quy ra sao.

Mặc dù thôn Tiểu Quy thường bị người ngoài mang, mấy trăm năm nay, tiếng tăm của thôn Tiểu Quy cũng chẳng khác gì hon, vừa nghèo đến đời mang vừa hung hỗn đến liều mạng, từ xưa đến nay thôn Tiểu Quy đều bị ba thôn khác cùng với quan địa phuong các đòi dùng lời bình “điều dân thịnh thế, ác tắc loạn thế” để đưa ra kết luận chuẩn xác nhất, đến nay vẫn chưa từng thay đổi; nhưng.....người thôn Tiểu Quy có thể chịu mọi tiếng xấu, chứ chưa từng nhận hai chữ ăn mày, ít nhất, Tiểu Vân không nhận.

- Tiểu, Tiểu Vân.....thằng bé ăn mặc như hát tuồng kia, vứt tiền lung tung cho người khác nhặt kìa! Đứa ngu nhà ai nuôi vậy? Sao còn không bị người lớn trong nhà đánh chết?

Tiểu Phuong tay run run, lắc lắc vai Tiểu Vân:

- Người nghĩ xem, chúng ta bây giờ xông ra nhặt, liệu có cơ hội nhặt được một đồng tiền không?

- Đừng đi.

Tiểu Vân lắc đầu, đè xuống cảm giác khó chịu nơi đáy lòng, dùng lý trí phân tích nói:

- Tiểu Phuong, dù trên đất có roi xuống mấy đồng tiền mà người khác không thấy, người muốn nhặt cũng không thể nhặt lúc này.

- Phải, sẽ bị bọn Vương Đại Thành đánh, có nhặt cũng không đến tay chúng ta được.

Tiểu Phuong rốt cục bình tĩnh lại, đầu óc đã hạ nhiệt có thể suy xét kỹ càng.

Thân là những nhà nghèo nhất thôn Tiểu Quy, họ thỉnh thoảng sẽ được người trong thôn giúp đỡ, điều đó cũng có nghĩa họ là những người yếu thế, đương nhiên không thảng thắt lưng trước mặt người khác; thỉnh thoảng bị bọn trẻ trong thôn trêu đùa bắt nạt, họ cũng không thể kêu oan đòi công đạo. Nếu những người nghèo như họ mà cùng tranh lợi ích với bọn trẻ trong thôn, yêu cầu được đối đãi ngang hàng, đương nhiên sẽ khiến người ta mất hứng.

Cho nên đến nay, Tiểu Phuong và Tiểu Vân hợp tác kháng khít, có thứ gì tốt đều tránh tất cả bọn trẻ trong thôn, chỉ bày ra trước mặt chúng tình trạng càng thê thảm càng tệ hại hơn chúng mới có thể bình an vô sự qua lại với mọi người.

Vật họp theo loài, người chia theo đàn, tuy những người săn lùng chơi với Tiểu Phuong và Tiểu Vân không nhiều, nhưng ít nhất, họ sẽ không có ý chạy tới úc hiếp các cô, sự cam chịu và yếu thế của các cô sẽ không khiến người khác gai mắt, dẫn tới bị úc hiếp, mà còn nhận được chút chiếu cố hoặc nhiều hoặc ít.

Bây giờ không thể chạy đi nhặt tiền, Tiểu Phuong đành phải tìm Tiểu Vân nói chuyện để dời đi kích động muôn nhảy ra cướp tiền của mình. Cô nói nhỏ:

- Tiểu Vân, sao lại có người ngu như vậy? Ném tiền lung tung.

Tiểu Phuong nuốt nước miếng, ánh mắt dán vào hai đồng tiền lặng lẽ nằm nơi góc khuất phía dưới cạnh cùi đèn giờ vẫn chưa ai phát hiện, đồng thời âm thầm cầu nguyện chúng vẫn đợi ở đó cho đến khi cô nhặt.

- Con cái nhà giàu nuôi, đương nhiên ngu.

Tiểu Vân lẩm bẩm, tiếp tục phi báng:

- Người ta nói ngôn truyền thần giáo (dạy thế nào thì bản thân phải làm gương thế này), nhìn mấy đứa ngu nhỏ này cũng biết, nhà chúng nó chắc chắn có rất nhiều đứa ngu lớn. Đứa ngu nhỏ vung tiền đồng, đứa ngu lớn không chừng vung vàng đấy.

Tiểu Phuong cảm thấy Tiểu Vân nói rất có lý, càng thêm hi vọng vào hoàn cảnh công việc tương lai của mình, hai tay đặt lên đầu gối chống cằm thở dài nói:

- Nếu người có tiền đều ngu, cả ngày rảnh rỗi vung tiền, vậy sau này ta sẽ có rất nhiều rác nhiều tiền mua một đồng lợn lương thực, chất đầy nhà đến mức không ở được, đến lúc đó mẹ ta có mang thai bao nhiêu đê muội muội cũng không sợ.....

Tiểu Vân chỉ thuận miệng đáp lời, ánh mắt nhìn về phía nhà thôn trưởng.

- Tiểu Vân, người nhìn gì thế?

- Nhìn người đang nói chuyện cùng Vương Thị Thư, và cả người lớn đang nói chuyện cùng thôn trưởng nữa.

Tiểu Vân chỉ vào cổng lớn nhà thôn trưởng nói.

- Họ có gì đẹp?

Tiểu Phuong cõng nhìn theo, sau đó ô lên.

- Tiểu Vân, người có thấy người lớn đang nói chuyện với thôn trưởng ấy, y phục mặc trên người hình như không tốt bằng mấy đứa trẻ?
- Ủ! Ông ấy không có ánh vàng chớp chớp xanh xanh đỏ đỏ.

Tiểu Vân có chút mừng vì nhẫn lực của Tiểu Phuong.

- Cho nên, người lớn kia hẳn là kiểu người như tông quản, phải cúi mình trước mặt bốn người đó.

Ngón tay cô chỉ về phía bốn quý công tử.

- Còn nữa, người nhìn xem, những người phụ nữ đang đi ra kia kia.

Tiểu Phuong vội vàng nhìn sang, nhỏ giọng kinh ngạc:

- Nhà thôn trưởng sao có nhiều phu nhân như vậy?

- Họ không phải phu nhân. Họ tuy ăn mặc đẹp hơn các lão nương lão bà khuê nữ của nhà thôn trưởng nhưng y phục của họ cũng xấp xỉ với tông quản kia, cho nên họ chỉ là nha hoàn bà hầu của bốn người kia.

Tiểu Vân nói.

- Không thể nào. Làm nô bộc cho người khác, sao lại ăn mặc như vậy? Mặc đẹp như vậy mà chỉ là làm người hầu à?

Dù không tin cách quan sát của Tiểu Vân nhưng Tiểu Phuong vẫn không nhịn được mà tưởng tượng đến một ngày mình cũng được mặc đẹp như thế _____

Kế đó, Tiểu Phuong thấy mấy người phụ nữ được Tiểu Vân gọi là “nha hoàn bà hầu”, được cô cho là “phu nhân” trước tiên khom người với “tông quản” kia nói gì đấy, sau đó đi đến bên cạnh cậu bé nhỏ tuổi nhất ở trung tâm của tầng tầng hộ vệ vây quanh, dáng vẻ càng thêm cung kính báo cáo:

- Nhị thiếu gia, phòng ở đã dọn dẹp ổn thỏa, hương cũng đã đốt, mời vào trong nghỉ ngơi.

Khi Tiểu Phuong há to mồm, không cách nào khép lại được, mấy người kia đã vây quanh các thiếu gia kim tôn ngọc quý vào trong

- Thật.....thật, họ thật sự chỉ là tôi tú của người khác!

Tiểu Phuong cảm thấy thế giới này quá kỳ quái, cô kéo tay Tiểu Vân hỏi:

- Tiểu Vân, hạ nhân hầu hạ người khác mà lại sống như một phu nhân, còn những lương dân như chúng ta, sao ngay cả lương thực cũng không đủ ăn, ngược lại sống như một hạ nhân?

- Đó là vấn đề lựa chọn.

Tiểu Vân không hề có chút kích động nào, rất bình thản nói.

- Lựa chọn gì?

- Chọn làm lương dân, sống như một hạ nhân, nhưng mệnh thuộc về chính mình; hoặc, bán thân làm nô bộc, sống như một phu nhân, nhưng mệnh thuộc về người khác.

Tiểu Phuong hai tay chống cằm, nghiêm túc suy tư rất lâu, cuối cùng thở ra một hơi nói:

- Ta biết không phải ai bán thân làm hạ nhân cũng có thể sống cuộc sống của “phu nhân”, nhưng ta còn có thể có lựa chọn gì chứ.

Tiểu Phuong sờn đã quyết định bán mình làm nha hoàn cho người khác.

- Nếu đã không có lựa chọn thì hãy hướng tới tương lai của “phu nhân”. Người thôn Tiểu Quy chúng ta chưa bao giờ chịu thiệt, chúng ta không sợ chịu khổ, đương nhiên có thể vươn lên.

Tiểu Vân khích lệ nói.

- Ủ! Nếu đã bán thân làm nô, từ lương dân chuyển thành tiện dân, đương nhiên không thể bán không công một lần.

Tiểu Phuong nắm tay tuyên thệ, hùng tâm tráng chí một lần nữa được nhen nhóm:

- Người dám chán trước mặt ta, ta sẽ dùng một cước giẫm chết toàn bộ!

Chương 11: Chương 9

- A Nguyên, ngày mai ta đi Thận Nghiêm Am bái phỏng trước, tình huống chưa rõ, người trước tiên đừng đi.

Kha Minh đến phòng của Hạ Nguyên thương lượng.

Lúc này Hạ Nguyên vừa tắm xong không lâu, đang nửa nằm trên giường âm lót da hổ, một nha hoàn đang giúp cậu lau khô tóc, một nha hoàn khác sau khi giúp cậu mặc y phục từ té thì quỳ trên bậc đế chân, cầm thận tì mỉ cầm ngón tay cậu, giúp cậu tu sửa móng tay. Một tiểu nha hoàn khoảng tám chín tuổi đứng cạnh bưng khay, trên khay là全套 bộ dụng cụ cắt tỉa, bất cứ lúc nào cũng có thể đưa cho nha hoàn kia làm việc.

- Chẳng qua là một am ni cô chứ không phải đàm rồng hang hổ, người không cần cẩn thận từng li từng tí như vậy. Hơn nữa, ta cũng không phải giấy, dù không được việc thì bên cạnh có những người này đi theo, ngay cả muỗi cũng đừng mong cắn được ta, người có thể yên tâm.

Hạ Nguyên hừ khẽ. Tuy cậu tuổi còn nhỏ nhưng hoàn cảnh trưởng thành không giống bình thường, hiểu rất rõ tâm tư của Kha Minh. Đơn giản là Kha Minh muốn cậu tốt nhất đợi ở đây, không động không dậy, ngoan ngoãn chờ đợi để người khác hầu hạ, như vậy sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, sau khi về kinh, cậu ấy cũng dễ ăn nói với mọi người.

Kha Minh cười khổ, đứng bên giường ám, nói:

- A Nguyên, ta thực không ngờ người thật sự có thể theo ta một đường đến thôn Tiểu Quy mà còn ở lại nữa.

- Ta biết. Từ hôm rời kinh, người liền muốn để ta đích thân cảm nhận được hoàn cảnh gian khổ, đường xá khó khăn. Dọc đường ăn gió nằm sương tối đây, người liền muốn để một thiếu gia thân thể mảnh mai cao quý như ta giữa chừng bỏ cuộc, lui về kinh thành hưởng phúc. Châu quận hoang vu này của Thường Châu không dọa được ta, đến cái huyện nghèo Vĩnh Định ngay cả huyện lệnh cũng không có không ai quản lý này cũng không dọa được ta; mà bây giờ, thân ở trong cái nơi nghèo rớt mòng toi, ác danh rõ ràng nhất của huyện Vĩnh Định, trong căn phòng nhỏ do đất sét và cỏ tranh tạo thành này, ta cũng không hề kêu một tiếng khóc.

Giọng nói hơi đắc ý phối hợp với đôi chân mày nhướn cao vô cùng đẹp khiến tướng mạo xuất sắc của Hạ Nguyên càng sinh động hơn ba phần.

Kha Minh biết vị đại thiếu gia thân thể mảnh mai cao quý trước mặt mình đang dương dương đắc ý vì việc “chịu khổ nhọc” của bản thân. Cậu bất giác thở dài nói:

- Người quả thực không cần theo chịu khổ chuyến này. Nếu công chúa biết mấy ngày nay người sống thế nào, e là sẽ làm loạn lên mất.

- Loại chuyện này không cần báo cáo quá tì mỉ chi tiết với mẫu thân ta.

Lời này của Hạ Nguyên là nói cho những người hầu hạ xung quanh nghe, cậu thấy cả đám nha hoàn cúi đầu im lặng thì hờ nói:

- Đều nghe rõ cả chứ?

Các nha hoàn không dám đáp lời, toàn bộ cúi đầu nín thở, yên tĩnh làm việc.

Kha Minh khoát khoát tay.

- Người đừng làm khó họ. Dù những nha hoàn này không nói thì những hộ vệ sau khi về kinh nào dám có chút gì giấu giếm?

Hạ Nguyên nghĩ thấy cũng đúng, bèn không làm khó những người này nữa.

- Thôi, sau khi về kinh hãy tính đến chuyện đổi mặt với mẫu thân thế nào. Người cũng đừng mong chuyến đề tài, ngày mai dù người khác có leo không nổi, ta cũng muốn theo người lên núi, người nói gì cũng không thay đổi được quyết định của ta.

- Nếu nói ác liệt như thôn Tiểu Quy cũng không dọa được người, vậy ta không còn gì để nói. Nhưng ta nói trước, Thận Nghiêm Am thật không phải nơi tốt lành gì, có lẽ chúng ta còn chưa gõ cửa đã bị gác khố đê đủ điều, đến lúc đó người đừng có cầu.

- Một đường chịu khổ đến đây, ta cũng rất giác ngộ rồi, có khổ nữa cũng vậy thôi. Dù sao bát kẽ ở kinh thành có bao nhiêu uy thế, ở đây cũng không thể thực hiện được.

Hạ Nguyên nói đến đây liền cười:

- Người nói xem cái nơi tồi tàn này, cái sơn thôn hoang dã này, thôn dân cả đời chưa từng đi khỏi núi, vị quan lớn nhất họ gấp chính là thôn trưởng.

Người nói với bọn thôn đồng kia chúng ta đến từ kinh thành, là công tử thiếu gia của công hầu phủ nhà nào đó hay hoàng thân quốc thích gì đó, chúng hoàn toàn không hiểu, nhìn chúng ta như nhìn hát tuồng. Dù sao thì mấy từ công hầu phủ tướng này, đối với chúng mà nói, chỉ là thứ trên sân khấu. Nghĩ đến thật buồn cười, lại ngu ngốc đến như vậy.

- Phải đấy.

Kha Minh cười phụ họa:

- Có điều tốt xấu gì Vương thôn trưởng cũng xem như người có kiến thức, dù cuộc sống khó khăn đến mấy vẫn thắt lưng buộc bụng, đói cũng phải đưa con cháu đi học đường trong huyện thành.

- Học đường công trong huyện tốn bao nhiêu tiền? Cần gì phải thắt lưng buộc bụng?

Hà Nguyên hờ nhẹ.

- Vốn dĩ ta cũng không biết, nhưng hôm nay trò chuyện với Vương Thị Thư mới phát hiện, chi phí một năm của cả nhà thôn trưởng kỳ thực còn không bằng tiền cơm một ngày của nhà chúng ta.

Kha Minh tự nhận là người tư tưởng đổi mới rõ ràng trong các hoàng thân quý tộc, nhưng khi trò chuyện với Vương Thị Thư mới phát hiện kiến thức của mình còn có thể nâng cao rất nhiều.

- Sao có thể?

Hà Nguyên kinh ngạc:

- Ý người là tiền ăn của nhà chúng ta ngày lễ Tết phải không?

- Không, chỉ là chi tiêu ngày ba bữa của một người chúng ta. Mà đó còn là tính giá cao rồi đấy.

- Cuộc sống của một thôn trưởng còn khổn khổ như vậy, hèn gì người cả thôn đều ăn mặc rách rưới toi tả, tên ăn mày ở kinh thành trông còn có thể diện hon họ nhiều.

- Đúng vậy.

- Họ sao không đến huyện thành hoặc thành thị khác phồn hoa hơn kiếm sống? Nơi đây đất không màu mỡ, một năm có tới năm sáu tháng tiết trời giá rét, trồng không được hoa màu gì tốt, không phải người nói trong huyện chí ghi lại năm nào cũng có người chết đói chết rét ư? Nếu đã sống không nổi thì còn ở đây làm gì?

Hà Nguyên nghĩ không hiểu.

- Những người này một chữ to không biết, cả nhà gom lại không được một xâu tiền, trừ lâm ruộng săn thú ra, e là cũng không có năng lực làm việc gì khác, người bảo họ ra khỏi cái thôn hoang vắng này, có thể có cuộc sống mong đợi gì chứ?

Hai người uống trà thơm do nhà hoàn pha, thỉnh thoảng ăn chút điểm tâm, trong gian phòng ám áp trò chuyện về những thứ cách xa thế giới của họ mười vạn tám ngàn dặm.

- A Minh, người thấy Vương Thị Thư kia có bản lĩnh thi đấu cử nhân không?

- Ta thấy khó. Dù hắn chăm chỉ cố gắng, cũng rất có chí khí, nhưng lão sư ở học đường huyện thành quả thực không dám khen tặng, cũng chỉ là hai lão tú tài duy trì hình thức thôi, thỉnh thoảng có thể cho ra một tú tài chính là may mắn lắm rồi, học đường như vậy dạy học trò thì đừng mơ có công danh. Hồi sớm Vương Thị Thư có đem một quyển "Tứ thư chưong cú tập chú" tới xin thỉnh giáo ta, ta lật lật qua thì thấy phê bình chú giải trên đó thật sự là sai hết bài này tới bài khác, nhìn không nổi, vậy mà nghe nói đó là đồ trân quý của một tú tài nào đấy mấy chục năm trước, vì già cành sa sút mới bị con cháu đem ra bán với giá cao, Vương Thị Thư xem như báu vật luôn mang theo bên mình, hầu như đã học thuộc lòng cả quyển sách, bao gồm cả phần phê bình chú giải. Học như vậy, ở hoàn cảnh như vậy, dù có hùng tâm tráng chí cỡ nào đi nữa thì có thể thế nào?

Kha Minh thở dài.

- Sao hả? Mềm lòng? Muốn giúp hắn?

Hà Nguyên cười hỏi.

Kha Minh lắc đầu.

- Ta và hắn vốn không quen biết, lần này thông qua quan hệ với tôn tử của trang đầu mới ở nhà hắn, chỉ cho Vương gia tiền bạc tá túc đầy đủ là được, về phần tặng sách.....nói thế nào thì ân huệ này cũng nên tính đến tôn tử của gia nô nhà ta trước tiên mới phải.

Thứ trân quý như sách không thể tùy tiện đem tặng. Điều này không phải ở chi phí bản thân cuốn sách mà là sách tiêu biểu cho kiến thức, chỉ tặng cho người có mức độ xem trọng nhất định; còn đối với quan hệ thông thường, có thể dùng tiền bạc giải quyết là tốt nhất, tặng sách thì quá mức rồi.

Kha già có một điền trang nhỏ ở huyện Vĩnh Định, tôn tử của quân sự trang viên vừa khéo là bạn học trong học đường với Vượng Thi Thư, qua lợp quan hệ này mới khiến cho nhóm công tử phú quý lúc đó vùng núi hẻo lánh nơi đây chọn vào ở Vượng già mà không phải dùng chân nơi ba thôn khác giàu có hơn.

- Cũng được. Dù sao người thôn Tiều Quy mấy trăm năm nay đều sống như vậy, không chịu dễ dàng rời đi, chứng tỏ cuộc sống vẫn chưa đến đường cùng, không đi học cũng không sao, không cần chúng ta phí tâm.

Suy cho cùng chỉ là bèo nước gặp nhau, ở nhởn nhơ bừa rồi rời đi, có lẽ sau này họ sẽ không đến nữa. Người của cái thôn nhỏ này muốn sống thế nào thực sự không liên quan đến họ. Họ cũng chỉ chuyện phiếm giết thời gian trước khi ngủ mà thôi.

Hai người lại nói thêm mấy câu, đợi con buôn ngủ ập đến thì chúc nhau ngủ ngon rồi tự mình nghỉ ngơi.

Tiêu Vân hôm nay tuân theo lời dặn của Tịnh Mặc sư phụ, sau khi đến Thận Nghiêm Am liền theo mẫu thân trực tiếp đến viện trong khu rừng phía sau am giúp làm việc, ăn xong bữa trưa mới quay lại trong am chép sách.

Hai mẹ con cô trước nay trời chưa rạng đã lên núi, có khi lúc lên núi mặt trời còn chưa ló dạng trên đỉnh núi phía Đông. Hiện giờ mùa đông, ngày ngắn đêm dài, lại càng là như vậy. Sau khi mò mẫm lên núi, trên núi vẫn còn tối om, Bạch nương từ cầm đèn lồng dẫn nữ nhi tới phòng bếp trong viện, ở đó đã có bốn vú già đang đốt lửa nấu cháo.

Bạch nương từ qua chào hỏi từng người, tiện thể giới thiệu nữ nhi của mình, sau đó thì đuổi Tiều Vân đến phòng chúa cùi chè cùi.

- Bạch già, nữ nhi của cô nhỏ như vậy, có sức chè cùi không?

- Không nhỏ, trong thôn chúng tôi trẻ con năm sáu tuổi đã bắt đầu học giúp việc nhà, chỉ là chè mấy canh nhỏ, không tốn sức gì, loại công việc nhẹ nhàng này, nó vẫn làm được.

- Thế này mà gọi là nhẹ nhàng? Cô đừng có nuôi nữ nhi như nhí tử chứ?

Một vú già lúi lưỡi hỏi.

- Lâm thǎm, thǎm tới Vô Quy Sơn cũng ba năm rồi, dù chưa từng đi qua thôn Tiều Quy thì cũng nghe nói thôn ấy thu hoạch cả năm không đủ nuôi sống một gia đình, hoàn cảnh như vậy sao có thể nuông chiều nữ nhi? Trong thôn chúng tôi, nữ tử hay nữ nhi đều được nuôi dạy như nhau.

Vài vú già nghe vậy gật đầu, trong đó có người hỏi:

- Cũng không thể cứ thế mãi chứ? Nữ nhi nên học việc nhà như may vá bếp núc, cô định khi nào dạy nó? Chuyện này liên quan đến việc tương lai nó có thể gả được vào nhà tốt hay không đây.

Bạch nương từ cười khổ, lắc đầu nói:

- Đợi nó lớn thêm chút nữa đi, dù sao cũng phải nuôi nó sống đã, rồi lại suy tính đến việc chung thân đại sự sau.

Cô nhí quả mǎu, tương lai mờ mịt, nào dám tha hồ tưởng tượng về một tương lai chưa biết ra sao?

Không có tâm trạng đàm luận đề tài này, Bạch nương từ nhanh chóng già nhập vào công việc của phòng bếp, những người khác cũng tự hiểu ý, không nói thêm gì nữa, mọi người lại bận rộn.

Rất nhanh, một nồi cháo đặc nấm hương thơm phức lớn được mở nắp, sau khi múc cho các chủ tử, phần còn lại là bừa sáng của tất cả mọi người trong phòng. Bốn năm vú già thay phiên ngồi xuống ăn, để hai người thay phiên ngồi bên lò tiếp tục nấu các loại món ăn tinh tế, đương nhiên, Tiều Vân đang ở phòng chúa cùi ra sức chè cùi cũng được mà ma quản lý phòng bếp gọi tới cùng nhau ăn.

Thế là, Tiều Vân biết trên đời có một loại mỹ thực thơm ngào ngọt gọi là cháo gạo trắng nấm hương, mỗi lần cô húp một ngụm cháo đều trọn to mắt, ngậm trong miệng hầu như không nỡ nuốt xuống. Cháo gạo trắng này ngon hơn bánh bao nhiều! Tiếc là không no được, uống liền ba chén lớn vẫn không có cảm giác no, dù bụng đã phình ra.....

Ăn xong bừa sáng, Tiều Vân không hề dậy dưa tốn thời gian mà chạy ngay vào phòng chúa cùi chè cùi, sau nửa canh giờ, cuối cùng cũng làm xong việc, cô nhanh chóng bó cùi lại, ôm đến bên lò trong phòng bếp. Lúc này, trong phòng bếp chỉ còn một bà hủ già đang dọn dẹp, bà thấy Tiều Vân tới thì cười nói:

- Bé, mẹ con vào viện giặt y phục rồi. Bà nói con hay, chè cùi xong thì vào rừng phía sau nhặt ít cành khô lá khô đem về, đừng đi lung tung chỗ khác, viện chủ bên kia tuyệt đối không được qua.

- Dạ con biết rồi, cảm ơn bà, vậy con vào rừng nhặt cùi đây.

Tiêu Vân lấy cái nón vải trong ngực đội lên đầu, quay lại phòng chúa cùi, cầm một bó dây thừng quấn ngang hông, vòng qua tường rào đại viện, đi về phía sau.

Cô vừa đi vừa sờ bụng. Chè cùi nứa canh giờ, cô cảm thấy ba chén cháo vào bụng đều đã tiêu hao hết không còn một giọt, mơ hồ thấy hơi đói, nhưng dù thế vẫn không cản trở đến việc cô cần cù lao động. Cái đói đối với trẻ con thôn Tiều Quy mà nói là ký ức chung thông thường, đặc biệt là vào mùa đông không cần cày cấy, có khi một ngày chỉ miễn cưỡng ăn một bữa, những lúc khác, dù đói đến đâu vẫn phải cố chịu đựng, chịu đựng không nỗi thì chết, còn có thể sống để cảm thấy đói đôi khi cũng là một loại hạnh phúc.....

Bầu trời âm u, không thấy chút ánh nắng, Tiều Vân chỉ có thể dựa vào cảm giác để tính toán thời gian, đồng thời cầu nguyện hôm nay sẽ không có tuyết rơi. Mùa đông ở vùng này, có gió lạnh cao xuong, có tuyết rơi phủ kín đất trời, nếu gió lạnh và tuyết lớn xảy ra cùng lúc thì đó chính là bão tuyết, ở bên ngoài chịu công một lát thôi sẽ chết người.

Hôm nay có lẽ sẽ có ít tuyết, nhưng không đến nỗi khó chịu đựng.

Sau khi nhặt nhạnh một bó cùi lớn, cô dùng dây thừng cột chúng lại thật chắc, phần dây thừng còn dư quẩn hai vòng lòn rồi thắt lại làm một cái quai đeo đơn giản; cô xoay người đưa lưng về phía bó cùi, đeo quai vào hai cánh tay, cố định ở trên vai, “hây” một tiếng, đứng dậy, đeo bó cùi còn cao hơn cả cô lên lưng.

Hơi nặng, vậy thì đi chậm chút, cẩn thận duy trì thăng bằng, không để mình té ngã.

- Nhìn kia! Cái đống đen thuỷ bên kia là gì? Phải gấu không?

Đột nhiên có một giọng trẻ con vui mừng kêu to.

- Này! Xem ta săn gấu!

Cóp!

Vai Tiều Vân bị thứ gì đó không biết tên đập vào. Do cô mặc y phục dày nên không cảm thấy đau; cô cúi đầu nhìn theo hướng lăn của thú không biết tên kia, phát hiện đó là một viên đá nhỏ tròn vo màu trắng sáng cỡ ngón tay; nó lăn vào trong đám lá khô và bùn đất, dường như biết phát sáng, rất dễ thấy.

- È, nhặt trân châu của ta qua đây!

Ngữ điệu vênh mặt sai khiến cao cao tại thượng.

Trân châu? Là nói viên đá sáng kia sao? Tiều Vân tò mò đến gần, dùng mũi chân gẩy gẩy, cảm thấy chỉ là viên đá nhỏ đẹp mắt thôi, vậy mà còn có tên.

Dù cảm thấy rất thú vị nhưng cô không đưa tay nhặt. Có lẽ vì cô không cần nhìn cũng biết chủ nhân của viên đá nhỏ phát sáng này chính là một trong mấy đứa trẻ y phục phú quý cô gặp hôm qua ở nhà thôn trưởng. Người cô chọc không nổi, đương nhiên đồ nhặt được cũng không thuộc về cô, vậy tại sao cô phải nhặt?

- Này! Đứa nhà quê kia, điếc à? Không nghe bốn thiếu gia nói sao?

Giọng cậu bé kia càng thêm lớn lối, mang theo chút hồn hồn vì mệnh lệnh không được thi hành.

Tiêu Vân cảm thấy có thứ gì đó vút qua mặt mình, cô khẽ nghiêng người tránh, vừa vặn tránh được một nắm đấm trắng trèo non nót. Thân là một đứa trẻ thôn Tiều Quy, phản ứng đầu tiên khi bị công kích chính là phản kích, cho nên khi cô tránh được nắm đấm kia, đồng thời cũng đá ra một cước_____

- Woah! Nguy hiểm thật!

Cậu bé thân hình xem như linh hoạt kịp thời tránh được vận mệnh đầu gối bị đập, mắng:

- Tên ăn mày đê tiện nhà ngươi! Ngươi suýt nữa đá bắn y phục của bốn thiếu gia đây! Muốn chết à!

Tiêu Vân mặt không biểu cảm nhìn cậu bé nhảy đến trước mặt cô kêu to này, trong lòng bùi moi. Vốn dĩ cô đã không có hứng phản ứng, sau khi phát hiện người trước mặt là cái đứa ngu ngốc hôm qua vung tiền lung tung thì lại càng không muốn để ý.

Tuy không có căn cứ chứng thực nhưng Tiều Vân luôn tin rằng, nói chuyện với người ngốc, bản thân cũng sẽ trở nên ngốc; cho nên cô ở thôn Tiều Quy rất ít khi nói chuyện, dù ở cùng bọn trẻ trong thôn, cô cũng im lặng như một người câm. Trong cuộc đời sáu năm ngắn ngủi của mình, cô thường hay cảm thán đại loại như “đời người thật tịch mịch như tuyết” (trích “Thần Châu kỳ hiệp” của Ôn Thụy An).

Mà, Hạ Minh đại thiếu gia bị Tiều Vân kết luận là ngu ngốc, tuy vô cùng vênh vác không coi ai ra gì nhưng suy cho cùng cũng không phải kẻ ngu, sự khinh thường trong mắt Tiều Vân có lẽ cậu nhìn chua ra nhưng ý khinh thường của cô lại thể hiện rất rõ ràng.

Cậu đường đường là tiểu thiếu gia của trấn quốc công phủ, con cháu thế gia hàng đầu ở kinh thành, thế nhưng, lại bị một thôn đồng nhơ bẩn khinh thường! Sao nó dám?

- È! Ngươi nói đi chứ! Ngươi không biết nói à? Dám vô lễ với bốn thiếu gia như vậy! Ngươi không muốn sống rồi!

Nhin ngón trỏ trắng mập mạp không ngừng chỉ vào mũi cô, Tiều Vân rút một cành cây dài ba thước từ sau lưng, chìa vào thân thể cậu bé đang

không ngừng nhích lại gần cô.

- Người làm gì vậy?! Người muốn làm gì?

Hạ Minh nhìn chằm chằm cảnh khô kia chống lên ngực mình, thét lên.

Lúc này những người khác cách đó không xa cũng đi đến, Hạ Nguyên dẫn đầu mở miệng hỏi:

- Thôn đồng này, người làm như thế là lẽ vì sao?

Tiêu Vân phân tâm liếc mắt qua, thấy cậu bé mồm miệng này vung tay trái lên, ngăn những người khác tiến tới bao gồm các hộ vệ vốn định tiến lên đòi lại danh dự cho chủ tử nhà mình. Người này, quả nhiên là thủ lĩnh của đám người họ, hôm qua cô không hề nhìn làm. Còn nữa, những người này thật sự không phải đang hát tuồng sao? Sao nói chuyện không khác mấy người hát tuồng lắm? Người bình thường ai lại nói chuyện như vậy?

- Nam nữ thụ thụ bất thân, cậu ta không thể lại gần hơn nữa. (từ “cậu ta” và “cô ta” trong tiếng Trung phát âm giống nhau nên người khác nghe không phân biệt được nam hay nữ)

Tiêu Vân nói rất hiển nhiên.

- Ta không phải nữ!

Hạ Minh lập tức giật chân. Cậu tuồng mạo tuấn tú xinh đẹp, dù rất kiêu ngạo về ngoại hình của mình nhưng không chịu để người khác nói cậu nữ tính, đừng nói chi tới việc nhận cậu là nữ.

Người này sao lại tự nhận là nữ? Tiêu Vân hoi cau mày, chán ghét nói:

- Chỉ có nữ nhân mới làm cho bản thân thơm phức.

- Trên người bốn thiếu gia chính là trầm hương cực phẩm chỉ quý tộc mới có thể dùng, tên thôn đồng ngu ngốc dốt đặc cán mai như người lại dám nói ta là nữ nhân!

- Ta biết chữ “Đinh” viết thế nào, cho nên ta không phải không biết chữ Đinh, người mới không biết chữ Đinh. (câu thành ngữ “mục bất thức định” dịch theo nghĩa đen thiui là “không biết chữ Đinh” (chữ Đinh: T) nhưng không ai dùng với nghĩa này cả mà được hiểu là “dốt đặc cán mai”, “một chữ bê đôi cũng không biết”... không rõ Tiêu Vân thực sự không biết câu thành ngữ này hay biết mà cố ý xiên xỏ từ ngữ)

- Ta cũng biết chữ Đinh viết thế nào!

- Vậy thì sao? Người muốn ta khen người đúng là biết chữ Đinh sao?

Cô nhún vai:

- Nhưng mà, biết viết chữ “Đinh” thật sự không có gì giỏi.

Quả nhiên ngu ngốc, trong lòng Tiêu Vân kết luận.

- Người, người là đồ thôn đồng ghê tởm càn quấy!

Hạ Minh chưa từng bị người tàng lợp tháp hơn cãi lại như vậy, nhất thời không biết ứng biến thế nào, không biết nên đáp trả sao mới tốt.

- Phụ!

Triệu Nguyệt bên cạnh không nhịn được bật cười ra tiếng.

Còn Hạ Nguyên định lực cực mạnh, chí ít chỉ hơi cong khoe môi, không để người khác nhìn ra cậu đang nín cười.

Bạn đang đọc truyện *Nghé Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 12: Chương 10

Hạ Nguyên bước lên trước, vẹt nhánh cây đặt lên ngực Hạ Minh ra, nói:

- Người rất thú vị, còn có thể xuất khẩu thành chương. Người được đi học đường à?

- Không.

Tiểu Vân chống cây xuống đất, trả lời rất nhạt nhẽo.

- Người nói chuyện không giống người chưa từng đọc sách.

- Từng đọc kinh Phật.

Tiểu Vân nói.

- Trong kinh Phật hầu như đều là chữ khó, người nhìn hiểu không?

Hạ Nguyên không biết tại sao mình lại muốn trò chuyện cùng thôn đồng này, có lẽ.....đợi ở bên ngoài quá nhảm chán nên cậu mới sẵn lòng tán gẫu với cậu ta, nếu không bình thường ngay cả nha hoàn bên cạnh cậu cũng lười phản ứng.

- Xí, một thôn đồng ngay cả sách vở lòng cũng chưa từng đọc sao có thể đọc kinh Phật, ba hoa khoác lác.

Hạ Minh khinh miệt nói.

Tiểu Vân nhìn cậu ta, không lên tiếng.

- Ha! Không nói được chứ gì!

Cậu ta gây hấn, Tiểu Vân ngay cả ánh mắt xem thường cũng lười bỏ thí. Cô ngửa đầu nhìn trời, vẫn không thấy chút ánh nắng, thậm chí càng âm u hon, nhưng hán là sắp có tuyết. Cảm nhận mức độ đói bụng, cô nghĩ đại khái là sắp trưa rồi, nên mau chóng về phòng bếp. Hậu viện nhiều người lo việc bếp núc, cơm canh ngon hơn trong am, cô nếu đi trễ, sợ là cơm thừa không đủ no.

- Nè! Người câm à? Không nghe bỗn thiếu gia đang hỏi người sao?

Hạ Minh đợi một lát, sau khi xác định mình bị tên thôn đồng ngu ngốc này thờ o không thèm đếm xỉa thì lừa giận lại bùng lên, giọng cung to hon.

Tiểu Vân chỉ muốn về ăn trưa, bèn vòng qua “bỗn thiếu gia” nhảy loi choi không ngừng này, từ từ đi đến đường về; nhưng cô đi chưa được mấy bước đã bị “bỗn thiếu gia” kia ngăn lại.

- Chớ cản đường.

Giọng Tiểu Vân vẫn bình thản nhạt nhẽo, cô tiết kiệm sức, cõng bó cùi nặng trên lưng với cái bụng rỗng khiến cô theo bản năng giảm thiểu mức hoạt động của cơ thể. Giống tên ngốc này hô to gọi nhỏ, huo tay múa chân, lãng phí sức lực như vậy rất dễ đói.

- Cái gì gọi là chớ cản đường? Người chưa trả lời bỗn thiếu gia thì đừng hòng đi!

- Trả lời gi?

Tiểu Vân không nhớ là mình có để ý tới cậu ta.

- Vừa nãy cậu ấy nói người ngay cả sách vở lòng cũng chưa từng đọc, không thể nào biết đọc kinh Phật. Người chưa trả lời cậu ấy.

Hạ Nguyên bước qua theo, đứng giữa hai người, ra vẻ người hòa giải.

Có điều Tiểu Vân cảm thấy người thủ lĩnh này trông khá giống đang xem kịch giết thời gian.

- Cậu ta muốn ta trả lời thế nào?

Được rồi, nếu có thể nhanh chóng thoát khỏi tên ngu ngốc này, cô không ngại dùng câu trả lời đơn giản nhất đuổi cậu ta đi _____ chỉ nói một chút xíu, sẽ không bị lây thành ngốc đâu nỗi?

- Thái độ gì thế hả? Người luôn nhìn A Nguyên làm gì? Muốn dựa hơi à? Người cũng xứng? Là bỗn thiếu gia hỏi người, người nhìn ta này!

Hạ Minh cảm thấy lòng tự tôn cao quý của mình bị tổn thương, càng thêm hồn hồn.

Tiểu Vân khẽ liếc mắt nhìn những người trong rừng cây, âm thầm tính toán số lượng _____ khoảng mười người. Được rồi, hảo hán không chịu thiệt trước mắt, cô miễn cưỡng khiến bản thân để ý tới tên ngu ngốc kia một chút.

- Ta không đến học đường nhưng ta biết chữ, xem được kinh Phật.

- Nói nhảm! Kinh Phật khó như vậy, tiểu tử người sao có thể xem hiểu!

- Chữ trong kinh Phật không khó hơn chữ ‘Định’ bao nhiêu.

Đối với chữ viết, mọi chữ đều bình đẳng. Tiểu Vân từ năm ba tuổi được dạy viết chữ trên mặt đất đã cảm thấy độ khó của mỗi chữ với cô đều như nhau.

- Chữ Định có hai nét, không thể đơn giản hơn! Đem so sánh với kinh văn trong kinh Phật, sao có thể suy diễn như thế được!

- Với dân thường mà nói, chữ viết đương nhiên đều như nhau.

Lúc này Triệu Nguyệt ở bên cạnh xem kịch vui cũng không chịu cô đơn tham gia thảo luận. Ánh mắt vô cùng khinh miệt quét qua đứa trẻ quê mùa trước mặt rồi lập tức rời đi, giống như sợ bị thứ gì đó bẩn làm ô nhiễm vậy.

- Ta thấy hắn vốn không biết chữ, toàn là dọa người thôi. Người dễ gạt mà còn tích cực như vậy.

- Người nói người biết chữ, biết được mấy chữ?

Hà Nguyên ngược lại cảm thấy thôn đồng này biết chữ, nhưng số chữ cậu ấy biết không đủ để xem hiểu kinh văn.

- Người lừa ta! Người rõ ràng không biết chữ đúng không?!

Về mặt Hạ Minh bị phản vì bị lừa gạt.

Tiểu Vân nhìn ba cậu bé toàn thân quý khí bức người vây quanh cô tự nói tự kết luận thì không kiêng nhẫn sờ sờ bụng, than thở:

- Cho nên, các người chẳng qua là muốn ta trả lời “ta không biết chữ” đúng không? Được, ta không biết chữ. Có thể nhường đường chura? Ta phải về.

- Người có thái độ gì thế hả? Đừng quá ngông cuồng!

Hà Minh cảm thấy thôn đồng này thật to gan lớn mật, không biết tốt xấu, từ đầu đến cuối đều là đáng về không kiêng nhẫn với họ, giống như mọi thứ họ đang nói đều rất buồn cười vậy. Cậu đương đường là tiểu thiếu gia của trấn quốc công phủ lại bị người hạ đẳng đối xử như thế, làm sao mà nhịn được con tức này!

Tiểu Vân thấy tên ngu ngốc này lại kích động, ngón tay trắng trèo mập mạp lại nhích gần mũi cô thì đành phải nhắc nhánh cây đang chống trên mặt đất lên chĩa vào ngực cậu ta.

- Nam nữ thụ thụ bất thân.

Cô nhắc nhở cậu ta.

- Ta đã nói ta không phải nữ!

Hà Minh cuối cùng hé lèn như một nụ hôn.

Tiểu Vân cảm thấy hơi khổ não. Tại sao cô cuối cùng cũng có đối tượng để nói ít lời thì lại bị xuyên tạc? Dù trên người cô mặc y phục cũ của cha được sửa lại, tóc cũng mới dài hai tấc nhưng cô bây giờ đang đội nón, sẽ không bị nhầm thành nam mới phải chứ? Tiểu Phương rõ ràng nói tướng mạo cô giống mẹ, mà mẹ cô là người phụ nữ đẹp nhất trong thôn, như vậy, đương nhiên cô cũng là cô bé đẹp nhất, tại sao những người này kiên quyết đối xử với cô như nam nhi chứ?

Máy đưa trẻ con nhà phú quý này, không chỉ dàn mà còn mờ mắt.

- Nè, bị vạch trần rồi muốn chạy sao? Các gia đây không phải người người muốn gạt là gạt.

Triệu Nguyệt sợ thiên hạ không loạn nói.

Tiểu Vân nhíu mày, nghiêng đầu, ánh mắt đánh giá ba vị thiếu gia. Cô hỏi:

- Các người thế này là muốn đánh nhau?

Theo thông lệ không nói được thì đánh nhau của thôn Tiểu Quy, cô nghĩ, sáu tuổi mới bắt đầu đánh nhau có lẽ hơi muộn nhưng dù sao cũng là một khởi đầu, thử cũng tốt.

- Đánh nhau? Người cũng xứng?

Triệu Nguyệt tiến lên đầy cô một cái.

Tiểu Vân vốn đang vác bó cùi nặng trên lưng, không dễ dàng giữ vững thăng bằng, vừa bị đẩy như thế, liền không tự chủ ngã về phía sau.

- Triệu Nguyệt!

Hạ Nguyên ngăn không kịp, không vui quát.

- Người đây hắn làm gì?!

Hạ Minh cũng kinh hãi trùng Triệu Nguyệt.

- Thiếu gia, ngài sao lại tự mình ra tay? Muốn giáo huấn mấy đứa trẻ hoang dã này, để bọn tiểu nhân làm là được. Nhìn xem, tay ngài bẩn hết rồi này!

Một giọt nước mắt nhỏ chảy túi, rút ra một chiếc khăn gấm, vô cùng nịnh nọt nâng hai tay của thiếu gia nhà mình lau túi lau lui, giống như trên đó dính phải thứ gì rất dơ bẩn vậy.

- Cút ra!

Triệu Nguyệt bị hai người bạn đồng thời quở trách, nhất thời có chút mờ mịt, sau khi hoàn hồn thì nhắc chân đá bọn già định ra, cũng vội vàng giải thích với Hạ Nguyên:

- A Nguyên, tên này nói năng lỗ mang với các người đã là đại bát kính rồi, vậy mà còn có ý định đánh các người, thực là đại nghịch bất đạo. Ta giận quá mới ra tay dạy dỗ. Ta, ta cũng chỉ đẩy một cái thôi, không có đánh hắn.

- Tự hạ thân phận.

Hạ Nguyên hừ lạnh, không để ý cậu ta nữa; quay đầu nhìn thôn đồng đang ngồi xóm nhặt nhạnh lại những cành cùi khô rơi ra trên đất, hỏi:

- Người không bị thương chứ?

So với việc bị thương, điều Tiểu Vân càng để ý hơn chính là _____

- Tay áo rách rồi.

Lúc cô ngã là ngã lên đồng cùi phía sau, ống tay áo trái bị một nhánh cây đâm rách một lỗ.

- Cánh tay có bị thương không?

Hạ Nguyên nửa ngồi xóm xuống, theo bản năng đưa tay muốn kéo tay trái của “cậu ta” qua xem.

Tiểu Vân co về phía sau, nói:

- Không sao.

Cánh tay hơi đau, chỉ bị trầy chút da.

Hạ Nguyên kỳ thực cũng không muốn chạm vào cậu ta _____ dẫu sao thôn đồng này cả người y phục xám tro và chằng vá đụp, không khác ăn mày lấm, dù không có mùi hôi nhưng cũng khiến người khác không kiềm được suy nghĩ y phục này đã bao nhiêu năm chưa giặt. Nhưng, khi cậu ngồi xóm xuống, theo trực giác lại làm như vậy. Nếu không phải cậu bị né tránh thì hiện giờ bàn tay trắng trèo của cậu chắc chắn đã chạm vào bộ y phục kia.

Nhưng, cậu không muốn chạm là một chuyện, bị né tránh lại là một chuyện khác.

- Người tránh cái gì?

Cậu khó chịu hỏi.

- Ha! Ta đánh cược, hắn nhất định sẽ nói với người cùng một câu nam nữ thụ thụ bất thân.

Hạ Minh cũng ngồi xóm xuống nói.

- Người cần phải có người khác bị nhận nhầm thành nữ như người mới hài lòng, đúng không?

Hạ Nguyên lườm Hạ Minh, thấy Hạ Minh co rụt cổ mới quay lại nhìn thôn đồng kia:

- Hồi người đây! Người dám trả lời một câu “nam nữ thụ thụ bất thân” xem

Tiểu Vân bó chặt bó cùi lại lần nữa, không vội đeo lên lưng, dù sao nhất thời cũng không thoát thân được. Nếu đã không đuổi được những người khó hiểu này, cô muốn đi cũng không dễ như vậy.

- Không cho sờ không được sao?

Tiểu Vân lười dùng chữ nghĩa nữa.

- Họ! Người lại dám chê à!

Hạ Nguyên cảm thấy không thể tưởng tượng nổi:

- Dù người không biết chúng ta là ai, nhưng chúng ta người đồng thế mạnh, người không sợ ư?

- Tại sao phải sợ? Các người sẽ giết người diệt khẩu sao?

Tiêu Vân hỏi.

Hạ Nguyên không biết tại sao mình cảm thấy rất bất lực, nói chuyện với thôn đồng này mệt quá, nhưng ở bên ngoài nghe lại thấy thú vị.....

- Bạn ta không vô pháp vô thiên như vậy.

- Không phải người nên nói “ta chính là vương pháp” sao?

- Tại sao ta nên nói “ta chính là vương pháp”?

Mặc dù đáp án nhất định là điều cậu không muốn nghe, nhưng vẫn không kiềm được mà tự làm khổ.

- Bạn trẻ hư nhà giàu trên sân khấu đều diễn như vậy.

Tiêu Vân tò mò nhìn Hạ Nguyên:

- Sao người không nói theo như thế?

- Tại sao ta phải nói theo?

Hạ Nguyên chống một khuỷu tay nâng cằm, tiếp tục dùng giọng điệu bất lực hỏi.

- Sau khi người nói theo, bạn họ _____

Cô chỉ vào đám già đình hộ vệ nhà hoàn cách đó không xa:

- Có thể xông lên làm chuyện ác.

- Gánh hát chỗ các người đều diễn cái gì thế?

- Diễn các người như vậy.

Tiêu Vân vỗ vỗ đất dính trên đùi, vừa nói vừa đứng dậy.

Hạ Nguyên cũng đứng dậy theo, phát hiện thôn đồng này thật nhỏ lùn, không biết được năm tuổi hay chưa?

- Còn cần ta trả lời không?

Cô thật sự phải đi, bụng đã đói lắm rồi.

Hạ Nguyên thấy thôn đồng này đang định vác bó củi kia lên thì tờ mờ bước tới một bước, cầm một đầu dây thừng xách thử, cảm thấy thật sự rất nặng.

- Người là người của Thận Nghiêm Am sao?

- Không phải.

Tiêu Vân kéo dây thừng lại, đeo lên vai mình; một lần nữa dùng sức, cõng bó củi kia lên lưng, vòng qua Hạ Nguyên, rồi đi.

- Nay! Người cứ vậy mà đi à?

Hạ Minh kêu lên.

Nếu không thì sao? Tiêu Vân không để ý đến họ, nếu đã không ai can trở, cô liền tăng nhanh bước chân, quẹo trái rẽ phải trong rừng cây rậm rạp, rất nhanh đã biến mất trong tầm mắt của đám người.

Hồi lâu sau, Triệu Nguyệt thấy hai đường huynh đệ Hạ gia vẫn yên lặng nhìn theo hướng thôn đồng nọ biến mất mà không làm gì, bèn không nhịn được mở miệng nói:

- Cứ bỏ qua cho hắn như vậy?

- Chẳng qua là một thôn đồng trêu chọc giết thời gian thôi, người còn muốn thế nào?

Hà Nguyên trùng mắt với Triệu Nguyệt.

Hà Nguyên ngẩng đầu nhìn trời, đưa tay đón lấy vài hoa tuyết, nói:

- Đì, về xe ngựa. Kha Minh hẳn cũng ra rồi.

Sau khi đám người ăn mặc lộng lẫy kia đi được hai khắc, Tiêu Vân lè ra đã rời đi từ lâu từ một hướng khác quay lại.

Mục tiêu của cô rất rõ ràng, chính là địa điểm rơi của viên đá nhỏ gọi là trân châu kia. Lúc ấy cô dùng mũi chân gẩy gẩy, vừa ứng phó tên ngu ngốc kia vừa gẩy viên trân châu vào trong bụi cỏ. Lúc ấy cô không nghĩ chiêm làm của riêng, chỉ là rất phiền tên ngu ngốc kia, không muốn cậu ta thoái mái mà thôi. Sau đó mấy người nô bận gẩy chuyện với cô, hỏi cô những câu hỏi ngu ngốc, căn bản quên luôn việc nhặt viên đá nhỏ này về, cô cũng thuận theo tình thế mà ứng phó, không hề nhắc nhở họ chuyện quên nhặt trân châu. Nói linh tinh một hồi, cô không biết họ có thấy thú vị hay không, dù sao với cô mà nói, mục đích đạt được là được, cô đã có được viên đá nhỏ xinh đẹp này.

Nếu họ đã quên nhặt, cô đương nhiên không ngại “chứa chấp” viên trân châu này. Viên đá nhỏ trắng bóng tròn xoe như thế cô chưa từng thấy, rất đẹp.

Dù sao thì trời âm u như vậy, sau buổi trưa chắc chắn sẽ có tuyết; nơi này khi tuyết rơi sẽ rơi suốt mấy canh giờ liền. Nếu những người đó sau khi về mới nhớ đến việc quên nhặt viên đá mà quay trở lại cũng sẽ không tìm được, đều bị tuyết che phủ cả.

Đúng như Tiêu Vân dự liệu, sau buổi trưa, cả Vô Quy Sơn phủ một màu tuyết trắng, lại có thêm ít mưa, mãi đến tối vẫn không ngừng, đường lầy lội, nửa bước khó đi. Trong rừng cây tùng àm ỉ một trận buổi sáng, mấy ngày kế tiếp đều không có dấu vết con người.

Bạn đang đọc truyện *Nghề Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 13: Chương 11

- É.

Cùng với tiếng kêu là một trái cây được thả nhẹ vào người Tiêu Vân. Trái cây đó va vào thắt lưng cô, đủ để đôi mắt nhạy bén của cô nhìn rõ là trái cây thì lập tức sử dụng từ chi linh hoạt, trước khi nó rơi xuống đất, cô dùng chân phải đá lên, trước tiên là dùng mu bàn chân hứng lấy, sau đó dùng sức khéo léo tung lên, trái cây bay một vòng tròn, văng vẳng rơi vào tay phải của cô.

Đây là quả gì? Vỏ bóng láng, màu đỏ hơi xanh, lớn hơn quả hồng, còn tỏa ra hương thơm dễ chịu.

- Đó là táo.

- Táo trong câu “Quả trân lý nại, thái trọng giới khương” (trích “Thiên tự văn”, nghĩa: “Quả quý là mận và táo, rau được xem trọng là cải và gừng”) là chỉ quả này nhỉ.

Tiêu Vân chợt hiểu, càng yêu thích nhìn quả trong tay, không nỡ dời mắt, trong lòng lại càng tưởng tượng về mùi vị của nó.

- Người nói người không đi học đường, sao lại biết “Thiên tự văn”?

Hà Nguyên còn đang chìm đắm trong thần thú linh hoạt của thôn đồng này, nghĩ tên này có lẽ là một hạt giống xúc cúc tốt (xúc cúc: trò bóng đá của người Trung Quốc cổ), ít nhất huấn luyện sẽ không thành vấn đề, tiếp theo lại bị những câu văn chương thôn đồng này thuận miệng nói ra làm kinh ngạc. Một người không đi học đường sao lại biết xuất khẩu thành chương? Điều này không hợp lý, nhưng thôn đồng này không lý nào lại lừa cậu.

- Ta ngay cả kinh Phật cũng biết, sao không thể biết “Thiên tự văn”?

Né mặt trái cây, Tiêu Vân trả lời cậu ta.

- Nếu người quả thực không đi học đường, vậy chính là trong nhà có người đọc sách. Có từng có công danh không?

Kỳ thực dựa vào y phục trên người thôn đồng này, rất dễ đoán được gia cảnh cậu ta sợ là càng túng quẫn càng khốn khổ hơn nhà bình thường của thôn Tiêu Quy.

- Công danh?

Tiêu Vân suy nghĩ, rất xác định tông nhà mình trước giờ chỉ có ba thân phận _____ nông dân, thợ săn, sơn tặc. Đừng nói là chưa từng đọc sách, sợ rằng ngay cả sách có hình dáng ra sao cũng chưa từng thấy.

- Thông qua khoa cử, đạt được xuất thân tú tài, cử nhân, tiến sĩ, thì gọi là công danh.
- Nhà ta không có người có công danh. Cái đó rất giỏi à?

Tiêu Vân biết thôn trưởng vô cùng hi vọng trong con cháu có một người có công danh nên luôn liều mạng đốt tiền cho đi học, chưa từng chừa tay. Dân chúng bình thường mong được phú quý giàu sang nên coi trọng công danh cũng là điều có thể lý giải, không ngờ người trước mặt này trông cực kỳ có tiền, hóa ra cũng coi trọng công danh khoa cử.

Cũng có nghĩa là.....bất kể xuất thân nghèo hèn hay phú quý, thứ gọi là công danh, đối với người đời luôn là chuyện rất tài giỏi, đúng không?

- Người từng nghe “Vạn bàn giao hạ phẩm, Duy hưu độc thư cao” chưa? (trích “Thần đồng thi” của Uông Thủ thời Bắc Tống, nghĩa: “mỗi ngành nghề đều thấp kém, chỉ có đọc sách là cao quý”)

Chưa từng nghe. Lắc đầu. Nhưng cô biết nó nhất định xuất xứ từ người đọc sách.

- Hai câu này do người đọc sách viết?

- Đương nhiên.

Người không đọc sách, làm được thơ sao?

- Người từng nghe “Lão Vương bán dưa, tự bán tự khen” chưa?

Hạ Nguyên nghe vậy sững người, suýt không kiềm được bật cười ra tiếng, may mà định lực cậu rất tốt, sắc mặt chỉ hơi co rút một chút, có thể duy trì phong thái bình tĩnh thong dong.

- Những lời thế này, tuyệt đối đừng nói trước mặt người đọc sách, sẽ bị công kích hội đồng đấy.

- Người đọc sách trên thế gian này nhiều không?

- Không tính là quá nhiều, nhưng những người nắm giữ quyền thế và tài phú trong thiên hạ đa số là người đọc sách.

- Ủ, vậy không nói nữa.

Tiêu Vân gật đầu. Cô từ trước tới nay luôn là một người rất thức thời.

Đúng là người thú vị. Hạ Nguyên nghĩ, khó trách mình sẵn lòng tìm cậu ta giết thời gian lần nữa.

- Đúng rồi, sao ngươi lại ở đây? Hai ngày trước không phải ngươi nói ngươi không phải người của Thận Nghiêm Am sao? Sao lại từ bên đó đi ra?

Hạ Nguyên chỉ về phía cổng sau Thận Nghiêm Am.

- Ta không phải người của Thận Nghiêm Am. Mẹ ta làm việc ở đây, ta đi theo giúp làm ít việc vặt.

Cô nhấc một túi đồ lớn trên tay, trong đó là giấy bút và kinh văn, Tĩnh Mặc sư phụ bảo cô đem qua giao cho bà hầu quản lý hậu viện.

- Sao ngươi lại tới nữa? Nếu tới, sao chỉ có mấy người thế này?

Cô vừa nãy đã nhìn rõ, ngoại trừ công tử nhà giàu này, phía sau cậu ta chỉ có hai tôi tớ khỏe, không có nhiều người rầm rộ như dọn nhà giống lần trước.

Nói đến đây, Hạ Nguyên liền bức mình.

- Ni cô trong Thận Nghiêm Am này đúng là cực kỳ quá đáng. Hôm trước đoàn người chúng ta đến thăm hỏi cô nhân, họ mượn cớ chúng ta àm ī ôn ào, quấy rầy Phật môn thanh tịnh, với lại nói chúng ta không tính là thân thiết với người trong viện nên từ chối chúng ta, bỏ chúng ta đợi ở bên ngoài. Hôm nay ta đã giảm số lượng, chỉ tới có hai người, không ôn ào, mà ta cũng xem như người quen cũ của người trong viện, vậy mà họ vẫn từ chối, để ta ngoài cửa, chỉ cho một mình Kha Minh vào. Lẽ nào lại vậy!

- Thận Nghiêm Am là một am ni cô, cửa ngõ sâm nghiêm không cho các người vào cũng hợp tình hợp lý.

Để cả đám nam nhân lớn nhỏ dễ dàng ra vào am ni cô mới gọi là “lẽ nào lại vậy” chứ?

- Là lão ni cô Định Hằng không thức thời, không biết tốt xấu, mới bị “Trấn Ninh Am” đày đến nơi này.

Hạ Nguyên không nhịn được oán trách.

Định Hằng? Là Định Hằng sư thái trụ trì Thận Nghiêm Am sao? Tiêu Vân từng theo Tĩnh Mặc sư phụ đưa kinh văn đã sao chép xong đến thiền phòng

của Định Hằng sư thái, dù chỉ thấy một bên mặt của bà nhưng Tiểu Vân đã khắc sâu ánh tượng.

Đó là một lão nhân kỳ luật rất nghiêm khắc! Dù không có quá nhiều bằng chứng chứng minh Định Hằng sư thái tu con đường khổ hạnh, nhưng ba ngày nay dựa trên sự chênh lệch thức ăn cho thấy hoàn toàn là một trời một vực. Thức ăn của trụ trì am ni cô là thức ăn chay nhạt nhẽo vô vị; vị khách thần bí ở hậu viện cũng ăn thức ăn chay, nhưng với Tiểu Vân mà nói, đó thực sự là son hàm hải vị trong các thức ăn chay!

- Đến đây sao lại gọi là đài? Đò ăn đò dùng của các sư phụ đều tốt hơn của nhà thôn trưởng chúng tôi, hương phúc lắm.

Ít nhất y phục của họ phần lớn không bị vá. Y phục và chỉ khi làm việc mới thay vào, còn y phục thường ngày đều sạch sẽ chỉnh tề.

Hạ Nguyên liếc cậu ta, vốn định nói gì đó nhưng rồi lại nghĩ cậu ta chẳng qua là một thôn đồng cả đời sợ rằng cũng không ra khỏi sơn thôn để thấy được sự phồn hoa bên ngoài, nói với cậu ta nhiều hơn nữa thì có ích gì? Nếu cậu ta nghe không hiểu thì chẳng phải là phí công cậu nói sao; còn nếu cậu ta nghe hiểu, nhưng lại có dã tâm không nên có, cuộc đời về sau loạn cả lên, không chịu làm việc đàng hoàng thì cũng không phải chuyện tốt.

-Thôi.

- Tại sao thôi?

Tiểu Vân nhìn ra được cậu ta vốn định nói một tràng thao thao bất tuyệt.

- “Hà trùng bất khả băng” (Trích “Thu thủy” của Trang Tử, nghĩa: “Không thể nói về băng với côn trùng mùa hạ”, cũng cùng ý nghĩa như “không thể nói về bầu trời bao la với con éch cả đời ngồi đáy giếng”). Có nói người cũng không hiểu.

- Câu này lại của người đọc sách nào nói?

- Trang Chu. (còn gọi là Trang Tử, người thời Tống, một trong những nhân vật tiêu biểu phái Đạo gia)

- Tại sao người không thể dùng lời của người diễn đạt ý của người mà cứ phải dùng lời người khác để trả lời ta?

Tiểu Vân không rõ phải hình dung cảm giác này thế nào, dù sao chính là không quá hiểu cũng không quá thoải mái.

Hạ Nguyên suy nghĩ, héch cầm giống như là vạn bát đắc dĩ nói:

- Hết cách, đọc sách quá nhiều, kiến thức đều khác ở trong đầu, cứ quen dùng diễn cõi. Dùng diễn cõi tức là trích dẫn câu nói hoặc sự tích của cõi nhân để làm cho nội dung mình muốn diễn đạt càng chuẩn xác hơn.

Tiểu Vân cảm thấy dáng vẻ héch mũi lên trời của cậu bé này thật giống với lão tú tài kia của thôn Đại Thụ.

- Quả này người có cần không?

Tiểu Vân chưa bao giờ thích bị người khác dùng mũi nguyệt, bèn quyết định đi làm việc, không để ý cậu ta nữa, để cậu ta ở đây tiếp tục nhảm chán. Dương nhiên, trước khi đi, cô vẫn nên hỏi chủ nhân trái cây này để khẳng định là cậu ta muốn cho cô.

- Thường cho người.

Hạ Nguyên khoát khoát tay.

Tiểu Vân gật đầu với mũi cậu ta, sau đó, vòng qua cậu ta, đi về phía cổng viện.

- È, người vào đưa đò à?

Hạ Nguyên chợt nghĩ cậu ta có lẽ có thể giúp cậu lén lút đi vào.

Nhưng Tiểu Vân nhanh chóng khiến cậu bỏ đi ý nghĩ ngày thơ này.

- Ta giao cho bà gác cổng, chứ không vào.

Nói xong, cô gõ cổng, cổng mở ra một khe nhỏ, sau khi nhận đò Tiểu Vân đưa thì lập tức đóng chặt, ngay cả cơ hội để người ngoài nhìn trộm cảnh vật bên trong một chút cũng không có.

Thế là, Hạ Nguyên đại thiếu gia bị gạt sang một bên lần thứ hai vô cùng buồn bực và nhảm chán nhưng tính tình bướng bỉnh không chịu mang hộ vê xuống núi trước mà cứ muốn đợi đến khi Kha Minh ra ngoài.

- Nay, bây giờ người định làm gì?

Thấy thôn đồng lại vòng qua cậu, lặng lẽ đi xa, cậu cuối cùng cũng không nhịn được, đuổi theo hỏi.

- Ta còn có công việc.

- Một thằng nhóc nhỏ xíu xíu như người có thể làm việc gì? Mấy ni cô này cũng quá không biết tính người rồi. Người đừng về, ta dạy người chơi xúc cúc.

Thằng nhóc? Thì ra những người này thật sự tưởng cô là nam? Hóng mắt tối vây, thật tội nghiệp. Tiểu Vân ở trong lòng khó chịu bỗn môi.

- Ta bận làm, không rảnh chơi.

Cô không xoay người, bàn tay cầm quả vẩy vẩy với cậu ta ở phía sau.

- Đây không chỉ là chơi đâu! Tiểu tử, nghe ta nói này, nếu người có kỹ thuật xúc cúc tốt, người sẽ có cơ hội trở thành người đứng trên người khác..... Ủ, ít nhất có thể trở thành người giàu có hơn mạnh mẽ hơn danh vọng hơn thòn trưởng của các người.

Nói là người đứng trên người khác thật có hơi khoa trương, ít nhất với hoàng thân quốc thích như cậu mà nói, một cao thủ xúc cúc thượng đẳng không có gì đáng kể; nói khó nghe hơn thì chỉ là một thứ tiêu khiển. Nhưng đối với dân chúng bình thường mà nói, đó lại là thứ cao chót vót.

Những từ ngữ mạnh mẽ như vậy, Tiểu Vân căn bản không hề nghe lọt, cô nhắm thẳng vào trọng điểm:

- Ta thật sự không rảnh chơi với người. Bên kia có hai người đi theo người đang rảnh rỗi đứng đây, người sao không tìm họ chơi?

- Họ chỉ là tôi tớ.

Hạ Nguyên nói rất hiển nhiên.

Tiểu Vân đi tới cổng sau Thận Nghiêm Am, tay còn chưa chạm vào khuyên gỗ cửa thì Hạ Nguyên đã kéo cô lại, đồng thời cắn dặm một người hầu cách đó không xa:

- Người đi vào nói với mấy ni cô kia, ta bảo đưa trẻ này chơi với ta, không cho cậu ta về làm việc.

- Dạ.

Người hầu nọ lập tức linsk mệnh rời đi.

- Ta chưa đồng ý_____

Tiểu Vân sững sờ nhìn người hầu nọ nhanh chóng đi vào cổng sau, thoáng chốc đã không còn bóng dáng.

- Đi! Chơi xúc cúc, để xem ta có nhìn nhầm hay không.

Hạ Nguyên quá quen ra lệnh, người khác phục tùng, cho nên đương nhiên không cho rằng cậu nhóc này sẽ phản đối, nhất thời cũng quên mất việc ghét bỏ y phục xám tro và chưởng vá đụp của cậu ta, kéo ống tay áo cậu ta chạy tới chỗ đất bằng phẳng rộng rãi.

Gia đình còn lại sóm đã nhanh nhẹy chạy vào trong xe ngựa cách đó không xa lấy ra hai quả bóng bằng da trâu dày may thành, yên lặng đợi chủ tử lấy dùng bất cứ lúc nào.

- Nhìn động tác của ta này, lát nữa người dựa theo mà làm.

Thời gian hồn hồn buổi chiều tiếp đó cứ thế mà bị chơi xa xỉ.

Họ chơi nhập tâm ngoài ý muốn, hoàn toàn không có cảm giác nhảm chán hay phiền phức.

Cả hai đều cảm thấy không thể tin được.

Họ chơi rất vui, nhưng không ai hỏi tên đối phương.

Có bản lĩnh chơi thì phải có bản lĩnh làm xong chuyện nên làm ngày hôm đó _____ lời Tinh Mật sư phụ.

Thế là, Tiểu Vân sau khi chơi hồn hồn ngày, vô cớ bị lãng phí vô số thời lực, vẫn bị nét một xấp giấy bỏ, một cây bút cùn, nửa khối mực, một cái nghiên mực mẻ một góc, một bình dầu tháp nhỏ, cô đón gió tuyet về nhà, dù lạnh run cầm cập, mệt mỏi kiệt sức vẫn không thể lao vào giường để ngủ mà chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi trước bàn làm xong phần bài tập đáng lẽ làm buổi chiều.

- Mẹ, hôm nay đưa chơi xúc cúc với con nói, trò xúc cúc mà chơi tốt thì có thể trở thành người đứng trên người khác.

- Ủ, quả thật có không ít người nhòm giòi chơi xúc cúc mà vinh hiển.

Bach nuong từ ngồi cạnh khâu vá y phục cho Tiểu Vân; Tiểu Vân hôm nay va quẹt làm rách không ít lỗ, mà bản thân bộ y phục này đã dùng từ thời tổ tông mấy chục năm nay, chất vải trở nên rất giàn, va quẹt nhẹ cũng sẽ bị rách, đã vá lại càng thêm vá.

- Cậu ấy còn nói có một Hoàng đế thậm chí phong quan cho một cao thủ xúc cúc.

- Đó là trường hợp cá biệt. Lão Hoàng đế kia lúc trẻ rất nghiện xúc cúc, đặc biệt cát nhắc cao thủ xúc cúc ấy làm một chức quan nhàn, chỉ mang danh hão chứ không vào triều, cũng không thực sự làm công việc gì.

- Không cần thi khoa cử mà được làm quan cũng xem như rạng rỡ tố tông nhỉ?

Tiểu Vân không hề để ý việc kiến thức mău thân dường như vượt quá mức một thôn phụ bình thường _____ hoặc cũng có thể nói, từ nhỏ cô đã mơ hồ hiểu, mău thân khác với những người khác trong thôn.

- Với người như chúng ta mà nói, quả thực rất phú quý.

- Nhưng với đứa trẻ đó mà nói thì không thám vào đâu đúng không?

Tiểu Vân từ trong giọng điệu của công tử phú quý kia mơ hồ phân tích ra điều này.

“Đứa trẻ” mà nữ nhi nói đại khái có lai lịch gì, Bạch nương tử đương nhiên biết. Dẫu sao thì các ma ma trong phòng bếp đều là người hầu của các chủ tử trong hậu viện, dù chỉ là vú già làm việc nặng cũng có thể dễ dàng biết ba tiểu công tử bị xem như khách không mời mà đến, bỏ lại ngoài am kia đều là người cực kỳ phú quý từ kinh thành tới, người thân phận thấp nhất cũng là trong nhà có tước vị; còn người thân phận cao nhất còn là một hoàng thân chính thống đây! Nghe nói là áu tú của công chúa, tùy tiện ra vào hoàng cung như đi hậu viện nhà mình, rất được đương kim Hoàng thượng và thái hậu sủng ái, thỉnh thoảng còn gọi vào cung ở mấy ngày.

Bắt kể hôm nay Tiểu Vân chơi với vị tiểu công tử nào, cũng là người hai mẹ con họ chọc không nỗi.

- Họ và chúng ta là những người khác nhau, dù hôm nay con chơi với vị tiểu công tử kia rất vui cũng không cần nhớ, biết không?

- Con không có nhớ, chỉ là người cho con một trái cây mà thôi.

Nói đến trái cây, Tiểu Vân gác bút qua một bên, nhảy lên, chạy đến cái gác nhỏ hôm nay cô cõng về, moi móc bên trong, cuối cùng tìm ra một trái cây bị nhét ở dưới đáy.

- Mẹ, chính là quả này. Đây là táo, chúng ta ăn nha, ném thử xem nó có vị gì, con thèm cả ngày rồi.

- A, đúng, là táo, còn gọi là táo bà.

Bạch nương tử nhìn trái cây nữ nhi nhét vào tay bà, ngó người một lúc lâu.

- Quả này ăn thế nào? Có gọt vỏ không?

- Nhà giàu ăn đương nhiên sẽ gọt vỏ xắt thành miếng, nhưng nhà như chúng ta ngay cả hạt cũng ăn sạch, đâu nỡ gọt vỏ.

- Hạt? Bên trong có hạt à? Chúng ta có thể tròng nó thành cây không?

Tiểu Vân tò mò hỏi.

- Khí hậu nơi đây hẳn có thể tròng, nhưng đất thật sự quá cằn cỗi, e là không sống được.

- Dù sao thì tròng thử cũng không thiệt gì.

Tiểu Vân cảm thấy có thể thử một lần.

- Mẹ, chúng ta đừng ăn hạt nha.

- Ủ, không ăn. Theo ý con.

Bạch nương tử cười đồng ý, dưới ánh mắt của nữ nhi, bà lấy con dao trên bếp xắt quả táo thành hai nửa, một lớn, một nhỏ. Bà đưa nửa lớn cho nữ nhi, nói:

- Nếu cắt rồi thì phải ăn hết, để lâu sẽ hỏng.

Hai mẹ con rất quý thứ trái cây hiếm có để ăn này, ngọt ngọt, mềm mềm, Tiểu Vân so sánh với quả son tra, táo ta, quả hồng cô từng ăn thì thấy trái cây này được từ nhà phú quý này dường như ăn ngọt hơn, ngọt hơn.

Gặm trái cây đến khi chỉ còn lại hạt chút xíu, cô không dám cắn tiếp nữa, sợ cắn hư mầm giống bên trong. Cô lưu luyến không rời đặt hạt xuống, thở dài nói:

- Ngon quá.....

- Tiểu Vân, quả này nếu tròng được thì tiếp tục mong chờ, nếu không được thì quên đi.

- Biết mà biết mà.

Mẹ bất cứ lúc nào cũng dạy cô phải an phận thủ thường, không thể nảy lòng tham với những thứ không thuộc về mình, cô đã thuộc làu rồi.

Bach nương tử tuy có niềm tin nhất định về tính cách nữ nhi nhà mình nhưng vẫn luôn ân cần dạy dỗ bất cứ lúc nào. Đặc biệt là hôm nay Tiêu Vân gặp những người này, dù không rõ thân phận cao không với tới của họ nhưng nó sẽ vì trang phục rực rỡ phú quý cũng như những món đồ chơi, đồ ăn quý hiếm của họ mà sinh lòng hưng thú và yêu thích, ngưỡng mộ.

Cùng là người nhưng không cùng số mệnh, thực tế này, muốn một đứa trẻ sáu tuổi từ khi ra đời đến nay luôn ở trong sơn thôn nghèo khó hoang vu hiếu được, thật sự là quá khó.

- Còn nữa, mấy ngày này, con đừng đi Thận Nghiêm Am. Dù sao Tĩnh Mặc sư phụ cho con nhiều giấy như vậy, đủ cho con viết bảy tám ngày. Đợi sau khi những người đó rời đi, con lại tiếp tục vào am làm việc.

- Các sư phụ cũng nghĩ vậy sao?

- Ủ. Nhiều người àm ĩ, sợ con không định tâm luyện chữ. Với lại các sư phụ cũng phải tiếp đai các quý nhân kia, không thể cứ lơ họ ở bên ngoài mãi được.

- Dạ. Con biết rồi.

Không thể đi Thận Nghiêm Am thì không thể ăn bữa trưa sơn hào hải vị miễn phí.....

Quá thảm. Tiêu Vân nhăn mũi, khó chịu hỏi:

- Những người đó khi nào đi?

- Nhanh thôi. Định Hằng sư thái quyết định ra mặt tiếp đai, chính là có ý muốn đuổi người.

Tiêu Vân thở dài, sau khi rửa tay xong, bèn ngồi lại trước bàn ngoan ngoãn luyện chữ.

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cứng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 14: Chương 12

- Nhanh nhanh nhanh! Đá sang bên kia! Chuyền bóng! Không được dùng tay___cũng không được đá luôn người, tránh ra! Người đừng đá! A Son, đuổi hắn đi!

Một trận đấu xúc xúc gay go diễn ra vào lúc các quý công tử cựu kỳ nhảm chán hảu như sắp chết, dưới sự đề nghị của Hạ Nguyên, Hạ Minh lập tức bảo giá định đi tụ tập các thôn đồng thôn Tiêu Quy lại, sau khi nói sơ sơ quy tắc và bảo các hộ vệ làm mồi, đợi khi các giá đình vã xong sân bóng trên một mảnh đất trống bằng phẳng và lập khung thành đơn giản thì để chúng vào sân bắt đầu thi đấu.

Các tiểu công tử chính là thầy chỉ đạo hai đội Giáp Ất, vừa hướng dẫn vừa thi đấu, nhưng trận đấu lộn xộn hỗn loạn hảu như sắp trở thành đánh nhau loạn xạ, khiến Hạ Minh và Triệu Nguyệt giận đến dậm chân, còn Hạ Nguyên tạm thời giữ chức trọng tài thi ngồi một bên, vừa cười vừa uống trà ăn điểm tâm

- Đúng là một đám ngu, hết sức ngu cực kỳ ngu, người còn nói thôn đồng rất linh hoạt! Tùy tiện xách một giá đình nhà ta ra ngoài cũng có thể chơi cho bọn này xoay vòng vòng

Triệu Nguyệt la khóc miếng, chạy tới bên Hạ Nguyên uống nước trà, uống liên tục ba chén mới nói được.

- Thôn đồng mấy ngày trước chúng ta gặp trên núi quả thực linh hoạt. Lần chỉ có ta với A Minh lên núi, ta dạy cậu ta chơi xúc xúc, chỉ một buổi trưa thôi mà cậu ta chơi rất khéo léo, cậu ta vón bánh trên chân, trên vai, trên đầu, ta ở bên cạnh trêu chọc cũng không làm cậu ta mất bánh được.

- Thôn đồng kia cũng trong đây sao?

Triệu Nguyệt từ lâu đã quên mất thôn đồng cậu gặp phải trên núi có hình dáng ra sao. Với cậu mà nói, thôn đồng trong sơn thôn này đều như nhau, đen thùi đen thùi, muối nhạt ra thật là phí súc.

Hạ Nguyên lắc đầu.

- Đương nhiên không có. Cậu ta theo mẫu thân làm việc ở Thận Nghiêm Am, đâu rảnh để chơi?

- Một đứa trẻ ba bốn tuổi, có thể làm việc gì?

- Người quên lần đầu tiên gặp cậu ta, cậu ta đang vác bó cát cao hơn cậu ta rất nhiều sao? Ta thấy nhà cậu ta chắc là rất nghèo trong cái thôn nhỏ này. Còn nữa, cậu ta nói sang năm cậu ta bảy tuổi rồi, sở dĩ nhỏ con là vì bị đói thời gian dài mà ra.

Triệu Nguyệt nghe vậy cười nói:

- A Nguyên, chẳng qua chỉ là một thôn đồng, người hiểu rõ cậu ta đến vậy làm gì? Sao hả, thiện tâm bộc phát, muốn thu về một người hầu choi xúc cúc với người à? Việc này không thể được. Dù người thật sự có ý nghĩ này, cũng không thể thực hiện được, công chúa và quốc công gia sẽ là người đầu tiên không đồng ý.

Thê gia hiền hách như họ, người hầu bên cạnh đều là người giỏi trong các gia đình nô bộc lâu đời, còn người hầu tam đẳng thì ngoại trừ người được thuê làm việc nặng, dù là người quét sân ở ngoại vien cũng được tuyển chọn kỹ càng trong quan nha uy tín, nhất thời này ra ý nghĩ muốn nhận một người không rõ tổ tông tam đời làm người hầu là điều vạn van là không thể được. Dù gia đình người đó có trong sạch đến đâu, các trưởng bối trong nhà vẫn không tin tưởng vào năng lực hầu hạ người khác của hắn ta.

Hạ Nguyên nghe vậy hừ nhẹ, không nói gì. Cậu đương nhiên không nói cho Triệu Nguyệt biết, vì hôm đó chơi xúc cúc thỏa thích nên cậu nhất thời nóng đầu, hỏi đứa trẻ kia có muốn theo cậu về kinh thành hay không, cậu sẽ bảo đảm cho cậu ta sống những ngày thật tốt, không cần phải làm việc nặng nhọc mà vẫn không thể nuôi sống bản thân nữa.

Kỳ thực ngay sau khi cậu thốt ra lời này đã hối hận rồi; nhưng không ngờ đứa trẻ kia nghĩ cũng không nghĩ liền từ chối, hoàn toàn không dao động, khiến mặt mũi cậu mất hết. Cậu đương đường là nhị thiếu gia dòng chính Trần quốc công phủ, cháu ruột đương kim Hoàng đế, thân phận cao quý, miệng vàng lòi ngọc, tùy tiện mở miệng có thể khiến người khác gấp được kỳ ngộ phú quý. Do trước nay luôn hiểu rõ thân phận mình đặc biệt, cho nên dù cậu làm việc có chút ngang ngược, nhưng chưa bao giờ đồng ý với người khác bất cứ chuyện gì.

Nào ngờ khó khăn lâm cậu mới thể hiện chút thiện tâm với một thôn đồng nghèo khổ áo rách quần manh, ăn không đủ no mà lại bị từ chối không chút lưu tình. Đúng là không biết tốt xấu.

Nhưng sau đó nghĩ lại, cậu lại cảm thấy lừa giận của mình rất không đáng. Thôn đồng kia chưa đầy bảy tuổi, nơi đi xa nhất trong đời chỉ sợ là Thận Nghiêm Am, sơn hào hải vị cậu ta có thể nghĩ đến bất quá chỉ là mấy món chay thô sơ khó nuốt trong Thận Nghiêm Am, định nghĩa của cậu ta về trang phục hoa lệ chỉ là trên y phục không bị vá mà thôi; kiến thức của cậu ta về thế giới này cũng chỉ giới hạn trong bốn thôn nhỏ hoang vu phía Bắc huyện Vĩnh Định này.

Đứa trẻ như vậy, chưa từng biết phồn hoa là thế nào, cuộc đời phú quý người hứa cho cậu ta, cậu ta không cách nào tưởng tượng được, đương nhiên không chút hấp dẫn; cho nên, mấy ngày nay cậu tức giận toị công. Sao lại vì một thôn đồng chỉ biết có mấy chữ mà có vài phần kính trọng? Cậu ta tuy có hơi đặc biệt nhưng cũng thế mà thôi, sao lại nảy sinh hứng thú với cậu ta chứ?

Thật không đáng.

Cậu vừa cảm thấy không đáng vì sự không vui của mình trước đây thì thấy trên đường mòn cách đó không xa có hai thôn đồng đang cùng nhau khiêng một thùng nước, mà cái người đi phía sau không phải là người lê ra đang làm việc trong Thận Nghiêm Am sao?

- Xuân Sinh.

Hạ Nguyên ngoắc tay gọi người hầu phía sau tiến lên.

- Dạ, nhị thiếu gia.

- Đi gọi đứa trẻ kia đến đây.

Cậu hát cầm về phía kia. Cậu không cầm có ý chỉ rõ ai, người hầu nhẹ bén tự nhiên hiểu được người cậu muốn tìm là người nào.

Xuân Sinh vòng qua sân bóng, chạy đuổi theo trên con đường mòn.

Không lâu sau, Tiểu Vân và Tiểu Phượng đã bị dẫn tới.

- Tiểu Vân, họ gọi chúng ta tới có phải lại muốn vung tiền cho chúng ta nhặt không?

Tiểu Phượng đương nhiên cũng nhận ra mấy quý công tử này là những người ngày đó vung tiền lung tung. Cô bé lặng lẽ hỏi Tiểu Vân, trong lòng hơi sờ sờ.

- Có lẽ là bảo chúng ta đến chơi.

Tiểu Vân đoán.

- Nhị thiếu gia, đã dẫn người tới rồi.

Sau khi Xuân Sinh dẫn người đến, phục mệnh xong thi yên lặng trở lại đứng sau Hạ Nguyên, khiến cảm giác tồn tại về bản thân mất đi.

- Tiêu Phuong, học một chút.

Tiêu Vân nhân cơ hội nhắc nhở.

- A? Cái gì.....ừ.

Tiêu Phuong đầu tiên là nghi hoặc, sau đó hiểu ra, vội vàng đồng ý.

- Người qua đây.

Trong mắt Hạ Nguyên căn bản không có người khác, cậu chỉ một ngón tay ngoắc ngoắc với thôn đồng, rất lười biếng, lại cực kỳ oai phong.

Tiêu Vân tiến lên thêm hai bước, nói:

- Ta không rảnh chơi, còn phải gánh nước mười chuyến nữa.

- Sao ngươi không lên núi?

- Ở nhà làm việc.

Tiêu Vân mới là người muốn biết những người này sao không lên núi, nếu không lên núi thì sao còn chưa đi? Ở lại ăn Tết à? Khi không làm lỡ mất cơ hội ăn thức ăn ngon của cô, thật phiền.

Hạ Nguyên nhướng mày hỏi:

- Cái thân bé xíu của ngươi có thể gánh được bao nhiêu nước?

- Gánh nhiều thêm mấy chuyến là được.

Cô trước nay luôn biết liệu sức mà làm.

- Thế này nhé, ngươi chơi xúc cúc, ta sai ngươi gánh nước giúp ngươi.

Hạ Nguyên với dáng vẻ ta nói là được, quay đầu căn dặn người hầu phải mấy gia đình khỏe mạnh đi làm việc:

- Xuân Sinh, ngươi bảo người___

- Ta không rảnh chơi.

Tiêu Vân xoay người rời đi.

Biểu cảm thong dong tùy tiện của Hạ Nguyên tức thì hóa đá. Cậu, bị bẽ mặt trước mặt mọi người! Tên thôn đồng khốn kiếp không biết tốt xấu này!

- Ô hay! Ngươi có thái độ gì thế hả? Muốn chết à?

Hạ Nguyên còn chưa kịp phản ứng, Triệu Nguyệt đã nhảy lên, tiện tay bắt một thứ để ném, phát hiện đó là bóng liền tung lên, nháy chân đá mạnh, quả bóng kia dùng tốc độ cực nhanh đánh úp sau lưng Tiêu Vân.

Đúng như Hạ Nguyên khen ngợi, Tiêu Vân là một đứa trẻ thân thủ rất linh hoạt. Dĩ nhiên, trẻ con lớn lên ở sơn thôn, suốt ngày lên núi trèo cây, xuống nước bắt cá, chỉ cần không đói quá mức, bình thường cơ thể đều rất linh hoạt; nhưng Tiêu Vân bẩm sinh có năng lực ứng biến nhạy bén, cảm giác với nguy hiểm lại càng hon người thường. Tuy sau lưng không có mắt, nhưng chỉ nghe giọng điệu của Triệu Nguyệt cùng với âm thanh nín thở dồn sức của cậu ta, cô cũng biết tiểu công tử trống khép ngõ và ương bướng kia dù không nhào lên đánh cũng sẽ cảm thấy ném cô.

Cô xoay người, đồng thời bước nhanh một bước lớn qua bên phải, thấy Tiêu Phuong vẫn ngây ngốc đứng nguyên phía sau, không biết tránh, sắp bị quả bóng đánh trúng, cô vừa kéo Tiêu Phuong vừa nháy chân, dùng cẳng chân dùng bóng, khoảnh khắc sau đó thì đá bóng quay ngược trở lại ___ mục tiêu: mặt của đối phương.

Đòn phản kích quá nhanh, đương nhiên, cũng có thể nói, Triệu Nguyệt hoàn toàn không ngờ thôn đồng này lại đón được bóng, đồng thời dám to gan lớn mật đá bóng vào mặt cậu; cho nên, cậu ngây người, toàn thân không cách nào cựa quậy, chỉ có thể trợn mắt nhìn quả bóng da sắp đập vào mặt ___

“B López!”

Vẫn là Hạ Nguyên đoán được trước, cậu tuy không hiểu rõ về thôn đồng này nhưng cậu biết cậu ta là người không thể dùng thái độ bình thường để phản ứng; cho nên, thân là cao thủ xúc cúc đứng đầu trong đám trẻ quý tộc kinh thành, đương nhiên cậu có thể lập tức cho ra phản ứng, nháy chân, đá bóng trả lại, đồng thời cắt giọng hô:

- Đón lấy! Đừng để rơi!

Điểm rơi của quả bóng chính là trên đầu Tiêu Phuong. Tiêu Vân không thể không đón.

Tiêu Vân một lần nữa kéo Tiêu Phuong ra, xoay nửu người, trực tiếp đá quả bóng vào khung thành sân bóng ____ chỗ đó đang có ba người canh giữ, trông có vẻ cả khung thành đều bị chặn lại, nhưng Tiêu Vân cứ tùy tiện đá như thế mà quả bóng từ ngoài sân bóng lại bị đá thẳng vào khung thành! Đường bóng kia chuẩn xác xuyên qua khe hở nhỏ giữa thắt lưng hai người canh giữ.

Suy nghĩ của Tiêu Vân rất đơn giản, đá quả bóng đi thật xa, ai cũng đừng chơi nữa. Cô thật sự không rảnh.

- Mèo mù vớ phải chuột chết!

Triệu Nguyệt nhất thời quên mất việc đang tức giận, há miệng thật to, hoàn toàn quên duy trì phong thái một công tử quý tộc.

Lúc này Hạ Minh chạy lại, kêu lên:

- Chuyện gì xảy ra thế? Một đám thôn đồng vây quanh khung thành đá cả buổi, bỏ trống khung thành cũng sống chét đá không vào, nhưng sao cậu ta tùy tiện đá lại đá vượt qua hon nứa sân mà vào rồi?

- Lê nào vị trí này thích hợp nhất để dǎn bóng? Nào, ta thử!

Triệu Nguyệt ôm một quả bóng chạy tới, đẩy Tiêu Vân ra muốn đá thử.

Tiêu Vân nhìn giống như bị đẩy mạnh, kỳ thực ngay khi tay Triệu Nguyệt đẩy tới, cô đã lùi ra, chỉ giả vờ lảo đảo, tránh cho vị thiếu gia ngu ngốc ương bướng kia cảm thấy không làm gì được cô mà không cam lòng.

Sau đó, nhân lúc cả đám người vây lại, cô kéo Tiêu Phuong nhẹ nhàng lui ra, lặng lẽ rời đi.

Đáng tiếc cô không ngờ ánh mắt Hạ Nguyên vẫn luôn dán vào cô.

- È! Đứa kia.

Cậu ta gọi.

Tiêu Vân dừng lại, đành hoi nghiêng người quay đầu nhìn cậu ta, chờ nghe xem cậu ta muốn nói gì.

- Theo ta về kinh thành đi. Dựa vào bản lĩnh xúc cúc của ngươi, trước tiên ở chỗ ta rèn luyện mấy năm, tương lai thi triển tài nghệ trong đội xúc cúc hoàng gia cũng không phải không có khả năng.

Hạ Nguyên trước giờ luôn xem trọng cậu ta, hôm nay thấy cậu ta dễ dàng đá bóng vào khung thành mà còn ở khoảng cách xa như vậy, cậu không như Triệu Nguyệt cho rằng đây là mèo mù vớ phải chuột chết, với bản lĩnh xúc cúc hiếm thấy này, cậu ta là một nhân tài xúc cúc bẩm sinh, hơn nữa sợ rằng còn là loại nhân tài tuyệt đỉnh.

- Ta không muốn xem chuyện chơi như chuyện chính.

- Có lẽ ngươi không hiểu nếu trở thành người đứng đầu trong “chuyện chơi” mà ngươi nói, ngươi sẽ có được bao nhiêu ích lợi người đời khó có thể tưởng tượng.

Hạ Nguyên đi đến trước mặt cậu ta, dùng cách dễ hiểu nhất để nói cho cậu ta biết thế nào là ích lợi ____

- Ngươi sẽ có y phục chỉnh tề và đủ ấm, sẽ có thức ăn ăn không hết, sẽ ở trong nhà rộng rãi hơn nhà thôn trưởng vô số lần, mùa đông có than to bạc, mùa hè có chậu bể. Ngươi sẽ có rất nhiều tiền, tiền đủ để ngươi thuê người giúp ngươi gánh nước chè củi làm hết tất cả công việc.

- Ý ngươi là, chơi bóng da còn tốt hơn cả thi trạng nguyên?

Khen đến mức như vậy, quả thực rất phù phiếm.

- Thi trạng nguyên đương nhiên cực kỳ tốt, đó là thứ trăm nghề khó có thể so sánh. Nhưng ngươi cần biết nghề nào cũng có trạng nguyên, không phải ai cũng thích hợp tiến thân trong con đường khoa cử, có thể dốc lòng làm tốt việc mình am hiểu cũng là đạo phu quý.

Tiêu Vân nghiêng đầu, hỏi:

- Nghề nào cũng có trạng nguyên, ý cậu này là chỉ người trong thiên hạ bát kẽ làm nghề nào đều có thể thi trạng nguyên sao?

- Đương nhiên không phải.....

Sau khi Hạ Nguyên bật thốt ra lời phủ định thì ngưng lại cả đồng lòi bắc bỏ kế tiếp. Cậu không thể bị cậu ta kéo trọng tâm câu chuyện ra xa mười vạn

tám ngàn dặm được; hai lần trước trò chuyện, cậu đã phát hiện cậu ta tư duy rất nhanh nhạy, nghĩ đến đâu sẽ kéo trọng tâm câu chuyện đến đó, không hề quan tâm ban đầu nói căn bản không phải chuyện này. Đến cuối cùng, ngay cả cậu cũng bị kéo theo quên luôn dự tính ban đầu, sau đó mỗi lần nhớ lại đều ảo não vì sự mất quyền không chế của mình. Cảm giác này quá tệ hại.

- Tóm lại, chơi xúc cúc giỏi cũng giống như thi được đến trạng nguyên.

- Người lừa ta.

Tiểu Vân lắc đầu:

- Nếu giống nhau thì sẽ không có câu “Vạn bàn giải hạ phẩm” (mọi ngành nghề đều thấp kém) kia rồi.

-Người phải hiểu, những câu châm ngôn trí tuệ của con người, chúng ta trích dẫn nó, không phải dùng nó để tự mâu thuẫn với nhau.

Kỳ thực cô cũng chỉ dùng “mâu” mà công tử quý tộc này nói mấy ngày trước để đâm chọc “thuẫn” của cậu ta hôm nay thôi (mâu: cây giáo, thuẫn: cái khrien). Tiểu Vân cười khẽ, nhún vai nói với Hạ Nguyên:

- Ta cho rằng, chỉ là người đọc sách quá ít.

Cho nên mới bị cô tùy tiện dùng mấy câu nghi vấn khiến cho không còn lời nào phản bác, sấp thận quá hóa giận.

Đọc sách quá ít.....

Tên thôn đồng quê này, người trên danh nghĩa là chưa từng đọc sách này, tên thôn đồng nhà quê chưa từng đến học đường này, lại dám nói cậu như vậy!

Thế này là, đang cười nhạo cậu? Đúng không?

Đáng ghét!

Vì quá tức giận, cả người cậu cứng đờ tại chỗ, nhất thời không thể động đậy, đầu óc giật ngây ra, ngay cả khi hai người họ đã chia rẽ đi xa cậu cũng không phản ứng, quên cản lại.

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chương 13

-Như vậy, người vẫn muốn mang hạt giống xúc cúc chưa ra đời kia trở lại kinh thành, cho hán vinh hoa phú quý?

Kha Minh im lặng hồi lâu, hỏi.

- Hừ.

Đây là câu trả lời của Hạ Nguyên.

Kha Minh nhìn vị công tử cao quý trước mặt đang thở phì phò trong đồng gác dết thì nghĩ thôn đồng kia đúng là thầm kín, lại có thể chọc vị thiếu gia huyết thống cao quý này tức thành như vậy. Tức thành như vậy không quan trọng, quan trọng nhất là, chọc cậu ấy thành như vậy mà không bị trả thù, thậm chí cậu ấy còn chưa từng nghĩ sẽ dạy dỗ cho một bài học.....

Điều này nên nói là công tử Hạ Nguyên dòng dõi quý tộc có tính tình bẩm sinh đã tu dưỡng cực tốt, hay là đứa trẻ kia quá mức đặc biệt, có thể khiến người khác tức giận nhưng không thể nổi cơn với cậu ta?

Đương nhiên, Kha Minh quen biết Hạ Nguyên từ khi cậu ấy mới ra đời, hiểu rất rõ tính tình cậu ấy. Hạ Nguyên được xem như người biết phân rõ phải trái trong hoàng thân quốc thích, bình thường cũng lười đi làm mấy chuyện trái pháp luật hay phạm vào điều kiêng kỵ, với giá nô hộ vệ cũng chưa từng đánh chửi tim niêm vui, nhưng điều này không có nghĩa khi thể diện cậu ấy bị vứt xuống đất, cậu ấy sẽ hào phóng cười trừ bỏ qua, không hề để bụng. Trong cuộc đời chín năm của Hạ Nguyên, người dám chọc đến cậu ấy rất ít nhưng không phải không có, trong đó thậm chí còn có hai vị hoàng tử, Hạ Nguyên đều chỉnh bọn họ không chút nương tay.

Những hoàng tử hoàng gia, những đứa trẻ xuất thân hoàng thân quốc thích không thể thật sự đối đầu với chúng như những đứa trẻ ngày thơ, chúng đều không dễ chọc, tâm cơ cứ như có sẵn từ trong bụng mẹ, dù tuổi nhỏ đến mấy cũng không được xem thường.

- Thôn đồng kia có thể khiến người để tâm như vậy chắc chắn có chỗ bất phàm, ngược lại khiến ta không nhịn được lòng hiếu kỳ rồi, đáng tiếc luôn

không có duyên gặp.....

Nói đến đây, trong đâu Kha Minh chợt hiện lên một ý nghĩ, hỏi:

- A Nguyên, đứa trẻ đó tên gì?

Hạ Nguyên sững người. Đây là một câu hỏi tốt, cậu thật sự không biết đứa trẻ kia tên gì. Lúc bắt đầu là không cần biết, dù sao chênh lệch giao tiếp rất lớn, chỉ là một lần vô tình gặp gỡ trong hành trình ngắn ngủi này, quay đầu liền quên mất, hà tất hỏi tên nhau? Nhưng, lần thứ hai gặp lại, sau khi phát hiện đứa trẻ đó là một hạt giống xúc cúc tốt, cậu cũng chỉ nghĩ có lẽ có thể thu vào đội xúc cúc quốc công phủ nhà mình làm nhân tài dự bị. Nếu đã là sự tồn tại chẳng khác gì nô, thân là chủ nhân cậu cũng không quá cần biết tên cậu ta; sau đó, hiện tại, Hạ Nguyên cảm thấy hơi hối hận, sao lại không hỏi tên cậu ta chứ? Một người khiến cậu buồn bực thật lâu mà ngay cả tên gì cậu cũng không biết, chẳng lẽ không nực cười sao?

- Người hỏi tên cậu ta làm gì?

Hạ Nguyên hỏi.

- Một đứa trẻ có thể khiến người như vậy, chắc chắn khác với những thôn đồng bình thường; hon nữa, người có thể nói chuyện được với những người thân phận như chúng ta thì lại càng đặc biệt. Ta nghĩ, nếu người không có ý định dẫn cậu ta về kinh, mà cậu ta lại theo mẫu thân làm việc ở Thận Nghiêm Am, vậy, ta muốn để cậu ta theo bên cạnh di mẫu của ta nhiều hơn. Có lẽ có một đứa trẻ bên người có thể khiến bà ấy có chút hơi người sống, không còn hờ hững, dũng dung với cuộc đời, mất đi niềm vui sống như thế nữa.

- Trần phu nhân vẫn vậy sao?

Hạ Nguyên cau mày.

- Phải.

Kha Minh thở dài.

Mấy ngày nay, ngày nào Kha Minh cũng lên Thận Nghiêm Am bái kiến di mẫu của mình – Trần phu nhân, lần nào về cũng cau chặt mày, tâm trạng càng ngày càng nặng nề. Vì tình hình của Trần phu nhân vô cùng tệ hại, Kha Minh không yên lòng nhưng không biết làm sao, thế là hành trình về kinh cứ dày dưa mãi, nhưng Tết sắp đến, nếu cậu còn không về thì không được, Kha Minh sầu não đến tóc cũng muỗi bạc.

- Ni cô trong Thận Nghiêm Am thật đáng ghét! Không cho ta gặp Trần phu nhân, nói gì mà không phải thân thích không được gặp mặt. Trần phu nhân là thư đồng của mẫu thân ta thời trẻ, sao không tính là thân thích chứ!

Hạ Nguyên không kìm được phê bình Định Hằng sur thái hồ đồ không biết linh hoạt:

- Hèn gì bị ‘Trần Ninh Am’ ở kinh thành đày đến nơi này, cũng xem như lưu vong ba nghìn dặm. Ta thấy Định Hằng và các đồ đệ của bà ta đời này đừng mong được về kinh, ngay cả leo lên giới quyền quý cũng không được! Dù bà ta thanh cao, nhưng làm người phải biết nói đạo lý tình người chứ? Chúng ta ngàn dặm xa xôi đến, chỉ muốn thăm hỏi chứ không phải muốn bà ta thả người, chuyện nhỏ như vậy mà bà ta cứ khăng khăng không chịu, nói giới luật trong am là như thế, không thể trái chút xíu xiu nào. Ho! Giới luật gì gì đó người của ‘Trần Ninh Am’ ở kinh thành cũng đâu ai tuân thủ, vậy mà bà ta cứ cố sống cố chết tuân theo!

- Nhưng, dù không thích đến đâu, chúng ta vẫn kính nể người như vậy!

- Trước nay thanh quan ô quan đều không có kết quả tốt.

Đều thua ở chỗ không biết linh hoạt.

- Nhưng ăn giấu tài năng, thông đồng làm bậy hay khuất phục quyền thế đều không được ai xem trọng.

Kha Minh cười khẽ:

- Định Hằng sur thái có lẽ cả đời không về được kinh thành, không làm được trụ trì của ‘Trần Ninh Am’, nhưng, bà ấy chiếm được sự tôn trọng của người.

Khuôn mặt trắng tréo của Hạ Nguyên đỏ lên, không được tự nhiên nói:

- Đâu có.

Nếu không có, ngay từ lần đầu tiên bị cự tuyệt ở ngoài cổng am, Hạ Nguyên đã cho hộ vệ đập phá Thận Nghiêm Am rồi.

Có điều Kha Minh biết chê cười người khác cũng phải có chứng có mực, cho nên cậu lại nói tiếp về thôn đồng khiến cậu cảm thấy hứng thú.

- A Nguyên, ta nói thật, di mẫu ta vô cùng cần có chuyện gì đó di dời tâm tư bà ấy. Người không thấy đáng về hiện giờ của bà ấy, gầy như một khúc xương vậy, trừ chép kinh ra thì không làm gì cả, ta có hỏi người hầu bên cạnh bà ấy, nói bà ấy ngay cả ngủ cũng không yên, không chỉ ngủ không được nhiều mà còn hay nằm mơ rối lè, khóc kêu Nữu Nữu.

Nữ Nữu là đứa con duy nhất của Trần phu nhân, năm tuổi bắt hạnh qua đời ____ bị đẩy vào hồ sen chết đuối.

Hạ Nguyên tuy đã biết tình hình của Trần phu nhân nhưng mỗi lần nghe được điều cảm thấy không thoải mái.

- Nhưng đứa trẻ kia là nam, sợ rằng không thể khiến Trần phu nhân gửi gắm nỗi nhớ thương với nữ nhi.

- Ta không quan tâm đó là nam hay nữ. Có một đứa trẻ lạnh lùng làm bạn dù sao cũng tốt hơn ngày ngày khổ sở.

- Ta không cách nào bảo đảm đứa trẻ kia là một người lạnh lùng, nhưng cậu ta quả thực thông minh, thông minh mà không có chấp, không có tâm tư giáo hoạt nhỏ nhen, hiếu thảo với mẫu thân, đúng là một người tốt.

Và lại, còn phú quý bất năng di nữa, hử. (phú quý bất năng di: phú quý không thể lay chuyển)

- Người nói tốt thì chắc chắn không sai được. Việc này không nên chậm trễ, ngày mai chúng ta bảo thôn trưởng mời đứa trẻ kia đến, ta phải quan sát thật kỹ.

Hạ Nguyên gật đầu, nghĩ đến tính tình cỗ quái của đứa trẻ kia, cười nói:

- A Minh, nếu người vừa ý, cũng phải để người ta vừa ý người. Đứa trẻ này rất hờ hững với quyền thế tiền tài, ta đoán hiểu biết của cậu ta về tiền chỉ là đồng tiền thôi, người đem thoi vàng thoi bạc đặt trước mặt cậu ta, chỉ sợ cậu ta cũng không biết đó là gì. Người muốn cậu ta giúp người thì phải nói lời ích mà cậu ta có thể hiểu ấy.

Hạ Nguyên nhắc nhở như vậy, Kha Minh càng hiếu kỳ về đứa trẻ kia hơn. Đương nhiên, đồng thời với hiếu kỳ là đau đầu, hỏi:

- Lợi ích kiểu gì? Lương thực đầy đủ? Y phục mới và đủ ấm?

- Những thứ này đại khái vẫn chưa đủ hấp dẫn cậu ta.

Đứa trẻ kia đối diện với những người mặc y phục rực rỡ là họ cũng chưa từng lộ ra mấy may biếu cảm yêu thích và hâm mộ.

- Vậy còn cái gì có thể khiến một thôn đồng yêu thích?

Hạ Nguyên suy nghĩ, nói đùa:

- Có lẽ là, một bộ sách đầy đủ.

- À? Sách? Tại sao?

Điều này cũng quá không hợp thói thường rồi.

- Đứa trẻ này đại khái là rất muốn thi trạng nguyên.

Hạ Nguyên còn ghi hận chuyện cậu ta nói cậu đọc sách ít, đồng thời cũng nhớ trong những câu hỏi mà cậu ta chủ động đưa ra, tần số hai chữ “trạng nguyên” xuất hiện khá nhiều.

- À?

Kha Minh há to mồm, vẻ mặt không thể tưởng tượng được.

Hôm sau, thôn trưởng dặn Tiểu Phượng tìm Tiểu Văn đến. Tiểu Văn dưới sự thúc giục, lôi kéo của Tiểu Phượng, chạy vào trong thôn, còn chưa kịp thở lấy hơi đã bị dẫn đến nhà thôn trưởng, đứng trước mặt Hạ Nguyên và Kha Minh.

Tiểu Văn bốn tuổi tang cha, trong lúc dần dần hiểu chuyện, nhà cô đã là nhà nghèo nhất thôn, người trong thôn thỉnh thoảng sẽ tiếp tế cho hai mẹ con cô một ít, để hai mẹ con cô miễn cưỡng sống qua ngày. Bất người tay ngắn (nhận đồ của người ta thì không thể làm khó người ta), cô đương nhiên luôn kém hơn người khác một bậc, dù không có mẫu thân ân cần dạy bảo, Tiểu Văn vẫn có thể theo bản năng tìm được đạo sinh tồn trong thôn.

Đó chính là: các cô tốt nhất chỉ để thôn dân thấy sự gian khổ của các cô, không thể để thôn dân thấy các cô thỉnh thoảng cũng được ăn no uống đủ; những gì trên tay các cô có nhất định phải là thứ kém cỏi nhất cả thôn, không thể kém ngang hàng. Và, nếu các cô muốn có thứ gì đó, tốt nhất phải ra vẻ không hề để ý, càng muốn thì càng không thể để người ta biết trong lòng các cô đang nhầm đến.

Sau khi thôn trưởng nói sơ qua tình hình của Tiểu Văn và gia đình cô với hai vị quý công tử, Hạ Nguyên cuối cùng cũng biết cậu ta tên Bạch Văn, tuổi mụ bảy tuổi, cha mất, trong nhà chỉ có quả phụ, không còn người thân nào khác. Kế đó, Kha Minh dùng giọng nói ôn hòa nói với Tiểu Văn rằng di mẫu ruột của cậu – Trần phu nhân hiện đang ở trong hậu viện Thận Nghiêm Am cô đơn hiu quạnh sống qua ngày, cậu hi vọng có một đứa trẻ ngày thơ hồn nhiên theo bên cạnh làm bạn với bà, xoa dịu nỗi lòng của bà, và cậu nhìn trúng Tiểu Văn.

- Nếu có thể khiến di mẫu ta thích, làm cho bà sống vui vẻ hơn, người có yêu cầu gì, hễ ta làm được, ta đều sẽ đồng ý với người.

Kha Minh dù sao cũng là một thiếu niên mười lăm tuổi, trong bốn thiếu gia tôn quý chuyền đi này, cậu được xem như “người lớn”. Dọc đường ngoại trừ chiêu cố tốt ba đứa trẻ chưa đầy mười tuổi thì sắp xếp lộ trình, giao thiệp với người khác đều là công việc của cậu. Cậu là người chín chắn trầm ổn, với một thôn đồng nho nhỏ như Tiểu Vân, cậu vẫn chân thành nói ra yêu cầu của mình, đồng thời sẵn lòng bỏ ra nhiều bao đáp, không hề ý ép người hay vênh mặt hất hàm sai khiến.

- Kỳ thực ngươi không cần đặc biệt nói với ta, chỉ cần nói với nhóm Tinh Mạc sư phụ một tiếng, bảo ta mỗi ngày theo bên ai không thành vấn đề, ta đều sẽ làm thật tốt.

Tiểu Vân thành thật nói:

- Ta hi vọng trước hết là ngươi tình nguyện, sau đó ta mới think cầu các sư phụ của Thận Nghiêm Am giúp việc này, như vậy sẽ tốt hơn.

Qua lại giữa người với người đều xem trọng sự cam tâm tình nguyện, tiền trao cháo mực mới có thể làm việc hoàn mỹ. Hết có một bên không tự nguyện, miễn cưỡng bị yêu cầu làm việc, kết quả chắc chắn sẽ rất hỏng hóc. Di mẫu của Kha Minh rơi vào cảnh ngộ hôm nay đã cực kỳ không chịu nổi rồi, cậu sao nỡ vì chút chi tiết nhỏ không được xử lý tốt để lòng tốt biến thành việc xấu, khiến di mẫu càng khổ tâm hơn với cuộc đời chớ.

Mặc dù cậu mới gặp đứa trẻ tên Tiểu Vân lần đầu, chưa nhìn ra “đặc biệt” mà A Nguyên hình dung chỗ nào, nhưng ít nhất, đứa trẻ này đủ thẳng thắn; chưa nói tới tướng mạo đoan chính, mà rậm mắt to, tuy y phục và chẳng vá đụp nhưng mặt mũi vẫn sạch sẽ, không mũi dài lồng thông hay mặt mèo đen thuần vẹn như những thôn đồng khác, nhìn khiến người ta rất thích. Sau đó Kha Minh lại chú ý tới, mười ngón tay của đứa trẻ này cũng vô cùng sạch sẽ, móng tay cắt ngắn, không có vết cát đèn trong kẽ móng. Mặt và tay sạch sẽ cho người khác ấn tượng rất tốt, cảm thấy đúng là người nổi bật trong các thôn đồng. Cho nên Kha Minh về cơ bản rất hài lòng với Tiểu Vân.

- Chỉ cần nhóm Tinh Mạc sư phụ bảo ta đi, ta sẽ đi, không có gì không tình nguyện cả.

Tiểu Vân gật đầu.

- Vậy ta cảm ơn ngươi.

- Không cần cảm ơn.

Tiểu Vân nói:

- A Minh, ngươi cảm ơn cậu ta làm gì? Thường cho cậu ta vài quyển sách đi, thực tế chút.

Hạ Nguyên cảm thấy con người Kha Minh làm việc luôn quá lễ độ, với bất kỳ ai cũng luôn nho nhã lịch sự, ngay cả với một thôn đồng cũng vậy, đúng là quá mức. Hơn nữa, nói thẳng ra, lời cảm tạ ngoài miệng với một thôn đồng nghèo đến mức ăn không đủ no là không hề thực tế, càng không khiến cậu ta cảm thấy rất được sủng ái, quý trọng, còn không bằng cho cậu ta một cái bánh bao thịt.

- Bạch Vân, ta nghe nói ngươi muốn thi trạng nguyên, như vậy, ngươi trước hết phải đạt được tư cách đồng sinh, sau đó mới có thể thi tú tài. Ta nghĩ, ngươi có lẽ cần từ thư ngũ kinh _____

Kha Minh nhớ trong bao hành lý mang theo bên người hình như chỉ có một bộ “Kinh thi”, một bộ “Luận ngữ”, còn lại đều là du ký linh tinh.

- Chỗ Tinh Mạc sư phụ có sách.

Tiểu Vân biết sách là thứ rất quý, mà cô cũng không phải rất thích. Còn nữa, ai nói cô muốn thi trạng nguyên? Ánh mắt lặng lẽ nhìn thoáng qua Hạ Nguyên, nghĩ hẳn là cái tên này ăn nói lung tung.

- Chỗ ni cô chỉ có kinh Phật, không có từ thư ngũ kinh. Thi khoa cử lại không thi kinh Phật.

Hạ Nguyên bối rối.

- Chỗ Tinh Mạc sư phụ có một quyển “Tam tự kinh”.

Tiểu Vân hừ nhẹ.

- Ha!

Hạ Nguyên phì cười:

- “Tam tự kinh” và từ thư ngũ kinh không có xíu xíu dính líu liên quan nào hết, đó chỉ là sách vỡ lòng thôi! Ngươi cho rằng đọc mấy quyển sách vỡ lòng là có thể đi thi trạng nguyên à?

Cậu vênh vách tự đắc nói:

- Ngươi, đọc sách quá ít!

Rốt cục có thể vứt trả lại những lời này vào mặt cậu ta rồi, đúng là cực kỳ sảng khoái.

- A Nguyễn.

Kha Minh nhẹ giọng ngăn nụ cười của Hạ Nguyên. Sau khi thấy Hạ Nguyên không còn mở miệng nữa, cậu mới nhẹ nhàng nói với Tiểu Vân:

- Chỗ ta có hai bộ sách người cần dùng, trở về ta sẽ bảo nhà hoàn sáp xếp lại đem sang cho người. Sau này ta sẽ bảo quản sự thủ lĩnh của trang trong thành đưa thêm những bộ sách khác cho người. Nếu người thật sự có thể thi lên, đợi đến khi thi cử nhân, vào kinh tham gia thi tinh lược, hết thảy đã có ta.

Đây là một ân huệ và hứa hẹn rất lớn, cho nên Hạ Nguyên nhuróng nhuróng mày. Nhưng đồng thời cậu cũng biết một đứa trẻ sinh ra ở một sơn thôn nhỏ chốn biên thùy hoang vu, căn bản không cách nào hiểu được hứa hẹn của Kha Minh quý giá cỡ nào. Vì thế, cậu đợi xem đứa trẻ kia sẽ trả lời ra sao.

- Nếu ta có thể vào kinh thi trạng nguyên, cũng không cần người giúp tiếp đai, ta có thể tự mình sống rất tốt.

Tiêu Vân từ trước đến nay chưa từng cảm thấy mình rất cần giúp đỡ. Cô thích phong cách tự lập, cô không thể nuông sống bản thân, nhưng chỉ cần cô lớn, cô có thể khiến cuộc sống của mình trôi qua rất tốt ___ chỉ dựa vào đâu óc xem như nhanh nhạy cộng thêm sự cần mẫn chịu khó của cô là được. Người như vậy mà có thể chết đói thì người trên thế gian này sớm đã chết đói quá nửa rồi.

Kha Minh cười khẽ. Không phải cậu cười Tiêu Vân không biết tự lượng sức, mà là, bây giờ nói đến việc vào kinh thi thực quá xa vời, còn chưa biết đứa trẻ này có lấy được tư cách đồng sinh để đi thi không nữa. Với một đứa trẻ ngay cả từ thư ngũ kinh chưa từng sờ tới thì hết thảy nói vẫn còn quá sớm.

- Trước tiên không nói mấy thứ này. Ngoại trừ tặng sách, ta sẽ bảo thủ lĩnh trang đưa túi lương thực gạo thịt, xem như chút đèn đáp nhỏ nhở, mong người đừng từ chối.

Tiêu Văn nghe đến chữ thịt, mắt không khỏi sáng lên, sau đó nhìn Kha Minh nói:

- Thân Nghiêm Am không ăn thịt, người hi vọng ta ở nhà nấu thịt xong rồi đưa một ít lên núi cho di mẫu người bồi bổ thân thể, đúng không?

Thứ quý giá như thịt, không lý nào lại tặng không cho người khác, Tiêu Văn vừa nghĩ đến liền hiểu.

Quả nhiên là một đứa trẻ thông minh, thông minh ngoài dự liệu của cậu. Kha Minh nhìn Hạ Nguyên, phát hiện Hạ Nguyên vãy mà đang có biểu cảm đặc ý, tựa như đang khoe khoang; người này là ta phát hiện đây!

- Vậy thì, phiền các người rồi.

- Không có gì, ta sẽ làm chuyện ta nên làm.

Tiêu Vân không khoa trương bảo đảm gì cả, dù sao điều cô nói được thì sẽ có kết quả làm được, mọi thứ chỉ có thể để thời gian chứng minh, nhiều lời vố ích.

- Có phải các người định về nhà không?

- Phải, chúng ta đã dây dưa ở đây lâu lắm rồi, vốn nên khởi hành về từ lâu. Người có yêu cầu gì không?

Tặng sách và tặng lương thực đều là Kha Minh nói ra, Bạch Vân bị động tiếp nhận, trông có vẻ cô không có cảm giác đặc biệt gì dĩ nhiên, nghe đến chữ thịt mát sáng lên cũng không kỳ lạ. Thôn dân nơi này quá nghèo, một năm hiếm khi được dính chút thức ăn mặn, thích ăn thịt là điều rất bình thường. Nhưng những thứ này đều là Kha Minh nêu ra, nếu cậu không nói cho thi tám phần là thôn đồng này sẽ không nói gì cả. Kha Minh hi vọng Tiểu Vân ít nhất đưa ra một yêu cầu, như vậy cậu sẽ cảm thấy vững tâm hơn một chút.

- Không có, ta không thiếu gì cả.

- Hơ! Người thứ gì mà không thiếu?

Hạ Nguyên thật sự không nhìn được, lại mở miệng giễu cợt.

Kha Minh nhìn thon đồng trước mắt, trong lòng có chút hiểu ra, nói:

- Hết là đòn bẩy từ người khác, người đều không thiếu, đúng không? Nhưng đây là công lao người đạt được, không phải bỗn thỉ. Ta muốn người giúp đỡ, sau đó người thu được thù lao người nên có, cũng giống như mẫu thân người làm việc ở Thận Nghiêm Am, Thận Nghiêm Am sẽ cho bà ấy chút tiền bạc lương thực vậy.

Thôn đồng này quá thật đặc biệt, không đọc sách được mấy ngày mà bẩm sinh đã mang theo cốt khí tự trọng tự tôn, điều này khác với đại đa số người trong thiên hạ rồi. Hơn nữa lại xuất thân từ nhà nghèo khó như vậy, lại càng hiếm thấy.

Hà Nguyên qua lời của Kha Minh mới biết cái gọi là ‘không thiếu’ của cậu ta có ý gì. Ban đầu cậu có chút bối phục, nhưng chưa bội phục được trong một chớp mắt thì nghĩ đến

- Không đúng! Nếu người thật sự có cốt khí như vậy, nhà người sao lại nhận đồ tiếp tế của thôn dân?

Cậu ta không phải là giả vờ khí phách trước mặt hai cậu chứ? Dùng việc này giành lấy thiện cảm của hai cậu để thu được càng nhiều lợi ích hơn?

Tiêu Văn nheo nhíu đầu liếc Hạ Nguyên, nói rất hiển nhiên:

- Các người là người ngoài, không phải người thôn Tiêu Quy chúng ta.

Cô lười nói với mấy người ngoài bọn họ, với sự tiếp tế của người trong thôn, trong lòng cô chẳng vui vẻ gì, mẫu thân cô cũng không quá muốn; nhưng một người mẫu thân vì để cho nữ nhi được sống, dù có khom lưng uốn gối thế nào cũng có thể chịu được. Hơn nữa, các gia đình trong thôn Tiêu Quy có nhà nào hộ nào mà không dính chút thân thích, giúp đỡ tương trợ lẫn nhau là tập tục suốt mấy trăm năm nay rồi. Trước kia khi nhà Tiêu Văn còn khá giả cũng từng tiếp tế cho người khác.

- Có gì khác nhau? Không phải đều là nhận bô thí của người khác sao?

- A Nguyên!

Kha Minh cuối cùng tận mắt chứng kiến Hạ Nguyên và thôn đồng này “thân thiết” cỡ nào. Bình thường Hạ Nguyên ở cùng với họ, cậu đâu thấy cậu ấy tranh luận giỏi như vậy, sao lại thích đối đáp với thôn đồng này đến thế? Hơn nữa đã biết rõ thôn đồng này hoàn toàn sẽ không nịnh nọt mình, vậy mà cứ tự khiến mình không thoải mái.

- Cho dù là bô thí, ta cũng chỉ nhận đồ mà ta trả được.

Ngu ý chính là không nhận đồ của các người.

Đầu Kha Minh to ra, nghĩ không thể để hai người này ở cùng với nhau nữa, cứ cãi nhau mãi không dứt thế này, chuyện chính có làm hay không đây. Cậu bèn vội chán trước người Hạ Nguyên, cười nói với Tiêu Văn:

- Nếu người tạm thời không nghĩ ra thiếu thứ gì, vậy thì để sau này hãy nói. Ta sẽ bảo thủ linh trang ở đây định kỳ đưa tới chút vật phẩm, nếu người cần gì thì nói với ông ấy cũng được.

Tiêu Văn gật đầu, bởi vì có tên Hạ Nguyên ham hố muốn tìm người đấu võ mồm đang ở đây nên cô cũng không muốn nói nhiều. Thế là đã xong cuộc trò chuyện.

Không lâu sau, thôn trưởng đến nói là bữa trưa đã chuẩn bị xong, mời hai vị công tử dời bước. Tiêu Văn lặng lẽ lùi về sau, vừa bước chân qua ngưỡng cửa, thấy Tiêu Phương đang đợi bên ngoài vẫy tay với cô, cô cười gật đầu, đang định bước qua _____

- Bạch Vân, người ở lại cùng ăn bữa cơm đi.

Kha Minh cât tiếng gọi Tiêu Vân ở cửa.

- Không, trên bếp trong nhà đã có thức ăn rồi.

Hôm qua Tĩnh Ngôn sư phụ nhét bảy tám cái bánh bao cho mẹ mang về, nói là làm thừa ra, cho nên bữa trưa hôm nay của cô rất thịnh soạn, Tiêu Vân đã nói trước là muốn dài Tiêu Phương và đệ đệ muội muội cô ấy cùng ăn.

- Trên bếp nhà người thì có cái gì? Gạo trấu? Rau đắng? Cỏ bòng?

Hạ Nguyên hai ngày nay đã nghe người hầu hỏi thăm được người nghèo ở thôn Tiêu Quy ăn gì, tuy không tưởng tượng được đó là những thứ gì nhưng không hề trở ngại cậu vừa học tập vừa thể hiện.

Tiêu Văn lười để ý đến cậu. Cô đói rồi, về nhà ăn thôi. Bèn kéo tay Tiêu Phương, hai người chạy đi, thoảng chốc đã không còn bóng dáng.

Chỉ còn lại Hạ Nguyên sắc mặt xanh đỏ đan xen trùng bóng dáng chạy xa kia mà giận đến giơ chân.

Bạn đang đọc truyện *Nghé Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chương 14 (1)

- Tiêu Văn, ta nghe ngóng được từ chưởng Vương Đại Thành rồi, Kha lão gia có tiền nhất trong huyện thành kỳ thực chỉ là một gia nô của Kha công tử kia thôi! Kha lão gia cai quản cả trăm mẫu đất tốt nhất và hai đỉnh núi trồng đầy được liệu của huyện Vĩnh Định lại chỉ là một người hầu. Vậy người có thể tưởng tượng được nhà của Kha công tử kia giàu cỡ nào chứ?

Tiêu Phuong vừa ăn bánh bao chấm nước ám, vừa ra sức nói chuyện.

Tiêu Vân nhường mày, tỏ vẻ cô cũng cảm thấy rất ngạc nhiên với tin tức khiến người ta khó mà tưởng tượng này. Sau đó hỏi:

- Vậy người vẫn muốn làm người hầu cho Kha lão gia chứ?

Lý tưởng ban đầu của Tiêu Phuong là trước tiên đến chỗ Chu mẹ mìn, sau đó để bà ta giới thiệu đưa cô ấy vào một nhà tốt; nhà tốt mà Tiêu Phuong có thể tưởng tượng đương nhiên là phú hộ địa chủ đứng đầu huyện Vĩnh Định này _____ nhà Kha lão gia.

- Ừ, vẫn muốn. Cho dù làm nô tài của nô tài, cũng là người có tiền nhất huyện Vĩnh Định. Bất kể làm nô tài cho ai, có thể ăn no mới là quan trọng nhất.

Trước mắt Tiêu Phuong chỉ có giấc mộng này.

- Có điều, Tiêu Vân, người nói xem, nếu ta bán thân vào nhà Kha lão gia, vậy ta là nô tài của gia nô hay là nô tài của Kha công tử kia?

- Theo lý thuyết, mọi thứ của nô tài đều là của chủ nhân. Kha lão gia có nhiều tiền đến đâu đi nữa cũng không thể nói là thuộc về chính ông ấy.

Tiêu Vân tuy chỉ đoán nhưng cảm thấy mình đoán rất có lý.

- Cũng đúng.

Tiêu Phuong thận trọng gật đầu:

- Cho nên bây giờ ta biết rồi, sau này nếu được bên trên thưởng cho cái gì cũng không thể để bên người, tốt nhất là nhanh chóng mang về nhà, bằng không khi chủ nhân muốn chỉnh nô tài, lấy lại hết đồ đã thưởng, vậy thì hoàn toàn toi công rồi.

Tiêu Vân ăn xong bánh bao trên tay, chậm rãi uống nước, rủ mi mắt xuống, suy tư hồi lâu. Sau đó nói:

- Tiêu Phuong, người có nghe ngóng được mấy công tử kia khi nào rời đi không?

- Ủm, nghe nói ba ngày sau đi, muốn tranh thủ về nhà ăn Tết.

- Vậy đến lúc đó người theo xe ngựa của họ vào thành đi, đừng đi theo Vương Thị Thư, huynh ấy phải sau Tết mới vào thành.

- Người nói dễ lắm, tại sao người ta phải mang ta theo?

Ngày lễ lớn như Tết với nhà như nhà Tiêu Phuong mà nói cũng chỉ là thêm ký ức chua xót thôi, không có gì tốt đẹp cả. Nếu có thể làm việc sớm ngày nào thì có thể cải thiện tình trạng gia đình sớm ngày ấy, đây mới là điều quan trọng nhất.

- Mấy ngày tới người đến nhà thôn trưởng, thân thiết gần gũi với những gia đình nhà hoàn kia, giúp đỡ họ làm ít việc nặng, học hỏi cách họ hầu hạ chủ tử. Dù không kịp tạo quan hệ, để họ sẵn lòng tiện thể đưa người vào thành, ít nhất người cũng biết sau này làm nô bộc của người khác phải làm những gì, phải lấy lòng chủ nhân ra sao. Người thấy những nha hoàn kia thì gọi tỷ tỷ, thấy gia đình thì gọi ca ca, thể hiện dáng vẻ tươi cười, đừng có xụ mặt khiến người ta vừa thấy là muộn đuổi người đi.

- Ủ, lát nữa ta sẽ qua.

Với đề nghị của Tiêu Vân, trước nay Tiêu Phuong luôn không nói hai lời mà làm theo.

Từ khi Tiêu Vân đủ lớn để có thể đưa ra ý kiến, cuộc sống của cô ở trong thôn đã tốt hơn rất nhiều. Tiêu Phuong cảm thấy đầu óc Tiêu Vân rất thông minh, cứ nghe theo cô ấy là không sai được.

- Còn nữa, người đừng có dò hỏi mấy nha hoàn kia những chuyện như trong phủ của họ có thiếu người hay không.

- Tại sao? Nếu đúng lúc họ đang thiếu người, không phải ta có thể thay vào ư?

- Như người nói đấy, mấy công tử đó đều là người trong nhà có tiền dọa chết người, người như vậy sao có thể dễ dàng nhận người vào phủ? Không có người bảo đảm, không tra xét rõ ràng, sao có thể an tâm sử dụng? Nếu họ thật sự thiếu người thì cũng là sai người môi giới đi tìm người để chọn, cho nên, chuyện nhận người vào phủ cần bản là không thể thực hiện được. Còn nữa, người giúp người ta làm việc sẽ thu được thiện cảm của người ta, nhưng nếu tiếp theo đó người lại dò hỏi trong phủ người ta có thiếu người hay không, không phải tỏ vẻ người rất hám lợi sao? Nếu người đề lại cho họ ân tượng như vậy mới gọi là phí công. Còn nữa, người cũng không thể đề nghị họ tiện thể đưa người vào thành.

- Nhưng người bảo ta giúp những nha hoàn kia làm việc, không phải là muốn họ vừa ý ta, giúp ta tìm một công việc, hoặc là, không vừa ý ta, chí ít cũng có thể mang ta vào thành ư?

Tiêu Phuong thoáng chốc đã hiểu được mục đích của Tiêu Vân.

- Dương nhiên, cho nên mới bảo người đừng mở miệng để nghĩ.

Tiêu Vân kéo tay Tiêu Phuong, cẩn thận nói:

- Càng là thứ người muôn càng không được tự mình nói ra. Họ không có tình cảm thâm hậu với người, cho nên, không thể nói.

- Vậy chúng ta làm thế nào để họ giúp ta?

- Ba ngày này, ta cũng sẽ đi tìm người. Còn nữa, nếu Vương Thi Thư tìm Kha công tử thỉnh giáo học hành, chúng ta sẽ tìm Vương Thi Thư, nói chuyện muôn vào thành.

- Như vậy là có thể được sao? Họ sẽ hỏi sao?

Tiêu Phuong nghi ngờ. Cô không cho rằng mấy quý công tử kia sẽ tờ mờ cuộc sống của các tiểu thôn cô như các cô.

- Nếu không được, chúng ta sẽ nghĩ cách khác, ít nhất ba ngày sau có thể né tránh được người vào trong đội xe.

Dù chỉ là đi nhờ xe vào thành đến chỗ Chu mẹ mìn, Chu mẹ mìn thấy trạng thái như vậy còn dám không nhận người sao?

Nghĩ lại kế hoạch một lần từ đầu đến cuối, Tiêu Vân cảm thấy kết quả chắc chắn sẽ khiến cô hài lòng. Kha công tử kia dốc lòng muốn cho cô lợi ích, sao lại không giúp chuyện nhỏ này chứ. Tuy có thể thành công nhưng bảo đảm trước dù sao cũng không hay, tự bản thân Tiêu Phuong cũng phải nỗ lực mới được, cho nên, cô không nói thêm nhiều nữa.

Nếu Kha công tử thật sự có thể giúp thu xếp ổn thỏa cho Tiêu Phuong đến làm việc trong một gia đình nhân hậu, vậy thì Tiêu Vân chắc chắn sẽ làm bạn thật tốt với di mẫu cậu ta _____ đây, mới là thù lao mà Tiêu Vân một lòng muốn có.

Cho sách quý giá để thi trạng nguyên, cho lương thực cho thịt để ăn, thậm chí là hứa hẹn gì đó của một quý công tử.....Tiêu Vân quả thật không hề để tâm

Mọi thứ đều tiến hành rất thuận lợi.

Tiêu Phuong trung ra dáng vẻ thật thà chất phác, khuôn mặt tròn trĩnh cười lên rất có không khí vui vẻ, tay chân cần mẫn lanh lợi lại có sức; tuy tướng mạo bình thường quê mùa, không thể làm nha hoàn nhất đẳng linh hoạt nhạy bén, không có khả năng theo hầu hạ bên người chủ từ nhưng đây lại là loại hạ nhân sử dụng rất an tâm. Đối với những thiếp thân nha hoàn mà nói, nha đầu như Tiêu Phuong đúng là thuộc hạ vô cùng lý tưởng _____ vừa không sợ bị thay thế địa vị vừa dễ sái bão. Chỉ mới tiếp xúc hai ngày, nha hoàn bên cạnh bốn vị công tử đều có ánh tượng rất tốt với cô bé Tiêu Phuong này.

Dương nhiên, đã có ánh tượng tốt thì lúc nhàn rỗi cũng vui vẻ tán gẫu với Tiêu Phuong, biết được trong nhà cô khốn khổ, mấy ngày nay nữa định vào thành tìm mẹ mìn bán thân, hi vọng có thể bán được nhiều thêm mấy đồng, mua được con gà về bồi bổ thân thể cho mẹ.

Những nha hoàn làm việc nặng mà các thế gia vọng tộc hàng năm mua về từ chỗ người môi giới phần lớn đều có thân thế như vậy nên họ cũng không cảm thấy Tiêu Phuong đặc biệt đáng thương; mà Tiêu Phuong cũng không cảm thấy mình bán thân làm nô là chuyện thê thảm tuyệt vọng gì, thái độ rất thản nhiên; biểu hiện của cô như vậy khiến bọn nha hoàn có vài phần kính trọng. Những người hầu hạ bên cạnh các công tử như mấy cô đều được chọn lựa từ những đại gia tộc nhiều đời làm nô bộc, cuộc sống khá giả, chưa từng trải qua nỗi khổ sống phiêu bạt khắc骨, cốt nhục chia lìa; cho nên mỗi lần trong nhà mua nô bộc về, mấy cô đều nghe nói về đủ loại thân thế bi thảm, nhìn những nha đầu tiêu túi mua về mặt vàng vọt giàn mà còn tự bi ai thương xót, mới ban đầu mấy cô cũng có lòng thương hại, nhưng sau đó cứ luôn lặp lại như thế, mấy cô cũng không còn cảm giác gì nữa.

Hiếm có người như Tiêu Phuong không tự thương xót cũng không cầu xin lòng thương hại, các nha hoàn cảm thấy đứa trẻ này rất không tệ, phô bày vị trí của mình rất đong hoàng, không có ý đồ khơi gợi lòng thương hại của người khác để dễ dàng thu được lợi ích.

Cho nên, có vài nha hoàn tìm ma ma quản lý của mình, nói là dù sao xe ngựa của mình cũng còn chỗ trống, đến lúc đó tiện thể đưa đứa trẻ kia vào thành.

Thế là, tính toán cơ bản nhất của Tiêu Vân xem như đạt thành.

Nhưng chuyện tốt không chỉ có vậy. Kha Minh là người tỉ mỉ, dĩ nhiên quan sát được tình bạn cực tốt giữa Tiêu Vân và Tiêu Phuong, sau đó lại hỏi Vương Thi Thư, biết Tiêu Phuong định đến huyện thành tìm người môi giới bán mình làm nha hoàn cho nhà giàu.

Trong lòng suy tư một lát, cậu đưa ra quyết định _____ cậu sẽ đưa Tiêu Phuong đến huyện thành, trước tiên giúp cô bé ghi hộ tịch ở chỗ mẹ mìn, sau đó trực tiếp bảo thủ lĩnh trang nha mình mua lại, cho làm việc trong trang, cậu không dám nói sẽ cho Tiêu Phuong tiền đồ xán lạn, nhưng ăn no mặc ấm là không thành vấn đề. Huyện thành lại gần nhà cô bé, ngày lễ ngày Tết có thể để cô bé về nhà thăm người thân, đây chính là an bài tốt nhất, cũng không phí chuyện gì.

Bởi vì Kha Minh thấy đây chẳng phải chuyện to tát nên không đặc biệt nói với Tiêu Vân, chỉ bảo thôn trưởng nói với phụ mẫu Tiêu Phuong một tiếng, mọi chuyện liền lo liệu xong xuôi. Trọng điểm cậu quan tâm đương nhiên chỉ đặt trên người thân của mình _____ ngày hôm sau cậu dẫn Tiêu Vân lên núi, để Tiêu Vân bái kiến Trần phu nhân. Trần phu nhân tuy không đặc biệt chú ý tới Tiêu Vân nhưng ít nhất không hề bài xích đuổi người, để mặc Tiêu Vân ngồi bên cạnh chép kinh thư, đây là khởi đầu rất tốt. Kha Minh cảm thấy bước này của mình đi đúng rồi, gánh nặng trong lòng cuối cùng cũng giảm bớt một ít, có dung khí nhàn lạc quan về tương lai hon.

Kha Minh hiện tại chỉ cần di mẫu sống tiếp, sống khỏe mạnh đến khi rời khỏi Thận Nghiêm Am, đến khi tận mắt nhìn thấy những kẻ ác kia chịu báo ứng.

Chỉ mong.....đứa trẻ tên Bạch Vân nọ có thể khiến di mẫu thay đổi một chút

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cừng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 14 (2)

Ngày rời khỏi thôn Tiêu Quy, Kha Minh lên núi bái biệt di mẫu, lúc ra khỏi viện mà di mẫu sống, cậu nghe tiếng kêu của Hạ Nguyên_____

- Nay! Ngươi chắc chắn là có ý! Nếu không phải ta nhanh như chớp thì bóng đã nẹt vào mặt ta rồi!

- Bóng hình tròn, ta nào biết nó sẽ lăn đi đâu?

Gióng điệu vô tội.

- Hừ! Đừng có giả bộ, xem bóng!

Muốn đánh thi mọi người cùng đánh! Xem công phu chân của ta đây!

Hạ Nguyên lúc này không khỏi oán hận sự linh hoạt bẩm sinh của Tiểu Vân, tên kia cứ như hổ bóng chạm vào chân cậu là biết ngay bóng sẽ bay đi đâu vây, đoán được chỗ bóng bay đến, trước tiên là né ra, sau đó vung vàng nhắc chân đón bóng, thật tức chết người mà!

- Các ngươi sao tự mình chơi thẻ. Đá qua đây với!

Hà Minh thấy trận đấu xúc cảm đang yên đang lành lại trở thành trò đùa của hai người kia, điều này khiến người bị vứt sang một bên sao mà chịu nổi?

- Lấy thêm một quả bóng tới!

Triệu Nguyệt thấy Hà Minh chạy tới chạy lui quanh quả bóng mà hai người kia đá qua đá lại thì cât giọng gọi người hầu đi lấy thêm bóng tới. Bóng vừa đến tay, cậu liền nhảm chuẩn ngay gáy Tiểu Vân mà đá!

Kha Minh nhíu mày, kêu lên:

- Bạch Vân! Phía sau_____

Không cần Kha Minh nhắc nhở, Tiểu Vân sớm đã cảm nhận được tiếng gió phía sau, cô nghiêng đầu, quả bóng kia sượt qua tai trái cô, cuối cùng đập trúng vai Hà Minh.

- Nay! Ngươi tránh cái gì? Ai bảo ngươi tránh?!

Triệu Nguyệt giật chân trúng mảng.

Tiểu Vân không để ý tới Triệu Nguyệt, tập trung tinh thần đá quả bóng mà Hạ Nguyên đá qua trả lại; còn Hà Minh sau khi phui phui vai thì nhặt bóng lên, lớn tiếng nói với Tiểu Vân:

- Bạch Vân, ngươi thử đồng thời đá hai quả bóng xem. Nếu ngươi làm được, ta cũng tặng ngươi một quyền sách!

Cô có thể nói, kỳ thực một quyền cô cũng không muốn không? Có thể đừng kéo cô đá bóng không? Cô còn muốn đi chép sách luyện chữ nữa đây này.

Hôm nay Kha Minh lên núi để cáo biệt với di mẫu, dẫn cô theo cũng là điều hiển nhiên, nhưng nào ngờ Hạ Nguyên nhảy ra nói muốn cùng đi; nếu Hạ Nguyên đã muốn đi thì Hà Minh và Triệu Nguyệt sao chịu bị bỏ lại? Thế là cả đám người lại lên núi. đương nhiên vì quá nhiều người mà họ lại bị ngăn ngoài cổng viện.

Hà Nguyên kỳ thực cũng chỉ muốn túm Tiểu Vân lại đá bóng cho đỡ nhảm chán mà thôi, cậu móc từ trong ngực ra một quyền “Thần đồng thi”, nói cô đá bóng tốt sẽ tặng cô, mặc kệ cô muốn hay không đều bị ép buộc đá bóng.

Sau đó thì diễn biến thành thế này, ba quý công tử tạo thành hình tam giác vây quanh Tiểu Vân, dùng cước pháp tự cho rằng rất lợi hại của bản thân đá bóng theo đủ cách xảo quyệt nhưng Tiểu Vân hầu như không hề làm rót_____ trừ phi đá lệch quá mức mới đành phải bó tay.

Vì để cho những quý công tử nhàn rỗi sắp chết này có thể yên tĩnh một chút, đường bóng mà Tiểu Vân đáp trả vô cùng xảo quyệt, không đón được là lẽ đương nhiên. Có mấy lần Triệu Nguyệt nhịn không được mà dùng tay đón bóng, đón rồi còn chửi àm lên, còn Tiểu Vân thì lợi dụng thời gian mấy quý công tử này mắng người và thở dốc đi nhặt bóng để nghỉ ngoi.

Sau khi Kha Minh phát hiện Tiêu Vân không hề chịu thiệt chút nào, cậu nhìn nhìn sắc trời, quyết định để bọn trẻ này chơi thêm một lát. Co rụt ở một nơi hoang vu hẻo láng thế này cũng thực thiệt thòi cho những quý công tử này. Mà, cước pháp của Tiêu Vân quả thực đẹp mắt, đúng như lời Hạ Nguyên nói, là một hạt giống xúc cúc tốt, không chịu lên kinh học xúc cúc có hơi đáng tiếc.

Kha Minh cho rằng, so với việc thi trạng nguyên không có niềm tin kia, Bạch Vân nếu phát triển theo hướng xúc cúc thì có lẽ có thể thật sự leo đến đỉnh cao.

Nhưng, cậu nghĩ đến tình hình của di mẫu. đưa trẻ Bạch Vân này vẫn nên ở lại quê tiếp tục nuôi giấc mộng trạng nguyên thì hơn.

Những quý công tử gợn gàng rực rỡ kia sau khi ở lại thôn Tiêu Quy gần nửa tháng, cuối cùng khí thế rầm rộ rời đi.

Họ để lại cho nhà thôn trưởng chút tiền bạc túc, khiến thôn trưởng được phát tài nho nhỏ.

Họ nhắc nhở Vương Thi Thư không ít điều cần chú ý trong khoa cử, khiến Vương Thi Thư thu hoạch được rất nhiều.

Họ để lại cho Tiêu Vân bốn bộ sách, chút lương thực tinh tế, mà sách và lương thực về sau sẽ tiếp tục đưa tới.

Sau đó, họ mang Tiêu Phuong đi, cũng tìm được nơi cho Tiêu Phuong gửi gắm _____ bán thân làm người hầu cho Kha lão già đệ nhất đại địa chủ huyện Vĩnh Định. Nghé nói học hỏi khoảng ba bốn năm thì có thể có cơ hội được điều đến kinh thành hầu hạ các chúa từ kinh thành.

Mãi đến khi dõi mắt nhìn theo đoàn xe thật dài biến mất nơi khúc quanh sơn đạo, không còn nghe tiếng xe ngựa nữa, thôn trưởng mới nói với tất cả mọi người đi đưa tiễn:

- Được rồi, về thôi. Những quý nhân ấy có để lại một xe lương thực và vài vóc, nói là mấy ngày nay quấy rầy sự thanh tĩnh của thôn dân, đồng thời cảm tạ mọi người chiếu cố nên chia cho mọi người một ít, chúng ta xem như được ăn một cái Tết no đủ rồi.

Thôn trưởng héto như vậy xong, các thôn dân đều hoan hô, nhanh bước theo thôn trưởng chạy vào trong thôn.

Người lớn chạy phía trước, bọn trẻ khoa tay múa chân chạy theo sau, người ở lại sau cùng từ từ đi chỉ còn lại Vương Thi Thư và Tiêu Vân.

Kỳ thực Vương Thi Thư không hề biết Tiêu Vân, chủ yếu vì họ hơn kém nhau gần mười tuổi, không chơi cùng nhau; lúc Tiêu Vân sinh ra, cậu đã sớm đến huyện thành đi học, mãi đến khi Kha Minh vì một lý do không rõ mà xem trọng Tiêu Vân, Vương Thi Thư mới từ chỗ phụ thân biết được tình hình nhà Tiêu Vân.

- Họ.....sao lại tặng sách cho muội?

Vương Thi Thư thật hâm mộ bốn quyển sách trên tay Tiêu Vân đang cầm

“Thần đồng thi” và “Xúc cúc du nghệ” cũng thôi, “Luận ngữ” và “Kinh thi” không phải cậu không có, nhưng không có bản quý như vậy, quan trọng chính là bên trong còn có chú giải của đại nho.

- Họ muốn muội thi trạng nguyên.

Tiêu Vân bĩu môi, nhớ đến biểu cảm của Hạ Nguyên khi nói cô phải đọc nhiều sách hơn, thật khiến người ta muốn ném bóng vào mặt cậu ta.

Thi, thi trạng nguyên?! Vương Thi Thư nghe vậy, lảo đảo.

- Nhưng, muội là nữ nhi mà?

Tuy bề ngoài nhìn không ra.

- Ủ, họ mắt kém, không nhìn ra được muội là nữ nhi.

-

Vương Thi Thư ngập ngừng, cuối cùng vẫn không phát biểu quan điểm về điều này, chỉ nói:

- Dù muội có là nam đĩ nữa thì sao họ lại cho rằng loại địa phương như chúng ta sẽ cho ra được trạng nguyên? Còn nữa, sao muội biết chữ?

- Loại địa phương như chúng ta sao không cho ra được trạng nguyên?

Tiêu Vân không cho là đúng. Cô nghĩ rồi nói:

- Sư phụ của Thận Nghiêm Am dạy muội biết chữ.

Tiêu Vân biết mẫu thân không hi vọng người ngoài biết cô biết chữ.

Chỉ học chữ mấy ngày với các ni cô Thận Nghiêm Am mà có ý nghĩ viễn vông muốn thi trạng nguyên sao? Vương Thi Thư thở dài, nói lời thám thía:

- Bạch Vân, muội chưa từng ra khỏi thôn nên không biết thế giới này lớn cỡ nào, người tài giỏi nhiều đến mức muội khó mà tưởng tượng. Huynh cũng từng tràn đầy chí khí, cho rằng chỉ cần hạ quyết tâm liều mình đi học, dùng thời gian cả đời thì thi được cử nhân sẽ là chuyện trong tầm tay, dù không chắc thi được tiến sĩ nhưng không phải không có hi vọng; nhưng.....

Câu đầu. Học càng nhiều càng thấy mình nhỏ bé, càng thấy mình bất lực. Tâm, cũng trở nên nhút nhát.

- Sau Tết huynh sẽ đi huyện thành thi tú tài, huynh đang sợ à?

Vương Thi Thư nhìn Tiểu Vân, cười có chút nhợt nhạt. Phải, cậu đang sợ.....mấy ngày nay mặt dày mày dạn quần lấp Kha Minh công tử tính tình tốt nhất để thỉnh giáo học vấn, chỉ là chỉ điểm sơ sơ nhưng cậu lại thu hoạch được rất nhiều. Song, Vương Thi Thư cũng không phải ngu ngốc, cậu nhìn ra được, với những công tử tôn quý không cần đi học đọc sách để làm con đường tiền thân kia mà nói, những điều trước mắt cậu học được còn không đáng để nhắc tới; vậy với những sĩ tử chú tâm vào học hành, cậu lại kém bao xa?

Đúng là nghĩ cũng không dám nghĩ.....

- Thi tú tài thi huynh có chút nắm chắc. Nhưng nếu muốn thi lên nữa, e là khó.

Không biết tại sao, Vương Thi Thư lại đem những lời tận đáy lòng nói với một đứa trẻ kém cậu gần mười tuổi này.

- Nếu huynh thi đậu tú tài thi chính là tú tài đầu tiên của thôn Tiểu Quy chúng ta suốt mấy trăm năm qua đây.

Tiểu Vân cảm thấy danh tiếng của tú tài cũng lóng lánh như trạng nguyên. Nhìn thôn Đại Thụ đi, chỉ vì mấy chục năm trước cho ra một tú tài mà khiến cả thôn bày ra dáng vẻ canh độc thế gia (đời đời vừa làm ruộng vừa đọc sách), cho nên, Tiểu Vân cảm thấy bất kể công danh lớn hay công danh nhỏ đều rất lợi hại.

Vương Thi Thư cười cười, chỉ vào sách trên tay Tiểu Vân nói:

- Có thể cho huynh mượn sao chép lại sách của muội không?

Tiểu Vân gật đầu, lập tức đưa sách cho cậu, nói:

- Huynh cầm đi.

Nghĩ đến việc sau này Kha Minh còn gửi sách nữa, có lẽ đều là sách hữu ích cho khoa cử. Cô bèn nói:

- Sau này sẽ còn nhiều sách nữa, huynh đều có thể sao chép lại. Nếu những quyển sách này có thể khiến thôn chúng ta cho ra một trạng nguyên thì tốt quá.

Vương Thi Thư trân trọng nhận sách, cười có chút gượng gạo, trầm giọng nói:

- Đây cũng là nguyện vọng của huynh.

Song, tháng ba hai năm sau, thôn Tiểu Quy vẫn chưa cho ra một tú tài. Bởi vì người gánh vác hi vọng của cả thôn - Vương Thi Thư vào hai ngày trước khi thi bị nhiễm phong hàn, toàn thân sốt cao, tay chân bùn rún không nhấc nổi người dậy. Ngày đến trường thi, cậu gắng gượng được hai bạn học đỡ vào, cuối cùng ngất xỉu trong trường thi.

Thôn Tiểu Quy muốn cho ra một tú tài, chỉ có thể đợi thêm ba năm nữa; trong khi thôn Đại Thụ trong năm này lại cho ra vị tú tài thứ hai. Vì thôn Đại Thụ vui mừng quá độ, hảnh như ăn mừng suốt nửa năm, tháng nào cũng kêu gánh hát đến bài "Kim bảng đê danh", âm ĩ đến già mãi thôn Tiểu Quy cũng không đếm trúng được. Cho nên người thôn Tiểu Quy giận điên lên, cùng chung mối thù, họ rằng lần thi tú tài sau, thôn Tiểu Quy phải thi đậu hai tú tài.

Lời nói hùng hồn này thoảng chốc truyền khắp ba thôn kia, khiến vô số người cười rót rắng.

Nhưng, hai năm rưỡi sau, những người từng cười rót rắng nay lại kinh sợ trợn to mắt. Bởi vì, cái thôn thô phi Tiểu Quy ấy, cái thôn nghèo hẫu như toàn bộ thôn dân một chữ to cũng không biết ấy lại thật sự cho ra được hai tú tài.

Tú tài thứ nhất: Vương Thi Thư.

Người này không có gì bất ngờ, dù sao tất cả mọi người đều biết, nếu không phải ba năm trước lúc gần thi bị bệnh nặng thì vị tú tài đầu tiên của thôn Tiểu Quy suốt mấy trăm năm qua đã xuất hiện từ lâu. Cái mà Vương Thi Thư thiếu không phải là học vấn, mà là vận may. Lần này, không có vận rủi quấn thân, cậu đương nhiên thi đậu tú tài.

Tú tài thứ hai: Bạch Vân.

Bạch Vân là ai? Người của những thôn khác đều chưa từng nghe nói, chỉ biết đó là một đứa trẻ mười tuổi. Một tú tài mười tuổi, quả thực là thần đồng! Thôn Tiểu Quy từ khi nào lại có một nhân vật kỳ tài như thế? Tại sao trước đây chưa từng nghe nói?

Tất cả mọi người nghe ngóng về thôn Tiều Quy đều không nghe ra nguyên cớ. Thôn Tiều Quy chỉ đưa ra tin tức, thần đồng này chưa từng đến học đưọng ngày nào, mọi kiến thức đều do các ni cô Thận Nghiêm Am trên núi truyền dạy; mà đứa trẻ ấy lại chỉ là một tiểu tử làm thuê cho Thận Nghiêm Am, bình thường bận bịu chế cùi làm việc, không có thời gian rảnh đọc sách, lần này chỉ tùy tiện đi thi lại thi đậu, hết thảy đều là ngoài ý muốn...

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cừng Có Trang Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chương 15

Sau khi lãnh đạo đội xúc cúc nhà mình đánh bại đội xúc cúc hoàng gia không chút lưu tình, Hạ Nguyên không hề có vẻ đặc biệt đặc ý, bảo người khác dẫn tất cả cầu thủ đến “Vạn Vị Lâu” đặt nhất kinh thành ăn mừng một bữa, còn cậu thì sau khi tắm rửa sạch sẽ mồ hôi và bụi bẩn trên người, ăn mặc chỉnh tề, cởi ngựa vung roi, chạy thẳng đến phía bắc kinh thành.

Tuần mǎ lao nhanh như gió trên quan đạo, chỉ qua thời gian hai khắc đã đến “Đăng Cao Lâu” nổi danh nhất cổng thành bắc; cậu gọn gàng nhảy xuống ngựa, néo dây cương cho hộ vệ đuổi theo phía sau, bước nhanh vào, lúc ngang qua người phục vụ niềm nở tươi cười đón khách ở cửa thì tiện tay quăng một thỏi bạc, hỏi:

- Thέ tử Minh Tuyên hầu phủ đang ở gian nào?
- Chào Hạ nhị gia, thέ tử gia đang ở “phòng chữ Lan”.

Người phục vụ không dám dây dưa nửa khắc nào, không hề nói lời thừa, trả lời đơn giản rõ ràng. Vừa nói xong, mắt hoa lên, bóng lưng cao ngất của Hạ nhị gia sờn đã biến mất nơi thang lầu, chỉ thoáng thoáng nghe tiếng cửa gian phòng nào đó ở lầu ba mở rồi lại đóng.

Trong “phòng chữ Lan” bày trí khoáng mười chậu lan quý giá đang lúc nở hoa, trong không khí thoang thoảng hương hoa nhàn nhạt như có như không, chỉ có thể yên lặng thưởng thức, nếu có chút ồn ào nào cũng sẽ không cảm nhận được hương thơm

“Rầm!”

Sau khi tiếng đóng cửa hơi lớn kia phá vỡ bầu không khí yên tĩnh trong phòng, Kha Minh biết ngay sự yên tĩnh hôm nay đến đây là chấm dứt, mở mắt ra thì thấy Hạ Nguyên vể mặt không vui ngồi đối diện, nhìn cậu chằm chằm.

Kha Minh cười khẽ, hỏi:

- Chẳng lẽ tin tức của ta sai à? Hôm nay đội xúc cúc trấn quốc công phủ không đại thắng đội xúc cúc hoàng gia?
- Dương nhiên là thắng.
- Vậy ngươi tại sao không có dáng vẻ tươi cười?

Hạ Nguyên lập tức kéo hai bên khố lên thật cao, tạo một nụ cười giả tạo, chứng minh bốn công tử có cười.

Kha Minh cười lắc đầu.

- A Nguyên, o, không đúng, ta luôn quên mất nên gọi ngươi là Đoan Phuong, ngươi đã hai mươi tuổi, có tên tự rồi.

Hạ Nguyên khoát tay.

- Người trong nhà muốn gọi sao cũng được. Cái tên Đoan Phuong cứ để người ngoài gọi, ngươi vẫn gọi A Nguyên đi.
- Được rồi; A Nguyên, tâm trạng ngươi tại sao không tốt? Có thể đánh bại đội hoàng gia đầy cao thủ tụ tập cũng là thành tựu rất lớn mà.
- Chuyện như vậy, cao hứng một lát là được, không cần luôn để trong lòng.

Hạ Nguyên hiện tại không hề muốn nói về xúc cúc.

- Ô, thật hiếm khi nghe ngươi nói lời như vậy.

Xúc cúc luôn là loại hình vận động yêu thích chung của các quý công tử kinh thành, có khi chỉ vì một trận thua mà bát hòa vung tay đánh nhau cũng không ít. Hạ Nguyên thân là một cao thủ xúc cúc, lại tự hào về kỹ thuật bóng của mình, hiếm khi hạ được đội mạnh như đội hoàng gia, sao lại không vui vẻ cả ngày chứ?

Hôm nay không có dáng vẻ vui mừng thì thôi, lại còn bộ mặt mất hứng, thật kỳ lạ.

- Thi đấu xong rồi, không cần nhắc nữa.

Hạ Nguyên khoát tay, hỏi:

- Mấy ni cô bị dày đến Thận Nghiêm Am ở Vô Quy Sơn hai ngày trước trở về Trần Ninh Am rồi, kể cả di mẫu của người và hai phu nhân khác cũng cùng về, nhưng tiêu tử Bạch Vân kia sao lại không đi cùng? Trong thư rõ ràng cậu ta đã nói sẽ lên đường chung với các ni cô để tiện chiếu cố lẫn nhau. Kết quả hôm nay người hả báo cáo với ta, Bạch Vân căn bản không có trong đám người đó!

Bàn tay mang theo con giận vỗ lên bàn mấy cái, thấp giọng mắng:

- Cậu ta một mình lên kinh đi thi, sao lại không biết điều như thế, cứ hành động tùy hứng, chưa bao giờ biết phân nặng nhẹ! Những cù nhân khác, có ai mà không tháp thòm vào kinh thật sóm lo chuẩn bị thi, chỉ hận không thể không ăn không ngủ, đem tất cả các sách thánh hiền nuốt vào trong bụng. Mà cậu ta kia! Một kẻ lơ mơ như vậy, lại chưa từng đê tâm chuyện khoa cử, vậy mà cứ đâu xuôi đuôi lọt, một hơi kiêm được thân phận cù nhân.ta cũng sắp hoài nghi đê thi khoa cử triều ta rốt cuộc đơn giản cỡ nào! Còn nữa, mấy quan châm bài kia có phải vừa lim dim vừa châm bài hay không mới đê tên tiểu tử Bạch Vân này qua trót lọt.

- A Nguyên, nói như người quá cay nghiệt rồi. Chính người cũng biết, Bạch Vân tuy mới đọc sách khoảng mười năm nay nhưng không hề ít hơn các cù nhân khác ____ những quyền sách kia, phần lớn là do người sai người lấy từ trong Quốc Tử Giám ra sao chép lại.

Kha Minh cười liếc Hạ Nguyên. Hằng năm sai người tặng cả đống sách đến thôn Tiểu Quy, còn chịu khó để ý đến người ta hơn cả cậu, trong khi báo đáp nhận được chỉ là mỗi ba tháng một phong thư gây lộn. Cũng không biết tại sao Hạ Nguyên lại nuôi được một sở thích kỳ lạ như vậy nữa.

Hạ Nguyên liên tục hừ lạnh:

- Những giám sinh đi học ở Quốc Tử Giám chưa chắc đã đậu tiến sĩ, huống hồ một thôn phu son đã không có đại nho giảng dạy như cậu ta, còn dám hi vọng gì chứ! Lần thi tính lược này, sĩ tử giỏi nhất khắp thiên hạ đều tề tụ về cạnh tranh, vận may của cậu ta chấm dứt rồi.

- Ta nghe thủ lĩnh trang ở huyện Vĩnh Định nói, Bạch Vân đúng là hạt giống đi học bẩm sinh, bình thường cũng không thấy dụng công khắc khổ, nhưng lần nào sau khi dự thi, trên bảng danh sách thi đậu chắc chắn sẽ có tên cậu ấy.

Kha Minh không để ý việc Hạ Nguyên nói một đằng làm một néo. Cậu còn nhớ có một lần Triệu Nguyệt hùa theo lời Hạ Nguyên mà mắng Bạch Vân mấy câu khó nghe, liền bị Hạ Nguyên âm thầm chỉnh mấy lần, bị ngó lơ không lạnh không nóng suốt mấy tháng liền, đến bây giờ Triệu Nguyệt vẫn không hiểu mình rốt cuộc đã chọc vào vị Hạ gia này chỗ nào.

Hạ Nguyên không thích nghe lời nói tốt về Bạch Vân, nói:

- Lúc thi tú tài, cậu ta không phải người đứng đầu; lúc thi cử nhân, cậu ta không phải thủ khoa cũng được, nhưng ngay cả năm người đứng đầu cũng không phải, cái thứ hạng chót phía sau áy thật sự mất mặt muốn chết mà có thể theo Tôn Sơn kết bái làm huynh đệ. Thành tích như vậy mà ráng nói cậu ta là hạt giống đi học gì đó, ta cũng xấu hổ thay cậu ta.

- A Nguyên, một đứa trẻ không có danh sư chỉ bảo, chưa từng đến học đường ngày nào mà có thể thi một hoi đến đây thật sự là rất giỏi. Đừng nói huyện Vĩnh Định gần trăm năm nay không có một cử nhân mà cả Thường Châu cũng không có mấy cử nhân, đó là nơi nghèo nàn thiếu văn hóa, chứ không như Giang Nam giàu có và đông đúc, văn hóa hưng thịnh, ngay cả một người bán hàng rong bên đường cũng có thể thuận miệng ngâm mấy câu về có vấn có điệu. Có thể cho ra một người như Bạch Vân, thật sự rất giỏi.

- Cậu ta tốt số, sinh ra ở nơi như Thường Châu toàn mấy kẻ dở hơi tệ hại, so sánh ra thì cậu ta giống như thần đồng. Nếu cậu ta sinh ra ở kinh thành hay ở Giang Nam, e là cũng chỉ có thể làm những kẻ tháp kém đi khoe khoang mấy câu vẩn vè thôi.

- A Nguyên, ngoài miệng lúc nào người cũng không buông tha cậu ấy, nhưng người lại che chở cậu ấy hon bất kỳ ai.

- Ai che chở cậu ta?

Hạ Nguyên không hề cảm thấy chút xíu nào. Cậu hỏi:

- Người nói đi, chuyện Bạch Vân là thế nào? Sao cậu ta không ở Trần Ninh Am?

- Ta đã hỏi di mẫu, bà ấy nói Bạch Vân sau khi qua cổng thành liền cáo từ mọi người, đánh xe lừa đưa mẫu thân cậu ấy đến y quán. Nói là sẽ thuê một phòng gần y quán, vừa chăm sóc mẫu thân vừa chuẩn bị thi cử.

“Rầm!”

Hạ Nguyên đấm mạnh xuống bàn một cái, tức giận nói:

- Cậu ta đang làm gì thế này? Cậu ta có rõ chuyện quan trọng nhất của cậu ta bây giờ là chuyên tâm chuẩn bị thi cử chứ không phải tùy hứng làm bậy hay không? Trong thư ta đã nói là ta sẽ giúp mẫu thân cậu ta tìm đại phu tốt nhất, sau khi vào kinh hết thảy đều có ta, cậu ta lại xem lời của ta như gió thoảng qua tai! Một người xúi khác như cậu ta, không quen cuộc sống kinh thành thì có thể tự tìm được lương y gì chứ?!

- A Nguyên, người hiểu rõ Bạch Vân hơn ta. Một người xuất thân bần hàn như cậu ấy, lại được bằng hữu như ta và người xem trọng, nếu là người khác, sớm đã dựa thế leo lên rồi, vừa có lợi ích vừa không tính là làm phiền chúng ta, còn có thể khiến tình bạn hai bên càng thêm khắng khít. Nhưng Bạch Vân trước nay luôn là người khó mà đoán được, không phải sao?

Đầy bụng lừa giận của Hạ Nguyên không tiêu tan được.

- Cậu ta thế này là đang chơi trò thanh cao chứ gì?

- Mười năm nay, người cho sách, cho vải, cho lương thực, cho xúc cúc, cậu ấy có lần nào không nhận? Cậu ấy cũng không từ chối khách sáo trong thư mà ngược lại lần nào cũng chọc người giận đến giậm chân. Người cảm thấy.....cậu ấy có thanh cao sao?

Đúng là không có. Con người Bạch Vân kỳ thực rất khó định luận, không cách nào phân loại. Hạ Nguyên quen biết rất nhiều người nhưng không ai quái gở như Bạch Vân.

Có lẽ chính vì sự “quái gở” của cậu ta mới khiến họ thường xuyên thư từ qua lại mười năm nay, trở thành đôi bạn xấu.lấy việc xả xói nhau làm thú vui.

- Thôi đi! Tóm lại, bất kể thế nào, trước tiên phải tìm được cậu ta đã. Một tiểu tử đơn thuần từ quê lên như cậu ta, đâu có biết sự lừa cá xảo quyết của dân chúng phổ phuờng chốn kinh thành như thế nào, đừng có để bị lừa ngay cả một mớn y phục che thân cũng không còn đây.

Nghĩ đến Bạch Vân giờ đây không biết đang ở chốn nào, liệu có khốn khổ đến mức áo quần rách rưới hay không, trong lòng Hạ Nguyên vừa lo lắng vừa có chút sảng khoái xáu xa.

- Cậu ấy hẳn là đang trọ ở khu ngoại thành bắc, đèn gần các y quán hỏi thăm một chút chắc không khó tìm.

Khu ngoại thành bắc trị an tương đối kém, người sống ở nơi đó đều là dân nghèo, dân lưu lạc và ăn mày; đó là nơi xô bồ hỗn tạp đủ loại người, tiền thuê phòng chát chát rẻ, số tiền trên người Bạch Vân có hạn, đương nhiên sẽ chọn nơi như vậy để sống tạm, dù xung quanh àm ĩ cũng phải ở.

Hạ Nguyên nghe vậy, hít sâu một hơi, đột nhiên đứng dậy vòng qua bàn đèn bên cửa sổ, đẩy toang cánh cửa sổ đang khép hờ ra, ánh nắng mùa xuân nghiêng nghiêng chiếu vào, phòng chữ Lan vốn hoi âm u trở nên sáng rõ.

Từ trên cao nhìn xuống, địa điểm của “Đặng Cao Lâu” vô cùng tốt, nằm ở chỗ phồn hoa của khu thành bắc, bên dưới là các cửa hàng náo nhiệt, người qua kẽ lại đông như mắc cùi, đó đây thỉnh thoảng vang lên tiếng rao của người bán hàng rong dạo qua các con phố ngõ hẻm. Dưa mắt nhìn theo hướng bắc, có thể thấy cổng nội thành thành bắc ở xa xa; ra khỏi cổng nội thành chính là khu ngoại thành, bên đó, chính là nơi Bạch Vân có thể đang ở trọ.....

- Kha Minh, khu thành bắc người thông thạo hon ta, trước tiên phải mấy người.....

Hạ Nguyên nói được một nửa đột nhiên dừng lại, đôi mắt vốn đang tùy ý nhìn lướt qua con phố chợt dừng ở một nơi, đầu tiên là nghi ngờ, sau đó như muốn xác nhận thứ gì đó nén nheo lại.

- A Nguyên?

Kha Minh đang nghe cẩn thận của Hạ Nguyên nhưng cậu ấy chỉ nói một nửa rồi bỗng dung ngưng lại, đợi hồi lâu vẫn không nghe cậu ấy nói tiếp, cậu bèn cắt tiếng thúc giục.

Hạ Nguyên giống như bị tiếng gọi của Kha Minh làm thức tỉnh, thình lình xoay người chạy ra cửa, do chạy quá nhanh, và phải một chiếc bàn con, suýt làm cho chậu lan trên chiếc bàn con ấy rơi vỡ nát _____ may mà Kha Minh kịp thời phóng qua bảo vệ hoa.

Đợi khi Kha Minh ổn định lại, ngẩng đầu nhìn lên thì nào còn bóng dáng Hạ Nguyên!

- Nhìn xem, tốt biết mấy, đúng không?

- Không tốt chút nào. Ta cảm thấy tai ta sắp bị kẹp hỏng rồi.

- Ai bảo người không xỏ tai, đành phải kẹp thôi. Người cần thận chút, đừng làm roi mắt, khuyên tai không đáng tiền nhưng viên đá trên đó rất đắt, người mà làm roi mắt một bên thì cả bộ đều bỏ đi đấy.

- Viên đá này dính chặt như vậy, không roi đâu. Còn nữa, người cầm hai con dao lên đầu ta sao? Nó kéo làm da đầu ta sấp tróc ra rồi này.

- Đó là trâm bạc, trâm được làm từ bạc. Nặng một lượng đấy! Ta trước giờ không nỡ dùng, nếu không phải vì để ăn diện cho người, ta đâu nỡ móc từ đây hòm ra? Người đúng là có phúc mà không biết hưởng, lại dám chê bai à.

-Đem hai lượng bạc, ừm, tương đương với hai trâm đồng tiền đội lên đầu, người kinh thành đều quen xem định đầu như chõ để tiền sao?

- Người nói nhăng nói cuội gì đó, chuyện có phúc như mặc vàng đeo bạc mà người nói thô tục cười chế kia.

- Tiêu Phuong, nếu làm một nha hoàn mà như vậy, ta thật hoài nghi những phu nhân tiểu thư đầu đầy châu ngọc mà người hầu hạ sao có thể sống tốt mà chưa bị gãy cõi.

Tiêu Vân hôm nay mặc trang phục tỳ nữ nhà giàu chính tông theo lời Tiêu Phuong.

- Tiêu Vân, noi này là kinh thành, người nói chuyện phải cẩn thận chút. Bất cứ đứa trẻ nào có chút quyền thế muốn trêu đùa người, chính chết người cũng không ai dám nói một câu. Người có thể không đặt bất kỳ thứ quyền quý nào trong lòng nhưng đừng đặt ngoài miệng.

Tiêu Phuong kéo tay Tiêu Vân, nhắc nhở thêm lần nữa. Dù bản thân cô rất trọng niêm sự sảng khoái thẳng thắn của thôn Tiêu Quy nhưng đất kinh thành chính là như vậy, đây không phải nơi dân đen như các cô có thể tùy hứng làm bừa.

- Ủ, ta sẽ cẩn thận.

Tiêu Vân gật đầu. Cô hỏi:

- Chiêu Dũng hầu phủ còn xa lắm không?

- Sắp đến rồi, đi thêm hai con đường nữa là đến. Tuy phủ đệ của các thế gia thông thường luôn ở đường Kim Dương phía đông, nhưng Chiêu Dũng hầu phủ lại xây bên khu thành bắc. Điều này không hợp với cách nói “Đông quý tây phú, bắc bần nam tiện” của kinh thành.

Tiêu Phuong đã tới kinh thành được sáu năm, tuy không thể nói là thông thuộc kinh thành nhưng vẫn dư sức làm người hướng dẫn cho Tiêu Vân.

- Lúc triều đình mới lập, man tộc phuong bắc dũng mãnh, từng công phá rất nhiều cửa ải, cướp bóc thẳng tới kinh thành. Khi đó Chiêu Dũng hầu đòi đầu tiên chỉ là một giáo úy công thành thất phẩm đã chỉ huy hai vạn binh sĩ và dân chúng dũng cảm cõi thủ công thành bắc, toàn bộ các chiến sĩ hầu như chết gần hết, cuối cùng đã bảo vệ được kinh thành, chờ viện binh tới. Sau đó Hoàng đế trọng thưởng, vốn cũng thường cho tòa nhà trên đường Kim Dương nhưng Chiêu Dũng hầu khéo léo từ chối, ngược lại yêu cầu xây hầu phủ ở thành bắc, Chiêu Dũng hầu tự nguyện để con cháu đời đời mãi canh giữ cửa ải quốc gia.

Tiêu Vân chậm rãi nói về lịch sử nhà Chiêu Dũng hầu.

Tiêu Phuong kinh ngạc.

- Tiêu Vân, sao người biết rõ về hầu phủ này như vậy?

- Mẹ ta kể.

- Sao mẹ người lại biết?

Tiêu Phuong bây giờ đã không còn là con nít, càng không phải một thôn cô chưa từng thấy việc đời, sẽ không bị Tiêu Vân tùy tiện dùng dăm ba câu qua quýt là tin.

- Mẹ ta trước kia.....từng là nha hoàn của Chiêu Dũng hầu phủ.

Tiêu Vân nhẹ nhàng nói.

- Hóa ra là vậy. Thảo nào người muốn đi Chiêu Dũng hầu phủ, có phải Bạch thẩm còn người nhà thân thích gì đó ở Chiêu Dũng hầu phủ, cho nên người mới muốn đến tìm?

Tiêu Phuong nhớ lại cử chỉ phong thái của Bạch nương tử, trong lòng gật gật đầu.

Hóa ra là nha hoàn trong gia đình hiền hách như vậy, hèn gì thẩm ấy không giống những phụ nhân khác của thôn Tiêu Quy.

- Ủ, ta không chắc người nhà mẹ ta còn trong đó hay không, cho nên muốn hỏi thăm thử.

Hai người vừa đi vừa nói, rất nhanh đã đến Chiêu Dũng hầu phủ, từ远远 xa các cô chiêm ngưỡng khí thế của hầu phủ rồi đi dọc theo bức tường thật dài đến một cửa hông chuyên dành cho hạ nhân ra vào, Tiêu Phuong quen đường quen lối bước lên gỗ cửa.

- Hai cô là?

Một bà hầu canh cổng mở cổng ra một nửa, thấy Tiêu Phuong và Tiêu Vân mặc y phục nha hoàn nhưng không phải y phục của hầu phủ nha minh thì khách sáo hỏi.

- Chào ma ma, chúng tôi là người của Minh Tuyên hầu phủ, tôi tên Phuong Nhi. Là thế này, đây là muội muội ở quê tôi, tên.....ùm, tên Bạch Muội, vừa từ dưới quê lên. Lần này muội ấy đến kinh thành là vội tìm người thân. Nghe mẹ muội ấy nói người thân muội ấy đang làm việc trong phủ này cho nên tìm tới. Chúng tôi đến hỏi thăm, mong ma ma giúp đỡ.

Bà hầu ấy vừa nghe là nha hoàn của Minh Tuyên hầu phủ, lại ăn mặc gọn gàng ngay ngắn thì không châm trễ, cười cười quan sát Tiêu Vân, nói:

- Tiêu nha đầu xinh đáo. Vậy cô nói xem, người thân của mẹ cô tên gì? Lão bà đây tuy không dám nói là biết hết nô bộc cả phủ nhưng cũng biết được tám chín phần.

Tiêu Vân vội vàng cười lấy lòng, nói:

- Vậy thì phiền ma ma. Mẹ tôi có một biểu muội tên Thuận Nhi, hiện giờ khoảng trên dưới bốn mươi tuổi nhưng đã mười mấy năm chưa liên lạc, không biết bây giờ bà ấy còn làm việc trong quý phủ nữa hay không.

- Tên Thuận Nhi? Cái tên này rất bình thường, rất nhiều người trong phủ từng có tên Thuận Nhi hoặc A Thuận, sau đó mới được chủ tử đổi tên. Không biết trong đó có người mà cô muốn tìm hay không.....

Bà hầu có suy nghĩ, lại hỏi:

- Có nói họ gì không? Có nhớ từng hồn hạ chỗ nào không?

Tiêu Vân cũng ra vẻ khéo sờ suy nghĩ.

- Tôi thật sự không nhớ là họ gì. Nghe mẹ tôi nói.....hình như từng hồn hạ trong thư phòng, chuyên mài mực cát giấy thu xếp sách vở cho tiểu thiếu gia. À! Đúng rồi, mẹ tôi nói người tên Thuận Nhi đó còn có một tỷ muội tốt cùng nhau trưởng thành nữa, tên là Quê Hoa.

- Quê Hoa.....A! Quê ma ma!

Vẽ mặt bà hồn vốn đang mờ mịt nhăn nhó, vừa nghe nói đến tên Quê Hoa thì thần sắc thay đổi hẳn, nhìn chằm chằm vào Tiểu Vân, nhìn từ trên xuống dưới, giống như muốn nhìn ra gì đó trên mặt cô, lắp bắp hỏi:

- Mẹ cô là biểu tỷ của Lý Thuận Nhi?

- Vâng, phải, là quan hệ bạn di. Nghe mẹ tôi nói, hai biểu tỷ muội họ tướng mạo rất giống nhau. Mà tướng mạo của tôi cũng giống với mẹ, không biết tôi và Thuận Nhi kia có giống nhau hay không.

Tiêu Vân vể mặt ngây thơ nói:

- Giống, cực kỳ giống.

Bà hồn lâm bầm nói, sau đó nhảy dựng lên:

- Cô đợi chút, ta đi tìm ma ma quản lý tối, để bà ấy gặp cô! Chuyện này ta không làm chủ được! Cô đợi đây, đừng đi!

Bà hồn luồng cuồng, ngay cả cổng cũng quên đóng, lập tức chạy vào trong, bỏ hai người ở lại.

- Tiểu Vân, bà ấy thế này là?

- Chúng ta đi.

Tiêu Vân kéo tay Tiểu Phuong, nhắc cao lèn váy, nhanh chân chạy đi.

- Nhưng, không phải ngươi muốn tìm người ư, sao lại chạy?

Tiểu Phuong bị kéo, đành phải chạy theo.

- Ta không phải muốn tìm người. Ta chỉ đang xác nhận một việc mà thôi.

Chẳng mấy chốc hai người đã chạy đi rất xa, xa đến mức không còn nhìn thấy mái ngói của Chiêu Dũng hồn phủ nữa.

Thân là người thôn Tiểu Quy, đôi chân khỏe mạnh là điều tất yếu, cho nên hai người chạy nhanh suốt một khắc mãi đến cổng nội thành mới dừng lại cũng chỉ hơi thở gấp.

- Được rồi, hôm nay cảm ơn ngươi, Tiểu Phuong. Ngươi mau đón xe về Minh Tuyên hồn phủ đi, đừng để lỡ công việc của ngươi. Bộ y phục trên ngươi này, ta giặt xong sẽ trả cho ngươi, ta cũng nên về chăm sóc mẹ ta thôi.

- Y phục thì không gấp. Ngươi cần cứ giữ lại cũng không sao. Hôm nay ta được nghỉ, không về với, hay là ta với ngươi cùng đến khu ngoại thành thăm Bạch thắm nhé.

- Mẹ ta bây giờ vẫn còn yếu, ngươi đến, bà ấy sẽ gắng gượng ngồi dậy tiếp đãi ngươi, đến lúc đó ngươi cũng không thoải mái. Cho nên đợi lèn sau ngươi rảnh ta sẽ dẫn ngươi đi gặp mẹ ta, dù sao hai mẹ con chúng ta ít nhất trong vòng nữa năm vẫn ở lại kinh thành, muốn gặp lúc nào cũng được. Ờ, hai lượng bạc của ngươi nè, cất đi.

Cô rút hai cây trâm bạc trùm nặng trên đầu xuống nhét vào tay Tiểu Phuong.

Tiêu Phuong nhận lấy, cắn thận bô vào trong ngực cắt kẽ. Cô gật đầu nói:

- Cũng phải. Vậy được, hẹn lần sau, ta về chuẩn bị ít dược liệu, đến lúc đó cho thám bồi bổ sức khỏe.

Hai người tạm biệt xong, Tiêu Vân nhìn theo Tiêu Phuong lên một chiếc xe lừa chở khách rời đi, sau đó mới xoay người từ từ nháy bước. Cô đi rất chậm, do tập trung suy nghĩ nên hoàn toàn không chú ý xung quanh, vì thế khi cô tình hình bị người khác dùng sức túm lấy một cánh tay, kéo ra sau, cả người dựa vào tường, thân thể vốn nhanh nhẹn của cô lại không kịp ứng biến.

Sau đầu Tiêu Vân bị đụng nên mắt hơi nổ đom đóm, nhất thời không nhìn rõ người tập kích là ai nhưng lại nghe được tiếng nghiến răng nghiến lợi của kẻ hành hung_____

- Bạch-Vân, cái bộ dạng quý gì của người thế này!

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 16

Dù có nhớ nhác thế nào, Hạ Nguyên vẫn nhớ tên khốn kiếp Bạch Vân này là một cử nhân, còn là một cử nhân sắp thi, thanh danh cậu ta không thể có bất kỳ ô uế nào; nếu có, dù chỉ một chút xíu vết nhơ bị lên án thì dù học vấn cậu ta giỏi có thể sánh với Tào Thục, bài thi đủ để thuyết phục đám đại nho giám khảo thậm chí cả Hoàng đế đi nữa, cậu ta cũng không thể trở thành trạng nguyên mà cậu ta luôn tâm niệm từ nhỏ.

Đừng nói là trạng nguyên, ngay cả vị trí đồng tiền sĩ cũng sẽ không có phần cậu ta, nghiêm trọng hơn còn có thể bị trực tiếp tước đi tất cả công danh. Một người đọc sách nếu trở thành như vậy, chỉ có thể xấu hổ mà đi tìm cái chết.

Hạ Nguyên cởi áo choàng xuống, khoác lên đầu Bạch Vân che kín cả mặt mũi, áp giải cô đến một khách điếm gần đó, thuê một phòng độc lập rồi ném người vào, đồng thời cẩn thận hộ vệ theo sau canh giữ ở phạm vi xung quanh ngoài năm bước, không được để bất kỳ ai đến gần.

Sau đó, cậu đã cửa đóng lại, bắt đầu thảm ván tên khốn kiếp vô pháp vô thiên ngay cả tự tôn của nam nhân cũng vứt sạch mà đi mặc nữ trang này.

- Bạch Vân, người nói rõ cho ta, bộ trang phục này của người là thế nào?!

Hạ Nguyên chỉ vào trang phục nha hoàn trên người Bạch Vân (còn là kiểu của Minh Tuyên hầu phủ), thực sự quá kỳ cục.

Bạch Vân ngã trên giường, khó khăn cởi áo choàng trùm kín đầu ra, hít liên tục mấy hơi mới khiến mình bình phục lại trong cơn rối loạn, khi có thể nói chuyện bình thường mới nói:

- Hạ Nguyên, đã lâu không gặp.

Tuy đã mười năm không gặp, tướng mạo Hạ Nguyên cũng khác khi còn bé rất nhiều nhưng cô luôn rất giỏi nhận ra người khác _____ kỳ thực vừa rồi khi chưa nhìn rõ, từ giọng điệu cô đã nhận ra là cậu ấy nên mới mặc cho cậu ấy vừa hung bạo vừa quấn lại xách đi.

- Bớt mấy lời chào hỏi sáo rỗng kia đi! Người nhìn người kia! Người ăn mặc như vậy mà không hề thấy may xáu hổ nào hay sao?!

- Ta thế này có gì không được?

Bạch Vân sửa sang lại chính mình, ngồi thẳng, thản nhiên nhìn Hạ Nguyên.

- Đương nhiên không được! Người ăn mặc thành nő nhân!

- Ăn mặc thành nő nhân có gì không được?

Vẻ mặt Bạch Vân rất hiền nhiên, còn nhán mạnh_____

- Ta cảm thấy thế này rất đẹp, người không thấy vậy sao?

Hạ Nguyên lúc này mới chú ý tới tướng mạo Bạch Vân, hai người bốn mắt nhìn nhau, cậu bỗng dung đở mặt, không tự chủ được mà dời mắt đi trước. Cậu cố tình xoi mói:

- Ở xứ kinh thành này, tướng mạo như người hả, cũng chỉ là coi được thôi, nha hoàn nhà ta còn đẹp hơn người.....

Không đúng! Cậu tại sao lại nói đến vấn đề đẹp hay không đẹp với một nam nhân mặc nő trang chứ, điều này quả thực là làm mất thân phận người có

học mà. Cậu lại nỗi giận lần nữa:

- Bạch Vân! Người còn nhớ người là một cử nhân chứ không phải con hát hay không? Chỉ có con hát mới ăn mặc thành nữ nhân, mới để ý xem mặc thành nữ nhân có đẹp hay không đẹp, người tại sao lại tự hèn hạ đến mức này!

- Ta tự hèn hạ hối nào?

Bạch Vân cảm thấy Hạ Nguyên đúng là không thể nói lý.

- Người không phải thật sự ở cái thôn Tiều Quy đó đến ngu rồi chứ? Tuy con nít chỗ các người lúc nhỏ không phân biệt nam nữ, đứa nào đứa nấy đều ăn mặc dơ dáy không ra hình người; nhưng người phải nhớ, bây giờ người đang ở kinh thành, hon nra người còn là một cử nhân có thân phận, một cử nhân hai tháng sau phải thi tiến sĩ! Nam trang nữ trang khác biệt, người đừng có lẩn lộn chứ!

- Ta không có lẩn lộn.

- Người thế này mà bảo là không lẩn lộn? Bạch Vân cử nhân lão già của ta ơi, cái người nên mặc là áo xanh chính trực, không phải nữ trang!

Càng nói càng tức giận, càng nhìn bộ dạng mặc nữ trang của cậu ta càng không vừa mắt. Cậu bước vài bước đến trước giường, dùng sức đẩy Bạch Vân dựa lưng vào lưng giường, đồng thời đưa tay đặt lên ngực cậu ta nói:

- Một nam nhân đang yên đang lành như người mà không biết xấu hổ! Mặc nữ trang đã đủ mất mặt rồi, còn nhét đồ vào ngực, có phải nhét hai cái bánh bao chuẩn bị làm bữa trưa không? Người còn cười người kinh thành để túi tiền lên đầu, ta thấy người mới không bình thường ấy, dùng đồ ăn vào loại chuyện không đứng đắn này_____

Giọng cậu đột nhiên ngừng lại, thay vào đó là đôi mắt trọn trùng đến mức con người suýt nhảy ra ngoài.

- Sờ đủ chưa?

Bạch Vân buồn bực hỏi. Thấy cậu vẫn đang vô thức bóp kéo, cô không vui nhịn đau nói:

- Đừng bóp nữa, là thật đấy. Người có bóp nữa cũng không bóp ra được bánh bao đâu.

Hạ Nguyên nhanh như chớp lùi ra sau hai bước, suýt bị cái ghế làm vấp ngã, khuôn mặt tuấn tú trắng trèo như bị dội một chậu máu chó, đỏ đến dọa người.

Hạ Nguyên cực kỳ kinh hãi, cảm thấy trời đất quay cuồng, hoa mắt ù tai, đầu óc ong ong sắp nổ tung.

Hạ Nguyên không biết mình nên lập tức hôn mê để bày tỏ nỗi kinh hãi tột độ hay nhảy lên thật cao, tiện thể bóp chét tên khốn kiếp trước mặt này?!

Rất lâu rất lâu rất lâu sau, Hạ Nguyên rốt cuộc cũng lấp bấp khàn khàn nói:

- Người, người.....người là.....nữ.

Chữ cuối cùng nói như muỗi kêu, chỉ có Bạch Vân dựa sát vào cậu mới nghe được.

- Vẫn luôn là vậy.

Bạch Vân cảm thấy mình quá oan uổng. Từ trước tới nay cô chưa bao giờ nói mình là nam.

- Nhưng người luôn biết là ta không biết!

Cậu nghiến răng.

-Phải, cho nên, ta đã viết thư, viết hồi hai tháng trước, trong thư nói.....

Giọng nói chậm rãi cho thấy cô vẫn chưa hô hấp lại bình thường.

- Thư nào?

Cậu chưa từng nhận được lá thư có nội dung như vậy, đừng tưởng nói qua quýt là có thể gạt cậu.

- Lá thư này.....do nội dung quá bí mật, nếu không cẩn thận bị người khác thấy, khó tránh sẽ gây náo loạn, cho nên ta mới không giao cho người đưa thư.

- Hừ.

Lại bịa chuyện. Hạ Nguyên khoanh hai tay trước ngực.

Bạch Vân lặng lẽ đưa tay cởi thắt lưng_____

- Ngươi làm gì vậy?!

Tiếng gắt của Hạ Nguyên the thé cứ như đang bị sàm sỡ vậy.

- Ta lấy thư.

Bạch Vân nhìn cậu:

- Lá thư viết xong hồi “hai tháng trước” ấy, ta luôn để trong người. Ta nghĩ khi đến kinh thành sẽ đích thân đưa đến tay ngươi, như vậy sẽ không có sơ hở.

- Không có sơ hở cái đầu ngươi! Ngươi là nữ nhân! Ngươi có biết ngươi là nữ nhân không?! Ở trước mặt ta mà cởi áo tháo thắt lưng, ngươi_____

Hạ Nguyên thấy Bạch Vân không chút kiêng kỵ vẫn cởi thắt lưng, đưa một tay vào trong cổ áo nội y móc ra một phong thư, thần thái thản nhiên dung túc, còn dung túc đến quang minh chính đại, Hạ Nguyên cảm thấy cậu thực sự thua cô ta rồi.

Tên Bạch Vân này, bắt kể là nam hay nữ đều là một kẻ khôn kiếp phiền phức khiến người ta đau đầu tới cực điểm.

Mà kẻ khôn kiếp này lại thật sự không có tự giác của nữ nhân, dù cậu không có ý nhìn nhưng vẫn thấy_____

- Ngươi không có mặc yếm!

Cậu nghiến răng thấp giọng quả trách.

- A?

Bạch Vân cúi đầu nhìn hai vạt áo bị kéo ra, tuy chỉ lộ chút da thịt dưới xương quai xanh nhưng quả thực đủ cho Hạ Nguyên thấy trên cổ cô không có chút dấu vết nào của dây yếm.

Sau khi móc thư từ trong nội y ra, cô tiện thể kéo nội y màu trắng cho cậu xem:

- Vẫn là mặc kiểu nam thoái mái. Mẹ ta có may cho ta hai cái yếm nhưng mặc không thoái mái nên ta vứt dưới quê rồi. Nè, lá thư viết hai tháng trước, ngươi xem đi, ta không có lừa ngươi, thật sự ta đã thắng thắn với ngươi “từ lâu” rồi.

- Đây không phải vấn đề lừa hay không lừa!

Hạ Nguyên vốn theo bản năng định nhận láy thư nhưng trước khi tay chạm tới lá thư lại đột nhiên rụt về như bị bόng, nắm chặt thành nắm đấm

- Bạch Vân, ngươi có biết là nữ nhân không thể tham gia khoa cử hay không? Ngươi chắc chắn biết, nhưng ngươi vẫn đi thi, gan ngươi to đến mức có thể đi tạo phản rồi!

Cậu quả nhiên vĩnh viễn cũng không rõ trong đầu tên khốn này đang nghĩ gì.

Vô pháp vô thiên như vậy, trắng trợn như vậy.....cái gọi là “vùng khỉ ho cò gáy nhiều điều dân” chính là như cô ta vậy sao?

- Tạo phản độ khó quá cao, ta chưa nghĩ tới.

Bạch Vân suy nghĩ, thành thực nói.

- Vậy ngươi tham gia khoa cử là vì độ khó thấp à?

Cậu cười lạnh.

- Thực ra thì ta cũng không muốn thi.

Bạch Vân nhìn cậu nói:

- Ngươi biết đây, năm ta mười tuổi đi thi tú tài, chẳng qua vì thôn trưởng muốn tranh khẩu khí cho thôn Tiêu Quy nên mới để ta theo Vương Thi Thư đi thi. Ông ấy cũng không ngờ là hai người đều đậu tú tài, vốn dĩ chỉ đưa ta theo cho đủ số_____

- Nhưng kỳ thực ngươi, thậm chí cả Vương Thi Thư đều biết là ngươi chắc chắn sẽ thi đậu tú tài, đúng không?

Trong thư từ qua lại mười năm nay, nhiều chuyện xảy ra với Bạch Vân, Hạ Nguyên hầu như đều biết hết. Bao gồm cả việc sách cậu đưa từ kinh thành tới, Bạch Vân và Vương Thi Thư cùng hưởng.

- Đúng, nếu đã thi thì đương nhiên phải đậu.

Cô không thích làm không công

- Trời mới biết làm sao người có được tư cách đồng sinh. Ta hỏi người, trong số vàng của huyện nhà, người đăng ký hộ tịch thế nào?

Hạ Nguyên không giống Bạch Vân không biết nên không sợ, nếu cô ngây thơ ngu ngốc thành thế này, cậu dù sao cũng phải cam chịu số phận giúp cô thu dọn hậu quả_____ nếu cậu còn muốn cái đầu đáng hận kia đặt yên lành trên cổ cô. Tức giận thì tức giận nhưng chuyện nên làm vẫn phải làm

- Năm lấy tư cách đồng sinh, thôn trưởng giúp nhà ta viết tên hai người, đi huyện nhà đăng ký hộ tịch.

Son thôn hoang vắng xa xôi như thôn Tiểu Quy, có thôn dân cả đời cũng không đến huyện nhà đăng ký hộ tịch nữa kia! Trừ phi đi xa nhà, để lấy được lô dẫn (thời Minh có quy định: người bình thường nếu rời xa nơi ở hơn trăm dặm thì cần cơ quan chính phủ địa phương phát cho một công văn na ná như thư giới thiệu, giấy thông hành gì đó gọi là “lô dẫn”, người không có lô dẫn sẽ bị trị tội theo pháp luật) thì phải có hộ tịch nên mới đi đăng ký. Đối với thôn dân mà nói, tên được ghi vào từ đường mới là quan trọng nhất, về phần trong số vàng của quốc gia có tên họ hay không cũng không ai quan tâm

- Tên hai người?

Hạ Nguyên kéo dài giọng hỏi.

- Một nam: Bạch Vân; một nữ: Bạch Tiểu Vân. Chú thích: song sinh long phượng.

-Không có ai tới nhà kiểm tra sao?

Hạ Nguyên lúc này đã thấu hiểu sâu sắc đạo lý “trời cao Hoàng đế xa”.

- Huyện lệnh huyện Vĩnh Định đến nay đã trốn quanh mươi mấy năm rồi, ai đi tra đây?

Ở huyện Vĩnh Định, trước giờ luôn là thôn trưởng của mỗi thôn định đoạt.

- Hóa ra huyện Vĩnh Định vẫn chưa có huyện lệnh đến nhậm chức. Lại bộ đang làm gì thế này!

Hạ Nguyên cảm thấy không tưởng tượng nổi, không còn sức để giận nữa.

- Yên tâm, chờ ta thi đậu trạng nguyên rồi sẽ có huyện lệnh thôi. Ta sẽ trở về làm huyện lệnh.

Bạch Vân rất hiểu lòng người an ủi cậu.

- Người còn định thi trạng nguyên?! Không muốn sống à? Đầu người dù chỉ để trưng cho đẹp thì cứ để yên đó không được sao? Đừng có gấp gáp cho người ta chém chứt!

Cậu nghĩ rằng rống, nếu không phải còn nhớ cô là nữ nhân thì cậu sớm đã xông lên túm cổ áo cô tẩm quất một trận roi bời rồi.

- Đã thi đến cử nhân, đương nhiên phải thi tiếp đến trạng nguyên, nếu không thì tiếc lắm

- Người xem khoa cử là gì vậy?! Ta không tin người chỉ vì muốn làm huyện lệnh huyện Vĩnh Định....Đợi đã! Hộ tịch có thể mặc cho thôn trưởng các người lừa gạt, vậy lô dẫn thì sao? Sau khi rời khỏi huyện Vĩnh Định, làm lô dẫn qua mỗi trạm đều không dễ, hơn nữa càng gần kinh thành kiêm tra càng nghiêm ngặt, người là dùng thân phận cử nhân lừa gạt qua được?

Hạ Nguyên nhanh chóng nghĩ đến một vấn đề lớn.

- Người bị giam trong Thận Nghiêm Am không chỉ có một mình Trần phu nhân mà còn có Trương phu nhân, Lý phu nhân.....

- Những phu nhân kia liên quan gì đến chuyện này?

- Huynh trưởng của Lý phu nhân là lang trung Hộ bộ, bà ấy xin huynh trưởng từ kinh thành lấy một lô dẫn cấp cao, có thể đi một mạch thông suốt đến kinh thành, không cần kiểm tra.

Hạ Nguyên đương nhiên biết loại lô dẫn này, con cháu thế gia như các cậu mỗi khi ra ngoài luôn cầm theo lô dẫn cấp cao nhất.

- Những phu nhân bị giam ở Vô Quy Sơn kia.....dù từng là những quý phu nhân khuôn phép nhất, phong thái nhất kinh thành, đến cái nơi như vậy cũng bị đồng hóa thành vô pháp vô thiên rồi.....

Cậu nhìn Bạch Vân rồi dõi mắt đi chỗ khác, sau đó lại nhìn trở lại, thở dài.

- Người nhìn ta như vậy làm gì? Người đang ám chỉ những phu nhân kia bị ta làm hư hỏng?

Không phải sao? Hạ Nguyên lười trả lời cô.

- Bạch Vân, người có vô pháp vô thiên thế nào đi nữa thì cũng nên nghĩ tới, một khi người thông qua kỳ thi tinh lược, lúc thi Đình diện kiến thiên tử chính là khi quân tráng trọng. Người....không phải thật sự định thi trạng nguyên chứ?

- Định thi.

Bạch Vân nghiêm túc nói.

- Người không nghĩ tới ngày thân phận bị vạch trần sao? Người thật sự không màng sống chết hay không hiểu mình đang phạm pháp?

Cậu cảm thấy tức giận, giận mình lo lắng cho cô ta, giận cô ta ngu ngốc đến mức gần như vô lại.

- Hạ Nguyên.

Cô khẽ gọi tên cậu.

Hạ Nguyên lúc này mới nhớ ra, họ quen biết nhau mười năm nhưng đây là lần đầu tiên nghe cô gọi tên cậu, nhất thời có chút sững sờ.

- Người là bằng hữu rất quan trọng của ta, cho nên ta luôn thăng thắn với người.

- Nếu không phải ta phát hiện, người sẽ thăng thắn với ta sao?

Lửa giận lại bị khơi lên, cậu chỉ vào lá thư trên tay cô, nói:

- Lá thư này người sở dĩ mang theo bên người là vì để ứng phó ngày như hôm nay chứ gì? Nếu ta không phát hiện, sợ là đến chết người cũng không nói!

- Bản thân ta chính là như vậy. Chỉ cần người phát hiện ra gì đó, đến hỏi ta, điều có thể nói, ta sẽ nói thật, điều không thể nói, ta cũng sẽ không bịa chuyện lừa gạt người.

- Ha! Vậy ta đúng là vô cùng vinh hạnh.

Bạch Vân thầm thở dài, nghĩ hôm nay cậu ấy bị khơi lửa giận hết đám này đến đám khác, dường như không có xu thế tắt, quả thực không tiện nói chuyện từ té. Hơn nữa, cũng muộn rồi, một mình mẹ ở nhà còn đang bệnh, cô phải trở về.

Hiển nhiên Hạ Nguyên cũng cảm thấy tâm trạng mình không ổn định, thế nào cũng không bình tĩnh được, có nói chuyện tiếp thiết kế quá cũng sẽ theo xu hướng cãi nhau, không chút ích lợi, trước tiên vẫn nên dừng ở đây thôi. Trở về bình tĩnh nghĩ biện pháp giải quyết mới là điều quan trọng nhất trước mắt. Cho nên sau khi cậu trùng Bạch Vân thì xoay người đi về phía cửa.

- Hạ Nguyên?

- Hôm nay ta không muốn gặp người nữa. Trước tiên cứ vậy đi.

Cậu mở cửa, định rời đi. Nhưng khi mới bước ra một bước, cậu chợt thu chân lại, xoay người, mặt không biểu cảm tiến về phía Bạch Vân, mắt Bạch Vân hoa lên, lá thư trên tay đã bị xé nát, sau đó cậu không quay đầu lại rời đi.

Bạch Vân cứ thế ngây ngô nhìn Hạ Nguyên giống như đẹp trên Phong Hòa Luân bay nhanh rời đi, đến khi không còn thấy bóng dáng người nữa, cô mới khép miệng đang há hốc lại, chớp chớp mắt.

- Đúng là một lần tái ngộ vừa giật gân kích thích vừa độc đáo sáng tạo.....

- Xuân Minh.

- Có tiểu nhân. Xin hỏi gia có gì căn dặn?

- Người đi điều tra hai hạ nhân của Chiêu Dũng hầu phủ. Một người tên Quế Hoa, hiện nay gọi là Quế ma ma; người còn lại tên Lý Thuận Nhi. Bọn họ khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, người tên Lý Thuận Nhi hẳn là không còn trong hầu phủ nữa, nhưng hai mươi năm trước thì có. Người đi nghe ngóng tất cả về quan hệ, thân thế cùng với những gì đã trải qua của hai người họ, cố gắng cẩn kẽ hết mức có thể.

- Dạ.

- Tra được bao nhiêu thì báo cáo bấy nhiêu. Cố gắng làm nhanh, nhưng cũng phải xác thực kỹ càng.

Sau khi căn dặn xong, Hạ Nguyên cho tất cả người hầu lui ra khỏi phòng, một mình ngồi ở sau bàn, vốn đang suy ngẫm nghiêm túc đằng hoàng, song, khi ánh mắt lóe đăng nhìn đến hai tờ giấy mở ra trên bàn.....ánh mắt cậu liền không tự chủ trở nên mơ màng, hai vết đỏ ứng lê hiện lên bên tai, từ từ lan ra mặt, khiến gương mặt tuấn tú trắng trèo trước giờ phai nắng cũng không đèn của cậu bị nhuộm sắc rát chói, giao hòa với ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ.....

Nỗ lực kiềm chế vào ban ngày bây giờ hóa thành hụt hẫng, cậu không kiềm soát được đầu óc mình cứ nghĩ đến người viết lá thư này....cùng với, bàn tay phải của mình đã từng cảm rõ ôm trọn nơi đây đã kia ra sao, từng trêu chọc.....suồng sã và đáng xấu hổ.....như vậy.

Tay phải nắm chặt lại, rất chặt, chặt đến mức móng tay gần như suýt đâm rách lòng bàn tay. Không biết là vì khiến bản thân quên đi cảm giác kia, hay là vì quyền luyến du vị.....

Bắt kể tên Bạch Vân này là nam hay nữ, đánh giá của Hạ Nguyên với cô ta vẫn không thay đổi_____

Cô ta đúng là một tên khốn.

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cừng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(châm)Net**.

Chương 20: Chương 17 (1)

Thư phòng của Hạ nhị gia ở trấn Quốc công phủ dù là người trong nhà cũng không được phép tùy tiện vào, chứ nói chi là người ngoài. Phần lớn bằng hữu của Hạ nhị gia ngay cả thư phòng nằm ở đâu cũng chưa chắc biết; nhưng hôm nay, thư phòng của Hạ nhị gia lại bát ngát nghênh đón một vị khách lạ, hon nra còn là một vị khách ở trong đó gần hai canh giờ vẫn chưa ra ngoài.

Điều này khiến bọn người hầu và nha hoàn theo Hạ nhị gia nhiều năm không khỏi sinh vài phần kính trọng với người nọ, biết rằng về sau phải cẩn thận hầu hạ vị này.

- Tuy người chép rất nhanh nhưng đừng có ham nhanh mà chép nhầm. Nên biết rằng đôi lúc chỉ sai một chữ nhưng ý biểu đạt ra có thể sẽ khác một trời một vực đấy.

- Yên tâm, ta thạo chép sách lắm, trước nay chưa chép sai bao giờ.

Đây là thành quả tôi luyện trong Thận Nghiêm Am suốt mười năm. Bạch Vân bây giờ tay nhanh mắt cũng nhanh, đầu óc còn có thể chép tới đâu học thuộc lòng sơ sơ tới đó.

Lúc này thứ mà Bạch Vân đang đưa tay chép rất nhanh là những trọng điểm trước khi thi do Hạ Nguyên nhờ người mang ra từ Quốc Tử Giám, trong đó bao gồm văn chương do các quan chủ khảo ra đề kỳ này từng viết cùng với những lời bình luận và chú giải khi đọc sách, vừa vặn có thể khiến Bạch Vân nắm được phong hướng ra đề có thể có của kỳ thi mùa xuân này cùng với sở trường của các quan giám khảo.

Quốc Tử Giám không hề là nơi đại nho tụ họp, cho nên các giám sinh có đầy đủ tài nguyên thi cử, cũng như lượng sách được cất giữ phong phú nhất; trong Tàng Thư Các còn có những đề thi kỳ trước và những bài thi ưu tú có thể tham khảo _____ dĩ nhiên, tất cả sách vở có ích cho khoa cử trong Quốc Tử Giám đều được Hạ Nguyên sao chép lại gửi cho Bạch Vân suốt mười năm nay.

Lần này trước kỳ thi lớn, tất cả giám sinh sắp dự thi đều được các đại nho dốc hết tâm huyết chuyên tâm biên soạn ra trọng điểm trước khi thi để họ có được nhiều ưu thế hơn so với các sĩ tử từ các châu quận khác đến dự thi _____ dĩ nhiên, phần ưu thế này hiện đang được phục chế trong tay Bạch Vân.

Bắt kể Hạ Nguyên lúc này có đau đầu cỡ nào về chuyện Bạch Vân là nữ nhi lại cả gan giả làm nam nhi tham gia khoa cử, cậu vẫn chưa tìm được phong pháp giải cứu cho cái đầu cô bối hành vi nghiêm trọng nếu truy cứu đủ để mất đầu này. Nhưng, trước khi đó, ít nhất cậu có thể giúp cô đạt thành tâm nguyện thi trạng nguyên _____ nếu cuối cùng cô vẫn bị mất đầu thì chí ít cũng là sau khi thỏa nguyện ước mong.....

Mặc dù tin tưởng năng lực chép sách của Bạch Vân, nhưng để phòng ngừa ngộ nhỡ, Hạ Nguyên vẫn giúp cô đổi chiếu từng trang từng trang một. Không lâu sau, cuối cùng cậu không nhịn được mà chê bai:

- Thể chữ Đài Các.....

Câu khinh thường bêu lỗi:

- Ta nói này, người có thể viết ra khí khái của chính mình hay không?

- Thi khoa cử không cần thể chữ có khí khái. Thể chữ quá khí khái ngược lại ảnh hưởng đến việc giám khảo chấm bài cho điểm, cho nên sĩ tử khi thi nhất định phải dùng thể chữ Đài Các để viết _____ những lời này không phải trước kia người đã nói với ta trong thư sao?

Bạch Vân không để ý đến lời phê bình của Hạ Nguyên, động tác sao chép trên tay vẫn không ngừng, dù đang đấu võ mồm cùng cậu nhưng những con chữ dưới ngòi bút cô vẫn không mảy may nhầm lẫn hay xô xát.

- Không có sĩ tử nào cả đời chỉ viết thể chữ Đài Các cả. Trừ thi khoa cử và công văn quan trường, những thứ khác như thư từ qua lại tuyệt đối không dùng thể chữ này, người phải có phong cách chữ của chính mình, bằng không khó mà có chỗ đứng, đạt được sự tôn trọng trong những người đọc sách.

Hạ Nguyên rút ra một tờ giấy trắng, trải lên một góc bàn, nói với cô:

- Viết thể chữ khác.

- Khác cái gì?

Đang chép đến một đoạn, Bạch Vân dừng bút nhìn cậu.

- Khác thể chữ Đài Cát!

Cậu tức giận.

Bạch Vân nghĩ nghĩ, châm bút lồng vào nghiên mực, lưu loát viết lên trang giấy trắng mây câu thơ _____

“Thiên tử trọng anh hào, Văn chương giáo nhĩ tào; Vạn bàn giai hạ phẩm, Duy hưu độc thư cao.”* (Đức vua coi trọng hiền tài, Văn chương dạy dỗ luyện rèn chúng ta, Mọi nghề thiên hạ kém xa, Chỉ duy đọc sách mới là cao sang.)

“Thiếu tiêu tu cần học, Văn chương khả lập thân; Mẫn triều chu từ quý, Tǎn thị độc thư nhân.”* (Lúc còn bé chuyên cần học tập, Dùng văn chương tự lập thành danh, Khắp triều quan lớn hiển vinh, Đầu do đọc sách mà sinh ra thành.)

“Triều vi điền xá lang, Mộ đăng thiên tử đường; Tướng tướng bốn vò chủng, Nam nhân đương tự cường.”* (Sáng còn là nông dân làm ruộng, Chiều đã thành rường cột quốc gia, Quan tướng đâu tự sinh ra, Tự thân nỗ lực mới là nam nhi.)

“Niên kỷ tuy nhiên tiêu, Văn chương nhật tiệm đa; Đãi khán thập ngũ lục, Nhất cử tiện đăng khoa.”* (Dù tuổi tác hẵn còn nhỏ bé, Nhưng văn chương dần sê nhiều lên, Mười lăm mười sáu lòn lên, Vừa thi liền đậu ghi tên bảng vàng.)

(* Trích các bài 1, 2, 5, 11 trong “Thần đồng thi” do Uông Thủ biên soạn thời Bắc Tống. Người đời sau dùng những bài của Uông Thủ làm trụ cột, sau đó thêm vào thơ của những người khác, sắp xếp thành “Thần đồng thi”. Trên thực tế, “Thần đồng thi” không hoàn toàn là thơ của thiếu niên thần đồng, cũng không hoàn toàn là thơ do Uông Thủ viết mà đã được chỉnh sửa qua nhiều thời kỳ, tăng thêm thơ ca thời Tùy Đường thậm chí là thời Nam Bắc triều. Thể thơ đều là ngũ ngôn tuyệt cú, lời văn dễ hiểu, là những bài thơ mẫu thích hợp cho trẻ em học.)

- Được rồi được rồi, ta biết đầu óc người tốt, thấy qua là không quên, người có thể khôi viết ra cả quyển “Thần đồng thi”, ta biết người làm được!

Hạ Nguyên thấy cô viết liên tục không ngừng thì vội vàng ngăn cản; sau đó, cậu chỉ vào thể chữ trên giấy kêu lên:

- Người bắt chước chữ ta?!

Đây rõ ràng là nét chữ của cậu! Nếu không phải chính mắt thấy cô viết, cậu nhất định sẽ tưởng nhầm là mình viết hồi nào đây.

- Người bắt chước khi nào thế?

- Nhìn nhiều nên biết.

Mười năm thư từ qua lại, cô rất quen thuộc chữ của cậu, nếu đã quen thuộc thì đương nhiên là viết được! Đây không phải điều rất hiển nhiên sao?

- Sao có thể? Người chưa từng thấy ta viết chữ, cũng không biết cách ta cầm bút và dùng lực, sao có thể bắt chước giống hệt như vậy được?

Bạch Vân nghĩ hoặc nhìn cậu.

- Chuyện này rất khó sao?

- Đương nhiên rất khó! Người.....lẽ nào lại như vậy! Chữ của ta đơn giản dễ bắt chước thế sao?

Lòng tự tôn của người luôn tự cho là đọc nhiều thi thư như Hạ Nguyên bị tổn thương.

Bạch Vân không hiểu tại sao cậu lại có dáng vẻ rất tổn thương, ánh mắt cô xoay chuyển, đột nhiên chỉ vào một bức thư thiệp (bảng chữ mẫu của danh già, dùng làm mẫu để tập viết chữ) trên tường, hỏi:

- Đây là bảng chữ mẫu của danh già sao?

- Phải. Đây là thư thiệp của tể tướng đương triều - Tiết Thận đại nhân. Ông ấy là đại gia thư pháp thời nay, nổi tiếng về thể chữ Hành Thư, thư pháp của ông ấy rất khó có được, ông ấy không dễ để tác phẩm của mình lọt ra ngoài, hoàng tộc và các thế gia tôn quý, văn võ bá quan khắp triều cầu còn không được. Bức thư thiệp này là vào tháng trước ta làm lễ nhược quán (thời xưa con trai 20 tuổi sẽ làm lễ nhược quán, ngũ ý trưởng thành), biểu ca ta đã cầu cho ta đấy.

Cậu không hề nói rõ người biểu ca này của cậu hai năm trước vừa được thăng lên một chức siêu lớn _____ Hoàng đế.

Bạch Vân đương nhiên không hứng thú với việc Hạ Nguyên có biểu ca gì đó rất lợi hại nên không hỏi nhiều; cô gom những trang giấy trên bàn qua một

bên, lại rút một tờ giấy trắng trải ra, nhìn kỹ bức chữ mẫu hồi lâu rồi lấy một cây bút lông cùu, vung bút viết ra nét chữ cực kỳ giống với bảng chữ mẫu kia. Tuy không phải giống y hệt nhưng cũng giống rất nhiều.

- Người lại có thể chỉ nhìn vài lần là viết ra được thể chữ Hành Thư giống đến vậy_____

Hạ Nguyên gật như phải đưa tay che mắt mới có thể ngăn con người mình trừng rót ra ngoài. Cậu run run tay chỉ vào Bạch Vân, không biết nên nói gì cho phải, không rõ trong nội tâm mình là hâm mộ và ghê tởm nhiều hơn hay là đắc ý vì ánh mắt tinh tường của mình nhận ra mình chau từ sớm nhiều hơn.

- Ta không có khí khái chữ của chính mình nhưng bắt chước thì không thành vấn đề.

Bạch Vân bĩu môi nói.

- Bắt chước.....đợi đã!

Hai chữ này khiến mắt Hạ Nguyên sáng rực lên, tức khắc xoay người đến bên cái kệ trưng bày một đồng thư họa đồ cổ tìm gì đó. Nhưng cậu càng vội càng tìm không ra, bèn cất giọng gọi ra ngoài:

- Xuân Sinh, vào đây.

Người hầu Xuân Sinh bị đuổi ra bên ngoài chờ đợi lập tức đẩy cửa tiến vào, khom người nói:

- Có Xuân Sinh. Nhị gia có gì cần dặn?

- Bạn khắc thiếp “Thiên hạ quán quân thiếp” năm năm trước ta lấy từ hoàng lang đem về, cát chổ nào?

Xuân Sinh hơi suy nghĩ một chút rồi lập tức trả lời:

- Nhị gia, “Thiên hạ quán quân thiếp” đó hai năm trước bị đại gia mượn đi giám định và thường thức, đến nay vẫn chưa trả.

Hạ Nguyên nhớ người, cũng nhớ ra rồi. Cậu vỗ bàn nói:

- Mượn hai năm chưa trả, đại ca thế này là muốn bung bít luôn chứ gì. Đi! Đi đòi lại, ngay lập tức!

- Khoảng thời gian này, đại gia đang luyện binh ở hoàng vệ doanh chưa về.

Xuân Sinh không dám tự mình đi lấy.

- Tìm người hầu trong thư phòng của huynh ấy mà đòi, huynh ấy về ta sẽ thông báo một tiếng.

Đồ của mình, đương nhiên có thể lấy lại bất cứ lúc nào.

- Dạ.

Xuân Sinh lập tức lình mạnh rời đi.

- Bạch Vân, ta có một bức thư thiếp rất quan trọng, người cứ viết phỏng theo nó, sau khi luyện tập mỗi chữ hơn mấy trăm lần thì giúp ta viết lại một bức giống y hệt.

- Được thôi.

Cô không hỏi nhiều mà trực tiếp đồng ý. Có điều.

- Chữ của ta, còn cần luyện cho ra khí khái nữa không?

- Nếu thế chữ nào người cũng có thể bắt chước thì còn sợ không khí khái gì chứ. Những thứ khí khái kia còn không có bản lãnh như người.

Hạ Nguyên khoát tay. Dù sao cô ta cũng không có ý nghĩ muốn làm thư pháp giả, bỏ bớt đi.

- Vậy ta có thể tiếp tục viết thế chữ Đài Các chứ?

Cô luôn cảm thấy thế chữ ngay ngắn rõ ràng này vừa tiện lợi dễ dàng vừa gọn gàng rành mạch.

- Tùy người.

Cậu rất hào phóng cho qua.

Khi Bạch Vân sắp chép xong mấy quyển trọng điểm trước khi thi kia thì ngoài cửa vang lên tiếng bầm bão:

- Nhị gia, Hạ Minh thiếp gia cùng với tam công tử Triệu Nguyệt của Lễ bộ thượng thư tối choi, đang dùng trà trong “Vịnh Nghi Sảnh”.
- Xuân Sinh vẫn chưa về sao?
- Nhị gia, tiểu nhân về rồi. Người hầu trong thư phòng đại gia nói bức “Thiên hạ quán quân thiếp” kia không ở trong thư phòng, hình như là bị đại gia treo trong nội viện ngài ấy.

Bên ngoài vang lên tiếng bẩm báo có chút thở gấp của Xuân Sinh.

- Ta biết rồi. Buổi tối ta trực tiếp tìm đại gia đòi là được.

Hạ Nguyên nhìn về phía Bạch Vân nói:

- Chép xong nhanh lén. Triệu Nguyệt đã nói là chỉ có thể mượn hai canh giờ, nếu không trả về Quốc Tử Giám thì người cho mượn sẽ lo lắng.
- Được.

Bạch Vân trả lời.

Tay cô tay nhanh tốc độ, kiểu chữ hoi phóng túng, không còn ngay ngắn trầm ổn nữa nhưng lại có vẻ lưu loát sinh động, cực kỳ thoái mái. Hạ Nguyên hoi cau mà, cảm thấy字体 chữ Đài Các không ngay ngắn thế này cũng khá đẹp.

Không đến thời gian một khắc đồng hồ đã chép xong toàn bộ, Hạ Nguyên ở bên cạnh thu xếp lại tất cả các bản chép rồi đem bản gốc do Triệu Nguyệt lén lấy ra cất vào trong hộp, cầm trên tay nói:

- Những bài này xuất xứ từ một giám sinh rất được các đại nho Quốc Tử Giám xem trọng, cho rằng hắn dù không thi đậu nhất giáp thì ít nhất đậu được nhì giáp tiến sĩ chắc chắn không thành vấn đề. Không biết trong điều kiện gần như nhau, người có thể vượt qua hắn không?

Bạch Vân không hào hùng vạn tượng mạnh mẽ nói những lời đao to búa lớn mà chỉ nhún nhún vai.

- Không biết. Dù sao thì những sách đã đọc qua ta đều nhớ hết, kể cả những văn chương và bài thi người thỉnh thoảng gửi tới, nếu vẫn thi rớt thì chỉ có thể nói.....
- Người đọc sách quá ít?

Hạ Nguyên tiếp lời. Câu này hầu như trong mỗi bức thư cậu gửi cho cô đều phải viết.

- Không. Là phương hướng học mà người cho ta hoàn toàn sai lầm

Phải biết rằng, tất cả những sách vở văn chương mà cô đọc đều do cậu giúp cô chọn; cậu học cái gì, quyết định sách nào thích hợp thi trạng nguyên thì sẽ gửi sách đó cho cô, sau đó hai người với trình độ kiến thức ngang hàng tiến hành cãi cọ đấu võ mồm với nhau.

Nói cách khác, nếu cô có thể thi đậu tiến sĩ, thậm chí đậu trạng nguyên, vậy có nghĩa là kiến thức Hạ Nguyên học tập cũng có trình độ đẳng cấp trạng nguyên. Không thể không nói, lúc ban đầu Hạ Nguyên ra sức giúp Bạch Vân như vậy là có chút tư tâm; cậu muốn chứng minh ngoài số mệnh phú quý mà phụ mẫu đã cho cậu, bản lĩnh của chính cậu cũng đủ để ngạo nghễ thiên hạ.

Thân là con cháu giới quyền quý đương triều, tuy quốc gia không có công văn chính thức quy định các công tử quý tộc không được tham gia khoa cử nhưng các thế gia quyền quý đều biết hoàng gia hi vọng khi chính họ đã được hưởng vinh hoa phú quý thì đừng tranh mất cơ hội chấn hưng gia tộc của các quý tộc sa sút và sĩ tử hàn môn.

Cho nên, Hạ Nguyên luôn cảm thấy mình học hành rất tốt, ngay từ nhỏ đã biết bản thân vô duyên với khoa cử, không thể dùng khoa cử để chứng minh bản thân không thua kém với những người tài danh lan xa trong Hàn lâm viện. Dương nhiên, cậu cũng không có nguyện vọng thi thi; thi đậu sẽ bị chỉ trích là chiếm mất con đường tiến thân của sĩ tử hàn môn; thi không đậu, há chẳng phải là mất hết thể diện sao? Vì vậy, cậu thật sự hi vọng Bạch Vân có thể thi đậu trạng nguyên_____ mãi đến trước khi biết cô là nữ nhân, cậu luôn hi vọng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Nghề Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 17 (2)

Khi Bạch Vân cũng thu dọn xong phần bài thi mà cô sao chép, dùng khăn vuông gói kỹ lại, đang định nhét vào túi trong ống tay áo rộng thì bị Hạ Nguyên ngăn cản_____

- Đợi lát nữa còn phải gặp bọn Hạ Minh, người nhét một quyển to như vậy vào trong tay áo, trông rất kỳ cục. Người là cù nhân, lại đang ở kinh thành, phải chú ý phong thái.

Cậu gọi Xuân Sinh tới nói:

- Người sai người đưa những thứ này đến nhà Bạch công tử ở ngoại thành bắc.

Xuân Sinh nhẹ giọng tuân lệnh, nhận lấy gói nhỏ rồi hành lễ cáo lui.

- Làm sao hắn biết nên đưa tôi đâu?

Hạ Nguyên hừ nhẹ.

- Người tôi kinh thành đã bảy ngày rồi, những gì nên biết ta đương nhiên đều biết.

Ngay cả chuyện cô là nữ nhân cậu cũng biết, những chuyện khác có gì khó? Điều tra noi ở trọ của hai mẫu tử Bạch gia căn bản không khó chút nào.

Bạch Vân thấy cậu giống như là lại bóc lén lừa giận _____ đối với chuyện cô là nữ nhân, từ đầu đến cuối cậu vẫn luôn duy trì trạng thái quái gở có thể phát hiện bất cứ lúc nào. Cô âm thầm bùi môi, hỏi:

- Ta không thân với bọn Hạ Minh, gặp mặt chào hỏi xong không phải nên về đóng cửa đọc sách sao?

Là ai đã nói chuyện quan trọng nhất của cô bây giờ là bắt kẻ ngày đêm mưa nắng phải cột tóc đậm đùi** đọc sách? Lại còn có thời gian rảnh đi ôn chuyện cũ với băng hữu? Thành thực mà nói, đối với bọn Hạ Minh Triệu Nguyệt, cô đã quên mất từ lâu rồi, chỉ nhớ mang máng một người là kẻ ngu ngốc vung tiền, một người là kẻ quẩn lụa nịnh nọt.

(** Thời Đông Hán, có một người tên Tôn Kính siêng năng chăm chỉ học tập, đóng cửa đọc sách từ sáng đến tối rất ít khi nghỉ ngơi, đôi khi nửa đêm canh ba lim dim buồn ngủ, vì không để con buồn ngủ ảnh hưởng đến việc học nên Tôn Kính nghĩ ra một cách là tìm một sợi dây thừng cột một đầu vào tóc mình, còn đầu kia cột lên xà nhà, như vậy khi cậu đọc sách mệt mỏi ngủ gà ngủ gật, chỉ cần hơi cúi đầu thì sợi dây sẽ kéo đau da đầu, nhờ vậy giúp cậu tỉnh táo tiếp tục đọc sách, về sau cậu trở thành một nhà chính trị tiếng tăm lừng.

Tô Tân thời chiến quốc là một nhà chính trị nổi tiếng nhưng khi còn trẻ học hành không nhiều, đến rất nhiều nơi đều không được ai chú ý, dù có hùng tâm tráng chí nhưng không được trọng dụng, bèn hạ quyết tâm nỗ lực phấn đấu ra sức học hành. Do thường xuyên đọc sách đến đêm khuya, khi mệt mỏi lim dim muốn ngủ thì cậu sẽ dùng một cái đùi đã chuẩn bị từ trước đâm vào đùi mình, cảm giác đau sẽ khiến cậu tỉnh táo, lấy lại tinh thần để tiếp tục học.

Từ chuyện của hai người mà cho ra đời câu thành ngữ “huyền lương thứ cổ” (cột tóc đậm đùi) dùng để chỉ sự khắc khổ học tập.)

- Người nên biết, một sĩ tử chỉ biết có đọc sách sẽ không cách nào nhận được sự tôn trọng chân chính, đạt được sự công nhận của sĩ tử trong thiên hạ. Ở cái xứ kinh thành này lại càng là lợi thế. Cầm, ký, thư, họa, thi, túc, hoa, người có thể không chuyên nhưng phải biết giám định và thưởng thức; đương nhiên, loại phong nhã này không thể cưỡng cầu trong thời gian ngắn được. Ít nhất, người phải thông thạo việc vui chơi giải trí, mǎ cầu, xúc cúc, chỉ cần chơi giỏi một môn là người có thể thuận lợi gia nhập vào giới quý tộc.

- Cho nên, người vẫn muốn dẫn ta đi chơi xúc cúc?

Cô trước nay đá bóng không tồi, nhưng không có nghĩa là bây giờ cô có lòng dạ chơi bời.

- Nhất định phải đi.

Hạ Nguyên đương nhiên nhìn ra được Bạch Vân không tình nguyện.

- Tại sao? Người muốn ta giao hảo với bọn Hạ Minh à?

Cần thiết không?

Hạ Nguyên bình tĩnh nhìn vào mặt cô, hỏi lâu sau, cậu kéo cánh tay cô đi ra ngoài, vừa đi vừa nói:

- Không vì điều gì khác, cứ xem như là.....vì cái đầu của người đi.

Nói xong, cậu khẽ thở dài.

- Không ngờ Bạch Vân mấy năm nay vẫn không xuống phong độ xúc cúc. Ta tưởng cậu ấy bận học hành gian khổ ngay cả thời gian ngủ cũng không có, bằng không sao có thể còn nhỏ tuổi mà đường công danh lại thuận lợi đến thế.

Kha Minh nhìn Bạch Vân trong sân bóng lao nhanh như gió, hoàn toàn không để ý đến xà tóm hai thủ môn cường tráng gần như có thể lập đầy tất cả khe hở của khung thành, không ngừng đá bóng vào khung thành ghi điểm, khiến Hạ Minh và Triệu Nguyệt trong đội kia giận đến mức nhiều lần giảm chấn.

Hạ Nguyên không ra sân, tạm thời làm thày chỉ đạo cho đội Bạch Vân, có điều do Bạch Vân biểu hiện quá tốt, không cần đến thày chỉ đạo, cậu khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt từ đầu đến cuối luôn dán vào bóng dáng linh hoạt khéo léo của Bạch Vân trên sân, hỏi Kha Minh bên cạnh:

- A Minh, người thấy Bạch Vân thế nào?
- Rất tốt. Đẹc sách tốt, chơi xúc cúc cũng giỏi.
- Cái ta hỏi là ngoại hình của cô ấy. (trong tiếng Trung, từ “cô ấy” và “cậu ấy” phát âm giống nhau, người nghe không phân biệt được)
- Ngoại hình?

Kha Minh hỏi nghi hoặc, cũng nhìn về phía Bạch Vân, từ tướng mạo cho đến thân thủ linh hoạt nhanh nhẹn của cậu ấy.

- Nếu người hỏi tướng mạo thì là một người tuân tú. Nếu cậu ấy có thể thuận lợi qua được kỳ thi, lúc thi Đình biểu hiện xuất sắc một chút thì được chọn làm thám hoa không phải không có khả năng.

- Người không cảm thấy tướng mạo cô ấy hơi nữ tính sao?

Trước khi biết Bạch Vân là nữ, Hạ Nguyên đương nhiên không cảm thấy tướng mạo Bạch Vân có vấn đề. Nhưng sau khi biết giới tính thật của cô, cậu nhìn thế nào cũng cảm thấy cô là nữ nhân, dù có mặc nam trang vẫn là một nữ nhân. Quả là chuyện rành rành ra đây, sao có người không nhìn ra chứ?

- Nữ tính?

Kha Minh cười khẽ.

- Nam tử tướng mạo xinh đẹp trước giờ vốn không hiếm thấy. Người nhìn Triệu Nguyệt xem, tướng mạo giống với mẫu thân, mấy năm nay tướng mạo ngày càng giống muội muội mình, hầu như sắp bị xem là song sinh rồi. Bạch Vân và Triệu Nguyệt đứng với nhau, dù có nhầm thì khả năng Triệu Nguyệt bị nhầm thành nữ từ cung lớn hơn chứ? Ô_____

Cậu nói được một nửa thì ngừng lại, nghiêm giọng nói:

- Xem ra Triệu Nguyệt thua nêc nóng này_____

Cậu chỉ vào tinh huống thình linh phát sinh trong sân bóng.

Hạ Nguyên nhìn sang, đôi mắt đẹp néo lại.

Trong sân bóng, do đoạt bóng nêu va chạm, dù Bạch Vân linh hoạt, kịp thời tránh được một cú đá của Triệu Nguyệt, không để chân mình bị thương nhưng không ngăn được hai người đụng nhau cùng ngã xuống đất. Người bị đụng nhanh chóng đứng dậy, phu phu bụi trên y phục, nửa tiếng kêu đau cũng không có, muốn tiếp tục thi đấu; nhưng người đụng thì lại không như vậy, nằm trên đất la oai óai thật lâu, phát hiện không ai đáp lại thì giận nhảy dựng lên, đưa tay đẩy Bạch Vân. Bạch Vân nhất thời không đề phòng, bị đẩy lùi lại mấy bước; mà Triệu Nguyệt không thuận theo không buông tha, tiếp tục đuổi qua đánh _____

- Dừng tay!

Hạ Nguyên nhanh chóng bước qua, đồng thời lên tiếng quát.

Đi nhiên Bạch Vân từ trước tới nay không phải người cam chịu thiệt thòi, vào lúc nắm đấm của Triệu Nguyệt vung tới, cô nghiêng mặt, đồng thời tung một cước ngay giữa bụng Triệu Nguyệt đá cậu ta ngã xuống đất.

- Đồ hoang dã quê mùa đáng chết nhà người! Người lại dám_____

Triệu Nguyệt có gắng muốn nhảy lên đánh người nhưng nhất thời bụng không có sức, không đứng dậy nổi, hai tay đập xuống đất.

- Người đâu, đỡ cậu ấy đi nghỉ ngoi.

Hạ Nguyên đã bước tới, dùng ánh mắt khiến các già đình vây quanh đứng yên tại chỗ, không dám cử động. Sau đó một tay cậu nắm lấy Bạch Vân, đồng thời gọi người hầu của Triệu Nguyệt đỡ cậu ấy đi.

- Đoan Phuong, người giúp ta dạy đồ hắn! Thứ gì áy, còn dám đánh trả! Cũng không nhìn xem mình có thân phận gì, tiểu gia đánh hắn là phúc ba đời hắn tu được_____

Giọng nói hùng hổ dàn dàn nhỏ đi, sau đó dưới ánh mắt rét lạnh của Hạ Nguyên, Triệu Nguyệt im lặng rồi xoay người tát già đình đỡ mình một bạt tai, mắng:

- Đồ mắt dày không có mắt! Còn không mau đỡ bốn thiếu gia đi nghỉ ngoi, ngây ra đó làm gì!

Sau khi Triệu Nguyệt la to gọi nhỏ như diễn tuồng rời đi, Hạ Nguyên vẫn không buông tay Bạch Vân, cậu nhìn cô, nhẹ nhàng hỏi:

- Đá tiếp không?

- Là ngươi muốn ta đá mà.

Đá hay không đá với cô đều không khác nhau mấy.

- Vừa rồi cậu ấy đá chỗ nào của ngươi?

Do vấn đề về góc độ, Hạ Nguyên chỉ thấy Triệu Nguyệt đẩy cô nhưng không xác định cậu ấy có chạm vào chỗ không nên chạm hay không.....ánh mắt cậu quét nhanh qua chỗ quá mức bằng phẳng kia của cô.

- Yên tâm, ta tránh được. Cậu ta chỉ đáy đén vai và cánh tay ta thôi, không có phát hiện ta quần khẩn bên dưới y phục.

May mà bây giờ đang là đầu xuân, vẫn còn mặc y phục dày, không dễ dàng bị nhìn ra sơ hở.

Đây là vấn đề khăn vải có bị phát hiện hay không ư? Hạ Nguyên hít sâu một hơi mới kiềm néo được thổi thúc muôn gào thét.

- A Nguyên, Triệu Nguyệt nói cậu ấy bị thương rồi, không chơi nữa, ngươi có muốn vào sân chơi tiếp không?

Hạ Minh chạy tới hỏi.

- Ủ.....

Vốn cậu định gật đầu đồng ý nhưng khóc mắt lại liếc thấy mấy tiêu thư tôn quý đang xuống ngựa noi lối vào, hon nứa ánh mắt họ còn nhìn chằm chằm qua bên này bèn sửa lời nói:

- Các ngươi chơi tiếp đi, ta đưa Bạch Vân về. Cô ấy phải về ôn bài.

Hạ Minh cũng nghe tiếng ồn ào ở lối vào sân bóng cậu nhìn qua, nhận ra những người đó thì kinh ngạc nói:

- Sao họ lại tới rồi? Không phải đều đi tham gia cuộc thi mã cầu do Tân An công chúa tổ chức ư?

Sân bóng thi đấu mã cầu ở ngoại thành thành tây. Hơn nứa hôm nay ở đây lại không có cuộc thi xúc cúc nào, họ tới làm gì nhỉ?

- Bọn ta đi trước.

Nhân lúc mấy nữ nhân kia còn chưa qua, Hạ Nguyên kéo Bạch Vân trốn đến một cửa hông gần đó, thoáng cái liền không thấy bóng dáng.

Khi Hạ Minh cũng nghĩ đến việc chạy trốn thì đã không còn kịp nữa, bởi các tiêu thư tôn quý hành động linh hoạt đã bước nhanh qua, túm lấy cậu chật vắn một trận_____

- Hạ Minh! Ngươi thật không phải bạn tốt, hôm nay chơi xúc cúc với Hạ nhị gia ở đây cũng không nói một tiếng_____

- Đúng vậy đúng vậy! Ngươi còn nói gần đây Hạ nhị gia bận chuyện khác, sẽ không tới sân bóng, chuyện này ngươi giải thích thế nào?

- Không phải ngươi đã nói lần sau lúc Hạ nhị gia chơi xúc cúc, ngươi nhất định sẽ báo cho chúng ta biết sao?

- Hạ nhị gia đâu rồi? Lúc nay còn thấy chàng ấy ở đây mà.

Hạ Minh nhất thời đầu to như cái đầu, đáy lòng thầm oán trách Hạ Nguyên không phúc hậu, lúc chạy còn nhớ đưa Bạch Vân đi, sao lại quên mất vị đường ca này, bỏ mặc cậu trong nước sôi lửa bỏng như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cừng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 22: Chương 18

Hạ Nguyên dẫn Bạch Vân theo con hẻm nhỏ quanh trái queo phải đi khoảng một khóm, cuối cùng cũng ra khỏi con hẻm dài kia. Vừa bước ra ngoài, cảnh xuân tươi mới ập vào mặt, trước mắt tràn trề súc sống, hắn là đã đi vào một rừng hoa mên mông bát ngát.

Đầu khâu sao đầu nhị nguyệt sơ (“Đầu khâu đầu cành khoảng tháng hai”, trích “Tặng biệt” của Đỗ Mục thời Đường, câu thơ dịch trích “Đường thi tuyển dịch”)......

Hoa đào vẫn chưa hoàn toàn nở rộ, chỉ lứa thưa vài đóa, phần lớn là những nụ hoa li ti chấm hồng chờ ngày khoe sắc trên những chạc cây, điểm trang thêm sắc đỏ mè người trong tán lá xanh non.

So với cảnh đẹp đồ sộ ngàn vạn cây hoa đào nở rộ, Bạch Vân càng thích sắc xanh tươi tiêu biểu cho sức sống hơn, cho nên cô hít sâu một hơi, để hơi thở mùa xuân căng tràn trong lòng ngực, rồi mới vô cùng quyền lực chậm rãi thở ra.

- Không ngờ trong khu vực hoàng thành lại có một khu rừng lớn như vậy.

Tuy cô vào kinh không lâu nhưng đã linh hội sâu sắc cái gọi là “tắc đất tắc vàng”, ở vùng đất kinh thành này, muốn sống cho ra hình người cũng thật không dễ dàng.

- Nơi này là khu bên ngoài lâm viên hoàng gia, người bình thường không được vào.

- Vừa rồi ngươi chạy nhanh như vậy, là trốn ai thế?

Bạch Vân hỏi.

- Ta cần trốn ai chứ?

Hạ Nguyên hù nhẹ.

- Được rồi, không phải trốn. Là không muốn gặp ai thế?

Bạch Vân rất không hiểu nổi việc các công tử quý tộc luôn thích sửa lưng cách dùng từ của người khác, không được nói toạc móng heo ra mà cứ phải dùng sĩ diện bao bọc lại, kỳ thực ý nghĩa chẳng phải điều nhu nhau sao.

- Triều ta nam tử hai mươi, nữ tử mười tám, thích hợp cưới gả.

Hạ Nguyên buồn bực nói.

Bạch Vân nghĩ nghĩ, nhìn cậu.

- Tháng một năm nay ngươi vừa qua lễ nhược quán, đồng nghĩa với việc tuyên bố thiên hạ là ngươi sắp tìm đối tượng, cho nên.... yêu điệu quân tử, thực nữ hảo cầu? (câu gốc là một câu trong “Kinh thi”: “Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu”, Tiêu Văn đổi vị trí của nam nữ trong câu gốc)

- Năng lực thấy là không quên của ngươi có phải nhầm lẫn sai sót ở đâu không?

Hạ Nguyên trùng cô, “Kinh thi” là tác phẩm kinh điển truyền lại đời sau, há để cho cô chế bậy?

- Kiến thức học được không phải để dùng trong cuộc sống sao?

- Kẻ chỉ giỏi bắt chước, không biết sáng tạo như ngươi mà cũng hiểu cái gọi là dùng trong cuộc sống à?

- Không phải đang dùng sao?

Sự thật chứng minh, cô không phải là một con mọt sách. Cô lại quay về chủ đề trước đó:

- Mấy nữ nhân kia vừa ý ngươi, nhưng ngươi lại không vừa ý ai cả, cho nên không muốn gặp họ, đúng không?

Hạ Nguyên hù nhẹ.

- Nữ nhân trong kinh thành không lẽ còn lợi hại hơn nữ nhân thôn Tiêu Quy? Có thể khiến ngươi đi cửa hông tránh? Họ có cầm gậy đánh ngất ngươi, sau đó kéo ngươi về nhà gao nẫu thành com không?

Bạch Vân nhớ tới một hôn sự dũng mãnh làm kinh hãi khắp mười dặm thôn xảy ra ở thôn Tiêu Quy bốn năm trước.

Hạ Nguyên mở to mắt, suýt bị sắc nước miếng, bất chấp việc phê bình một nữ nhân như cô lại nói loại chuyện xấu hổ kia một cách thản nhiên như vậy, mặt cũng không hề đỏ! Cậu vội vàng hắng hắng giọng hỏi:

- Có chuyện như thế à? Nữ nhân thôn Tiêu Quy các ngươi đều già đi như vậy sao?

Điều này cũng quá kinh hãi rồi.

- Không phải ai cũng vậy. Chuyện này xảy ra bốn năm trước, chỉ có một vụ đó thôi.

Bạch Vân giải thích đơn giản đầu đuôi ngắn _ đôi nam nữ kia hai bên đều có tình ý với nhau, nhưng bên nam là con của đại địa chủ thôn Đại Phong, có dung mạo có đức độ có gia sản, mà bên nữ lại xuất thân từ thôn Tiêu Quy tiếng xấu vang xa, không tiền bạc không đức hạnh không biết nữ công, bản

thân lại còn là một người sảng khoái bộc trực.....khụ, đánh đá chua ngoa (trong mắt người ngoài), hôn sự đương nhiên khó thành, cả gia tộc nhà trai cùng nhau phản đối. Sau đó đôi tiêu tinh nhân này dùng một chiêu tự hại mình, bên nam để cho bên nữ đánh ngất, rồi phối hợp bị kéo về nhà náu com....

Nếu đã náu thành com, khuê nữ nhà mình đương nhiên không thể chịu thiệt, hôn sự phải làm! Thế là thôn dân thôn Tiều Quy vĩnh viễn đoàn kết mấy trăm năm qua, dưới sự dẫn dắt của thôn trưởng, người có đạo mang đạo, có tên đeo tên, có cuộc vác cuộc, cả đám người phẫn phạt kéo qua thôn Đại Phong làm mai; sau đó, người có tình thuận lợi trở thành thân thuộc, thêm một giao thoa trên đời.

-Ta hiếm khi thương hại người khác, nhưng, lúc này ta vô cùng thông cảm cho ba thôn lân cận với thôn Tiều Quy các ngươi.

Đúng là kiếp trước không tu nên kiếp này gặp phải hàng xóm ác.

- Có gì mà thông cảm? Đất đai ba thôn kia không biết màu mỡ hơn thôn bọn ta gấp mấy lần, thôn Tiều Quy bọn ta đất đai gấp ghênh, thôn dân nghèo đói, ruộng không phì nhiêu, sông không dùng được, dù sao hoàn cảnh ác liệt nhất đều quy về thôn Tiều Quy bọn ta, nhưng mấy trăm năm qua, bọn ta cũng đâu làm gì bọn họ.

Dù là thổ phỉ trong loạn thế thì cũng là thổ phỉ có đạo đức nghề nghiệp.

- Tính lại đi, thôn Tiều Quy các ngươi thế nào, ta còn không biết chắc?

- Ngươi thì biết cái gì?

Mới ở thôn Tiều Quy mười mấy ngày thì biết cái gì?

Hạ Nguyên lại hầm hừ, lườm cô.

- Thôn Tiều Quy các ngươi vì muốn cho ra hai tú tài mà báo tên ngươi thành nam nhi trong hộ tịch, để ngươi đi thi, chỉ dựa vào điểm này là đủ để chứng minh ngươi của thôn các ngươi to gan làm loạn đến mức nào. Ta đoán, đến bây giờ giới tính thật của ngươi vẫn chưa bị người ngoài vạch trần, sợ là cả thôn đều quyết định giúp ngươi che giấu, đúng không? Điều này cũng thôi, nhưng ngươi thi đậu tú tài rồi mà chưa chịu ngừng, năm ngoái còn dám thi đậu cử nhân. Đậu cử nhân thì phải lên kinh thi, ngươi không nghĩ tới, có lẽ ngươi có thể cả đời ở huyện Vĩnh Định làm một tú tài không bị vạch trần thân phận, nhưng khi ngươi ra khỏi huyện Vĩnh Định, còn ai có thể che chở cho ngươi?

Càng nói càng tức, cậu suýt đura tay gõ trán cô.

Nhin gương mặt Hạ Nguyên có chút hồn hồn, Bạch Vân biết cậu đang lo lắng cho cô, cho nên cô im lặng hồi lâu mới nói:

-Ta biết. Cho nên vốn dĩ ta cũng không định thi cử nhân.

Nếu nói thôn dân thôn Tiều Quy vô pháp vô thiên là xuất phát từ trời cao Hoàng đế xa cùng với việc không biết nêu không sợ, thì, mười năm nay, dưới sự giáo dục của đủ loại sách mà Hạ Nguyên không ngừng đưa tới cộng thêm việc vừa dạy vừa làm gương của các sư phụ và ba vị phu nhân trong Thận Nghiêm Am, tầm mắt của Bạch Vân đã mở rộng ra rất nhiều. Cô vẫn có bản tính vô pháp vô thiên và không biết sợ của thôn Tiều Quy nhưng cô cũng biết mình có thể sẽ đối diện với hậu quả nghiêm trọng thế nào.

- Ngươi không phải là.....bị mấy lá thư của ta kích thích nên mới chạy đi thi cử nhân đó chứ?

Hạ Nguyên chợt nghĩ đến khả năng này, trong lòng không khỏi hiện lên chút ảo não.

Bạch Vân năm mươi tuổi thi đậu tú tài, sau đó không có ý định thi tiếp. Cô nói trong thư rằng cô có năng lực thi, nhưng lại không cảm thấy hứng thú với việc làm cử nhân gì đó, chứ không phải sợ thi không đậu. Cũng chính những lời này khiến Hạ Nguyên ra sức giễu cợt trong những lá thư tiếp theo, chỉ để kích thích lòng cău tiếc của cô.....

Tốt, người ta rốt cuộc tiến lên rồi, năm mươi sáu tuổi ghi danh thi đậu. Đậu cử nhân ở cái tuổi này, quả thực là thiếu niên thiên tài. Mà người thiếu niên thiên tài ấy bây giờ lại trở thành một quả đắng nhét vào miệng Hạ Nguyên, mà Hạ Nguyên lại không thể không cố gắng nuốt vào.....

Bạch Vân nhìn vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của cậu, khẽ cười.

- “Khích lệ” của ngươi đương nhiên là một trong những nguyên nhân. Nhưng nếu chỉ vì muốn tranh hòn thua với ngươi thì vẫn chưa đủ để ta làm ra loại chuyện không cần mạng như vậy.

Cô cũng không phải người ngu.

- Vậy ngươi là vì nguyên do gì.....

Hồi được một nửa, Hạ Nguyên chợt nghĩ đến gì đó, nhìn chằm chằm vào Bạch Vân nói:

- Có phải liên quan đến Chiêu Dũng hầu phủ không?

Lần này Bạch Vân thật sự kinh ngạc, khuôn mặt luôn bình tĩnh do hai mắt mở lớn mà trông hơi ngược, cô nín một hơi quên thở ra khiến hai má hơi

phồng lên, nhất thời không nói nên lời.

- Tuy cuối cùng ta vẫn sẽ tra rõ đầu đuôi gốc ngọn, nhưng mà, người vẫn nên thảng thắn với ta trước thì tốt hơn.

Phát hiện mình chiếm thế thượng phong, Hạ Nguyên đắc ý khoanh hai tay trước ngực (để không chế không cho tay mình nhéo mặt cô ta), dáng vẻ bình thản thong dong.

- Chỉ cần người hỏi, ta đương nhiên sẽ nói _____

Cô thở ra, thản nhiên nói.

- A Nguyên biểu thúc!

Một tiếng kêu non nót đột nhiên từ trong một nơi khác của rừng hoa đào vang đến, ngắt ngang lời Bạch Vân.

Hạ Nguyên cau mày nhìn sang, lập tức túm Bạch Vân đi túi, vừa đi vừa nói nhỏ:

- Chuyện này để chúng ta tìm một nơi yên tĩnh rồi nói sau. Nay giờ, theo ta đi bái kiến.

- Bái kiến?

Dùng từ long trọng quá. Bạch Vân nhìn sang, thấy vài người đứng xa xa, trong đó nổi bật nhất là một ông lão và một bé trai khoảng bốn năm tuổi _____ họ đều mặc y phục màu vàng sáng tiêu biểu cho hoàng gia.

- Người phía trước là thái thượng hoàng và tiểu hoàng tử.

Câu nói rõ đơn giản về thân phận của người mặc y phục màu vàng sáng phía trước, đồng thời hỏi:

- Người có học lễ nghi bái kiến chưa?

-Lý phu nhân có dạy ta lễ nghi của mệnh phụ bái kiến hậu phi.

-Đợi lát nữa cứ dựa theo những gì ta nói mà làm.

Hạ Nguyên dặn dò xong, trong lòng đồng thời suy xét xem liệu có thể lợi dụng lần tình cờ gặp gỡ này để tạo ra cho Bạch Vân vài phần cơ hội sống?

Bất luận thế nào, Bạch Vân cũng phải sống.

Biểu hiện của Bạch Vân còn tốt hơn trong tưởng tượng của Hạ Nguyên.

Người của thôn Tiều Quy có rất nhiều tập tính khiến người khác cau mày, nhưng có lẽ chỉ có loại tính cách tinh linh trơ trơ này mới có thể dừng đứng hờ hững trong bất kỳ hoàn cảnh nào, thậm chí còn như cá gặp nước.

Ban đầu là tiểu hoàng tử thả diều cao chảng may mắc vào ngọn cây bạch quả, không kéo xuống được mà còn làm đứt dây. Tùy tung đi theo thái thượng hoàng và tiểu hoàng tử đều là cung nữ, không có ai dùng được; đang lúc họ muốn bảo cung nữ ra bên ngoài gọi một thị vệ vào thì tiểu hoàng tử tinh mắt, thấy Hạ Nguyên trong rừng hoa đào bên kia liền lên tiếng gọi.

Là cây bạch quả duy nhất trong rừng hoa đào, đương nhiên nổi bật. Bảy mươi mấy năm trước, lúc hoàng gia trồng rừng hoa đào ở đây, tất cả các loại cây khác đều được chuyển đi, chỉ đặc biệt giữ lại cây bạch quả ít nhất trăm năm tuổi này. Cỗ thụ năm trăm năm dù từng bị cắt tỉa rất nhiều lần vẫn phát triển rất xum xuê, thân cây cao ít nhất bốn trượng đứng giữa rừng hoa đào trung bình khoảng bảy tám thước hoàn toàn là một sự tồn tại như hạc giữa bầy gà.

Đương nhiên, con diều mắc trên cành cao bốn trượng không dễ lấy về, dù có gọi thị vệ và thái giám tới cũng phải tìm công cụ như thang tre để bắc lên, sợ là có lấy được xuống thì con diều tinh tế kia cũng sẽ bị rách mây lồ, không thể bay được nữa.

Công việc khó khăn như vậy rơi vào người Bạch Vân chỉ là chuyện leo cây mà thôi.

Cô nhìn nhau thân cây bạch quả thẳng tắp, cùng với những chạc cây không to khỏe lắm, sau khi suy tính xong cách leo và chỗ đặt chân, được sự đồng ý của thái thượng hoàng, đồng thời lấy một sợi dây thừng từ chỗ cung nữ, cột một đầu dây vào một hòn đá nhỏ rồi dưới cái nhìn há hốc mồm ngửa lên cao của mọi người, thân hình cô nhẹ nhàng linh hoạt, thoảng chốc đã lên cao tám thước, leo lên được cành đầu tiên; tiếp đó cô dùng dây thừng trong tay móc ngược lên cành cây phía trên rồi đưa chính mình lên, cứ lặp lại như thế vài lần, cô đã lên đến ngọn cây bạch quả, lấy xuống con diều hoàn chỉnh không chút hư hao.

Khi con diều bình an trở lại trong tay tiểu hoàng tử, tiểu hoàng tử kinh ngạc sờn đã không quan tâm tới con diều nữa, tùy tiện đưa con diều cho cung nữ bên cạnh mà quẩn lấy Bạch Vân hỏi này hỏi nọ, vô cùng yêu thích. Dù người bên cạnh nhắc nhớ tiểu hoàng tử đã đến giờ học, thái thượng hoàng cũng nên nghỉ ngơi, cậu vẫn làm nũng không chịu đi học, cứ đòi Bạch Vân dạy cậu kỹ năng leo cây thần kỳ cho bằng được.

Sau đó vẫn là Hạ Nguyên nói tài nghệ giỏi nhất của Bạch Vân không phải leo cây mà là xúc cúc, đó mới thực là kỹ thuật cao siêu, bảo tiểu hoàng tử về

học hành cho tốt, hôm khác tổ chức thi đấu xúc cúc, để Bạch Vân đá bóng cho mà xem. Nói hết nước hết cái, hứa hẹn này nọ, nói hai ngày sau sẽ tổ chức thi đấu, cuối cùng mới dù dỗ được tiểu hoàng tử rời đi.

Hai người sau khi cung tiến thái thượng hoàng và tiểu hoàng tử rời đi mới nhìn nhau cười, cùng nhau dựa lưng vào cây bạch quả thở phào....

- Khi nào rảnh, nói ta nghe chút chuyện về hoàng gia và triều đình nhé.

Bạch Vân mới vào kinh không lâu, trước đây lại chỉ sống trong son thon nhỏ “chỉ biết thôn trưởng, không biết Hoàng đế”, tuy không có quá nhiều lòng kính sợ với hoàng quyền, nhưng không thể mặc kệ bản thân tiếp tục tùy tiện không biết gì cả như vậy.

- Không chỉ hoàng gia và triều đình mà phong thoả dân tình của Đại Ung chúng ta ngươi càng phải biết mới dễ dàng hòa nhập.

Hạ Nguyên đưa tay nắm tay cô, dẫn cô đến lối ra. Cậu vừa đi vừa nói:

- Nhưng trước lúc đó, ta nói với ngươi về xúc cúc đã. Tình huống vừa rồi ngươi có thể cho rằng do tiểu hoàng tử àm ĩ đòi chơi xúc cúc nên ngày kia mới đặc biệt tổ chức thi đấu xúc cúc cho tiểu hoàng tử. Nhưng kỳ thực, thay vì nói là để dụ dỗ tiểu hoàng tử thì nên nói là để lấy lòng thái thượng hoàng. Trò chơi xúc cúc luôn thịnh hành ở Đại Ung suốt hai trăm năm qua chưa bao giờ bị trò khác thay thế. Người đoán xem là tại sao?

Bạch Vân không hề nghĩ ngợi, nói ngay:

- Trên thích dưới theo.

Chính xác.

- Thái tổ khai quốc là một cao thủ xúc cúc, từng đưa xúc cúc vào trong quân đội, xem nó như một trong những hạng mục huấn luyện quân sự, rất hiệu quả. Sau đó, quốc triều thành lập, thiên hạ thái bình, một tay ông lập ra đội xúc cúc hoàng gia, đồng thời khuyến khích văn võ quan lập ra đội xúc cúc để lấy danh tiếng cho gia tộc hoặc địa phương. Về sau mỗi năm đều tổ chức thi đấu xúc cúc, người đứng đầu cuộc thi sẽ đạt được phần thưởng và vinh dự phong phú.

- Vị đế vương nào cũng thích xúc cúc ư?

- Đương nhiên không phải. Nhưng đa số đều thích, thậm chí có người còn nghiện mất ăn mất ngủ.

- Vị đế vương nghiện xúc cúc mất ăn mất ngủ kia có phải chính là người phong quan cho một cao thủ xúc cúc không?

- Ngươi còn nhớ à.....

Đây là câu lúc nhỏ cậu từng nói, chính cậu cũng không nhớ.

- Những gì ngươi nói, ta đều nhớ cả.

Bạch Vân thuận miệng đáp lời.

Nhưng, khi cô nói xong, thấy Hạ Nguyên quay đầu nhìn mình chằm chằm, không nói lời nào, gương mặt trắng tréo của cậu áy dường như hơi ửng đỏ, không biết tại sao, cô cũng cảm thấy mặt mình cũng chột nóng lên theo.....

Họ đều cảm thấy khác thường nhưng ra sức xem nhẹ, vờ như bình thường. Hạ Nguyên khẽ ho, nói:

- Ủ. Hành động phong quan khi đó đã gây ra sóng to gió lớn, vị đế vương áy hồn như bị triều thần mắng thành một đế vương ngu ngốc ham chơi mất ý chí; nhưng chức quan đã phong, ý chí đã hạ, “Khởi cự chủ” (quyền ghi lại lời nói và việc làm của đế vương cổ đại, chủ yếu làm tư liệu cho sử sách) đã ghi lại, dù có thu hồi chức quan cũng không thể văn hồi danh tiếng của đế vương, sử sách đã ghi lại việc làm này của ông mất rồi. Nếu đã như vậy, vị đế vương áy dứt khoát xấu tới cùng, dù chức quan của cao thủ xúc cúc kia chỉ là một chức quan nhàn, vị đế vương áy vẫn quyết định để ông ta làm chức quan đó cả đời.

Cho nên về sau vị đế vương áy được đặt tên thụy là “Túc” (nghiêm túc), chính là có ý châm chọc trong đó.

- Tính tình quái đản cỡ này.....

- Khu!

Cậu nhắc nhớ cô, nói họ đang đứng bây giờ thuộc về hoàng gia đây.

- Đây gọi là nam nhân đích thực nhất ngôn cửu định. Nói là làm, làm là quyết đoán, đủ làm tấm gương sáng cho ta suốt đời.

Cô cũng rất biết nịnh nọt.

- Khu khu khu!

Lần này là sặc thật.

- Khu ba cái nghĩa là gì?

Bạch Vân không hiểu, đành phải khiêm tốn thỉnh giáo.

- Nghĩa là ta bị sặc.

Giọng nói đều đều vang lên.

“Phụt!”

Bạch Vân không nhịn được bật cười thành tiếng. Cô vừa cười vừa muốn ché giẽ cậu mày câu, hại mình cũng bị sặc nước miếng theo, ho khan không ngừng.

- Đáng đời!

Hạ Nguyên cười nhạo trả lại, lúc này hai người đã ra khỏi rừng hoa đào, mấy già nô đã đợi ở lối ra từ lâu; cậu không đứa nữa, nói lời kết thúc đơn giản cho đề tài vừa rồi:

- Cho nên ngươi phải biết, nghiện xúc cúc là bản tính của hoàng thất. Nhiệt huyết của thái thượng hoàng dành cho xúc cúc không thua gì vị đế vương phong quan cho cao thủ xúc cúc kia, nhưng từ khi vị đế vương ấy làm ra chuyện như vậy, bá quan luôn nhìn chằm chằm, kiên quyết không cho phép có thêm một vị đế vương nào làm loạn như thế nữa. Cho nên trận đấu xúc cúc ngày kia kỳ thực là tổ chức vì thái thượng hoàng, ngươi trước tiên hiểu rõ điều này là được.

- Ủ, ta hiểu rồi.

Đúng lúc họ nói xong, mã phu đã dắt ngựa qua, chờ hầu hạ họ lên ngựa.

- Ta đưa ngươi về trước. Ngươi phải học được cười ngựa, hôm nay cười chung với ta làm quen, đợi ngươi thi xong, ta sẽ từ từ dạy ngươi.

Do có người khác ở đây, Hạ Nguyên theo thói quen ra vẻ công tử tôn quý đạo mạo, giọng nói lãnh đạm, thái độ đè dặt.

- Ờ, được.

Bạch Vân thầm bùi môi trả lời.

Khi họ đi đến trước con ngựa định leo lên thì mới đột nhiên phát hiện không biết từ lúc nào hai tay hai người luôn nắm chặt nhau, không hề buông ra nhưng chẳng ai hay biết_____

Bốn mắt kinh ngạc nhìn nhau, đồng thời nhanh chóng rút tay về, tự gãi gãi tóc mình.

Trong chốc lát, không ai nói nên lời.

Trong lòng dường như có muôn vàn suy nghĩ, lại dường như trống rỗng, chỉ đơn thuần là một sự bối rối không tên...

Bạn đang đọc truyện *Nghề Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chương 19

Hạ Minh trợn mắt há hốc mồm chỉ về phía sân bóng, thần sắc ngẩn ngơ, giọng nói mơ màng:

- Công lực xúc cúc của cậu ấy thình lình tăng mạnh trong hai ngày nay, hay là hai ngày trước, khi đá bóng với chúng ta, cậu ấy chỉ là đứa vui với chúng ta thôi, không hề có chút nghiêm túc nào?

Nhin Bạch Vân bị tất cả đội viên đội đỏ vây quanh mà vẫn như cá lội, di chuyển như gió, lần nào đoạt được bóng cũng tận dụng triệt để, chuyền bóng bất ngờ, đưa bóng chính xác cho thái thượng hoàng đá vào khung thành ghi điểm. Nhìn dáng vẻ thái thượng hoàng mặt mày hồng hào cao hứng, giờ hai tay nhảy cao hoan hô bất chấp thân phận phong độ_____ quả thực còn thích thú vui vẻ hơn năm xưa khi đăng cơ làm Hoàng đế, Hạ Minh chợt có loại kích thích muốn kháng nghị với ông trời, ông nặn người cũng nặn quá thiên vị rồi đấy!

- Chuyện này phải đa tạ ngươi.

Hạ Nguyên lành lạnh nói, ánh mắt vẫn dán vào Bạch Vân.

- Đa tạ ta cái gì?

- Mười năm trước không phải ngươi đã tăng cô ấy quyền “Xúc cúc du nghệ” sao? Cô ấy đọc sách luôn rất nhanh và hiệu quả, xem xong sách thì cũng học xong nghệ.

- Quyền “Xúc cúc du nghệ” kia ta cũng xem rồi, sao lại không học ra được bản lĩnh như vậy? Ta còn ngày ngày xuống sân luyện tập nữa, trong khi Bạch Vân đâu có.

Hạ Minh kêu lên.

- Cho nên, đọc sách cho tốt rất quan trọng.

- Người như chúng ta không thể đi thi khoa cử, đọc sách cho tốt để làm gì? Hơn nữa, mấy thư sinh đọc sách tốt kia cũng đâu có mấy ai đá bóng giỏi.

Hạ Minh không cho là đúng.

- Cho nên, Bạch Vân.....là đặc biệt.

Hạ Nguyên khẽ lầm bầm.

- À? Người nói gì?

Do tiếng reo hò cổ vũ xung quanh quá lớn nên Hạ Minh không nghe rõ Hạ Nguyên nói nhỏ cái gì.

Hạ Nguyên cười lắc đầu, nói:

- A Minh, ngươi nhìn kỹ Bạch Vân.

- Ủ, thế nào?

Hạ Minh nghe lời nhìn chăm chú vào gương mặt Bạch Vân.

- Có cảm thấy tướng mạo cô ấy giống nữ nhi không?

- Sao ngươi lại cho là vậy?

Hạ Minh không thể tin nổi quay đầu nhìn Hạ Nguyên:

- Bạch Vân rõ ràng là một tiểu tử tuấn tú, nếu nói trong kinh thành có ai nam sinh nữ tướng nhất thì phải kể đến thám hoa lang kỳ trước, tướng tá yếu điệu, lúc dạo phố bị mấy tiểu thư ngang ngược lột y phục ra để kiểm nghiệm, vị thám hoa lang ấy sợ đến nỗi ngay cả Hàn lâm viện cũng không vào, lập tức xin về Giang Nam làm huyện lệnh. Người nói xem, có vị thám hoa lang như chau như ngọc phái trước thế này, những nam nhân khác dù tướng tá có thanh tú đến mấy, cũng đâu ai xem những thư sinh hơi đẹp hon bình thường một chút là nữ nhân chứ?

Được rồi! Ngay cả ông trời cũng giúp cô ta.

Hạ Nguyên cảm thấy mình đứng về phía Bạch Vân, quyết định bảo vệ cái đầu trên cổ cô ta thật sự chính là thuận theo ý trời.....Còn nữa, tướng mạo Bạch Vân không hề bình thường nhé! Cô ta đương nhiên không phải tuyệt sắc giai nhân, nhưng lại có khí chất đặc biệt mà người bình thường không có, chỉ riêng đôi mắt hạnh vừa trầm tĩnh không gợn sóng vừa vô cùng giáo hoạt kia đã nói không hết ý vị rồi, vừa xung đột vừa hài hòa, tóm lại rất khó để hình dung. Khách quan mà nói, những dung nhan xinh đẹp chỉ có vẻ bề ngoài quả thực là nửa phần hấp dẫn cũng không có.

- A Nguyên, ngươi thân là người chỉ đạo đội đèn, lát nữa có cần bảo Bạch Vân khiêm tốn lại chút không?

Hạ Minh nhắc nhở.

- Cô ấy không cần khiêm tốn.

Hạ Nguyên đương nhiên nhìn ra được các biến hóa trên sân.

- Sao không cần? Một mình cậu ấy chơi, thỉnh thoảng chuyên bóng cho thái thượng hoàng tuy hợp lý nhưng công việc chuyên bóng đó bây giờ cậu ấy cũng đoạt mất, người khác không gây sự với cậu ấy mới là lạ. Người nhìn xem, một mình Bạch Vân bị bảy tám người đội đó bao vây mà cũng không ai giúp. Thông thường vào lúc thế này thì ta hữu hâu về khung thành sẽ đi viện trợ nhưng bọn họ không hề có chút ý định di chuyển, chỉ vây quanh che chắn cho thái thượng hoàng, thật là tệ, ngươi có muốn đổi người khác thay bọn họ không?

- Hết có quý nhân hoàng thất tham dự thì một đội mười người luôn có năm sáu người tự động vây quanh che chắn, những cao thủ xúc cúc như họ ai mà không muốn trèo cao, sao có thể không nắm bắt cơ hội lấy lòng này chứ? Vị tiền bối dựa vào xúc cúc mà được phong quan vào thời Tùy để chính là tấm gương vươn tới cho họ.

Hạ Nguyên bình thản nói.

- Muốn dựa vào xúc cúc mà được phong quan lần nữa, đúng là ý nghĩ viễn vông. Thái thượng hoàng chịu ảnh hưởng mạnh từ Túc đế, rất nhiệt tình với xúc cúc, không hề cho rằng Túc đế phong quan như vậy là sai lầm, nhưng vì sự kiện đó của Túc đế mà bá quan nhìn chằm chằm vào ông cả đời, khiến ông không dám phong quan cho cao thủ xúc cúc nữa, cũng không dám thể hiện quá mức nghiện xúc cúc. Giờ đây thoái vị làm thái thượng hoàng, những trói buộc của triều đình dành cho ông cũng nới hon, ông mới có thể thỉnh thoảng ra sân thi đấu nhưng vẫn không dám tùy tiện làm bừa. Ông không muốn sau khi trăng tuổi bị triều thần đặt cho tên thụy là “Hí”, “Lạc” gì gi đó. (“Hí” và “Lạc” đều có nghĩa là vui vẻ)

Con người sống cả đời chỉ để tranh được cái thanh danh. Như Túc đế, đơn thuần là miệng vàng lời ngọc, nróc đồ khó hốt nên đành phải vò đã mè lại sứt, cõ chấp làm tối cùng.

- Cháu ta cảm thấy thái thượng hoàng tiếc nuối sâu sắc vì không thể phong quan cho cao thủ xúc cúc đỉnh cao_____

Hạ Nguyên thì thầm

Giọng cậu tuy nhỏ nhưng Hạ Minh vẫn nghe được, gật đầu nói nhỏ:

- Lòng nhiệt tình của hoàng thất với xúc cúc là bản tính gia truyền. Thái tổ xuất thân quân đội, năm mươi bảy tuổi đã đá bóng trong quân không có đối thủ, trở thành cao thủ xúc cúc đứng đầu, danh vọng trong quân không gì sánh được, càng kêu gọi được nhiều người theo đuôi. Nếu không phải gặp loạn thế thì danh tiếng của thái tổ chúng ta trong lịch sử chỉ sợ là đóa hoa lụa đầu tiên phong quan tiền tước dựa vào xúc cúc. Do đó, đối với hoàng thất mà nói, cho một chức quan nhàn chỉ vì thành tích xúc cúc quả thực không là gì cả, chẳng qua triều thần lải nhải, vì muốn bên tai được thanh tịnh nên mới bỏ ý nghĩ này. Đây cũng là nguyên nhân khiến tiền thường thi đấu xúc cúc hàng năm càng lúc càng nhiều. Không thể cho quan thì cho tiền vậy.

Nói đến đây, Hạ Minh hỏi Hạ Nguyên:

- A Nguyên, ngươi đã cho rằng Bạch Vân có năng lực thi đấu tiến sĩ thì cần gì để cậu ấy trở tài trên sân bóng? Thay vì gọi cậu ấy đến đây lãng phí thời gian, còn không bằng để cậu ấy về nhà ôn tập thêm vài quyển sách.

Hạ Nguyên vẫn nhìn Bạch Vân không chớp mắt, khẽ nói:

- Có thể thi được kết quả tốt hay không, không bởi nỗ lực mấy ngày này mà bởi những khố luyện tích lũy mười năm qua của cô ấy. Trước mắt, có thể chiếm được...thiện cảm, mới là điều quan trọng nhất.

- Thiện cảm gì? Ý ngươi là gì?

Hạ Minh không nghe rõ, vội hỏi.

- Không.

Hạ Nguyên lắc đầu, nhìn về phía cổng lớn sân bóng, nói:

- Ô! Hoàng thượng cũng tới rồi. Người lạ mặt phía sau huynh ấy là ai vậy?

Câu cung kính hành lễ từ xa, thấp giọng hỏi.

Hạ Minh cũng vội cung kính hành lễ, sau đó mới đưa mắt nhìn sang. Hoàng đế có vẻ vừa hạ triều, đã thay thường phục, sau khi tới sân bóng thì dấn máy người mặc trang phục võ tướng theo sau lên lầu xem bóng, tiện tay ra hiệu bình thân, để tất cả mọi người nhận ra sự có mặt của ngài đều không cần da lê.

- Theo sau Hoàng thượng có: Thành Võ đại tướng quân Quý Thành, Hoài Hóa đại tướng quân Lâm Hào.....

Sau khi nói liên tiếp tên bốn vị tướng quân, Hạ Minh nhìn chằm chằm vào nam tử trẻ tuổi đi sau cùng, thật sự không nhận ra là ai, bèn bất giác nghi hoặc nói:

- Không lý nào, đại tướng quân triều ta ai ta cũng biết, người này đội mũ tướng quân, y phục thêu mảnh hổ, chính là một đại tướng quân tam phẩm, nhưng sao ta lại không có ấn tượng?

Điều này khiến một người tự xưng là Bách Hiếu Sinh kinh thành như cậu làm sao chịu nổi!

- Xuân Minh?

Trong lòng Hạ Nguyên có suy đoán mang máng về người đó, cậu gọi người hầu luôn yên lặng đứng phía sau tiến lên.

Hạ Nguyên có sáu người hầu tẩm phúc, mỗi người một nhiệm vụ riêng, công việc chủ yếu của Xuân Minh chính là dẫn đám thuộc hạ đi nghe ngóng gom góp đủ loại tin tức quan trọng hoặc không quan trọng, tạo thành kho dữ liệu khổng lồ có thể sử dụng bất cứ lúc nào.

- Nhị gia, vị đó là Chiêu Dũng hầu Triệu Tư Ân vừa thừa kế tước vị hai năm trước, nhờ công lao đánh đuổi hải tặc nên được phong làm Uy Hải đại

tướng quân tam phẩm, sau đó được phái đi trấn thủ vùng cực bắc, mỗi hai năm về kinh báo cáo công tác một lần, trong vòng mươi năm sẽ không thay đổi chức vụ.

Xuân Minh nói rõ đơn giản về thân phận lai lịch của người đó.

Quả nhiên là hán. Hạ Nguyên gật đầu, khóc mồi mím thành một nụ cười nhạt không rõ hàm ý, cậu khoát tay cho Xuân Minh lui xuống.

Hạ Minh bên cạnh sau khi nghe Xuân Minh báo cáo thì kinh ngạc khẽ kêu lên:

- Hán chính là Triệu Tư Ân? Quốc triều hai trăm mươi tám năm nay, thứ tử đầu tiên thừa kế tước vị? Thứ tử àm ĩ xôn xao khắp triều đình và dân chúng hai năm trước?

- Chỉ là một thứ tử thôi.

- Hóa ra là thứ tử, hèn gì ta không biết hán. Dù thừa kế tước vị, hán cũng không thể gia nhập vào giới quý tộc, còn bị đẩy đi xa đến vùng cực bắc, đúng là không biết tính toán; nếu hán chịu yên phận làm một thứ tử thì bây giờ còn có thể ở trong kinh hưởng phúc.

Triều Đại Ung phân rõ địch thứ, ngay cả hoàng thất cũng xem dòng chính là chính thống, nếu hoàng hậu có nhi tử thì hoàng vị tuyệt đối sẽ không đến phiền những nhi tử khác, còn nếu hoàng hậu không có nhi tử, thứ tử đăng cơ thi hoàng quyền của vị đế vương ấy cũng sẽ bị chia một nửa cho tôn thất năm giữ, hình thành thế chế chính trị cùng thương nghị đến khi đích tử đời kế tiếp lên ngôi mới ngừng.

Hoàng thất đã vậy thì người thừa kế và quản lý tước vị đương nhiên lại càng vô cùng nghiêm khắc. Nếu chính thê không có nhi tử thì tước vị của gia đình sẽ châm dứt, tuyệt đối không có chuyện để thứ tử thừa kế tước vị; nhưng Triệu Tư Ân lại cùi tạo ra ngoại lệ đầu tiên của triều Đại Ung.

Chuyện ngoại lệ này có lẽ về tình có thể chấp nhận nhưng thật sự không nên tồn tại. Bởi một khi đã có tiền lệ thì sau người khác sẽ dễ dàng dựa theo nó mà dùng. Như vậy thì những quy tắc pháp luật mà người đời tuân theo sẽ không còn là uy nghiêm bất khả xâm phạm nữa. Nếu vậy thì còn ai an phận tuân thủ các chuẩn mực thế gian thay vì luron leo để được ngoại lệ, đạt được vinh hoa phú quý?

Nói ngắn gọn là, sau khi một thứ tử được thừa kế tước vị thì hàng ngàn hàng vạn thứ tử khác sẽ có mục tiêu tiến tới. Nguyên nhân khiến gia đình rối loạn cũng do đó mà phát sinh.

Cho nên, dù Chiêu Dũng hầu phủ không có đích tử, dù mấy đời Chiêu Dũng hầu tử trận sa trường, ngay cả một hầu gia thư sinh chỉ biết cầm bút cung xếp bút nghiên theo việc binh đao lãnh binh đi tiêu trừ hải tặc và tử trận, Chiêu Dũng hầu phủ chỉ còn lại mẹ già con côi cùng với các thứ tử thứ nữ..... miễn cưỡng mà nói, là tuyệt tự rồi.

Công kia cao lắm thay, tình kia đáng thương thay, nếu cứ thế mà nói nhà người ta không con nên đoạt lại tước vị thì quả thực rất vô tâm bạc bẽo; nhưng nếu vì thương hại mà cho phép thứ tử thừa kế tước vị thì không ai muốn thấy hậu quả có thể sẽ xảy ra.

Khi tân hoàng lên ngôi vào hai năm trước, đây là thử thách đầu tiên ngại gặp phải.

Tiền Chiêu Dũng hầu tử trận trên biển, không có đích tử.

Thứ tử tử của Chiêu Dũng hầu – Triệu Tư Ân, sau khi phụ thân tử trận, hán lên một chiếc thuyền nhẹ, dẫn theo bảy mươi tử sĩ, ôm quyết tâm liều chết lặng lẽ đến đại bản doanh của hải tặc, tàn sát gần như toàn bộ người trên đảo, sau đó nội ứng ngoại hợp tiêu diệt sạch sẽ mối họa quấy nhiễu vùng đồng hải suốt bốn mươi năm qua, lập nên công trạng ngút trời. Người này là kỳ tài quân sự, có năng lực trị quân, dù tàn nhẫn với kẻ địch, không hề làm giảm uy danh của Chiêu Dũng hầu, nhưng....hán là thứ tử.

Thứ tử không thể thừa kế tước vị, nhưng nam nhân dòng chính ba đời của Chiêu Dũng hầu toàn bộ đều đã bỏ mạng sa trường, ngay cả vi hầu gia chỉ biết cầm bút ngâm thơ vẽ tranh cũng không thể nhò công lao phụ huynh che chở mà an hưởng tuổi thọ; trong khi hiện giờ người thứ tử này lại phát cao danh tiếng của Chiêu Dũng hầu, báo thù cha, diệt trừ đại họa quốc gia. Hán khai hoản về triều, người không phong thưởng thì thôi, còn hăm he thu hồi tước vị của người ta, những lời thế này, đừng nói là tân hoàng không nói được, ngay cả đủ loại bá quan phản đối việc thứ tử thừa kế tước vị cũng không cách nào mở miệng.

Trên dưới triều đình vì thế mà cãi nhau mãi không xong, cuối cùng đưa ra quyết định _____ Triệu Tư Ân có thể thừa kế tước vị Chiêu Dũng hầu.

Nhưng chỉ thừa kế một đời, bản thân hán hoặc đời sau của hán phải vô cùng nỗ lực đạt được quân công lớn hơn nữa mới có thể có cơ hội tiếp tục truyền lại tước vị hầu gia cho đời sau.

Sau khi Triệu Tư Ân thừa kế tước vị thì bị phái đi phuơng bắc trấn thủ cửa ải quốc gia. Xứ bắc lạnh khùng khiếp, nhưng đây đã là kết quả tốt nhất với Chiêu Dũng hầu rồi. Suy cho cùng thi kinh thành vẫn là nơi đích thứ rõ ràng, một thứ tử như hán thực khó gia nhập vào giới quý tộc. Mà, thân là hầu gia lại có chức vụ đại tướng quân trên người, hán càng không thích hợp qua lại với những kẻ quần là áo lượt mặc súc ăn chơi trong giới thứ tử. Và lại, một hầu gia là thứ tử như hán, lúc lên triều đứng ở đó, thực sự cũng rất chướng mắt, vẫn nên đuổi đi xa thì tốt hơn.

.....Xuân Minh đang tập họp lại tất cả tin tức liên quan đến Chiêu Dũng hầu phủ cho Hạ Nguyên. Vì thế, có thể nói hiện tại trong giới quý tộc, Hạ Nguyên là người hiểu rõ nhất về Chiêu Dũng hầu phủ, Hạ Minh tự khoe là Bách Hiếu Sinh cũng không bằng.

- A Nguyên, người nói xem, tại sao Hoàng thượng lại cho phép Triệu Tư Ân theo sau?

Điều này phải chăng có nghĩa là, kỳ thực Hoàng thượng rất tán thưởng Triệu Tư Ân? Chỉ là ngại cách nhìn của triều thần nên không tiện thể hiện quá rõ ràng?

- Có lẽ.....Triệu Tư Ân cũng là một cao thủ xúc cúc?

Hạ Nguyên thuận miệng nói.

- Không thể nào, mấy thứ từ đá bóng xuất sắc đều đã thành đội viên trong đội xúc cúc, chúng ta cũng nghe nói tới. Nhưng gần Triệu Tư Ân này nêu không phải hai năm trước àm ĩ chuyện thừa kế trước vị thi khớp kinh thành có ai nghe nói về hắn?

- Trọng thần tay nắm binh quyền không kéo bè kéo phái, với Hoàng thượng mà nói, không lôi kéo loại người này, chẳng lẽ lại lôi kéo bọn kết bè kết đảng kia?

- Cũng đúng

Hạ Minh gật đầu cười khẽ.

Lúc này tiếng còi kết thúc thi đấu thổi lên, tất cả khán giả đều hoan hô khen ngợi, đội đen do thái thượng hoàng chỉ huy đại thắng đội đỏ thuộc hoàng gia, mọi người đương nhiên đều là người cực kỳ giỏi nịnh nọt, những lời khen ngợi cứ thao thao bất tuyệt, mọi người vây quanh thái thượng hoàng nói đủ loại lời hoa mỹ.

Thái thượng hoàng cao hứng đỏ hồng mặt, cười thấy rằng không thấy mắt, một tay ông bế hoàng tôn vừa kêu la vừa nhảy nhót lên, càng không quên đại công thần đã giúp ông không ngừng ghi điểm hôm nay, dù mọi người vây quanh ông chặt kín, ông vẫn không quên vẫy gọi Bạch Vân bị xô đẩy đi xa tới đứng bên cạnh ông; mà lúc này, Hoàng đế xem xong thi đấu cũng dẫn một đám người xuống lầu, tiến lên chúc mừng phụ hoàng của mình.

- Đì thôi.

Hạ Nguyên nói, hai người đi về phía thái thượng hoàng

- Tên Bạch Vân này vận may đúng là không tệ.

Hạ Nguyên chỉ mỉm cười, kỳ thực tâm tư đã trôi đi nơi khác, nghĩ xem giữa Bạch Vân và Triệu Tư Ân có quan hệ thế nào.....

Hạ Minh quay đầu nhìn Hạ Nguyên, suy nghĩ, hơi lo lắng hỏi:

- A Nguyên, ngươi sắp xếp Bạch Vân tham gia trận đấu này là muốn để thái thượng hoàng và Hoàng thượng biết đến cậu ấy, đúng không? Nhưng, sao ngươi có thể chắc chắn là Hoàng thượng biết Bạch Vân sớm hơn thì sẽ ưu ái cậu ấy hơn? Có khi Hoàng thượng lại vì vậy mà nghiêm khắc với bài thi của cậu ấy hơn nữa ấy chứ.

Sau Túc đế, thái thượng hoàng và Hoàng đế đều đặc biệt chú ý không cho triều thần có cơ hội nói họ đắm chìm trong thú vui chơi giải trí hay thiên vị người giỏi xúc cúc. Như vậy, nếu Bạch Vân may mắn có thể tham dự kỳ thi Đình, đến lúc đó vì để không gây ra tranh cãi, Hoàng đế nhất định sẽ càng thêm nghiêm khắc với bài thi của Bạch Vân để không đến mức sau này truyền ra những lời đồn đại như “lại một người phong quan nhờ xúc cúc”.

- Trong tình huống bình thường, đương nhiên tốt nhất là sau khi Bạch Vân thi đậu tiến sĩ mới để Hoàng thượng biết đến năng lực xúc cúc của cô ấy, như vậy sẽ không sinh ra lời đồn “phong quan nhờ xúc cúc”, cũng khiến cho Hoàng thượng càng yêu thích Bạch Vân hơn.

Hạ Minh gật đầu, hỏi:

- Vậy, ngươi căn cứ vào đâu mà suy tính.....

Hạ Nguyên đặt ngón trỏ lên môi, không nói gì cả, chỉ mỉm cười.

Hạ Minh không kiềm được lườm cậu, sau đó có chút ghen tị nói:

- A Nguyên, từ sau khi Bạch Vân đến kinh thành, toàn bộ tâm tư của ngươi đều đặt vào cậu ấy, cứ hai ngày ba bữa là chạy đến chỗ cậu ấy, bằng không cũng sẽ giúp cậu ấy đi vơ vét văn chương khoa cử khớp thiên hạ. Ta chưa từng thấy ngươi để tâm đến ai như vậy, ta cũng sắp nhìn không nổi lòng ghen tị đây nè. Ta nói này, Bạch Vân rốt cuộc tốt chõ nào mà khiến ngươi hao hết tâm tư giúp cậu ấy thu xếp? Cậu ấy chẳng qua chỉ là một thôn đồng chúng ta chơi chung mấy ngày khi còn bé mà thôi.

- Cô ấy rất thú vị, hơn nữa còn thông minh nhạy bén.

Cậu không thể nói nguyên nhân, chỉ có thể lo nghĩ trong lòng.

- Có thú vị đi nữa thì thế nào? Ta không tưởng tượng được tại sao ngươi lại để ý đến như vậy.

Thân phận chênh lệch rất lớn, những thiều gia quý tộc như họ chưa bao giờ xem xét việc qua lại với người có thân phận chênh lệch quá nhiều, có lẽ chính họ có thể trò chuyện hoặc chơi đùa vài lần nhưng sẽ không để ý. Cũng như thôn Tiêu Quy khiến họ ấn tượng khó phai, họ sẽ không muốn đến lần thứ hai; bạn chơi quen biết ở thôn Tiêu Quy, quay đầu rồi nên quên mất mới phải.

Bản thân Hạ Nguyên cũng không phải người cảm tính, cậu ấy đã đi qua rất nhiều nơi, quen biết rất nhiều người, tiếp xúc với đủ loại người; nhưng dù là người xuất sắc hơn nữa, sau khi chia tay, cậu ấy cũng sẽ cho vào quên lãng. Vậy mà Bạch Vân lại cứ thành một ngoại lệ, mười năm thư từ chưa từng đứt đoạn, sau mười năm vào kinh lại được cậu ấy săn sóc từng lì từng tí, Hạ Minh cảm thấy điều này thực sự quá vô lý.

Hạ Nguyên trầm ngâm một lát, khẽ nói:

- Người không hiểu.

- Người toàn dùng những lời như vậy để qua loa với ta! Nếu ta hiểu thì đâu cần hỏi người, đương nhiên là không hiểu mới hỏi! Ta nghĩ nát óc cũng không ra, người có lý do gì để tốt với Bạch Vân chứ á!

Đột nhiên, trong đầu Hạ Minh lóe lên một suy đoán kinh hãi, khiến cậu thát thanh ngay tức khắc, thình lình kéo lấy áo tay áo Hạ Nguyên, nhìn chằm chằm vào cậu, há hốc mồm không nói nên lời.

- Biểu cảm này của người là sao hả?

Hạ Nguyên nhướng một bên mày, nhìn bộ dạng ngu ngốc của Hạ Minh, nghi ngờ tiêu tử này đang suy nghĩ mấy thứ bậy bạ linh tinh gì đó.

- A Nguyên người á

Hạ Minh khó khăn phát ra tiếng, nhìn trái nhìn phải, cẩn thận đến bên tai Hạ Nguyên nói nhỏ:

- Người, có phải vừa ý Bạch Vân rồi không? Có phải.....người muốn cùng cậu ấy kết, kết làm, làm khiết huynh đệ? (khiết huynh đệ: chỉ hai người nam có quan hệ đồng tính luyến ái)

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cừng Có Trang Nguyên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Chương 20

Mọi người tụ tập trong lầu ở sân bóng hoàng gia ăn xong bữa trưa ngự tú, sau khi đợi Hoàng thượng đón thái thượng hoàng về cung nghỉ ngơi, tất cả cùa thủ cũng giải tán.

Hạ Nguyên đuổi xong đám người Hạ Minh Triệu Nguyệt thi bảo Xuân Sinh chuẩn bị xe, cậu đưa Bạch Vân về thành bắc. Trong xe, cậu nói với cô kết quả thi đấu hôm nay không tồi, tiếp đó cậu lại nói hôm nay cô may mắn lắm, lại được gặp Chiêu Dũng hầu từ nơi cực bắc xa xôi về kinh báo cáo công tác. Hạ Nguyên biết Bạch Vân vô cùng cảm thấy hứng thú với Chiêu Dũng hầu, nhưng cậu vẫn không rõ nguyên nhân; cho nên cậu cũng chia sẻ với cô tin tức mà Xuân Minh nghe ngóng được, để trong lòng cô có tính toán. Sau khi nói xong chuyện chính, Hạ Nguyên tiện thể nói tới suy đoán bậy bạ của Hạ Minh về quan hệ giữa hai người họ, quả là khiến cậu dở khóc dở cười, nhưng không ngờ lại khơi lên lòng ham học hỏi mãnh liệt của Bạch Vân á

- Khiết huynh đệ là gì?

Chỉ xét việc đòi mà nói, Bạch Vân vô cùng thuần khiết. Cô đọc nhiều sách thánh hiền, nhưng với vài thứ trong thế tục hòng tràn mà nhiều người đều biết nhưng giữ kín không nói ra thì cô lại hoàn toàn không biết.

- Một nam nhân và một nam nhân khác có hành vi cử chỉ thân thiết như phu thê thì gọi là khiết huynh đệ.

Gióng Hạ Nguyên đều đều giải thích cho Bạch Vân.

- Ô! Vậy cũng được à? Thế nếu hai nữ nhân ở với nhau thì gọi là gì?

- Gọi là khiết tương tri.

Gióng điệu vẫn vô vị nhạt nhẽo.

- Thú vị thật. Ta không biết hai nam hoặc hai nữ cũng có thể sống với nhau đây.

Bạch Vân hiếm khi đầy lòng hiểu kỹ, lại hỏi:

- Chuyện như thế ở triều ta nhiều không?

- Không rõ. Dù có người kết làm khiết huynh đệ, họ cũng sẽ giữ kín không nói ra, người ngoài khó mà biết được.

Kỳ thực Hạ Nguyên biết rất rõ, nhưng cậu không muốn nói loại chuyện này, làm bẩn tai Bạch Vân. Nếu khơi lên lòng hiếu kỳ của cô ta, cô ta chạy đi tìm một “khiết tương tri”, vậy thì hỏng bét!

Có điều lúc này, người đọc rất nhiều sách cộng thêm trí nhớ tốt đến dọa người – Bạch Vân, sớm đã lục lợi trong đầu tìm kiếm một vài chỗ khiếm cô thắc mắc trong những tạp thư cô từng đọc.

- Hạ Nguyên, trong “Khổng Tử già ngữ”, công tử nước Lỗ là Công Vĩ vì luyến đồng Uông Kỳ của mình mà cùng ngồi xe giết địch, cùng chết trận, cùng đưa tang, quan hệ giữa họ là “khiết huynh đệ” chứ không phải chỉ là chủ nhân và người hầu trung thành như Trần phu nhân nói, đúng không?

-Ta không nhớ là ta từng gửi cho người “Khổng Tử già ngữ”. Đó là một quyển quý thư (sách lậu, không chính thống hoặc sách có nội dung không được kiểm định tính chính xác, vô căn cứ; tuy nội dung hỗn loạn, pha tạp nhưng nó cung cấp nguồn tư liệu phong phú cho dân sử và nghệ thuật), khoa cử sẽ không ra đề trong đó, vì sợ người đọc nó sinh ra ngộ nhận, dẫn tới trích dẫn sai làm nên ta không gửi cho người, sao người đọc được?

- Lý phu nhân cho ta đọc. Vâng, điều cô này không chỉ xuất xứ từ “Khổng Tử già ngữ” mà trong “Tả truyện” cũng có nhắc tới.

Cô khoát khoát tay, nói tiếp:

- Còn có Hàn Tử Cao trong “Trần sử” nữa, nếu Trần Văn Đέ sống lâu hơn một chút, hắn có lẽ đã thật sự trở thành vị nam hoàng hậu đầu tiên trong lịch sử, đúng không? Trần phu nhân lúc ấy còn nói với ta, đó chỉ là lời nói đùa của Trần Văn Đέ chứng minh sự hợp ý của vua tối họ mà thôi, Hàn Tử Cao là vị tướng tài ba như vậy, chỉ đơn thuần là tôn kính và yêu quý nhà vua, chứ tuyệt đối không có tư tình. Nhưng ta không cảm thấy họ không có tư tình, hai con kỳ lân trước lăng mộ của Trần Văn Đέ đều là con đực, thông thường trước mộ các đức vua đều là một đực một cái, chỉ có mộ ông ấy đều là con đực, đây quả thực chính là bằng chứng hùng hồn.

- Bạch Vân....

- Còn có Ngạc Quân và người Việt _____

- Đủ rồi.

Câu xoa xoa thái dương

Phát hiện bộ dạng Hạ Nguyên bỗng chốc trở nên khốn khổ, Bạch Vân vội hỏi:

- Người vẫn ổn chứ?

Cậu rất ổn, người không ổn là cô ta kì!

- Xin nhở cho, người là một thí sinh, tới kinh thành để thi chư không phải để đoạt danh tiếng “Bách Hiếu Sinh” của Hạ Minh.

- Bách Hiếu Sinh là gì?

Đây là lần đầu tiên cô nghe danh từ này.

- Chính là tất cả mọi chuyện như nhà Đông dài, nhà Tây ngắn, mấy chuyện tam cõi lục bà biết thì người này đều biết.

Cậu bối nhợ không hề khách sáo, đỡ phải khơi lòng hiếu kỳ của Bạch Vân.

- Ta không muốn làm Bách Hiếu Sinh, ta chỉ tò mò chuyện khiết huynh đệ thôi, hỏi xong sẽ ném ra sau gáy. Người biết đấy, cho nên không cần phải lo lắng như vậy.

Cô an ủi cậu.

- Không, ta không biết.

Hạ Nguyên khẽ than:

- Nếu ta thật sự biết người, hiểu người thì có lẽ sẽ không lo lắng cho người thế này.

-Ta biết người luôn lo ta bị chặt đầu.

Cô nhỏ giọng nói.

- Ta không hiểu tại sao người không lo mà còn có lòng dạ thảnh thoảng hiếu kỳ mấy chuyện khôn đâu.

- Ta sẽ nỗ lực khiến mình sống sót, nhưng nếu đã cố gắng hết sức mà kết quả vẫn là bị chặt đầu thì đành chịu, chỉ có thể.....

Đương nhiên là chạy trốn, ai lại ngoan ngoãn chờ chết chứ! Nhưng người trước mặt này là quý tộc, còn là thân thích của Hoàng đế, Bạch Vân có ngốc đến đâu cũng sẽ không nói thẳng, đành phải hàm hồ cho qua, ra vẻ cam chịu số phận.

- Chỉ có thể thế nào? Cam chịu số phận?

Cô cùi đầu không nói, âm thầm bĩu môi. Ai thèm cam chịu số phận chứ!

- Nhưng ta không đồng ý. Ta không chấp nhận bất kỳ kết quả nào khác ngoài kết quả người được sống.

Giọng Hạ Nguyên nhẹ nhàng nhưng từng chữ đều nặng tựa nghìn cân.

- Ta quen người mười năm, và không có ý định chỉ quen người mười năm. Dù người đã rửa sạch cô chờ bị chém, cũng phải hỏi xem ta có đồng ý hay không.

Trái tim Bạch Vân đột nhiên đậm hối nhanh, cô nhìn người trước mặt, phát hiện hai người hình như ngồi quá gần.....gần đến mức cô nghĩ ngờ tiếng tim đậm nhanh của mình cũng có thể bị cậu nghe được.....cô thế này là.....thế nào?

- Người, muốn ta sống.....

Giọng cô lồng lờ khó nhận ra.

- Đúng, người phải sống.

Ý trong lời cậu vang lên lạnh lùng.

Cậu nhìn cô, cô nhìn cậu, sau đó, cô mắt tự nhiên quay đầu đi chỗ khác, cũng vì vậy mà để lộ bí mật vành tai ửng đỏ; còn cậu cứ thế ngồi ngắn nhìn màu đỏ kia, khí thế sắc bén vừa nãy thoảng chốc tiêu tan, trong lòng chỉ nghĩ: vành tai đỏ như vậy nếu đeo khuyên tai trên cổ óng ánh mịn màng không biết sẽ đẹp đến nhường nào....

Sự mất tự nhiên của cô hình như cũng lây sang cậu, một khắc trước cậu vẫn còn bình tĩnh quyết đoán, trong thoáng chốc lại trở nên bứt rứt khó chịu.

Hai người từ trước đến nay luôn rất giỏi biện luận tranh cãi bây giờ đều yên tĩnh như người câm. Không gian trong xe ngựa cũng coi như rộng rãi, cửa sổ hai bên mở rộng, gió xuân hagy thổi vào khiến bầu không khí trong lành mát mẻ nhưng họ đều nói lồng vạt áo cho dễ chịu. Hô hấp, đường như cũng trở nên có chút khó khăn....

Sau hồi lâu im lặng, Bạch Vân cảm thấy không thể tiếp tục thế này, cô không thích tình trạng đầu óc không rõ ràng của mình. Không suy nghĩ được khiên cô cực kỳ không có cảm giác an toàn, thế là cô vớ đại một chủ đề để nói:

- Ủm, à, nếu người không phát hiện ta là nữ mà vẫn giúp ta như vậy, có phải mơ hồ có tâm tư muốn cùng ta kết làm khit huynh đệ hay không?

Hạ Nguyên không ngó cái tên này vẫn chưa buông tha cái đè tài khôn nạn kia, mà còn nói ra trong bụng không khí mờ ám thế này, đúng là không hiểu phong tình biết mấy, đáng hận....biết mấy! Cậu hít sâu một hơi, vứt những ý nghĩ tốt đẹp về vành tai đỏ xinh của cô lên chín tầng mây, mặt không biểu cảm nhìn cô, nói:

- Sáng nay, sau khi Hạ Minh hỏi câu tương tự, cậu ấy đã vác con mắt bầm tím về nhà.

Bạch Vân cẩn thận liếc bàn tay phải đang nắm thành nắm đấm của cậu, nuốt nước miếng.

- Người nên may mắn vì người là nữ nhân.

Cậu hừ nhẹ.

- Bằng không người sẽ cho ta một đấm, để ta thành một cặp với Hạ Minh?

Cô hiểu ngụ ý của cậu tương đối chính xác.

Lời này tuy là hiểu đúng nhưng sao nghe thế nào cũng thấy không thoải mái? Hạ Nguyên nhíu mày, nhìn thái độ hạ mình rất thức thời của Bạch Vân, nhẹ nhàng nói:

- Những lời thế này đừng có nói nữa. Người và cậu ấy không thành một cặp được. Người là nữ nhân.

Người là của Hạ Nguyên ta.....

Giữa bằng hữu với nhau, không nên nói những lời linh tinh như thành một cặp.

Tuy không biết Hạ Nguyên đang để ý điều gì nhưng trực giác nhạy cảm mách bảo Bạch Vân không nên mạnh miệng vào lúc này. Cô cùi đầu, cố gắng đè nén gương mặt không hiểu sao cứ luôn nóng bức....

Tình hình của Hạ Nguyên cũng không tốt hơn là bao, cậu mơ hồ cảm nhận được có chuyện gì đó đang mất không chế.

Cậu muốn tìm câu trả lời, cho nên cứ nhìn cô chầm chằm _____ dù chỉ có thể nhìn dáng vẻ cui đầu của cô, cậu vẫn cảm thấy câu trả lời đang ở chỗ cô nên nhất định phải nhìn.

Chỗ cô nhất định có thứ gì đó cực kỳ lợi hại, khiến người chưa bao giờ nhận thua như cậu không còn chút sức kháng cự, chỉ muốn đưa tay chịu trói.....

Cậu nghĩ, cậu phải tìm cho ra.....

Cứ luôn nhìn cô ta như vậy là có thể tìm được chứ gì?

Nếu tìm không được, vậy thì.....tiếp tục nhìn, tối nào tìm được mới thôi.

- Mẹ, hôm nay con đã gặp Hoàng đế, và rất nhiều quý nhân.

Sau khi ăn tối, hầu hạ mẫu thân uống thuốc xong, Bạch Vân mới từ từ nói về những điều cô trải nghiệm hôm nay.

- Tiêu Vân, con không thể ngoan ngoãn ở nhà sao? Có thí sinh nào giống con như vậy không?

- Con ra ngoài vì nhất định phải quen biết một số người. Chuyện thi cử, mẹ đừng lo, con tự có tính toán.

- Một nữ nhi như con....mẹ không khuyên được con đừng thi trạng nguyên, nhưng, con không nên cứ ngày ngày chạy ra ngoài, cùng người khác như hinh với bóng, như thế, như thế thì ra cái gì chứ.....khụ khụ khụ!

Bà nói quá vội, hơi thở không đều, ho khan liên tục.

Bạch Vân vội bước lên đưa nước cho mẫu thân làm dịu cổ họng, cô xoa xoa lưng bà, để bà dễ chịu, rồi mới nói:

- Mẹ, lúc nào mẹ cũng lo lắng đủ thứ, nhưng lo lắng thì làm được gì chứ?

- Sao mẹ có thể không lo? Nếu con chịu nghe lời mẹ, đừng khăng khăng cố chấp thì mẹ cần gì như thế?

- Mẹ, con không thể nghe lời mẹ. Nếu con nghe lời mẹ thì mẹ sẽ vì thiếu thay thiếu thuốc mà cam chịu nằm trong căn nhà rách nát ở thôn Tiêu Quy chờ chết; dù mẹ không sợ chết, cảm thấy con đã lớn, có thể tự chăm sóc chính mình, nhưng sao con có thể nhìn mẹ mang theo tiếc nuối mà chết? Mẹ, nếu con đã nghĩ hết cách mà vẫn không thể kéo dài tuổi thọ cho mẹ, vậy thì, ít nhất con phải khiến trong lòng mẹ không còn tâm sự và tiếc nuối gì nữa.

Bạch nương từ lắc đầu, không nói thêm được gì. Còn có thể nói gì? Bà có nói nhiều hơn nữa cũng không lay chuyển được nữ nhi. Từ khi nữ nhi khăng khăng đi thi cử nhân, thậm chí còn to gan lón mặt dẩn bà vào kinh đi thi, bà dù bệnh chí còn một hơi tàn nhưng vào những lúc tĩnh táo, bà hoặc là khốn tâm tận tình khuyên nhủ nữ nhi đổi ý, hoặc là hòn dỗi với nữ nhi.

Đáng tiếc, bất kể bà giận dỗi hay khuyên bảo, Bạch Vân hoàn toàn không hề dao động. Bạch nương từ lúc này không biết có nên hối hận vì đã dạy nữ nhi đọc sách biết chữ hay không....hoặc là, nên hối hận vì đã chạy đến Thận Nghiêm Am làm thuê, để nữ nhi quen biết ba vị quý phu nhân bị giam cầm, học được đủ thứ nên học và không nên học, khiến cá tính của con bé trở thành như vậy.....

Bạch nương từ đương nhiên hiểu rõ nữ nhi nhà mình. Tiêu Vân có thể to gan nhưng bẩm sinh không phải người gây rắc rối. Nó có cả một bụng tài học nhưng chưa từng muốn đem ra khoe khoang, nếu không phải tại người mẫu thân này thì có lẽ Tiêu Vân sẽ sống ở thôn Tiêu Quy cả đời, không vì có tài học đầy mình mà cảm thấy nên thi thoả ra bên ngoài. Với Tiêu Vân mà nói, chỉ cần có thể ăn no mặc ấm thì sống ở đâu đều không sao cả.

Đầu Tiêu Vân rất thông minh, suy nghĩ rất phóng khoáng, nhưng mơ ước lại rất bình thường _____ cô chỉ mong mẫu thân có thể khỏe mạnh an khang sống đến già. Nhưng một trận bệnh nặng năm ngoái khiến thân thể trông có vẻ khỏe mạnh của Bạch nương từ nhiều năm qua lập tức lộ ra bản chất ngoài mạnh trong yếu. Khi bà được các thôn dân suốt đêm khiêng đến chỗ đại phu có y thuật tốt nhất huyện thành, đại phu nói mẫu thân cô lúc còn trẻ từng bệnh nặng một lần, lúc đó sức khỏe đã bị hư tổn quá độ, không những không được điều dưỡng mà hình như còn chịu vất vả khổ nhọc một thời gian dài, có thể sống đến bây giờ quả thực là kỳ tích.

Đại phu kết luận Bạch nương từ đã là đèn cạn dầu, nếu có thể nghỉ ngơi đàng hoàng, không làm việc nặng, không nhọc tâm tư thì có lẽ có thể sống lay láy được thêm nửa năm hoặc một năm. thôn Tiêu Quy là son thôn nghèo nhất huyện Vĩnh Định, có thể ăn no là may mắn lắm rồi, đương nhiên không thể nào có đồ bồi bổ tốt để bồi bổ sức khỏe cho Bạch nương tử, cho nên đại phu cũng không kê toa thuốc gì cả _____ dù sao chắc chắn mua không nổi, lời dặn duy nhất của người thầy thuốc là nghỉ ngơi nhiều, đừng làm việc nữa, sau đó thi mặc cho số phận.

Tiêu Vân là vì người mẫu thân này nên mới tới kinh thành. Mỗi lần nghĩ đến đây, Bạch nương từ đều đau lòng hối hận không thôi.

-Lúc đó, nếu mẹ không bệnh đến mức nói năng hồ đồ thì tốt rồi.

Bạch nương từ giận chính mình không hè ít hơn giận nữ nhi. Bà thường hay nghĩ, nếu lúc đó phát bệnh bà lập tức chết ngay thì tốt rồi, tại sao còn mò màng màng, thô lỗ ra hết những tâm tư đã tích tụ nhiều năm trong lòng, cho nên mới tạo thành hậu quả như hôm nay.....

Đều là lỗi của bà.

- May mà khi đó mẹ khai báo hết, nếu không chỉ sợ dù con có tìm được thánh phẩm bồi bổ như nhân sâm linh chi cũng không điều dưỡng được sức khỏe cho mẹ. Chỉ có chữa khỏi tâm bệnh, mẹ mới có cơ hội bình phục.

- Mẹ đâu có tâm bệnh gì chứ. Tiêu Vân, chúng ta về thôn Tiêu Quy, có được không?

Mặc dù biết không thể lay động được nữ nhi, Bạch nương từ vẫn ngày ngày nói như vậy mấy lần.

Bạch Vân hâu hạ mǎu thân uống xong nước ám, không để ý đến lời khẩn cầu của bà, chỉ nhẹ giọng nói:

- Mẹ, con vẫn chưa nói hôm nay những quý nhân con gặp có những ai mà.

Bạch nương từ được nữ nhi đỡ, từ từ nǎm xuống giường. Bà lắc đầu nói:

- Bất kể là quý nhân nào, dù sao cũng không liên quan đến chúng ta, con đừng có ý nghĩ muôn trèo cao.

- Con không có lòng dạ thảnh thoảng đi trèo cao ai đó đâu. Nhưng, trong những quý nhân kia, có một người mà mẹ chắc chắn biết, cũng chắc chắn sẽ quan tâm.

Giọng Bạch Vân càng nhẹ hơn.

Bạch nương từ vốn mang vẻ mặt nghi ngờ, nhưng khi đưa mắt nhìn nữ nhi, trong lòng bà chợt lóe lên một suy nghĩ, bà thình lình trợn to mắt, hai tay không tự chủ nắm chặt cánh tay nữ nhi, miệng há hốc, kinh hãi không thoát nên lời.

Bạch Vân ghé vào tai mǎu thân, mỉm cười nói:

- Mẹ đoán đúng. Con đã gặp người đó, gặp Chiêu Dũng hâu _____ thứ tử của hâu gia tiền nhiệm Triệu Thủ Chính, tên Triệu Tư Ân, năm nay hai mươi tám tuổi.

- Con.....thật sự.....gặp nó rồi.

Bà lầm bầm không dám tin.

- Đúng vậy, mẹ, con gặp rồi. Con chỉ nhìn từ xa, huynh ấy ngồi ở vị trí thứ ba bên tay phải Hoàng đế, cách rất xa những người đá bóng bọn con. Nhưng chắc chắn là huynh ấy.

- Nó.....nó trông thế nào?

- Tốt lắm. Dựa vào bản lĩnh của chính mình kiếm được chức đại tướng quân tam phẩm, việc này có thể khiến huynh ấy thăng lừng làm người còn hon cả việc thừa kế tước vị. Một người trẻ tuổi như huynh ấy ngồi giữa một đám tướng lĩnh già, trông rất có tiền đồ, càng nhận được sự nể trọng của Hoàng đế.

Bạch Vân đương nhiên ra sức chọn những cái tốt mà nói.

- Thật, thật không? Nó trông rất tốt à?

- Thật!

Ngữ khí vang, kiên định như vàng đá.

- Vậy thì tốt.....tốt quá.....

Bạch nương từ nhấp chát mắt, muốn cười nhưng không cong nỗi khóc môi, cũng không ngăn được những giọt nước mắt tí tách thành dòng, cuối cùng bà thất thanh khóc nức nở, cả người nǎm xuống giường, kéo một chiếc khăn tay che mặt lại. Bà không muốn kiềm chế, vào lúc này bà chỉ muốn mặc sức khóc một trận, đem những lo âu, bi phẫn, chua xót, tủi thân, thống khổ tích tụ đầy bụng bấy lâu khóc ra ngoài tất cả.

Bạch Vân đưa mǎu thân đi khám mấy đại phu, ai cũng nói mǎu thân ngoại trừ thân thể cực kỳ suy yếu, còn quanh năm tích tụ tâm sự trong lòng, nếu có thể thì nên khiến bà khóc lớn hoặc cười lớn một lần để hóa giải những tích tụ ấy. Cho nên vào lúc này thấy mǎu thân khóc lớn không kiềm chế được như vậy, Bạch Vân không hề ngăn cản mà chỉ chuẩn bị đầy đủ khăn bông cho mǎu thân dùng, muốn khóc bao lâu cũng không thành vấn đề.

Bát kể Bạch nương từ nói bao nhiêu lần là muón về thôn Tiêu Quy, không muón tới kinh thành, nhưng, khi tận đáy lòng bà suốt hai mươi tám năm qua luôn lo nghĩ về một người thi kíi nghe được chút tin tức về người đó, bà sao có thể không để ý? Sao có thể kiềm chế nổi nhung dâng trào của mình?

Kỳ thực, vào mùa xuân năm ngoái Bạch nương từ đột nhiên bị bệnh, hơn nữa còn nguy đến tính mạng, nguyên nhân chủ yếu khiến bà phát bệnh chính là Triệu Tư Ân. Ba chữ “Triệu Tư Ân” trong nháy mắt đánh gục thân thể trông có vẻ khỏe mạnh của Bạch nương từ, bà sau khi nghe cái tên này liền ngất xỉu, tưởng chừng không bao giờ tỉnh lại nữa.

Tiếp đó bà mơ mơ màng màng suốt ba đến năm ngày, trong lúc mê man bà đã nói mê sảng những lời vụn vặt lộn xộn, lúc hiềm hoi tỉnh lại dặn dò hậu sự với Bạch Vân, bà đã nói đứt quãng về những bí mật ẩn sâu trong lòng nhiều năm. Đầu óc Bạch Vân bẩm sinh đã thông minh cộng thêm trí nhớ tốt, sau khi sắp xếp, chỉnh lý, đắn đo, chứng thực những lời mǎu thân nói lúc hôn mê và lúc tỉnh táo... chân tướng đã lộ ra.

- Mẫu thân luôn tự xưng là “Bạch nương tử”, kỳ thực vốn tên là Lý Thuận Nhi.
- Lý Thuận Nhi mồ côi phụ mẫu, năm bốn tuổi bị cữu mẫu bán cho người môi giới, sau đó được quản sự của Chiêu Dũng hầu phủ mua về.
- Lý Thuận Nhi năm mười tuổi được đưa đến phòng của tiểu thiếp gia Triệu Thủ Chính làm nha hoàn tam đẳng, nhờ giọng nói trong trẻo ngọt ngào nên được tiểu thiếp gia chọn đến thư phòng hầu hạ, được yêu cầu phải đọc sách biết chữ, bất cứ lúc nào cũng phải đọc sách hoặc ngâm văn chuong cho tiểu thiếp gia nghe.
- Năm mươi lăm tuổi, tiểu thiếp gia say rượu mất lý trí, ở thư phòng bụng mang dạ chửa.
- Năm mươi sáu tuổi sinh hạ thứ tứ tử của tiểu thiếp gia, tên là Triệu Tư Ân.
- Năm mươi bảy tuổi, thê tử và nhị thiếp gia khi lãnh binh đi tiêu trừ thổ phi phong nam thì bị lây bệnh dịch, bệnh chết dọc đường. Thê là tiểu thiếp gia thân là đích áu tử, từ trước đến nay chỉ biết ngâm gió vẽ trang không hề có chút chuẩn bị nào đã trở thành thê tử Chiêu Dũng hầu phủ. Cũng trong năm ấy, đích tử duy nhất của tiểu thiếp gia chết yếu, thiếp phu nhân nhận nuôi nhi tử của Lý Thuận Nhi, đồng thời khiến Lý Thuận Nhi “sau khi sinh suy nhược quá độ, chẳng bao lâu thì mất”, thực ra là bảo ma ma tâm phúc đem bán đi thật xa. Dù không bị bán đến nơi bẩn thỉu hèn hạ nhưng cũng không được sống tốt, Lý Thuận Nhi bị bán đến mỏ đá phuong Bác làm khổ sai, trải qua bảy năm sống không bằng chết, đến khi thân mang bệnh nặng mới bị quản sự mổ đá vứt ra chợ bán, được cha Bạch Vân mua về nhà, dốc hết gia sản ra chữa bệnh, điều dưỡng hai ba năm mới khiến Lý Thuận Nhi trở lại hình người. Sau đó, Bạch Vân ra đời.

Cho nên, Bạch Vân xuất thân nơi son thôn nghèo túng có một huynh trưởng phú quý cùng mẹ khác cha.

Cho nên, Bạch Vân thân là đích nữ có một ca ca là thứ tử.

Sau đó, vì mẫu thân, cô phải cứu người huynh trưởng này.

Đây mới là nguyên nhân quan trọng nhất khiến cô nhất định phải đi thi cử nhân, nhất định phải vào kinh thi thi.

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Chương 21 (1)

- Sao ngươi lại tới đây? Lén trốn ra ngoài à?

Bạch Vân nhỏ giọng hỏi.

- Nha hoàn trung hậu thực thà như ta sao lại làm loại chuyện như lén trốn ra ngoài chứ.

Tiểu Phuong hừ mũi khinh thường, tiếp tục nói:

- Hôm nay di mẫu của thê tử bọn ta được thả, ngài ấy đích thân đi đón người, còn bảo phòng bếp chuẩn bị chậu than, nước lá bưởi và các loại đồ ăn thức uống may mắn. Cả đồng thứ lật vặt linh tinh đương nhiên là phải do những nha hoàn phòng bếp có sức lực như bọn ta vận chuyển rồi. May người bên cạnh thê tử già đều là gối thêu hoa, trang trí món ăn, tính toán sổ sách mà có thể mệt thành bệnh, ai dám trông cậy vào họ?

- Cho nên ngươi tiện thể đi xem náo nhiệt?

- Dương nhiên, nhiều chuyện sót dẻo mà! Lão ni cô bị đày đến Thận Nghiêm Am lại có thể quay về, còn bỗng chốc trở thành trụ trì Trần Ninh Am, đây là chủ đề chắc chắn phải có trong cuộc nói chuyện mấy tháng nay của các phu nhân đấy. Người cũng biết, người bên trên bàn luận đề tài gì thì người bên dưới cũng sẽ bàn luận theo, dù ta không muốn nghe cũng biết rõ những ân oán tình thù của các lão ni cô đó. Chờ khi nào rảnh rồi, ta sẽ từ từ kể hết cho ngươi nghe, thú vị lắm.

Tiểu Phuong rất có lòng chia sẻ những tin tức nóng hổi.

- Được, khi nào rảnh ngươi đến chỗ ta, ta cũng muốn nghe xem các phu nhân nói chuyện như thế nào.

Bạch Vân thấy vẻ mặt rất muốn kể cho bằng hết của Tiểu Phuong thì cười cười nói.

Thật ra thì cô biết còn nhiều hơn Tiểu Phuong. Phải biết rằng, cô không chỉ lén lộn ở Thận Nghiêm Am mười năm mà còn theo các sư phụ của Thận Nghiêm Am lên kinh, mấy chuyện nội bộ này có cái nào cô không biết? Nói một cách đơn giản thì chính là vua triều nào thần triều ấy mà thôi. Trần Ninh Am là đơn vị nữa trực thuộc hoàng gia, dùng để giam giữ và cải tạo các mệnh phụ phu nhân phạm lỗi, các mệnh phụ phu nhân này lại do hoàng hậu cai quản, cho nên, vị quan lớn nhất của Trần Ninh Am chính là hoàng hậu.

Hoàng hậu tiền nhiệm không để tâm đến việc quản lý Trấn Ninh Am, không hề hỏi tối, tùy tiện xem báo cáo là có thể hồi hụt cho qua, chỉ cần không xảy ra sai lầm lớn thì hoàng hậu cũng không buồn để ý tình hình thực tế của Trấn Ninh Am thế nào; tuy nhiên hoàng hậu mới nhậm chức thì không như vậy, nghe nói trong gia tộc của hoàng hậu từng có một người sau khi bị giam vào Trấn Ninh Am không lâu thì được báo cáo là bệnh chết nhưng sau đó âm thầm điều tra mới phát hiện có người đút lót hối lộ các ni cô để ngược đãi người đó, cuối cùng lỡ tay làm chết người.

Cho nên, hoàng hậu mới đưa Định Hàng sư thái nghiêm túc chính trực làm trụ trì cũng là chuyện đương nhiên.

Định Hàng sư thái tuy nghiêm khắc nhưng mọi thứ đều theo đúng khuôn phép. Nếu muốn dùng tiền bạc khiến cho cuộc sống của phạm phụ được thoái mái hay khổ sở là việc không thể thực hiện được ở chỗ Định Hàng sư thái. Bà chỉ làm việc theo quy định, phạm phụ nên chép bao nhiêu kinh thư, làm bao nhiêu công việc, mỗi ngày nghe bao nhiêu giờ giáo huấn. . . . tất cả những việc ghi rõ trong nội quy, các phạm phụ sẽ không trốn được việc nào; việc không có trong nội quy, dù có cho bao nhiêu tiền, bao nhiêu ích lợi, bà cũng sẽ không tự tạo ra để hành hạ người khác.

- È! Tiêu Vân, ngươi xem, kia là trụ trì Trấn Ninh Am vừa bị cách chức, pháp hiệu Định Dật, có điều người trong kinh thành đều gọi bà ta là Di Lặc sư thái, ngươi đoán tại sao?

Tiêu Phuong chỉ vào người ở xa xa đang dẩn đầu một đám ni cô từ từ ra khỏi chính điện của am ni cô.

Bạch Vân chỉ nhìn qua một cái, đáp án rất rõ ràng, cô nói:

- Bởi vì mập. Ta chưa bao giờ biết ăn chay có thể mập thành như vậy.

Kỳ thực người mập không chỉ có Di Lặc sư thái nọ mà còn có vài ni cô theo sau bà ta, khí thế cũng không thể xem thường. Chỉ nhìn bộ dạng họ bước đi chiếm diện tích lớn, thịt mỡ trên hai má núc ních đây đà lúc lắc qua lại thì khó mà tin rằng đây là những đệ tử thanh tu nơi cửa Phật _____ có thể tu ra được thịt mỡ khắp người, thậm chí mập đến mức đùi lại khó khăn, đủ thấy làm ni cô là một nghề nghiệp thật sự rất có tiềm đồ.

- Làn đầu tiên thấy mấy ni cô này, ta suýt cho rằng họ làm việc dưới bếp. Người phải biết là, trong tất cả các công việc, việc duy nhất có thể mập quang minh chính đại chính là làm đầu bếp. Đại nương phòng bếp bọn ta béo lám, bà ấy chính là mục tiêu phấn đấu trong tương lai của ta.

Tiêu Phuong nói với vẻ mặt mê say. Dù bây giờ cô đã không còn đói nữa, nhưng lòng nhiệt tình của cô với thức ăn vẫn không hề thuyên giảm.

- Người muốn làm đầu bếp?

- Đương nhiên!

Dù đã bán thân làm nô tỳ nhưng là người thì vẫn nêu tích cực tiến về phía trước, nỗ lực vì ước mơ của bản thân.

- Vậy, chúc người đạt thành ước nguyện.

- Ta đương nhiên sẽ đạt thành ước nguyện.

Tiêu Phuong ra sức gật đầu, nhìn về phía mấy ni cô và phu nhân vừa đi ra ở cổng am, vội hỏi:

- Tiêu Vân, họ chính là những ni cô bị đày đến Thận Nghiêm Am mười bảy mười tám năm đầy hả?

Lúc nhỏ, Thận Nghiêm Am là nơi tất cả bọn trẻ trong thôn đều không dám đến gần, mọi người truyền cho nhau nghe những sự tích kinh khủng sinh động như thật về họ, quả thực còn đáng sợ hơn ma quỷ, dùng đe dọa trẻ nít ngừng khóc đêm rất hữu dụng.

- Ủ. Người đi đến trước mặt ni cô mập chính là Định Hàng sư thái.

Tiêu Vân không tiện dùng ngón tay chỉ chỏ nên chỉ khẽ hất cằm.

- Wow! Số là ba Định Hàng cộng lại cũng không nặng bằng một ni cô Di Lặc đấy nhỉ?

Tiêu Phuong chắc lưỡi hít hả. Sau đó cô quay đầu vỗ vỗ Bạch Vân nói:

- Trước kia ta còn hâm mộ người theo mẹ ngày nào cũng có một bữa cơm no, nhưng giờ thấy dáng vẻ lão ni cô Định Hàng vừa đen vừa già, ta thực sự không kiềm được nghĩ ngòi tiễn cơm nước của Thận Nghiêm Am có phải bị bên kinh thành này khẩu trù bót hay không, nên mỗi ngày chỉ có một bữa cơm no mà thôi.

- Thận Nghiêm Am không thiếu tiền cũng không thiếu lương thực, nhưng Định Hàng sư thái tin tưởng và thờ phụng việc “ngày nào không lao động, ngày đó không được ăn” nên thức ăn của bà là thứ nhạt nhẽo thô sơ nhất, lúc rảnh rỗi bà sẽ tranh thủ xuống ruộng chăm sóc hoa màu nên mới đen và già như vậy. Tuy bà nhàn có vẻ gió thổi là ngã, nhưng kỳ thực xương cốt bà rất chắc khỏe, mười năm nay chưa từng bệnh lần nào.

Bạch Vân tuy không tiếp xúc nhiều với lão sư thái nhưng cô ở Thận Nghiêm Am nhiều năm, đương nhiên hầu như ngày nào cũng gặp mặt; đối với những người xuất gia như họ, bản thân cô rất khâm phục.

Làm người đáng quý nhất là an phận thủ thường, tôn trọng vị trí của mình, làm những việc mình nên làm, không cần bất kỳ ai đốc thúc.

Bản chất của người thôn Tiều Quy là chông đồi, nhưng điều này không hề trở ngại việc Tiều Vân thường thức những người vì giữ vững nguyên tắc mà chịu khổ. Mười năm mưa dầm thấm đất, cô hoặc ít hoặc nhiều cũng học được những thứ đúng đắn, dù rằng vẫn cảm thấy những ni cô này rất ngốc ____ áo com no đủ mà không chịu đổi xử tử tế với bản thân, bởi họ là người xuất gia, bởi họ theo đuổi con đường thanh tu từ đại giai không. Với người bình thường như Bạch Vân mà nói, việc tự làm khổ mình như thế thật sự khó mà tưởng tượng được; nhưng thân là người được lợi ở Thận Nghiêm Am, cô đương nhiên rất cảm kích và kính nể các ni cô.

Tiêu Phuong hoàn toàn không thể hiểu nổi những người như vậy, dù sao từ khi mới ra đời cô đã chịu đủ sự uy hiếp từ cái chết, các trưởng bối, ca ca, tỷ tỷ của cô trong nhà, từng người từng người một vào mùa đông mỗi năm vì không chịu nổi đói khát giá rét mà chết. Dù hiện tại cô đang làm công việc rất có tiền đồ trong phòng bếp ở Minh Tuyên hầu phủ, không cần lo đói nữa, nhưng cô vẫn không cách nào hiểu được tại sao lại có người có phúc mà không biết hưởng như thế, dù không chú ý đến vật ngoài thân thì cũng không nên có lỗi với cái bụng của mình chứ.

- Tuy cái người Di Lặc mập kia nhìn không giống người xuất gia, ngược lại giống một thương nhân, nhưng nếu ta nhất định phải xuất gia thì ta cũng sẽ chọn làm đệ tử bà ta chứ không dám theo Định Hằng vừa nhìn là biết sẽ chịu khổ.

- Vừa nghĩ đến việc có tiền mà không thể mua thịt ăn, ai ở thôn Tiều Quy lại đi xuất gia?

- Cũng đúng. Am dùng bỗng lộc hoàng gia như Trần Ninh Am, cuộc sống trôi qua rất tốt, cộng thêm thỉnh thoảng có gia đình phú quý tới đưa tiền đút lót, các ni cô này dù ăn không mập thành Di Lặc thì cũng nên đầy đà chút chút mới phải. Nhưng nhìn bốn ni cô từ Vô Quy Sơn trở về mà xem, đó mới thật sự gọi là mắt mày xanh xao! Ta nghĩ, Di Lặc mập và các đệ tử dưới trướng bà ta sắp bị đuổi đến Thận Nghiêm Am có lẽ bây giờ cả tâm muốn chết cũng có, nhìn mặt của bọn họ đúng thảm

Nói đến đoạn sau, Tiều Phuong có chút hả hê cười trên nỗi đau người khác.

Bạch Vân nghe vậy bĩu môi, đang định nói gì đó thì thấy có người đến gần nên dừng lại, lập tức đưa mắt nhìn thẳng vào các ni cô đang bàn giao công việc trụ trì, thể hiện dáng vẻ của một người đọc sách chính nhân quân tử, tuy cô đứng gần Tiều Phuong nhưng không khiến người ta cảm thấy giữa hai người có bất kỳ mối quan hệ gì.

- Ô, đã trốn tới đây rồi, sao vẫn gặp bà ta chứ, đúng là âm hồn không tan.

Tiêu Phuong cũng nhìn thấy người bước tới, không nhìn được khẽ nguyên rùa, âm thầm dịch ra mấy bước, cứ như cô vẫn luôn một mình đứng ở đây xem náo nhiệt.

Bạch Vân tuy không lên tiếng hỏi, cũng không đưa mắt sang nhưng toàn bộ sự chú ý đều tập trung qua chỗ Tiều Phuong. Cô thấy một phụ nữ mặc trang phục ma ma đến trước mặt Tiều Phuong, y phục bà ta tinh tế, theo sau còn có hai nha đầu khỏe mạnh, nhìn là biết ngay bà ta nhất định là một ma ma quản sự có địa vị trong nhà giàu nào đó.

Vị ma ma này bè ngoài lãnh đậm, ánh mắt có uy, không hề tươi cười ra vẻ, cũng không hề khách sáo, nói thẳng:

- Phuong nhi, chủ nhân nhà ta cho mì.

Hoàn toàn là giọng điệu của người bè trên bối cảnh lịch sự cho kẻ dưới.

- Ta không phải nha hoàn của Chiêu Dũng hầu phủ, bà mòi chưa chắc ta sẽ đi.

Chỉ có n้ำ đâu gạo mới có thể khiến Tiều Phuong khom lưng, về phần những người và vật không liên quan đến chén cơm của cô, cô lười hòa nhã xã giao chứ đừng nói đến việc cô và bà ta đã có mấy lần chạm trán không vui.

- Không biết tốt xấu.

Bà ta hừ lạnh.

- Đừng tưởng rằng người biết chút chuyện râu ria là có thể làm bộ làm tịch, một nha đầu thấp kém như người mà dám ngang nhiên đến nơi này. Người đâu, dẫn cô ta đi!

Bà ta nói xong liền het ra lệnh cho hai nha đầu phía sau bắt người.

- Nay! Quế Hoa đại thẩm, bà đang làm gì vậy? Ta là người của Minh Tuyên hầu phủ chứ không phải người của Chiêu Dũng hầu phủ, bà dám làm xàng làm bậy à!

Tiêu Phuong cao giọng, thu hút ánh mắt của một số người xung quanh.

Quế Hoa? Đầu óc Bạch Vân xoay chuyển thật nhanh, tức thì hiểu ngay tình hình, cô bèn hơi nghiêng người, lặng lẽ đánh giá ma ma tên Quế Hoa này.

Nhin có vẻ rất có tiền đồ. Một nha hoàn không xuất thân từ gia đình nô bộc mà có thể làm đến chức quản sự có máu mặt trong hầu phủ to như thế, đúng là không dễ dàng. Nếu không phải lập được đại công thì chính là có tình cảm sâu đậm với chủ tử, không biết vị Quế Hoa đại thẩm này là trường hợp nào.

Editor: Minh giải thích chút chút về đoạn này, lúc này Tiểu Phương và Tiểu Vân đang ở Trấn Ninh Am, Tiểu Vân đang mặc đồ con trai, vì bảo vệ thanh danh cho Tiểu Phương nên 2 người vờ như không quen biết (dù thực tế là đứng kế bên thì thầm tán chuyện), mà Tiểu Vân cũng biết rõ Tiểu Phương dù súc xử lý mấy tình huống thế này nên không xá vô giúp đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cũng Có Trang Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 21 (2)

Do cô quan sát quá chú tâm nên không nhận ra Hạ Nguyên đến.

- Đang nhìn gì vậy?

Câu hỏi bên tai cô.

- A! Người cũng tới rồi.

Bạch Vân bị cậu làm cho hoảng giật mình. Không phải giật mình vì hai người đứng quá gần mà giật mình vì cậu đến gần cô như vậy nhưng cô không hề phát hiện. Điều này đối với cô mà nói, quả thực rất khó tưởng tượng. Cho nên, cô nhìn cậu nhiều hơn mấy cái.

Hạ Nguyên đương nhiên cảm nhận được ánh mắt khác thường của cô, khẽ nhướng mày, hỏi không ra tiếng: Sao thế?

Cô lắc đầu.

- Không có gì.

Tạm thời nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa, trước tiên nên chú tâm vào chuyện trước mắt thì hơn.

- Bà ta chính là Quế Hoa.

Hạ Nguyên nhìn theo cô, cũng nhận ra bà ta.

- Bà ta hình như rất có địa vị ở Chiêu Dũng hầu phủ.

Điều này thật sự không có đạo lý. Hạ nhân mua từ bên ngoài vào phủ bình thường không thể nào có địa vị cao, dù sao thì chủ nhân từ trước đến giờ luôn ưu tiên trọng dụng người có xuất thân từ già nòi trong nhà để làm những công việc hầu hạ thân cận, dù có thay phiên tám trăm bận cũng không tới lượt người mua từ bên ngoài. Cũng như Tiểu Phương vậy, sau này muốn có thể xưng bá ở phòng bếp đã xem như thành tựu lớn lắm rồi, có thể áo gấm về làng.

Hạ Nguyên nhẹ giọng nói rõ một cách đơn giản bên tai cô:

- Bà ta trước năm mươi bảy tuổi chỉ là một nha đầu nhóm lửa, quan hệ rất tốt với Lý Thuận Nhi được mua vào cùng lúc, xung nhau tỷ muội, nhưng vì bà ta không dung mạo không tài cán không lành lợi, cho nên cuộc sống kén xa Lý Thuận Nhi. Sau đó Lý Thuận Nhi bệnh chết sau khi sinh, bà ta được cất nhắc làm nha hoàn làm việc nặng trong phòng phu nhân, sau đó thì làm ma ma của Chiêu Dũng hầu bấy giờ. Theo địa vị ngày càng cao của Chiêu Dũng hầu trong phủ, địa vị bà ta cũng cao theo. Hiện nay, bà ta được xem như nử nhạc mẫu của Chiêu Dũng hầu.

- Nử nhạc mẫu?

Bạch Vân suy nghĩ, nói:

- Bà ta đưa nữ nhi làm thiếp Chiêu Dũng hầu?

- Nữ nhi của hạ nhân thì đâu được làm thiếp? Chỉ là thông phòng thôi.

Triều Đại Ung xác định vị trí của thê thiếp rất nghiêm khắc. Gia nô thông thường hầu hạ chủ nhân, dù mọi người ngoài miệng gọi là nương, nhưng vẫn chỉ là thông phòng không có thể diện, vĩnh viễn không có hi vọng tiến thân; dù sinh con cũng có thể tùy tiện đem bán. Còn thiếp, chỉ có nữ nhi gia đình thanh bạch mới được làm, có dạm hỏi, có quan phủ lập hồ sơ, không thể tùy tiện đánh giết hay đem bán, bằng không quan phủ sẽ truy cứu.

Bạch Vân không bày tỏ ý kiến về đề tài này, cô lặp lại những điều Hạ Nguyên vừa nói trong đầu một lần, cười khẽ nói:

- Người kể về vị Quế Hoa này rất có suy nghĩ chủ quan.

- Người biết ta nghĩ thế nào mà.

Qua tin tức mà Xuân Minh thăm dò được, Hạ Nguyên không cần quá động não là có thể tưởng tượng được vị Quέ Hoa này đóng vai gì trong cuộc đời ngắn ngủi của Lý Thuận Nhi.

- Đúng, ta biết.

Bạch Vân gật đầu, dùng bả vai huých cậu:

- Bởi vì người đã bày tỏ quan điểm của người rất rõ ràng, ta chỉ thuận theo những gì người nói là bị ngộ nhận ngay.

- Ta cho rằng.....

Hạ Nguyên chậm rãi nói:

- Điều mà ta phân tích ra chính là sự thực, không hề ngộ nhận.

Nói xong, cậu cũng không cam lòng yếu thế dùng bả vai huých trở lại.

Bạch Vân liếc mắt xem thường, không để ý đến cậu, tiếp tục xem tình hình bên Tiêu Phuong. Tiêu Phuong chưa bao giờ là người dễ bắt nạt, bởi cô ấy gây ồn ào nên mấy nha hoàn có quan hệ tốt với cô ấy ở Minh Tuyền hầu phủ cũng sang làm già tăng khí thế, mấy nữ tú đanh đá chống nạnh cất cao giọng, bày ra dáng vẻ chúng ta tới gây lộn khiến sắc mặt Quέ Hoa ma ma xanh mét, ánh mắt nhìn Tiêu Phuong như muốn cắn xé cô ấy.

Có điều người của thôn Tiêu Quy mà sợ loại ánh mắt này à? Xét nhà hay tụ tập đánh hội đồng còn không sợ mà sợ loại “đầu vần vê” kém cỏi này à? Tiêu Phuong đặc biệt phiền chán những người rõ ràng cũng là nô tỳ mà cứ cô làm ra vẻ, tưởng như mình là quý phu nhân. đương nhiên cô không thèm cho bà ta chút sắc mặt hòa nhã nào.

Đúng lúc nha hoàn của hai hầu phủ sáp àm ĩ to chuyện thì một giọng nam trầm thấp mà uy nghiêm vang lên. Hắn không hề lớn tiếng cũng không hề quở trách, nhưng hắn vừa mở miệng đã áp chế khí thế của cả hai phe_____

- Ta bảo các người đi mời người, không ngờ lại mời thành thế này.

- Hầu gia_____

Quέ ma ma thấy chủ tử đích thân đến thì cả kinh thắt sắc, vội vàng tiến lên hành lễ, đồng thời nói:

- Sao ngài lại tới đây? Ngài đường đường là một hầu gia đại tướng quân, tự hạ thân phận như vậy quả thực là lỗi của lão nô. Lão nô làm việc không hiệu quả, khiến ngài mất thể diện.

- Hiếm khi lần này được ở gần, người ráng nhìn cho rõ.

Hạ Nguyên nói nhỏ với Bạch Vân.

Bạch Vân quả thực rất nắm chắc cơ hội cẩn thận nhìn kỹ vị Chiêu Dũng hầu tiếng tăm lừng lẫy này. Từ đôi mắt, chân mày, mũi, miệng, rồi lại đến vóc dáng cao lớn cường tráng, sau đó thì thấy_____

- Ô! Không phải mới hai mươi tám tuổi ư, sao lại có tóc bạc rồi?

Cô kinh ngạc khẽ lâm bẩm

- Một đứa con do nô tỳ sinh ra, bất ngờ trở thành thứ tử đầu tiên thừa kế tước vị từ thời khai quốc đến nay, người cho rằng những điều này dễ lắm à? Ngoại trừ liều mạng trên chiến trường, còn phải chịu được đủ loại chèn ép của bá quan, quý tộc; bây giờ đang ở biên cương lạnh khủng khiếp làm hầu gia đại tướng quân nghèo khổ nhất, cuộc sống trôi qua không tốt mấy. Nhưng Đại Ung không có thứ tử nào có thể có được thành tựu như hắn, điều này cũng đủ cho hắn tự hào rồi.

Việc thừa kế tước vị như hắn sau này khó mà lặp lại, nên hắn là thiên hạ độc nhất.

- Đúng là nghề nào cũng có trạng nguyên, hon nra chỉ có một trạng nguyên.....

Bạch Vân lâm bẩm nói.

-Đầu óc người nghĩ đi đâu vậy? Sao lại cảm khái ra câu này?

Hạ Nguyên dở khóc dở cười.

- Cầu phú quý trong nguy hiểm.....

Bạch Vân nhìn đám người trước mặt đang tuân theo sự sắp xếp của Chiêu Dũng hầu Triệu Tư Ân, vài nha hoàn lặng lẽ rời đi; Tiêu Phuong không cách nào chạy thoát, dưới lời mời vừa lịch sự vừa ép buộc của Chiêu Dũng hầu, cô ấy đành phải ngoan ngoãn đi theo, hai tay cô ấy vẫn không quên ra dấu

sau lưng cho Bạch Vân, ý là: các người cứ từ từ nói chuyện.

- Bất kể người và nhà đâu kia có kế hoạch gì, mọi thứ phải chờ người thi xong rồi hẵng nói. Chuyện của Chiêu Dũng hầu, chắc chắn cô ta biết còn ít hơn ta.

Hạ Nguyên thực không thích cô chú ý đến ai khác ngoài cậu.

- Ta phải biết huynh ấy hỏi Tiểu Phương cái gì.

- Còn có thể hỏi cái gì? Chẳng qua là hỏi về người nhà của Lý Thuận Nhi cùng với tung tích của một nhà hoàn lần trước tự xưng là “Bạch Muội” thôi.

Nói đến đây, cậu hờ nhẹ một tiếng. Người này lần đầu tiên mặc nữ trang lại đi mặc thành nhà hoàn ___ còn là nhà hoàn của Minh Tuyên hầu phủ nữa chứ. Thật là kỳ cục.

Một nữ nhân như cô ta sao có thể bán mình làm nô bộc cho người khác? Sao có thể cùi đầu vâng dạ, khom lưng uốn gối? Cho nên cô ta giả trang thành tỳ nữ là thất bại ngay ___ thân là người từng tân mắt chứng kiến, cậu cảm thấy lời nhận xét của mình rất có uy tín, hơn nữa đó chính là sự thật.

Hạ Nguyên không có hứng thú nói nhiều về nhóm người Tiểu Phương và Chiêu Dũng hầu, bèn kéo tay Bạch Vân nói:

- Đi, chúng ta đến cửa đông. Hôm nay là ngày tốt Trần phu nhân rời khỏi Trần Ninh Am, bọn Kha Minh đều đang đợi bên kia, trận thế rất lớn, đủ náo nhiệt để xem, thú vị hơn bên đây nhiều.

- Không cần người nhắc ta cũng muốn qua. Hôm nay ta tới chính là để đón Trần phu nhân, đương nhiên, cũng tiện thể trò chuyện một chút với nhóm Lý phu nhân.

Bốn sur đồ Định Hằng sur thái vừa tiếp quản Trần Ninh Am, mọi thứ còn rối ren, dễ dàng cho cô thừa cơ hội thăm hai vị phu nhân khác vẫn đang bị “giám cầm” mà không sợ bị phát hiện và xua đuổi...

Hai người hăng hái bừng bừng tay nắm tay vui vẻ chạy đến cửa đông của Trần Ninh Am hoàn toàn không phát hiện, vào lúc họ đang vây xem Chiêu Dũng hầu thì có một chiếc xe ngựa hoa lệ dừng cách đó không xa đang nhìn họ. Sau khi họ chạy đi, người trong xe ngựa mới mở miệng nói:

- Nuôi nó hai mươi năm, ta luôn tiếc nuối vì cái bộ dạng ông cụ non không chút súc sống của nó, không ngờ sau khi nó trưởng thành ta mới may mắn được thấy nó trong dáng vẻ thiếu niên hoạt bát, đúng là khó mà tưởng tượng.

Giọng nói từ tốn mang theo uy nghiêm bẩm sinh của giới quý tộc vào lúc này tràn đầy hứng thú và mỉm cười.

- Còn không phải sao? Lão nô nhìn cũng thấy rất móm mẻ. Nhị gia luôn cao ngạo lãnh đạm, chưa bao giờ to tiếng với ai; dù lúc chơi chung với Kha thế tử và Minh thiếu gia, ngài ấy cũng không thể hiện thần sắc vui vẻ như thế, xem ra vị thư sinh kia nhất định có chỗ hơn người, có thể khiến nhị gia đối xử đặc biệt.

Một ma ma trung niên lên tiếng phụ họa.

- Công chúa, vị thư sinh kia trông rất lạ mặt, đại khái không phải sĩ tử kinh thành. Y phục mộc mạc như vậy, hẳn là già cảnh cũng bình thường, không biết nhị gia làm thế nào mà quen biết.

Vĩnh Gia công chúa ___ đồng thời cũng là mẫu thân của Hạ Nguyên, nghe hai ma ma tâm phúc nói thì khẽ cười:

- A Nguyên trước nay luôn có ngạo khí của một công tử tôn quý, đừng nói là không dễ kết giao với người không cùng giai cấp, dù là trong giới tôn thất quý tộc cũng khó có mấy ai vừa mắt nó, khiến nó sẵn lòng qua lại như bàng hưu. Cho nên, người thư sinh này nhất định rất đặc biệt....Nói về người này, ta đoán.....có lẽ là đứa trẻ nông thôn mà mười năm nay A Nguyên chưa từng thử từ đứt đoạn kia nhỉ.

Nghe Vĩnh Gia công chúa nói vậy, hai ma ma lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra. Một người trong đó nói:

- Trước kia hình như có nghe Thu Linh bên cạnh nhị gia nhắc tới, người bàng hữu nông thôn kia của nhị gia mười sáu tuổi thi đậu cử nhân, chính là kỳ thi Hương năm ngoái đây! Năm nay vào kinh thi kỳ thi mùa xuân, thời gian vừa khớp.

Vĩnh Gia công chúa lúc này mới ngân ra, nhởnh như có chuyện như vậy, càng thêm khẳng định suy đoán của mình, không khỏi thở dài nói:

- Ta nghĩ không ra, tại sao chỉ quen biết dưới quê có mấy ngày hời mười năm trước, chỉ là duyên bèo nước gặp nhau mà có thể khiến A Nguyên để tâm đến bây giờ, tình cảm dài lâu đến thế, đúng là kỳ lạ. Ta cũng không thấy đứa trẻ đó có gì đặc biệt, tướng mạo chi hoi tuấn tú chút thôi, còn không đẹp bằng A Nguyên nhà ta, không tiêu sai cứng cáp như A Nguyên nhà ta, ngược lại còn trông hơi nữ tính, tùy tiện xét thứ gì cũng kém hon A Nguyên nhà ta, rốt cuộc có chỗ nào đáng cho A Nguyên để ý?

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cứng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 22

Hai ma ma che miệng cười khẽ. Với công chúa nhà mình mà nói, nhị gia đương nhiên là tốt đến mức chỉ trên trời mới có, bất kỳ ai so sánh cũng kém hơn.

- Ôi chao, công chúa điện hạ của tôi ơi, nếu nhị gia chỉ muốn qua lại với người xuất sắc như ngài ấy, vậy cả đời này ngài ấy đừng mong kết giao được bằng hữu!

- Trước đây có người còn nói mắt nhị gia không chứa nỗi chút nhơ, khinh thường những người dưới tầng lớp quý tộc, không muốn qua lại. May mắn đó nên tôi xem vị bằng hữu này của nhị gia, chỉ là một thư sinh quê nhà mà khiến nhị gia xem trọng như vậy, chứng minh nhị gia của chúng ta xem trọng nhân phẩm, không dùng quyền thế danh lợi để đánh giá người khác. Đổi thành bách tính bình thường ở kinh thành, có ai chịu để ý tới một kẻ nhà quê?

Vĩnh Gia công chúa bị hai ma ma trái một câu phải một câu khiến nụ cười không dứt, dùng quạt lụa trong tay che miệng, sau khi cười thỏa thích mới nói:

- Được rồi, đến cửa đông thôi. Hôm nay là ngày tốt A Trần ra ngoài, tuy có người ngựa của Minh Tuyên hầu phủ ở đó, nhưng sợ người nhà Trung thư thị lang đến quấy rối, đòi nghênh đón chủ mẫu về gì gì đó. Kha Minh dù sao cũng nho nhã, không ứng phó được thủ đoạn khóc lóc om sòm của nữ nhân.

Nói đến đây, công chúa hừ lạnh:

- A Trần là thư đồng của ta, nhà mẹ đẻ cô ấy hiện giờ không ai làm chủ, nhưng vẫn còn có ta! Ta không thể để A Trần về đó chịu khổ, ở Thận Nghiêm Am chịu khổ mười hai năm đã đủ để cô ấy ăn đoạn nghĩa tuyệt với Liễu gia rồi.

Một ma ma hơi vén rèm trúc, bảo bà hầu bên ngoài dặn phu xe đánh xe, sau khi xe ngựa từ từ chạy đi, bà mới nói:

- Trần phu nhân quá mức hiền thực. Một người quá hiền lành sẽ luôn chịu thiệt thòi.....

Nghĩ đến cảnh ngộ suốt nửa cuộc đời của Trần phu nhân, bất kỳ ai cũng không khỏi thở dài một tiếng ở hiền chảng được gấp lành.

- Hiền thực không phải lỗi, lỗi của A Trần chỉ là gả nhầm người.

Vĩnh Gia công chúa than thở.

- Trong cái rủi có cái may, may mà có công chúa làm chủ cho Trần phu nhân! Nếu không, hai mươi năm trước chỉ sợ Trần phu nhân đã bị người ta hại chết rồi.

- Ta cũng không thể giúp được gì. Lúc đó điều duy nhất ta có thể làm chính là đưa cô ấy đi Thận Nghiêm Am. Người khác cho rằng cô ấy bị đày đến loại địa phương đó sẽ chết là cái chắc; nhưng ta biết, chỉ có ở dưới sự quản lý của Định Hằng, cô ấy mới có con đường sống.

Liễu thị lang và vị bình thê của ông ta tình sâu nghĩa nặng, sợ là không ngờ A Trần còn có thể sống quay về? Một người ngoài như bà, dù quyền thế cực cao cũng không ngăn được một trượng phu dùng danh tiếng thất xuất (7 điều mà người vợ thời xưa nếu vi phạm một trong đó cũng đủ để đuổi ra khỏi nhà: 1/ Không con; 2/ Dâm đãng; 3/ Không kính thờ cha mẹ chồng; 4/ Lắm điều; 5/ Trộm cắp; 6/ Ghen tuông; 7/ Có ác tật) để giam cầm thê tử của mình vào trong Trần Ninh Am.

Có điều, trừ việc đó ra, chuyện mà một nữ nhân có quyền có thể có thể làm không ít chặng hạn như, khiến Trần phu nhân lúc bị giam không bị kẻ ác hâm hại; chặng hạn như, khiến Liễu thị lang cả đời không thể thăng quan.

- Phải đấy! Vị bình thê kia ra sức tuyên dương danh tiếng hiền thực của mình trong giới quý phu nhân, nhưng cứ luôn mong mỏi đợi tin Trần phu nhân qua đời, để bản thân được chiếm danh tiếng tốt của chính thê.

- Hừ, sợ là đến khi á chết rồi, Trần phu nhân vẫn sống lâu trăm tuổi đấy.

Vĩnh Gia công chúa ha ha cười khẽ, nói:

- Ta nghe Kha Minh nói, mươi năm trước lúc nó đi Vô Quy Sơn thăm A Trần, trong lòng A Trần vẫn không muôn sống, người già như que cui, dáng vẻ không còn gì lưu luyến; nhưng cách đây không lâu, A Trần theo nhóm Định Hằng về kinh, nó đi gặp A Trần, thấy mà cứ tưởng như hai người. Bây giờ tinh thần của A Trần cực kỳ tốt, không hề nhìn ra là một phu nhân bốn mươi tuổi, nói đến điều này khiến ta cũng hứng thú, hôm nay nhất định phải nhìn cho thật kỹ, cũng nhân đó hỏi xem cô ấy làm thế nào.

Tâm trạng Vĩnh Gia công chúa vô cùng tốt, vui vẻ chuyện phiếm nhiều hơn cùng ma ma thân cận, trong lòng vẫn nghĩ đến người bằng hữu được xem trọng kia của nhị nhi tử nhà mình, nghĩ rằng hôm nào đó nhất định bà phải gọi đến gặp mặt, chắc hẳn cũng là một người thú vị nhỉ?

Có điều, Vĩnh Gia công chúa không thể nào ngờ được, hai người mà một khác trước còn vui đùa thăm thiết bên nhau, một khác sau bà lại thấy sắc mặt họ quạo quạo, quay phắt đầu với nhau ai đi đường này.

Thê này là.....cãi nhau?

Vĩnh Gia công chúa kinh há hả to mồm, quên dùng quạt che miệng, ngo neckline trong xe ngựa nhìn nhịn tử nhà mình và thư sinh nhà quê kia kẽ nam người bắc rời đi, không ai thèm quay đầu lại, vẻ mặt tức tối.

Thế giới này thay đổi thật nhanh, khiến người ta hoàn toàn không phản ứng kịp.

Trong vòng một ngày, trong vòng một khắc, Vĩnh Gia công chúa vô cùng vinh hạnh được thấy dáng vẻ vui tươi hoặt bát cùng với dáng vẻ hờn dỗi bỏ đi như trẻ nít sau khi ghen lộn của nhị tử nhà mình.

Hai mươi năm qua, bà chưa từng thấy nhị tử thể hiện cảm xúc lộ liễu như vậy, trong khi bây giờ, chỉ trong thời gian chưa tới một khắc, bà lại được thấy....

- Người thư sinh đó.....đúng là không thể không gấp.

Vĩnh Gia công chúa thật lâu cũng không hoàn hồn khỏi con khiếp sợ lâm bẩm nói.

Đúng vậy, cãi nhau.

Trong tình huống Bạch Vân và Hạ Nguyên hoàn toàn không lường trước được, họ đấu võ mồm với nhau, cãi nhau, không thèm đếm xỉa đến nhau, tự tránh mặt lẫn nhau_____

Bạch Vân không nhớ mình về nhà thế nào, dù sao thì, khi cô hoàn hồn lại đã phát hiện mình đang ngồi xóm bên bếp trong nhà nhóm lửa nấu cơm.

Cô.....không phải là đi bộ một hơi từ Trấn Ninh Am về thành bắc đó chứ? Quãng đường xa như vậy, dù có chạy cũng phải chạy tối tối. Nhưng bây giờ ngoài cửa sổ mặt trời mới ngả về tây, chỉ khoảng đầu giờ Dậu, trên bếp cũng đã nấu xong một nồi canh thịt, hai loại rau xanh, hiện đang nấu cơm, trong bếp nhỏ kế bên vẫn đang đun thuốc cho mẫu thân, dù thấy cô đã về được một lúc lâu_____ thậm chí có khả năng đã trò chuyện cùng mẫu thân một lát, nhưng cô không thể nào nhớ được mình đã nói những gì.

Đúng là tệ hại mà.....

Chỉ là chút cãi vã nhỏ nhõn lại khiến lòng cô hỗn loạn đến thế này.

Bạch Vân phải thừa nhận, đời này của cô (mặc dù tính đến nay chẳng qua chỉ mười bảy năm) chưa bao giờ thát thố như vậy; thậm chí cô còn từng rất kiêu ngạo cho rằng, vĩnh viễn cũng không có bất kỳ ai, bất kỳ việc gì có thể khiến cô mất bình tĩnh, làm ra những hành động không lý trí.....

Nhưng bây giờ, khi ngồi xóm bên bếp, dù không biết liệu trên mặt mình có không cần thận dính phải nhọ hay không, cô vẫn cảm thấy đèn đuôi như bôi tro trát trầu vào người.

- Tên ngu ngốc Hạ Nguyên kia rốt cuộc đang giận gì chứ.

Cái tên quái đản, hại cô cũng liên lụy ngu ngốc theo mà tranh cãi với cậu ta, còn mang vẻ mặt “người không xin lỗi trước, ta mãi mãi sẽ không thèm để ý tới người” rồi quay đầu rời đi. Thật là.....quá áu trĩ.

- Tiểu Vân, con đang nói chuyện với ai à?

Hình như nghe được tiếng trong phòng bếp, Bạch mẫu chống gậy từ từ đi tới cửa bếp, hơi dựa vào khung cửa hỏi.

- Ôi, mẹ, sao mẹ lại đứng dậy? Mẹ mau về giường nằm đi, đừng để ngã.

Bạch Vân vội bỏ cây còi lò trong tay xuống, bước lên đỡ mẫu thân.

- Năm suốt ngày, thân thể cũng cứng lại, còn không bằng xuống giường hoạt động một chút.

- Vậy mẹ ngồi trên ghế nhé. Đợi buổi tối tắm rửa xong, con sẽ giúp mẹ xoa bóp cho thân thể được thư giãn.

- Không cần đâu, tự mẹ có thể xuống đất đi lại được, may mắn có con đêm nào cũng xoa bóp. Có thời gian thì con nên đọc thêm ít sách đi.

Bạch mẫu ngồi xuống ghế dài bên bàn trong phòng bếp, thở dài:

- Xem con kia, cứ ba ngày hai lượt chạy ra bên ngoài, lại còn mặc nam trang. Con không hiểu, nơi này là kinh thành chứ không phải thôn Tiểu Quy, một tiểu cô nương mười bảy tuổi như con nên ở trong nhà học thêu hoa may y phục, chờ bà mai đến cửa làm mai_____ nhưng, bây giờ mẹ đã không dám nghĩ đến nữa rồi. Mẹ chỉ mong sao con bớt chạy ra bên ngoài một chút, dù là ở trong nhà chuẩn bị thi cử, để sau này cùng con bị chém đầu, mẹ cũng chấp nhận.

Tù khi sức khỏe Bạch mẫu xấu đi, chuyện gì bà cũng nghĩ theo hướng u ám, mỗi ngày đều âu sầu chuyện sau khi mình qua đời, nữ nhi phải làm sao? Rồi bà phát hiện mình không có biện pháp nào cả, tâm trạng lại càng bi ai tăm tối. Bà không hề oán than mình số khổ, là một nô tỳ, vận mệnh đặt trên tay chủ nhân, cuộc sống tốt hay xấu đều phải chấp nhận. Bà là người rất ngoan ngoãn an phận, dù chịu nhiều đau khổ cỡ nào, bà cũng không hận trời trách đất hay nguyên rủa ông trời bất công.

Một nô tỳ đương nhiên phải chấp nhận số phận nhưng một mẫu thân mãi mãi cũng không buông bỏ được đứa con của mình; đặc biệt là khi biết con mình bắt cứ lúc nào cũng có thể mất mạng thì lại càng ngày ngày ăn ngủ không yên.

Số mình khổ không sao cả nhưng không thể để số con mình cũng khổ. Nhưng, bà có thể làm gì đây?

Hoàn cảnh của hai đứa trẻ bây giờ đều nguy hiểm thế này.....

- Mẹ, mẹ lại nói thế rồi. Con sẽ không bị chém đầu, cũng sẽ không để Chiêu Dũng hầu bị chém đầu. Chúng con đều sẽ sống rất tốt _____

- Tiểu Văn, chẳng lẽ con đi gấp nó rồi sao?

Bạch mẫu nhất thời hoảng kinh hồn vía, thất thanh hỏi.

- Con đâu có ngốc, huống hò con cũng đâu ham hố thứ gì của huynh ấy, tại sao phải đi tìm?

Bach Vân nhìn bếp lò, xác định không cần cho thêm củi nữa, mới đi đến bên mẫu thân xoa lưng bà, rót chén nước ấm cho bà uống.

- Hôm nay con đến Trần Ninh Am xem lễ. Mẹ cũng biết hôm nay là ngày Định Hằng sur thái chính thức tiếp nhận chức trụ trì Trần Ninh Am, đồng thời cũng là ngày Trần phu nhân mãn hạn giam, cảnh ở đó rất náo nhiệt, rất nhiều quý nhân tới, trong đó có Chiêu Dũng hầu. Lần này con được nhìn gần huynh ấy, nhìn rất tỉ mỉ, không giống như lần trước chỉ có thể nhìn xa xa, không ân tượng.

- Nó.....trông thế nào?

Tuy đã có gắng kiềm chế, nhưng cuối cùng bà vẫn hỏi ra miệng.

- Tốt lắm. Dù sao cũng là một tướng quân có thực quyền, trông thật sự cực kỳ oai phong.

Bạch Vân đương nhiên tốt khoe xấu che. Còn về hoàn cảnh khó khăn của Triệu Tư Ân ở kinh thành, cô không cần để mẫu thân biết. Loại chuyện này, họ cũng không giúp được gì, nói ra chỉ tăng thêm phiền não.

- Thế à.....thế thì tốt.

Bạch mẫu hỏi được an ủi nói:

- Nó sống khó khăn như vậy, hung hiêm như vậy.....haiz, Tiểu Văn, con một lòng muốn thi trạng nguyên, có phải vì muốn dâng ngự trạng trên điện Kim Loan không?

- Mẹ, ngự trạng không phải ai cũng dâng được đâu. Hơn nữa, chuyện này nhất thiết phải cẩn thận kín đáo, không thể cứ chọc ra ngoài một cách đơn giản lõi măng như vậy được, ngược lại sẽ hỏng chuyện.

Bạch mẫu nghĩ hoặc nói:

- Sao lại hỏng chuyện? Chuyện đáng sợ như thế, càng sớm cho Hoàng đế biết thì càng sớm bắt những kẻ gian trá kia lại, hơn nữa còn có thể chứng minh Chiêu Dũng hầu vô tội....

- Nếu chỉ đơn thuần chứng minh Chiêu Dũng hầu vô tội đương nhiên là dễ, nhưng điều này có ích gì với Chiêu Dũng hầu? Với Hoàng đế mà nói, xử lý một kẻ bất trung phản quốc, nếu thu hoạch duy nhất chỉ là chứng minh một tướng quân trong sạch thì ông ấy sẽ không xem trọng việc này, ngược lại còn sinh ra ác cảm với Chiêu Dũng hầu.....

- Sao lại sinh ra ác cảm? Nó hết mục trung thành ở nơi cực bắc bảo vệ cửa ái phuong bắc Đại Ung, đó là chỗ còn lạnh khùng khiếp hon cả thôn Tiểu Quy chúng ta. Chưa nói tới việc nó là một hầu gia kim tôn ngọc quý, dù không thừa kế tước vị mà chỉ là một thư tử thì cũng đâu có thứ tử nhà quý tộc nào chịu khổ như vậy chứ!

Bạch mẫu nôn nóng nói.

Với chuyện của triều đình, bà hoàn toàn không cách nào hiểu được.

- Mẹ, mẹ đừng nôn nóng. Con cũng là gần đây sau khi biết chút chuyện về kinh thành và triều đình mới biết trước kia mình nghĩ quá đơn giản. Để không làm hỏng chuyện, con chỉ có thể càng thêm cẩn thận suy tính.....

- Một nữ nhi như con ở kinh thành thì có thể suy tính cái gì? Còn nữa, con tìm ai để hiểu mấy chuyện triều đình? Các sư phụ của Thận Nghiêm Am là người xuất gia, không thể nào biết được những thứ này; nhóm Trần phu nhân thì vừa mới vào kinh, hiểu biết cũng có hạn _____

Bạch mẫu càng nghĩ càng cảm thấy bất thường, kéo nữ nhi hỏi:

- Tiểu Văn, con nói thật đi, mấy ngày nay con theo ai đi dò la những chuyện này? Không phải là con chạy đi chung chạ với đám cù nhân sĩ từ đó chứ?

- Đương nhiên không phải. Con đâu có thích trò chuyện cùng người lạ, sao lại chạy đi chung chạ với đám người đó? Chưa kể đám thư sinh cù nhân đó

bây giờ còn là đối thủ của con, càng không có khả năng giao hảo.

- Không phải vấn đề đối thủ hay không mà con là nữ nhi, dù dân phong Đại Ung cõi mờ cũng không có nữ nhi nào chen lấn trong đám nam nhi uống rượu vui chơi. Cho nên mẹ sợ con liều lĩnh, tưởng mặc nam trang là có thể tự xem mình như nam nhi mà quên mất việc đề phòng nam nữ.....

Bạch mẫu nói được một lúc mới nhớ ra là mình lạc đề, vội quay lại:

- Được, con nói không chung chạ với đám cù nhân kia, vậy thì là với ai?

- Còn ai trồng khoai đât này? Mười năm nay, Kha gia công tử và Hạ gia công tử mỗi năm đều cho người đưa đến một xe lương thực vài vóc sáu vở, nói là cảm tạ chúng ta làm bạn với Trần phu nhân, họ chính là người kinh thành mà! Con đương nhiên tìm họ để nghe ngóng tin tức. Đợt trước không phải con đã nói là họ tìm con đi đá bóng đấy sao?

Này sinh từ một tâm tư kỳ quặc nào đó, Bạch Vân đã lôi người qua đường Kha Minh vào đặt chung với tên của Hạ Nguyênnhư vậy, sẽ không thể hiện là Hạ Nguyên đặc biệt.

- Phải, con đúng là có nói.....

Từ sau khi bệnh nặng, trí nhớ Bạch mẫu kém đi rất nhiều, không còn nhớ những quý công tử năm xưa đến Thận Nghiêm Am thăm Trần phu nhân có lai lịch thế nào.

- Họ là con nhà quan à?

Cũng chỉ có thân phận như vậy mới hiểu rõ chuyện triều đình.

- Là công tử nhà quý tộc. Một người là thế tử hầu phủ, một người là đích áu tử của quốc công phủ.

Bạch mẫu cả kinh, không ngờ thân phận của mấy đứa trẻ năm xưa lại hiển hách như vậy.

- Tiêu Vân, thân phận họ như thế, mấy năm nay vẫn luôn gửi thư cho con, là muốn con thi trạng nguyên, chiêu dụ con giúp sức cho họ sao?

Người có thân phận cách một trời một vực nhưng nhiều năm qua liên tục thư từ qua lại, nếu không phải có mục đích này thì thực là không hiểu nổi.

Bạch Vân mím môi, nói:

- Ban đầu họ chỉ là cảm tạ chúng ta chiêu cố Trần phu nhân, thấy chúng ta có nhi quả mẫu cuộc sống khó khăn nên có lòng giúp đỡ một chút. Sau đó, họ thấy con học giỏi, đá bóng hay thì bảo con đừng lo là thứ nào, sau này đến kinh thành sẽ tìm được tương lai tốt đẹp.

Ngoài miệng cô nói vậy nhưng trong lòng biết thật ra không phải vậy.

- Nhưng, con là nữ nhi mà.

- Họ đâu có biết. Vả lại, dù sao chúng ta cũng không ở lại kinh thành lâu, nếu mọi thứ thuận lợi thì sau khi thi xong, chúng ta sẽ về thôn Tiêu Quy.

Còn nếu mọi thứ.....không thuận lợi thì cũng không sao cả.

- Cũng đúng.....

- Được rồi, mẹ không cần nghĩ nhiều như vậy, hết thảy đã có con.

Bưng cơm đã nấu xong lên bàn, giúp mẫu thân xới cơm, cô nói.

Bạch mẫu thở dài, nhận lấy chén, yên tĩnh ăn cơm

Bạch Vân vừa ăn cơm vừa âm thầm so sánh những điểm khác nhau giữa Kha Minh và Hạ Nguyên.

Họ đều là những người mỗi năm đưa quà đến nhà cô. Đồ của Kha Minh đưa rất hợp với quy củ, bình thường không có gì đặc sắc; đồ của Hạ Nguyên đưa thì rất dụng tâm, tuy toàn là những thứ không bắt mắt nhưng Bạch Vân có thể cảm nhận được sự tinh tế tỉ mỉ trong đó.

Kha Minh mỗi năm đều bảo thủ linh trang đưa lương thực tới, đều mang tính cảm tạ và khách sáo, bên trong không hề có tình cảm cá nhân, tất cả quà tặng đều do thủ linh trang mua về, đương nhiên không hề qua tay cậu ấy. Đối với Kha Minh mà nói, Bạch Vân cô chỉ là một đứa trẻ nông thôn bình thường đến mức không thể bình thường hơn, chênh lệch giai cấp quá lớn với cậu ấy, cậu ấy chưa từng nghĩ chỉ là duyên bèo nู่c gặp nhau mấy ngày mà đối đãi với cô như bàng hưu.

Đương nhiên, cách nghĩ của Kha Minh như vậy mới là bình thường.

Người không bình thường chính là Hạ Nguyên.

Chưa từng đứt đoạn việc gửi thư và vật phẩm cho cô, lúc mới bắt đầu, Bạch Vân cảm thấy người này cực kỳ quái gở. Cậu ấy gửi cho cô lưỡng thực tinh tế, vải vóc bền chắc giữ ấm, tất cả sách vở cần dùng trong khoa cử, và một lá thư gầy lộn đầu vồ mồm với cô.

Đối với người chỉ gặp một thời gian ngắn mà thân phận lại chênh lệch quá lớn, bình thường Bạch Vân cũng là nhìn thoáng qua rồi quên; nhưng Hạ Nguyên lại dùng cách thức của cậu ấy buộc cô phải nhớ. Đến bây giờ Bạch Vân vẫn không hiểu nổi khi đó Hạ Nguyên nghĩ gì. Một quý công tử, dù cuộc sống nhàn chán đến mấy cũng không tới nỗi bận tâm đến một đứa trẻ nông thôn cách xa ngàn dặm chứ nhỉ? Nhưng cậu ấy đã làm như vậy! Ban đầu cô oán trách đầy bụng nhưng càng về sau thì tập mãi thành quen, sau đó nữa lại trở thành mong đợi. Đôi khi Bạch Vân nghĩ, một người ý chí kiên định như mình cũng bị Hạ Nguyên đánh gục, không thể không nói, Hạ Nguyên thật là một nhân vật lợi hại.

Mà, nhân vật lợi hại này, hiện đang giận dỗi với cô.

Nhin bộ dạng có vẻ sę giận rất lâu đây.

Ôi, thật phiền phức _____

Cô nên làm gì cho phải đây?

Bạch Vân thật sự cảm thấy rất oan ức, trận tranh cãi này không chỉ không đúng lúc mà còn không nên có.

Nhưng, cô phải làm sao đây cho cậu ấy hiểu, nếu cô có điều gì đó giấu giếm, đó chẳng qua là vì _____ cô đã bắt đầu quan tâm đến cậu ấy, hi vọng cậu ấy đừng lún sâu vào đồng hồn loạn này, tránh gặp phải phiền toái.....

Chuyện cô đang làm cực kỳ có khả năng khiến bản thân rơi đầm; cô không mong sẽ liên lụy đến cậu ấy.....

Tên ngu ngốc kia, đã không hiểu nổi khố tâm của cô thì thôi _____ dù sao thì cô quả thực chưa nói rõ. Nhưng sao cậu ấy lại cho rằng cô để ý Triệu Tư Ân, đây là ý nghĩ kinh hãi cỡ nào chứ, trời mới biết làm sao cậu ấy lại đưa ra được loại suy đoán này.

Dù cô và Triệu Tư Ân không có quan hệ huyết thống đi chăng nữa, cô cũng sẽ không để ý một lão nam nhân lớn hơn cô mười một tuổi chứ! Huống chi đời này cô hoàn toàn không nghĩ tới việc lập gia đình thì sao có thể để ý ai.

Trong cuộc đời mười bảy năm của cô, nam nhân duy nhất khiến cô lo lắng tận đáy lòng chỉ có tên ngu ngốc hôm nay vừa trở mặt với cô thôi.

Càng nghĩ càng tức, tức đến mức khiến cô ăn nhiều hơn một chén cơm, đồng thời cào tắt cả thức ăn thừa đưa vào miệng ăn sạch.

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 23 (1)

- Xuân Hà đâu?

Hạ Nguyên nhảy xuống khỏi con tuấn mã, né mây cương cho mã phu bên cạnh, sải bước đi về viện của mình, vừa đi vừa hỏi Xuân Sinh.

- Nhị gia, Xuân Hà sáng sớm đã đến Tiên Táu viện của Môn Hạ Tinh rồi.

- Tiên Táu viện?

Hạ Nguyên suy nghĩ, chợt hiểu ra:

- Hôm nay là ngày phát hành kỳ báo mới nhất.

Xuân Minh nhìn sắc trời, nói:

- Lúc này có lẽ sắp về. Nhị gia có gì cần dặn sao?

Tuy việc làm chân chạy là do Xuân Hà phụ trách nhưng mấy người bọn họ có thể làm thay việc của nhau bất cứ lúc nào.

Hạ Nguyên buồn bực đi tới cửa thư phòng nói:

- Thôi, không có chuyện gì.

Xuân Sinh không hề là thủ lĩnh nhóm người hầu, ngoại trừ hầu hạ chủ tử tí mỉ thận trọng và kín miệng ra, bản lĩnh quan sát sắc mặt càng được tu luyện thuần thục. Dù hai ngày nay chủ tử không thể hiện quá rõ ràng nhưng Xuân Sinh vẫn nhận cảm giác hiện tâm tình nhị gia rất tốt, vì vậy mà hắn luôn

cực kỳ cẩn thận hầu hạ, không dám mảy may sơ sót.

Còn Xuân Hà, sở dĩ được phân công làm chân chạy là vì hắn bẩm sinh khéo miệng, ráo rít dễ dàng hòa nhập với người khác. Dỗi mắt nhìn những người gác cổng của các nhà các phủ, các lại sai vặt của nha môn khắp kinh thành, bất kể là người hà khắc, nghiêm túc hay quái gở, không có ai mà hắn không kết giao được. Tuy người ngoài thấy hắn lạnh lùng nhưng kỳ thực Xuân Hà hơi thiếu tâm nhẫn _____ ít nhất, hắn hoàn toàn không cảm giác được tâm trạng chủ tử rất tệ, hon nứa lúc này tốt nhất là đừng nhắc đến tên của người khiến cho tâm trạng chủ tử rất tệ kia.

- Nhì giả, đây là kỳ báo mới nhất, tiểu nhân mới lấy được, ngại có muốn lập tức đưa cho Bách công tử không?

Vừa nhắc tới Xuân Hà, Xuân Hà liền xuất hiện, và lại vừa xuất hiện liền nhắc đến người không nên nhắc.

Xuân Sinh lặng lẽ lui ra sau phi già, có hết sức cách xa Xuân Hà.

- Đưa cho Bách công tử? Ai nói với người là đưa báo này cho cô ta?

Dường như con khó chịu đè nén dưới đáy lòng suốt hai ngày nay cuối cùng cũng tìm được đường thoát, câu nhìn Xuân Hà, mắt không biểu cảm hỏi.

- Nhưngkhông phải luôn lấy đứa cho Bạch công tử sao? Từ sau khi Bạch công tử thi đậu cử nhân vào mùa thu năm ngoái, nhị gia đã cẩn dặn tiểu nhân, tuân nào cũng phải chạy đến Tiến Táu viễn lấy báo giri cho Bạch công tử, ngoài quên rồi sao?

Xuân Hà cảm thấy nhị gia đúng là quý nhân hay quên chuyện. Không thể vì Bạch công tử đang ở kinh thành mà quên mất chuyện này chứ! Những tờ báo này rất quan trọng với thí sinh, bởi vì đề thi luận đều là bàn chuyện thời sự, nhất định phải xem báo để bắt cứ lúc nào cũng hiểu rõ xu hướng của triều đình.

Hà Nguyên dĩ nhiên không quên. Nhưng đối với “long tốt” của Xuân Hà, cậu cảm thấy rất không thoải mái. Đó là vì, hai ngày nay cậu đã có sức không nghĩ tới nữ nhân khốn kiếp kia, và mà cứ có kẻ ngốc không có mắt nhắc tới, khiến thành quả hai ngày nay của cậu thất bại trong gang tấc!

Câu bây giờ lại nghĩ tới nữ nhân kia rồi!

Nhìn hộp báo trên tay Xuân Hà, câu không thể không nghĩ, mười ngày nữa là thi rồi, cô ấy rốt cuộc đã học hành ra sao?

Còn nữa cô ấy thực sự muốn thử?

Dù Hạ Nguyên có thể hoàn toàn nắm chắc giữ được cái đầu trên cổ cô ấy, nhưng nữ già nam đi thi suy cho cùng vẫn là phạm tội, và lại còn là tội nghiêm trọng nhất — khi quân. Một khi bị tố giác, hậu quả khó mà tưởng tượng. Cách thức “danh chấn thiên hạ” thế này, e là cô ấy cũng không muốn thấy.

Hạ Nguyên không cần nghĩ nhiều cũng biết, kể từ năm ngoài khi tham gia thi Hương, Bạch Vân đã hạ quyết tâm muốn làm chuyện gì đó; mà chuyện đó, một nữ tử đơn thuần của thôn Tiểu Quy không làm được, cô ấy phải có một thân phận gần với người ở trên cao, mà khoa cử chính là cơ hội tiến thân duy nhất của những người nghèo trong thiên hạ, dĩ nhiên, cũng là cơ hội tiến thân duy nhất của cô ấy.

Hì! Nữ nhân kia xem câu như chết rồi chắc?!

Thà một mình bí quá hóa liều cũng không muốn cân nhắc đến việc tìm câu giúp đỡ.

Nếu có áy có chút đê tâm đến cậu thì sẽ biết địa vị của cậu ở kinh thành, từ đó sẽ lợi dụng năng lực của cậu chứ không phải khư khư cố chấp, đặt bản thân vào hoàn cảnh như hôm nay.

Mấy ngày qua, Hạ Nguyên lôi kéo cô, dẫn cô đi đá bóng, nhìn cô mỉm phỏng “Thiên hạ quán quân thiếp”, không ngừng giảng giải cho cô mọi thứ về kinh thành, về triều đình, thậm chí là về những nhân vật quan trọng của hoàng gia, hi vọng giúp cô mau chóng dung nhập vào hoàn cảnh kinh thành. Những điều nêu hiểu, nêu chú ý, nêu lấy lòng, cậu đều nói với cô rất rõ ràng rành rọt, chỉ mong có thể khiến cô sau khi thân phận bại lộ sẽ không bị hoạch tội.....

Họ luôn bận rộn, bận đến mức không có thời gian trò chuyện tử tế, về lý do chân chính tại sao Bạch Vân muốn thi trạng nguyên____đương nhiên, Bạch Vân đã nói, vì Chiêu Dũng hầu.

Cô ấy mơ hồ nói, Chiêu Dũng hầu sấp gấp đai nan, cô ấy phải giúp hắn.

Bạch Vân không phải loại người nhiệt tình làm người tốt....được rồi, trên thực tế thôn Tiêu Quy không có ai là người tốt. Mấy trăm năm nay, họ sống trong nghèo đói, chỉ biết kiên cường không từ thủ đoạn để sống tiếp, chưa bao giờ biết cái gì gọi là chung tay vì lợi ích chung, vui vì làm điều thiện.....nếu thật có người tốt thì hẳn cũng sẽ bị xem như trúng mồi nhử?

Hạ Nguyên vẫn luôn chờ, chờ Bạch Vân chân thành thăng thán với cậu. Trước đây hai ngày, cậu cho rằng tốt nhất là đợi sau khi kỳ thi mùa xuân kết thúc, áp lực của Bạch Vân giảm đi nhiều, hai người mới từ từ nói rõ ràng, nhưng bây giờ, Hạ Nguyên không muốn thế nữa. Nếu Bạch Vân có thành ý, xem trong người bằng hữu là cậu thì nên nhanh chóng nói cho cậu biết, cũng để cậu sớm có chuẩn bị.

Nhưng cô ấy không chịu nói, nghĩa là cô ấy không muốn muron sức câu, hoặc là, cô ấy không cho rằng câu giúp được.

Bất kể đáp án nào cũng khiến Hà Nguyên buồn bức, bởi nó sẽ khiến hết thảy những gì câu làm trước đó, những tâm trạng lo lắng cho cô ấy của câu đều

có vẻ cực kỳ ngu xuẩn.

Cho nên, cậu tuyệt đối không tha thứ cho cô ấy_____ trước khi cô ấy nói lời xin lỗi.

Cậu chỉ là giận cô không tin tưởng cậu chứ không phải giận cô quá quan tâm đến Chiêu Dũng hầu, cho nên lúc cậu chất vấn cô có phải để ý lão nam nhân Chiêu Dũng hầu kia không, kết quả lại bị một câu thuận miệng của cô _____ ta và huynh ấy không có tương lai, muốn vãn võ cầu kết cũng không trông cậy được vào huynh ấy _____ khiến cậu xù lông. Bắt đầu từ câu đó, họ cãi nhau.

“Vậy nếu trông cậy được thì sao? Ngươi sẽ lập tức cầu kết liền đúng không?!” Lúc đó đầu cậu nóng lên như lửa cháy lan tràn, tạo thành từng chuỗi lửa phun ra khỏi miệng.

“Ngươi giận gì mà giận? Ta chỉ đùa thôi.”

“Vậy sao ngươi không đem ta ra đùa? Mà cứ đùa hắn? Ngươi thanh cao khinh thường câu kết cùng kẻ quyền quý như ta nhưng cứ nghĩ tới tính khả thi khi cầu kết cùng một thứ tử nghèo túng như hắn _____”

“Đúng có gọi huynh ấy là thứ tử nghèo túng, tốt xấu gì người ta cũng là một hầu gia, còn là một đại tướng quân đây.” Cô nói chen vào.

“Đúng! Ta chỉ là một áu tử không thể thừa kế tước vị, càng là một tên công tử bột, chưa từng lên chiến trường, đương nhiên là không làm được đại tướng quân! Ta hai bàn tay trắng nên không đáng cho ngươi để ý, đúng không?” Hạ Nguyên tức giận nói.

“Ngươi hai bàn tay trắng chỗ nào? Tùy tiện thứ gì trên người ngươi, có đem ta đi bán một trăm lần cũng mua không nổi. Còn nữa, ngươi đừng có so sánh với Triệu Tư Ân, các ngươi hoàn toàn không giống nhau _____”

“Triệu Tư Ân? Ngươi đã quen thuộc với hắn đến mức có thể gọi thằng họ tên rồi sao? Ta quen ngươi mười năm nhưng sau khi ngươi tới kinh thành mới gọi tên ta! Bây giờ nghĩ lại, ta cũng muốn hoài nghi có phải ngươi căn bản không nhớ tên ta là gì hay không! Nếu không thì sao mỗi lần ngươi hòi âm cho ta, đều chỉ gọi ta là ‘Hạ nhị gia’!”

“Hạ Nguyên, Hạ nhị gia, hôm nay ngươi đặc biệt tới tìm ta để gây lộn à? Ngươi có thể nói lý một chút không?”

Nhin về mặt Bạch Vân rất nhẫn耐, rất lười so đo với người không lý trí, Hạ Nguyên trực tiếp bùng nổ!

“Bạch Vân! Tên khốn kiếp nhà ngươi rốt cuộc có biết ta đang giận cái gì hay không?!”

“Ta đương nhiên biết. Ngươi tâm trạng không tốt nên tìm ta cãi lộn, lại cãi không thắng ta, thế là giận.”

Nghe lời nói vô lại của Bạch Vân, Hạ Nguyên quả nhiên giận như cô muốn.

Sau đó, cuộc tranh cãi kết thúc khi hai người đều cảm thấy đối phương không thể nói lý, lời lẽ áu trĩ, thế là hầu như cùng một lúc, họ ngoanh mặt đi, xoay người, kẻ nam người bắc rời khỏi Trần Ninh Âm, quên mất dự tính ban đầu trước đó là gì.....

Đây đúng là một trận tranh cãi vừa không chút ý nghĩa vừa áu trĩ, Hạ Nguyên thừa nhận. Nhưng....đối phó với loại người không tim không phổi như cô ta, cứ một mực đối tốt là vô dụng. Cuộc sống quá bình yên, cô ta sẽ không chịu dùng đầu để suy nghĩ. Hạ Nguyên mơ hồ bất mãn với mối quan hệ của hai người hiện nay, cậu không cho phép cô ta vẫn tiếp tục ngày ngốc, cô ta phải suy nghĩ, phải nghĩ đến cậu!

Cô ta chưa từng để tâm tới cậu, ngược lại cứ một lòng lao vào Chiêu Dũng hầu; buồn cười chính là, cô ta ngay cả tướng mạo Chiêu Dũng hầu ra sao, thân thể cảnh ngộ thế nào đều hoàn toàn không biết nhưng lại cứ vô cùng quan tâm.

Nếu cô ta dung tâm với cậu bằng một phần mười với Triệu Tư Ân, có lẽ cậu sẽ không phản nộ đến như vậy.

Cho nên, cậu không có lỗi, tất cả lỗi đều là của Bạch Vân, cô ta thật quá đáng!

Đang lúc Hạ Nguyên sa sầm mặt oán thán dù loại hành vi tồi tệ không biết tốt xấu, không xem cậu ra gì của Bạch Vân, Xuân Hà rón ra rón rén chuẩn bị rời đi, Hạ Nguyên lo lắng thoáng thấy, giọng nói bất thiện gọi hắn lại _____

- Xuân Hà, ngươi đi đâu thế?

Trên tay vẫn đang cầm hộp báo, định đi đâu thế hả?

Xuân Hà giật mình nhảy dựng lên, mắt thăng bằng, trượt chân, đập mạnh trán vào khung cửa, phát ra một tiếng “C López” rất to, nghe cũng biết là đau lắm

Đang lúc Xuân Hà choáng váng đầu óc, cố gắng thăng người dậy để trả lời câu hỏi của nhị gia thì thình lình bị người từ ngoài cửa xông vào đụng phải, không còn sức đứng dậy nữa, cả người té ngã nằm ngay đó trên đất.

- Xuân Minh!

Xuân Sinh thấy người lồ mang xông vào thư phòng chính là người trước giờ luôn bình tĩnh – Xuân Minh thì không khỏi giật mình.

- Người sao thế?

Xuân Minh vội vàng tật lối với Hạ Nguyên, không hề để ý tới người bị mình đụng đau đớn kia, hắn khom người nói:

- Nhị gia tha lối, tiểu nhân thất lễ, lát nữa tiểu nhân sẽ đi nhận phạt. Nhị gia cho phép tiểu nhân thưa lại, vừa rồi người bên dưới tôi báo, Kỷ Tiểu Phương cô nương bị người của Chiêu Dũng hầu phủ đánh!

- Kỷ Tiểu Phương?

Hạ Nguyên trừng Xuân Minh, nhất thời không nhớ ra người này là ai.

- Nhị gia, Kỷ cô nương là đồng hương của Bạch Vân công tử, hiện đang làm việc dưới bếp của Minh Tuyên hầu phủ.

Xuân Sinh vội vàng nói rõ.

Là cô ấy! Cô ấy sao lại bị đánh? Người đánh cô ấy còn là người của Chiêu Dũng hầu phủ? Chiêu Dũng hầu tim cô ấy không phải là để đánh cô ấy đó chứ? Rõ ràng chỉ muốn hỏi thăm tin tức của ‘Bạch Muội’ từ miệng Kỷ Tiểu Phương thôi, không phải sao?

Không cần Hạ Nguyên lên tiếng hỏi, Xuân Minh đã vội báo cáo tiếp:

- Kẻ sai người đánh Kỷ cô nương chính là một thi thiếp của Chiêu Dũng hầu. Thị thiếp đó là nữ nhi của Quế ma ma, rất được Chiêu Dũng hầu sủng ái. Hôm nay cô ta vô tình gặp Kỷ cô nương ở phố Nam, một lời không hợp bèn sai những bà hầu khoe mạnh bến mình đánh người. Người phụ trách theo dõi Quế ma ma thấy tình hình không ổn, bèn vội vàng về báo.

- Vậy bây giờ thế nào rồi?

Phố Nam không xa đường Kim Dương nơi phủ quốc công tọa trấn, bình thường đi bộ chưa đến hai khắc, còn cưỡi ngựa thì chỉ trong chốc lát.

- Chắc là vẫn đang đánh.

Xuân Minh đưa ra phán đoán căn cứ vào sức chiến đấu của Kỷ Tiểu Phương, sau đó báo cáo tiếp:

- Tiểu nhân đã bảo mã phu đóng yên ngựa xong xuôi, đang chờ ở cổng lớn.

- Rất tốt.

Hạ Nguyên gật đầu, lập tức sải bước đi ra ngoài, lúc ngang qua Xuân Hà ngã trên đất không dậy nổi, bước chân cậu hơi ngừng lại, nhìn Xuân Sinh một cái rồi mới rời đi.

Xuân Sinh không hổ là thủ lĩnh nhóm người hầu, hiểu rất thấu đáo ý muốn của chủ tử, một tay hắn kéo cái hộp bị Xuân Hà cầm chặt trong tay, phí sức như nhổ cùi cài ra khỏi đất, khi chiếc hộp đến tay, chân hắn không chút trì hoãn, cùng Xuân Minh nối gót theo nhị gia ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cứng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 29: Chương 23 (2)

Người phụ trách theo dõi Quế ma ma nhanh nhẹn chạy về báo cáo tình hình.

Bởi vì sự việc đã phát triển đến mức không chỉ là mắng hạ nhân đánh nhau, giảng hòa là xong chuyện nữa.

Kỷ Tiểu Phương đánh nhau với hạ nhân của Chiêu Dũng hầu phủ, cô ấy thắng, hai bà hầu khoe mạnh khinh địch thua; chủ tử của hai người đó cũng bị liên lụy nhất thời tránh không kịp (trên thực tế là không ngờ Kỷ Tiểu Phương to gan đến vậy), bị Tiểu Phương đấm cho một đấm lui vào trong góc la đau oai oái, khóc như hoa lệ trong mưa, son phấn trôi đầy mặt, đâu còn dáng vẻ hung hăng trước đó.

Tiếp theo, người hôm nay hẹn gặp Tiểu Phương trò chuyện – Bạch Vân xuất hiện.

Cùng Bạch Vân chân trước chân sau đến nơi là Chiêu Dũng hầu vừa yết kiến Hoàng đế xong, chuẩn bị về phủ, trên đường về sẽ đi ngang qua phố Nam, không ngờ gặp phải Quế ma ma thàn sắc vã đang dẫn vài bà hầu và gia đình cường tráng đi về hướng chợ phố Nam.

Lúc nghe nói thị thiếp của mình bị đánh ở phố Nam, Chiêu Dũng hầu sa sầm mặt, dẫn đám người Quế ma ma cùng nhau đến hiện trường, đồng thời trong lòng nghĩ ngay đến mấy khả năng: kẻ ra tay là người của đích mẫu? Người của các huynh đệ dòng thứ? Hay là người của chính thê hắn đang bị giam ở Trần Ninh Am?

Bọn họ không thể yên tĩnh chút được à? Thật tưởng rằng thiên hạ thái bình là có thể yên tâm ở trong nhà lục đục với nhau suốt ngày à? Dũng là quá ngày thơ, hơn nữa còn cực kỳ ngu ngốc.

Chiêu Dũng hâu mang theo con gián ngầm như thế nên khi thấy kẻ hành hung mới kinh ngạc đến sững sờ. Người ra tay là Kỷ Tiểu Phương? Mấy lần hắn cho mồi đều bị cô ấy lừa cá tránh né, thậm chí hai ngày trước tình cờ gặp gỡ ở Trần Ninh An, hắn đích thân tiến lên mồi mà cuối cùng vẫn bị lừa tránh. Hắn đang nghĩ lần sau sẽ phái người trực tiếp đến Minh Tuyên hâu phủ đòi người, sai thị vệ trói người mang tới, xem cô ấy còn trốn thế nào, kết quả là lại gặp được cô ấy ở đây.

Giờ khắc này, trong con kinh ngạc, Chiêu Dũng hâu không thể không bắt đầu nghĩ nhiều về tình huống xảy ra _____ chặng lễ Kỷ Tiểu Phương này không chỉ đơn thuần là một nha hoàn mà sau lưng cô ta còn có kẻ chủ mưu?

Trong lúc Chiêu Dũng hâu đang sững sờ và âm thầm suy tính, Hạ Nguyên đến.

Hạ Nguyên vừa đến, cái nhìn đầu tiên đương nhiên là hướng về nữ nhân khốn kiếp khiến cậu tức giận hai ngày nay – Bạch Vân; tiện đó phát hiện sự tồn tại của Triệu Tư Ân. Về phần Kỷ Tiểu Phương, là ai nhỉ? Trên phố có cả đồng người qua đường nam nam nữ nữ, cậu quả thực không có trí nhớ tốt như Bạch Vân, không nhớ nổi những khuôn mặt nhặt nhèo muôn người như một kia.

Cậu bước qua, đứng sóng vai với Bạch Vân, đưa tay phải kéo cánh tay cô, để cô cách xa những người xung quanh một chút _____ ít nhất là cách xa tầm mắt chăm chú của Triệu Tư Ân; nhưng cậu cứ không chịu nhìn cô, và lại vẫn duy trì vẻ mặt lãnh đạm xa cách, phong thái không coi ai ra gì.

Nếu không phải tay cậu nắm chặt đến thế, Bạch Vân cũng muốn nghi ngờ rằng Hạ Nguyên căn bản không hề thấy cô đứng ở đây. Người này.....sao lại tự lừa mình dối người như vậy?

- Còn giận à?

Cô dè dặt khẽ hỏi.

- Hừ.

- Được rồi, người cứ giận tiếp đi. Giải quyết xong chuyện Tiểu Phương, chúng ta sẽ nói chuyện đàng hoàng sau.

Cô thở dài trong lòng, nhưng ngoài mặt không dám thể hiện ra chút bất đắc dĩ hay kiềm chế nào, cô cúi đầu rủ mi, đồng thời cũng len lén nhìn sắc mặt cậu.

- Hừ.

Ừm, tiếng hừ lần này nhẹ nhàng hơn lần trước rất nhiều, ít nhất Bạch Vân không cảm thấy mùi thuốc súng nặng đến thế.

Được rồi, biểu hiện này xem như có nghĩa là Hạ nhị gia đồng ý.

Trong lúc hai người đang lặng lẽ luyện thần công mắt đi mà lại, ngầm hiểu lẫn nhau thì sự việc bên Tiểu Phương cũng có tiến triển mới _____

- Lão gia.....ngài phải làm chủ cho nô gia! Con nô tỳ ác độc này.....không phân tốt xấu đã đánh nô gia.....ngài xem, mặt của nô gia đã bị đánh hỏng rồi.....hu hu hu.....

Triệu Tư Ân đỡ người thị thiếp lao vào lòng hắn giao cho Quέ ma ma chăm sóc, sau đó mới thản nhiên nói với Tiểu Phương:

- Kỷ cô nương, lại gặp nhau rồi.

- Mấy người làm cái quái gì thế này?! Ta là người của Minh Tuyên hâu phủ, không chút liên quan tới Chiêu Dũng hâu phủ các người, nhưng các người cứ luôn quấn lấy ta không buông! Đầu tiên là lão bà kia, sau đó lại là người, sau đó ngay cả thê tử của người cũng xuất hiện. Một người muốn hỏi, một người muốn mồi, một người muốn đánh, đủ lắm rồi!

Tiểu Phương tuy là một nô tỳ nhưng là nô tỳ của Minh Tuyên hâu phủ, muốn cô đi khúm na khúm nún với quý nhân nhà người khác, không có cửa đâu! Cho nên từ trước tới nay cô chưa từng khách sáo với Chiêu Dũng hâu.

Tuy trận hôm nay cô đánh thắng, không làm mất mặt thôn Tiểu Quy, nhưng dù là ai gặp phải tai bay vạ gió như vậy cũng sẽ không có giọng điệu tốt, đúng không? Kỷ Tiểu Phương cảm thấy cô sắp bị người của cái nhà này làm phiền chết rồi.

- Ý người là, kẻ ra tay trước chính là những người bị người đánh nằm trên đất này, bao gồm cả thị thiếp của ta?

Chiêu Dũng hâu nhàn nhạt hỏi. Từ sắc mặt và ngữ điệu của hắn đều không thể nhìn ra tâm trạng.

- Chuyện này không cần dùng não cũng biết mà? Một mình ta hôm nay được trọng phu sai ra ngoài làm việc, sao có thể không tự lượng sức đi tìm một nhóm người gây phiền phức? Hơn nữa nhìn y phục của họ là biết nhà có thể lực lớn, một nha hoàn như ta có mượn gan trời cũng không dám gây sự với họ nữa là! Hai nha hoàn và hai bà hâu đi theo nữ nhân này vừa thấy mặt ta là đánh. Bọn họ nãm người, còn ta chỉ có một mình, nếu không phải thực sự chạy không thoát thì người tướng ta muốn đánh bọn họ lắm à?

Giang Tiêu Phuong cay cú, đúng lý không tha người, sau khi nói thỏa thích mới có thời gian lo đến y phục mình, cô căm hận nói:

- Hai bộ y phục của ta đang yên đang lành bị rách rồi!

Phải biết là nhà giàu có cả đồng bệnh quái dị, là chủ tử thì cả ngày xinh đẹp ngắn nắp cũng thôi, nhưng lại không cho phép hạ nhân mặc y phục và ra ngoài. Tiêu Phuong vì quy củ này mà nhiều năm qua luôn cẩn thận từng li từng tí với y phục, quả thực còn chú tâm hơn cả chăm sóc mẹ. Không ngờ bộ y phục mùa xuân năm nay vừa mới phát chưa mặc được mấy ngày đã bị rách, đúng là khiến cô đau muôn chét.

- Đồ thô bạo vu oan giá họa! Không tiếc mạng người mà tiếc y phục, tâm địa ác độc như thế, trời đất không tha!

Chưa đợi Triệu Tư Ân cát lì, Quế ma ma thấy nữ nhi bị đánh thê thảm vật thi không kiềm được lửa giận nã, lao về phía trước kéo đánh Ký Tiêu Phuong.

Nhiều năm nay, nhờ Triệu Tư Ân tôn trọng nên bà được sống an nhàn sung sướng như chủ tử; thêm vào đó là nữ nhi trở thành ái thiếp của hầu gia, trong phạm vi thế lực của Triệu tú gia, người ta chỉ luôn biết đến Quế di nương chứ không biết đến chủ mẫu.

Cá nhà Quế ma ma sống cực kỳ tốt, đặc biệt là hon hai năm nay, hầu gia thừa kế tước vị, Quế ma ma ngang ngược khắp phủ cũng không ai dám nói gì, càng đừng nói là có người chọc tức bà.

Cuộc sống phú quý nhiều năm qua không hề làm mất đi bản tính ngang ngược đanh đá của bà, hon nã, bà đã nhẫn nhin nha đầu chết tiệt này lâu rồi, lúc này thù mồi hận cũ cùng gom lại, nếu không thể xé Ký Tiêu Phuong ra thành từng mảnh thì bà sao có thể tiêu tan mối hận trong lòng.

- Quế ma ma!

Triệu Tư Ân hoàn toàn không ngờ Quế ma ma trước giờ cứ chỉ nghiêm túc chuẩn mực lại có hành vi như một phụ nữ đanh đá, hất đưa tay kéo bà lại nhưng đã muộn

- Á!

Đây là tiếng gào thê thảm của Quế ma ma.

Quế ma ma lao lên quá mạnh mẽ bị vấp chân, thân hình lảo đảo, mắt thăng bằng ngã đập mặt vào tường, tiếng đập rất vang. Nhìn sức lực ấy thì mặt bị đập thành dẹp lép cũng có khả năng

- Mẹ!

Quế di nương khó khăn lắm mới khóc xong một trận, lúc này thấy mẹ vì giúp mình đòi công đạo mà bị thương bèn thét lên, lao qua. Lúc ngang qua Ký Tiêu Phuong, á tức giận chất vấn:

- Hồ ly tinh đáng chết nhà ngươi sao lại tránh?

Đúng, tại Ký Tiêu Phuong thình lình tránh đi, mẹ mới mất mục tiêu công kích mà đụng vào tường, điều là lỗi của hồ ly tinh này!

- Ta không có tránh.

Tiêu Phuong bức dọc trả lời. Người của thôn Tiêu Quy làm gì có ai sợ đánh nhau?

- Là ta kéo bà ta.

Bạch Vân rất nhã nhặn nói.

- Người? Người là ai?!

Quế di nương bảo hai bà hầu khỏe mạnh đỡ Quế ma ma, á nhìn chằm chằm Bạch Vân hỏi.

- Ta là bạn đồng hương của cô ấy.

Bạch Vân thuận miệng trả lời rồi nói tiếp:

- Bọn ta không sợ đánh nhau nhưng cũng không đánh người già. Cho nên, ta kéo bà ta ra.

Tiêu Phuong lặng lẽ kéo vạt áo sau của Bạch Vân, dùng ánh mắt hỏi: Thôn Tiêu Quy chúng ta có quy tắc như vậy từ bao giờ?

Ở thôn Tiêu Quy, chỉ cần trở mặt đánh nhau thì ai còn lo đến chuyện nam nữ già trẻ, dám ra tay đánh thì phải có giác ngộ bị đánh, bằng không thì đừng đánh.

Bạch Vân dùng đuôi mắt liếc Tiêu Phuong, ra hiệu để cô giải thích sau. Dù sao thì người bình thường quả thực rất khó dùng vẻ mặt để truyền đạt hàm ý

của nhiều hơn một câu nói, ít nhất Bạch Vân xác định mình không làm được.

Tiểu Phuong ngoan ngoãn lui sang một bên. Có Tiểu Vân ra mặt, cô rất yên tâm, cho nên cô lại có thời gian tiếp tục thương tiếc cho bộ y phục mùa xuân mới trên người mình phải chịu sự tàn phá bởi thủ đoạn độc ác. Cô mới mặc nó chưa được mấy ngày đã hỏng, phải làm sao mới tốt đây, phải vá thế nào để người khác nhìn không ra là nó bị vá đây....

Tiểu Phuong lui thành người qua đường nhưng hiển nhiên vẫn chưa xong chuyện_____

- Ngươi chắc chắn là có ý hại người! Mẹ ta lao qua như vậy, không ai kéo lại thì sẽ đụng vào tường à, ngươi là đồ rắn rết ác độc! Hầu gia, ngài nhìn hai người kia đi, hại mẹ thiếp thành thế này_____

Qué di nương chỉ vào Bạch Vân mắng một trận xong, biểu cảm trên mặt nhanh chóng thay đổi, trở thành điềm đạm đáng yêu, muốn tìm trụ cột trong nhà để đòi công đạo.

- Phải đây, Ân thiếu gia, ngài phải làm chủ cho lão nô.....

Qué ma ma bị đụng máu mũi tèm lem, rụng hai cái răng, tuy vẫn chưa hết choáng váng và đau nhức, nhưng sau khi lau sơ máu trên mặt thì bao hai bà hù đỡ dậy, cực kỳ suy yếu đi tới, vừa đi vừa oán than số khổ. Tiếc là âm mũi bà quá nặng lại hơi thèu thòe khiến giọng bà nghe thú vị chứ không phải đầy thảm thương.

Bạch Vân đứng bên cạnh Tiểu Phuong, trước mặt Qué di nương, khi Qué ma ma đi tới, đôi mắt già nua bị hoa mắt dần dần nhìn rõ, bà vốn định thừa cơ trùng hung ác với Kỷ Tiểu Phuong nhưng không ngờ lại tìm sai hướng, trùng nhầm người_____ người bà bà trùng là Bạch Vân.

Ánh mắt Bạch Vân từ lâu đã dán vào mặt Qué ma ma.

Khi ánh mắt hai người giao nhau, Bạch Vân mỉm cười vô cùng hòa nhã khiêm tốn, ánh mắt nhu hòa, nụ cười mềm mỏng.....

Editor lâm nhảm: Tiểu Phuong quá uy vũ! Thôn Tiểu Quy ngoài cái nghèo ra thì thú vị quá đó chứ.

Tội nghiệp Xuân Hà. *cười lăn với anh này*. Hầu gia Triệu Tư Ân oai phong mới có 28 tuổi, đang súc trai ngồi ngoài mà ai nấy cũng chê anh già là sao?

Từ hồi mè Bạc Ngạn tướng quân, mình đậm ra có cảm tình với mọi anh tướng quân, cơ mà Triệu Tư Ân tướng quân khiến mình thất vọng quá (anh chỉ giỏi đánh trận còn chuyện trong nhà thì nát bét cả ra).

Bạn đang đọc truyện *Nghề Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 30: Chương 24 (1)

Lúc ánh mắt Qué ma ma khôi phục như thường, đầu tiên bà sững sờ, tiếp theo là kinh hãi, hét thát thanh:

- Thuận, Thuận Nhi! Lý Thuận Nhi!

Hết xong, bà tức thì hôn mê, không còn biết gì nữa.

Tình huống lại hỗn loạn.

Bạch Vân vẫn chưa hoàn toàn thu lại nụ cười trên mặt đã bị nắm lấy cầm, xoay qua phía Hạ Nguyên.

- Lý Thuận Nhi?

Câu nhường mi hỏi.

Bạch Vân nhún vai.

- Đương nhiên không phải ta, bà ta nhận nhầm người.

Rồi cô đứa nói:

- Xưa kia có giai nhân cười một tiếng nghiêng nước nghiêng thành, ta khó mà theo được bóng lưng ấy, chỉ có thể làm nghiêng một bà già.

Hạ Nguyên đưa tay kia nhẹ nhàng xoa lên khóa môi cô, tựa như muốn lau đi dư âm nụ cười xinh đẹp nữ tính vừa rồi, hoặc tựa như muốn thu gom nụ cười ấy vào tay mình, độc chiếm.

-Còn có ta.

Cậu nói nhỏ, chỉ cô mới có thể nghe được.

Bạch Vân quả nhiên nghe được, bởi vì cô đỏ mặt.

Không muốn để người khác thấy dáng vẻ này của cô, Hạ Nguyên quyết định thật nhanh, kéo tay cô rời đi, mặc kệ đồng hỗn loạn trước mắt này dù sao cũng không liên quan tới hai người họ.

- Đi.

Cậu vừa nói vừa hành động ngay. Mấy người hầu đi trước mở đường, gạt ra những người có ý đồ ngăn cản họ. Cậu mau chóng đưa cô rời khỏi nơi lộn xộn này, cũng đưa cô rời khỏi Chiêu Dũng hầu mà cô rất đỗi ý.

Bạch Vân chỉ kịp ra dấu tay với Tiểu Phuong vẫn đang ai oán, đồng thời dùng khẩu hình nói: Rảnh thì tới nhà ta.

Số của cô và Tiểu Phuong dạo này quá nhợ, muốn trò chuyện từ té cũng khó khăn; cho nên vẫn là tới nhà cô thì hơn, nơi đó dù sao cũng không thể nhảy ra một người nào đấy của nhà Chiêu Dũng hầu.

Chiêu Dũng hầu ở phía sau hình như đang cất tiếng gọi, hi vọng có thể ngăn họ lại, hắn gọi “Hạ nhị gia” cũng gọi “Người thư sinh kia, xin dừng bước”, nhưng Hạ nhị gia và “người thư sinh kia” đều không đếm xỉa đến hắn, sớm đã chạy mất dạng.

Mặc dù Chiêu Dũng hầu chính là nguyên nhân Bạch Vân lên kinh ứng thí nhưng hắn không có tầm quan trọng nào với Bạch Vân. Tất cả những gì cô làm, thay vì nói là vì Chiêu Dũng hầu thì nên nói là vì để chừa khỏi tâm bệnh của mẹ cô.

Đối với cô mà nói, Chiêu Dũng hầu Triệu Tư Ân mãi mãi chỉ là một người qua đường không liên quan mà thôi.

Hạ Nguyên trực tiếp đưa Bạch Vân về nhà.

Sau khi bảo các nha hoàn ở bên ngoài thư phòng dâng lên trái cây và trà thơm, cậu cho lui tất cả người hầu, chỉ sai Xuân Sinh và Xuân Minh gác cửa.

- Nguyên nhân họ đánh nhau là gì?

Hạ Nguyên thật sự tò mò.

- Đơn phương tranh giành tình nhân.

- Tranh giành tình nhân?

Hạ Nguyên không ngờ lại là một nguyên do không hợp lẽ thường như vậy.

- Quê di nương tướng làm Triệu Tư Ân đuổi theo Tiểu Phuong là vì có ý với cô ấy, cho nên khi tình cờ gặp gỡ trên phố, đương nhiên sẽ không chịu bỏ qua, mắng罵 câu rồi đánh người.

- Sở thích của Chiêu Dũng hầu thật kỳ lạ.

Trong nhà công hầu bình thường, dù chỉ là thông phòng thì cũng không ngang ngược ngoài đường như vậy; người dám làm như vậy, chắc chắn là ngày thường được phỏng túng mới tạo nên tính tình như thế.

-Có lẽ, đây chính là nguyên nhân Quê thông phòng kia hiểu làm _____ Tiểu Phuong hung hăn hon á, mà Chiêu Dũng hầu lại thích người hung hăn.

Nếu so về độ hung hăn, nữ nhân thôn Tiểu Quy chưa từng thua ai.

Hạ Nguyên khẽ cười lắc đầu nói:

- Ta vẫn biết nhà cửa của Chiêu Dũng hầu trước giờ không yên ổn nhưng không ngờ lại hỏng bét đến mức này.

- Chỉ từ một thông phòng là có thể nhìn ra trong nhà huynh ấy thế nào sao?

- Hoặc ít hoặc nhiều vẫn có thể nhìn ra được. Nếu không phải Chiêu Dũng hầu phủ toàn là kiêu người như vậy thì chính là chỉ có kiêu người như vậy mới có thể tồn tại.

Phải biết rằng, chính thê của Chiêu Dũng hầu hiện đang bị giam ở Trấn Ninh Am, nghe nói lúc ở trong phủ bị bức đến mức như điên như dại.

- Nghe có vẻ trong phủ đó rất không yên bình.

Bạch Vân nhún vai, không mấy hứng thú, chỉ là trong đáy lòng quyết định không thể để mẹ biết chuyện này.

Hạ Nguyên cũng không muốn nói nhiều về mấy thứ không quan trọng đó. Cậu nhìn Bạch Vân với vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, nói:

- Bà Quέ Hoa kia gọi người là Lý Thuận Nhi. Người có gì muốn nói không?

Bạch Vân đảo mắt, nói:

- Chỉ cần người muốn biết, ta đương nhiên sẽ nói cho người biết. Có điều, người có muốn đoán không, tại sao bà ta gọi ta là Lý Thuận Nhi?
- Tuy ta không có ánh tượng với dung mạo của lệnh đường, nhưng ta nghĩ, hẳn là người rất giống bà ấy nhỉ?
- Đương nhiên. Ta giống với mẹ ta; mà mẹ ta hồi trẻ là nữ nhân đẹp nhất thôn Tiểu Quy đấy.

Cô tự hào ngẩng đầu uốn ngực hát cẩm. Cô rất hài lòng với vẻ đẹp đủ đẽ dọa người của mình.

- Mẫu thân của người thật sự là biểu tượng của Lý Thuận Nhi?

Hạ Nguyên hỏi.

- Không, sau khi mẫu thân ta bị bán năm bốn tuổi, bà chưa từng gặp lại người nhà cứu phu, căn bản không nhớ nổi quê quán, họ tên hay tướng mạo của họ. Dù có đi đường gấp phai, hai bên cũng không nhận ra nhau.

Bạch Vân chậm rãi nói:

- Cho nên, mẫu thân ta không có biểu tượng.

Hạ Nguyên dù từng nghĩ tới khả năng này nhưng vẫn cảm thấy khó mà tin được, nhìn thẳng vào mắt Bạch Vân, nhẹ giọng hỏi:

- Mẫu thân của người chính là Lý Thuận Nhi?

- Ủ.

Cô gật đầu.

- Cũng có nghĩa.....Triệu Tư Ân là.....huynh trưởng của người.

Hạ Nguyên cảm thấy đau cả đầu.

- Không phải.

- Sao lại không phải? Các người rõ ràng cùng một mẹ mà.

Chuyện này đâu phải cứ chống chế là được.

Bạch Vân lắc đầu, uống một ngụm trà, nói:

- Mẫu tử bọn ta tới kinh thành không phải để nhận thân thích.

- Nhưng các người vì hắn mà đến, đúng không?

Giọng điệu chua chua.

Bạch Vân không để ý tới cậu, gật đầu nói:

- Phải. Nhưng bọn ta không nhận huynh ấy.

- Người cho rằng chuyện phát triển đến bây giờ, hết thảy còn có thể do người định đoạt sao?

Cậu không tin sau tiếng thét kia của Quέ Hoa, Triệu Tư Ân sẽ không tiến hành điều tra.

Cứ điều tra tiếp, chân tướng luôn sẽ lộ ra ngoài. Muội muội cùng mẹ khác cha chưa chắc có thể khiến Triệu Tư Ân để ý nhưng mẹ ruột thì nhất định rước về phụng dưỡng. Nhìn bà Quέ Hoa xem, sở dĩ có thể sống dễ chịu như vậy, không phải vì bà ta là “bằng hữu chí cố” của mẹ ruột hắn sao?

- Dù rất khó khăn nhưng không phải không được.

Bạch Vân cảm thấy Triệu Tư Ân trên triều đình có lẽ rất thông minh tài giỏi, nhưng một nam nhân dung túng cho trong nhà loạn không ra thể thống gì thì hắn là tương đối hồ đồ câu thả trong những việc cá nhân. Chỉ cần cô cần thận một chút, Triệu Tư Ân mãi mãi sẽ không biết mẹ ruột của huynh ấy “ngõ chết nhưng còn sống”.

- Người đừng có xem thường Chiêu Dũng hùm.
- Người xem thường huynh ấy chẳng phải là đám quý tộc dòng chính các người sao?
- Không chung đường nên không lui tới, không có nghĩa là xem nhẹ năng lực của hắn.

Đây là hai việc khác nhau.

Hơn một tháng qua, được Hạ Nguyên thời thời khắc giải thích về cuộc đời, cô đã biết địa vị xã hội giữa địch và thù hoàn toàn là một trời một vực, hai bên cực ít qua lại trò chuyện, mà dù có đi nữa cũng sẽ không đứng cùng nhau trong những trường hợp công khai. Dân chúng bình thường không rõ ràng như vậy nhưng tầng lớp quan lớn quý tộc vừa nhìn là biết, gia nghiệp càng lớn thì càng phân biệt rõ địch thù, mỗi bên đều có phạm vi giao tiếp của riêng mình.

- Ta cũng không xem nhẹ huynh ấy, cho nên mới nói là rất khó.
- Tại sao người không muốn nhận người huynh trưởng này?
- Ta họ Bạch, huynh ấy họ Triệu; ta nghèo túng, huynh ấy giàu có, không phải người chung đường, không tiện nhận thân thích. Hơn nữa, hoàn cảnh của Triệu đại hùm già ở kinh thành đã đũi tệ rồi, hè tất phải thêm chuyện khiến huynh ấy bị người đời đàm tiếu.

Nói thực, Bạch Văn cũng có chút cảm thông với huynh ấy.

- Người thực sự nghĩ vậy?

Cô suy nghĩ rồi nói thẳng:

- Đó là nói cho người ngoài nghe, dù sao nghe cảm thấy rất khí phách, cũng rất quan tâm.Nhưng, sự thực là ta không muốn nhận huynh ấy. Tùy tiện xuất hiện một người, bảo là người thân của ta, ta không tiếp nhận được.

Cộng thêm việc mẫu thân vì bảo vệ danh tiếng của nhì tử nên cũng không có ý nghĩ nhận thân thích, vừa hợp.

- Người giận dỗi sao?
- Không phải giận dỗi, thật đây.

Có lẽ sự khăng khăng cố chấp của cô rất kỳ lạ nhưng cô không có ý định nhận người huynh trưởng hùm già này. Cô độc lập đã quen, từ trước đến nay luôn không dễ dàng tiếp nhận người khác vào trong cuộc đời của mình, dù là quan hệ huyết thống cũng vậy.

Nhìn về mặt nghiêm túc của cô, Hạ Nguyên biết cô đã hạ quyết tâm không nhận Triệu Tư Ân. Nhưng cậu quả thực không thể hiểu nổi cách làm này của Bạch Văn. Triệu Tư Ân là máu mủ duy nhất trên đời này của hai mẹ con họ, họ vốn đã nghèo khổ, hiện Bạch mẫu lại đang mang bệnh nặng, nếu có một chỗ dựa lại còn có quan hệ huyết thống là một người nam nhi có thân phận có địa vị tối thiểu có lẽ làm giảm bớt tình trạng quẫn bách của họ. tiền bạc còn dễ nói nhưng những thứ thuốc tốt thì dân chúng bình thường không thể nào với tới.Nghĩ đến đây, Hạ Nguyên hỏi ra vấn đề đã suy nghĩ rất lâu trong lòng:

- Người nói thật cho ta biết, tình trạng hiện tại của người có phải cực kỳ túng quẫn không?
- Không có đâu, trong tay ta vẫn xem như dư dả.

Bạch Văn kinh ngạc khi Hạ Nguyên lại hỏi cô vấn đề về kinh tế.

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cừng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 31: Chương 24 (2)

Sau khi đến kinh thành gặp lại cậu, tuần nào cậu cũng sai người đưa lương thực và thuốc bổ tới cho mẫu thân cô, lại còn đưa rất đúng bệnh, đủ thấy cậu đã lén lút điều tra về bệnh tình của mẫu thân. Nhờ sự tiếp tế hào phóng của cậu đã giải quyết được vấn đề thuốc bổ khiến cô đau đầu nhất (chủ yếu vì vừa đắt kinh khủng vừa khó mua), cô hoàn toàn không cần lo không đủ tiền dùng. Cho nên cô không hiểu tại sao Hạ Nguyên lại đột nhiên hỏi cô như vậy.

- Sao người có thể dư dả? Ở cái nơi như thôn Tiểu Quy, dù đắt đai cả thôn đều là của người thì người cũng kiêng không ra tiền, đừng nói chi là trong nhà người lại không có ruộng đất. Thế nhưng, dù đã biết tình hình của người, ta vẫn chưa từng đưa người tiền.

Hạ Nguyên có chút khó khăn nói xong mới hỏi:

- Người có biết là tại sao không?
- Bởi vì người như các người cảm thấy đưa tiền rất dung tục, hơn nữa còn dễ gây tổn thương lòng tự ái của người nghèo, đương nhiên không chịu đưa, ngay cả nói cũng không được.

Bạch Vân cảm thấy mình rất là biết quan tâm, chưa từng dùng “ngạo khí của người nghèo” để hành hạ cậu.

Hạ Nguyên lại bị tức đến lạc đà, hầm hừ chất vấn:

- Người như bọn ta gì chứ? Là người thế nào?

Bạch Vân hất cằm, dùng cách thức thường dùng để đả kích cậu trong thư từ qua lại mươi năm nay, nói:

- Mời tham khảo Vương Di Phủ* trong “Thé thuyết tân ngữ, quy châm” sẽ biết ta nói là người nào. (* Vương Di Phủ đời Tấn khinh tiền, không bao giờ nói đến “tiền”. Một hôm, ông ngủ, người nhà chật tiền quanh giường ông để xem lúc thức dậy ông có nói đến tiền hay không. Quả nhiên, lúc thức dậy, ông hết sức ngạc nhiên nhưng chỉ bảo người nhà sao không cất “cái vật tầm thường” ấy đi, chứ không nói đến “tiền”.) (1)

- Vương Di Phủ gì?!

Dù tự nhận là đầy bụng thi thư nhưng đáng tiếc Hạ Nguyên không có trí nhớ tốt như Bạch Vân, nhất thời không nhớ ra đó là ai, cho nên cậu suýt trờ mặt với cô lần nữa, khoe khoang như thế đúng là muôn ăn đòn mà!

May mà cậu kịp thời nhớ ra, nữ nhân này có khốn kiếp cỡ nào cũng là người cậu quan tâm, lại còn là nữ nhân, cậu không thể giống như trước đây được. Phải nhịn.

Bạch Vân khẽ cười ra tiếng, dưới cái nhìn chăm chú của cậu, cô chậm rãi đọc đoạn văn kia _____

- “Vương Di Phủ nhã thượng huyền viễn, thường tật kỳ phụ tham thực, khâu vị thường ngôn tiền tự. Phụ dục nghị chí, lệnh tì dĩ tiền nhiều sàng bất đắc hành. Di Phủ thản khởi, kiến tiền ngại hành, hô tì viết: ‘Cù khuróc a đồ vật.’” (Vương Di Phủ luôn tôn sùng lý lẽ sâu xa, thường căm ghét sự tham lam thấp hèn của vợ mình, miệng chưa từng nói ra chữ “tiền”. Vợ ông muốn thử ông, bèn sai tỳ nữ xếp tiền quanh giường ngủ, khiến ông không thể bước đi. Buổi sáng Vương Di Phủ thức dậy, thấy tiền cát trở đường đi, liền gọi tỳ nữ, nói: “Đem những thứ này xuống!”) (2)

Đọc xong, cô nhường máy trả lời câu vừa rồi của cậu:

- Người như các người chính là _____ cả đời không chịu nói chữ “tiền” ra khỏi miệng, nhìn thấy tiền cũng tức giận, nếu bảo các người dùng tiền để giúp đỡ bằng hữu thì các người có thể xấu hổ đến mức nhảy sông tự vẫn.

Hạ Nguyên luôn phong thái hoàn mỹ rất không có khí chất lườm cô, thể hiện rằng mình không vui. Dù không vui nhưng đây không phải lúc dây dưa chuyện này, nên nói đến chính sự thì hon, món nợ này để về sau hằng tính! Hừ.

- Ta tặng người vật phẩm và sách vở nhưng chưa từng tặng người tiền. Sau đó khi biết mẫu thân người năm ngoái mắc bệnh nặng, suýt nữa không cứu được, trong lòng ta rất hối hận.

Tuy không muốn thừa nhận nhưng mươi năm nay cậu không chịu tặng tiền, chính là vì lo nghĩ đến lòng tự ái của cô, cũng hi vọng cô tự mình cố gắng vươn lên. Dẫu sao thì vô duyên vô cớ giúp đỡ quá mức, ngược lại sẽ khiến người được giúp đỡ trở thành lười nhác vô dụng, cậu đã nghe kể không ít những ví dụ về lòng tốt trở thành chuyện xấu.

- Hạ Nguyên, người cho rằng trừ đọc sách và đá bóng ra, ta không biết làm gì cả sao?

- Đương nhiên không phải. Người có đầu óc thông minh, tay chân nhanh nhẹn, ta tin người biết làm rất nhiều thứ, chỉ cần người muốn học.

- Đa tạ người coi trọng ta như vậy. Nhưng người nhất định không ngờ được, ta biết cách kiếm tiền lắm.

Bạch Vân lại tiết lộ một bí mật nữa cho Hạ Nguyên:

- Kỳ thực từ năm mươi ba tuổi ta đã bắt đầu giúp Trương phu nhân xử lý các cửa hàng và khách điếm của bà ấy. Nếu ta không đi thi trạng nguyên thì chắc là sẽ trở thành một thương nhân giỏi. Bởi vì ta giúp Trương phu nhân làm việc chưa được mấy năm đã kiếm được không ít tiền lương và tiền thưởng, còn nhiều hơn cả mấy quán sứ khác. Số tiền đó đủ để làm lộ phí và phí chi tiêu cho hai mẫu tử ta đến kinh thành. Trương phu nhân còn nói, chờ ta lo xong chuyện kinh thành, bà ấy rất hoan nghênh ta quay về làm việc cho bà ấy, bà ấy nói muốn đem bản lĩnh buôn bán của mình truyền cho ta, để ta trở thành thương nhân giỏi nhất trong thiên hạ _____

- Thương nhân?!

Hạ Nguyên nghi ngờ mình sắp bị cô chọc tức đến hôn mê. Cậu hồn hồn chất vấn:

- Ai xúi giục người đi con đường tà đạo đó?! Trương phu nhân lại là thần thánh phuơng nào?

Câu muôn đi xác bà ta!

- Trương phu nhân giống Trần phu nhân, đều là người trong Thận Nghiêm Am. Ta nghe Trương phu nhân nói, Trương già nhà bà ấy là phú thương đê nhất kinh thành, dù người không qua lại với các thương nhân thì chắc là cũng có nghe nói?

- Hoàng thương Trương gia.....đúng rồi, Trương gia có một nữ nhi ở Thận Nghiêm Am. Nữ nhi đó là một nhân tài buôn bán, sau khi gả cho một tú tài nghèo, chỉ ngắn ngủi trong vòng năm năm bà ấy đã khiến gia tộc của tú tài kia thành hào phú một vùng, lại dùng thủ đoạn đưa trượng phu vào thư viện nổi danh nhất kinh thành, để ông ta được danh sư chỉ bảo, cuối cùng thuận lợi thi đậu cử nhân, sau đó gang gượng thi đậu đồng tiến sĩ, bà ấy phí một món tiền lớn chạy chọt khoi thông đường làm quan cho ông ta, thủ đoạn vô cùng lợi hại. Đáng tiếc _____

- Đáng tiếc trượng phu có tiền đồ liền nghĩ tới hưởng thụ vui chơi tựa sá. Vậy nên Trương phu nhân lại dùng thời gian hai năm khiên cho nhà chồng trở về nguyên dạng hai bàn tay trắng.

Bạch Vân tiếp lời nói hết.

Hạ Nguyên nhìn cô, hỏi:

- Người thật biết Trương phu nhân đã làm những gì?

Chẳng hạn như: dùng thuốc độc giết chết thú tử thứ nữ của trượng phu, sau khi khắc dấu lên mặt các thị thiếp thì đem bán tới kỹ viện, dùng danh nghĩa bạn bè thân thích của trượng phu cho vay tiền, đồng thời tối quan phủ tố cáo.....

- Ta biết, bà ấy đều nói cả.

Bạch Vân gật đầu.

- Thật sự biết?

Hạ Nguyên không cho rằng Trương phu nhân là người làm chuyện ác sẽ kể lại đúng sự thực. Quá mờ hắp là sẽ nhẫn nại sự đáng chết của kẻ phụ tình cũng như những điều tệ bạc mà bản thân gấp phải, đúng không? Còn về những chuyện ác mình làm, đại khái đều kể lại mơ hồ qua quýt.

- Thật. Trần phu nhân và Lý phu nhân cũng biết. Họ còn kinh ngạc nói tại sao Trương phu nhân không che giấu chút nào mà nói ra hết. Sau đó họ sợ sẽ dạy hư ta nên luôn bảo Trương phu nhân đừng nói.

Bạch Vân xòe tay.

-Người không có nhắc tới trong thư.

- Không phải chuyện gì to tát, có gì hay mà nhắc.

- Còn không phải chuyện gì to tát? Người sẽ bị bà ta dạy hư!

Hạ Nguyên tức giận nói.

- Ta không bị dạy hư đâu.

Bạch Vân không cho rằng như vậy.

- Thế ta hỏi người, sau này nếu người cảm thấy mình gả nhầm người thì người sẽ không màng đến luật pháp triều đình, giết toàn bộ tiểu thiếp và thứ tử thứ nữ của trượng phu, sau đó khiến cả gia đình chồng thân bại danh liệt, hai bàn tay trắng ư?

- Không.

- Sao người có thể không chứ?

Hạ Nguyên hoàn toàn không tin, trong xương cốt Bạch Vân vốn dĩ không hề có các mỹ đức như dịu ngoan hiền thực nhẫn nhặt gì đó.

- Ta không lấy chồng, đương nhiên không thể nào gấp tình huống như vậy.

Bạch Vân nói.

- Cái gì? Người không lấy chồng?!

Hạ Nguyên kinh hãi vỗ bàn, sức lực mạnh đến mức khay ly trên bàn đều nhảy lên.

- Người kích động như vậy làm gì? Cũng đâu phải chuyện lớn.

Mè cô cũng không quá trông cậy cô lấy chồng. Mặc dù bà luôn hi vọng cô xuất giá nhưng quả thực không tướng tượng được người nào có thể chia sẻ chấp cô, thế là bi quan không dám nghĩ nhiều, cùng lắm là thở ngắn than dài mà thôi.

- Đương nhiên là chuyện lớn! Là ai dạy cho người cái loại ý nghĩ này? Có phải là các ni cô không gả được và các phu nhân trong Thân Nghiêm Am gả nhầm người không? A!

Ý thức nguy cơ nồng đậm khiến Hạ Nguyên bắt đầu thàn hòn nát thàn tinh, cảm thấy tất cả mọi người Bạch Vân quen biết đều có hiềm nghi, đều là những kẻ ác dạy hư cô.

- Không có ai dạy ta không lấy chồng, là tự ta quyết định.

- Tại sao không lấy chồng? Rốt cuộc người đang nghĩ cái gì vậy?

Hạ Nguyên không ngồi yên nữa, đứng dậy vòng qua bàn, đứng trước mặt Bạch Vân, từ trên cao nhìn xuống, hùng hùng hổ hổ.

- Không nghĩ gì cả, ta đã cân nhắc qua một lần tất cả nam tử hợp độ tuổi mà ta biết, phát hiện không người nào ta có thể gả nên mới quyết định không gả.

Bạch Vân rất nghiêm túc nói.

- Không người nào có thể gả?

Hạ Nguyên căm rǎng hỏi.

- Đúng vậy.

- Vậy ta thì sao? Ta cũng không đáng để gả sao?

- A?

Bạch Vân kinh ngạc nhìn chằm chằm đôi mắt bốc lửa của Hạ Nguyên, nhất thời không thoát nén lời.

Hai ngày nay cô mới hiểu rõ là mình thích Hạ Nguyên, nhưng quả thực cô không vì thích cậu mà cho rằng hai người nên kết thành phu thê. Suy cho cùng.....điều này quá khó có thể tưởng tượng.

Câu ấy là quý tộc kinh thành, cô là người nghèo ở sơn thôn, hai người không thể chung đường.

Cô hiểu rất rõ ràng; trong khi, hiển nhiên, Hạ Nguyên vẫn còn đang hỗn loạn, chưa có thời gian tĩnh táo suy nghĩ rõ nén lúc này mới tức giận như vậy, cảm thấy.....bị phụ bạc như vậy.

Editor chú thích: (1) và (2) có nội dung na ná nhau, (1) là điển tích bằng tiếng Việt mà tìm được trên mạng, (2) là minh dịch từ đoạn mà Bạch Vân đọc; điển tích này hình như không quá phổ biến nên mình không tìm được nhiều, do đó không xác định được đâu là bản chính xác nên mình bê cả 2 đoạn lên.
^^

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cừng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Chương 25 (1)

- Tiêu Vân, ta thực không hiểu mấy người đó của Chiêu Dũng hầu phủ rốt cuộc nghĩ gì nữa! Rõ ràng từ đâu ta đã nói, “Bạch Muội” kia không phải hạ nhân của Minh Tuyên hầu phủ, cô ấy chỉ là một bằng hữu nhỏ ta đưa đến Chiêu Dũng hầu phủ tìm người thân mà thôi, không tìm được nén về quê rồi. Quê cô ấy ở đâu ta cũng không biết _____ ta nói vậy đủ rõ ràng rồi chứ nhỉ? Sao đám người bọn họ giống như nghe không hiểu ấy, năm lần bảy lượt chạy tới hỏi! Chẳng lẽ bọn họ tưởng rằng cứ hỏi nữa là sẽ hỏi ra hoa à?

Tiêu Phuong xách lít vật quý báu _____ một giỏ thức ăn ngon, chạy tới nhà Bạch Vân. Lúc cô ấy qua, Bạch mẫu vừa uống thuốc xong, dưới tác dụng của thuốc nên dần dần buồn ngủ, bà gắng gượng chào hỏi mấy tiếng sau đó được Bạch Vân và Tiêu Phuong khuyên nhủ mới đi ngủ.

Hai người nhỏ giọng đi đến phòng Tiêu Vân, sau khi đóng cửa phòng, Tiêu Phuong không kiềm được oán trách mấy người kỳ quặc kia. Tuy cô đã hạ thấp giọng nhưng oán khí không hề giảm bớt.

- Tiêu Phuong, xin lỗi vì đã mang nhiều phiền phức tới cho người như vậy. Là ta suy nghĩ không chu đáo, ban đầu không nên lấy danh nghĩa nha hoàn của Minh Tuyên hầu phủ đến Chiêu Dũng hầu phủ hỏi thăm, chuyện này là lỗi của ta.

Ban đầu Bạch Vân cũng không ngờ Chiêu Dũng hùng lại khó dưa như vậy.

Tiểu Phuong khoát tay nói:

- Không sao, dù sao họ có muốn tìm ta gây phiền toái cũng không có cơ hội nữa. Ta nghe nói, Chiêu Dũng hùng về kinh báo cáo công tác không thể ở lại quá lâu, cùng lắm là hai tháng sẽ phải về phuong Bắc. Tính ra cũng sắp rồi, mấy ngày này ta cứ trốn ở Minh Tuyên hùng phủ không ra ngoài, xem xem hắn có thể làm gì.

- Bất luận thế nào, ta đều cảm ơn người.

- Nay! Người ngu à? Khách sáo với ta cái gì, chúng ta là ai với ai chứ?

- Tiểu Phuong, tuy người của Chiêu Dũng hùng phủ quá rát đáng ghét nhưng nhiều chuyện phiền phức như vậy là do ta gây ra. Thực sự rất xin lỗi, ta không nói cho người biết nguyên nhân nhưng người vẫn luôn giúp đỡ ta.

Tiểu Phuong liếc xéo cô, đưa tay vỗ mạnh lên vai cô, nói:

- Ta không hề quan tâm tại sao người đi chọc Quέ ma ma, để rồi không cẩn thận chọc cả Chiêu Dũng hùng. Mấy chuyện cong cong queo queo này, ta không có kiến thức; ta chỉ biết một điều: người của thôn Tiểu Quy chúng ta không thể bị người khác úc hiếp!

Bạch Vân xoa bả vai bị cô áy vỗ hơi tê tê, nói:

- Ta cũng không nói nhiều, hiếm khi hôm nay cuối cùng không bị ai quấy rầy, ta có thể nói với người _____

- Đừng! Tiểu Vân, ta biết từ nhỏ người đã vô cùng thông minh, vô cùng biết suy nghĩ, chuyện đơn giản đến mấy người cũng có thể nghĩ ra vô số thứ cong cong queo queo. Ta không giống người, đầu óc ta không đủ thông minh, miệng ta không đủ kín, nếu thật có chuyện gì quan trọng, người không cần nói với ta, ta không muốn biết!

Tiểu Phuong vội vàng hoảng sợ khoát tay.

Bạch Vân bật cười. Cô suy nghĩ, quả thực không nên biến bí mật của mình thành áp lực cho Tiểu Phuong. Nếu Tiểu Phuong biết tất cả tiền căn hậu quả, sợ là cô ấy ngay cả ngủ cũng không yên tâm, lo bản thân nói mồm, vô tình để lộ bí mật ra ngoài. Vì vậy cô cũng không nói gì khác, chỉ giải thích đơn giản lý do mình tới Chiêu Dũng hùng phủ tìm người vào lần đầu tới kinh thành _____

- Bà ma ma tên Quέ Hoa kia từng suýt hại chết mẹ ta. Tuy mẹ ta mang lớn vẫn còn sống, cũng không muốn báo thù nhưng ta không thể nào tha thứ khoan dung như vậy. Nhưng ta không quyền không thể, việc có thể làm được thực rất có hạn, cùng lắm chỉ có hết sức khiến bà ta khó chịu mà thôi. Hôm đó ta đến Chiêu Dũng hùng phủ với ý định khiến bà ta giật mình kinh hái, ăn không ngon, ngủ không yên.

Hiệu quả hình như không tệ, Bạch Vân rất hài lòng; có điều, nếu không chọc tới Triệu Tư Ân thì tốt hơn.

- Cái gì?! Lão bà đó từng hại Bạch thầm?! Người tốt như Bạch thầm mà bà ta cũng xuống tay được?

Tiểu Phuong nhảy lên, nếu không phải vẫn nhớ Bạch thầm đang ngủ trong phòng cách vách thì cô ấy đã hét to ra tiếng rồi.

Nhưng, sau khi kêu xong, Tiểu Phuong lại đột nhiên cười ha ha, vội nắm lấy tay Bạch Vân, kích động nói:

- Tiểu Vân, đây đúng là báo ứng! Hôm nay lúc ta ra ngoài nghe được mấy ma ma khác đang tán gẫu tin tức mới nhất. Người biết không? Bà Quέ Hoa đó bị điên rồi.

- Bị điên? Sao lại bị điên?

Bạch Vân kinh ngạc không thôi:

- Ba ngày trước ta thấy bà ta ngoại trừ đụng vắng hai cái răng thì đâu có gì không ổn.

- Đúng đấy, mọi người đều cảm thấy kỳ lạ, thậm chí có người còn cho rằng bà ta giả điên vì muốn Chiêu Dũng hùng đòi lại công đạo cho bà ta. Ma ma phòng bếp bọn ta còn dặn ta nhất định phải cẩn thận, đừng để bị người của Chiêu Dũng hùng phủ bắt đi xin lỗi bà lão đó.

Tiểu Phuong hừ một tiếng, tiếp tục nói:

- Nhưng ta cho rằng bà Quέ Hoa đó điên thật, nghe nói ba ngày trước sau khi được đưa về hùng phủ, lúc tỉnh lại thần trí bà ta đã mơ mò hồ hở, vừa khóc vừa mắng vừa cầu xin tha thứ, luôn thét gọi Lý Thuận Nhi _____ O? Không đúng! Tên của Bạch thầm không phải là Lý Thuận Nhi chứ?

Đầu óc Tiểu Phuong hiếm khi nhanh nhẹn, cô ấy nhảy lên hỏi.

- Ủ. Đó là khuê danh của mẹ ta.

- Bạch thảm họ Lý á? Nhưng sao mọi người đều gọi thảm là Bạch nương tử?

- Bởi vì họ Lý này vốn không phải họ của mẹ ta. Khi mẹ ta được sinh ra không lâu thì cha mẹ đều qua đời; sau đó bà được cưu cữu nuôi đến năm bốn tuổi, vốn dĩ không tên không họ, vì bản thân làm nô phải đến quan phủ ghi tên vào hồ sơ nên cưu cữu mới lấy họ của mình ghi cho mẹ ta; còn tên là sau khi mẹ ta vào phủ được ma ma tùy tiện đặt cho. Sau khi mẹ ta sinh ta, bà luôn tự xưng là Bạch nương tử, bảo với người khác rằng bà tên Thuận Nương, cũng tự cho rằng mình họ Bạch.

Tiểu Phuong nghe mà há mồm lưỡng lưỡng. Cô không ngờ Bạch thảm dịu dàng dễ mến như vậy lại có thân thế đáng thương dường ấy. Quá bi thảm, quá tội nghiệp, cưu cữu của Bạch thảm quá đáng ghét.....Ơ, đợi đã!

- Tiểu Văn, câu cuối cùng có phải người nói nhầm không? Bạch thảm phải là sau khi gả cho Bạch thúc mới tự xưng là Bạch nương tử chứ, sao lại là sau khi sinh người mới tự xưng như vậy?

- Bởi vì ta là cốt nhục của mẹ ta, mẹ ta đương nhiên đều là vì ta.

Bach Van hát cao cầm, kiêu ngạo nói.

- Nhưng Bạch thúc là trượng phu của Bạch thảm. Với lại, Bạch thúc tốt với mẹ người đến mức táng già bại sản, tới bây giờ thôn Tiểu Quy vẫn còn lưu truyền câu chuyện về Bạch thúc, khụ.....dù là chuyện về chưa từng thấy người nào của thôn Tiểu Quy nghe đến thế, nhưng có nữ nhân nào được đối đãi như vậy mà không cảm động chứ! Nếu có nam nhân chịu đói đói với ta như vậy, ta sẽ lập tức đánh ngất người đó, kéo về nhà lấy thân báo đáp!

Tiểu Phuong nói rất khí thế.

- Được rồi, cha ta cũng là nguyên nhân mà mẹ ta tự xưng Bạch nương tử.

Nè mặt cha đói xử tốt với mẹ, Bach Van hào phóng tán thành. Cô lại quay về đè tài ban đầu:

- Nếu bà Quê Hoa kia điên thật thì thù hận giữa bà ta và mẹ ta chấm dứt từ đây, sau này ta sẽ không để ý tới bà ta nữa.

Dù sao bà ta cũng không có tâm quan trọng gì, tiện tay chỉnh bà ta là được, không đáng phải quá phí tâm.

- Tiểu Văn, người nói xem, có phải bà ta thấy mặt người nên mới sợ hãi thành điên?

Vì từng làm chuyện xấu xa với Bạch thảm nên khi thấy Tiểu Văn có tướng mạo giống Bạch thảm liền sợ hãi thành điên.

- Ta cũng cho là như vậy.

Bach Van cười đắc ý, nói rất kiêu cợ:

- Đây gọi là đẹp đẽ đến dọa người.

- Ủ!

Tiểu Phuong phì nhở, lười mang.

- Không nói mấy thứ này nữa, dù sao chuyện của Chiêu Dũng hầu, trong lòng người nắm chắc là được. Vị hầu già đó có lẽ không rảnh tới tìm ta, nhưng nhất định sẽ tìm người, người nên nghĩ đói sách trước cho tốt.

- Ủ, ta biết rồi.

Sau khi nói xong chủ đề không vui này, Tiểu Phuong cũng xả xong con giận, hai người uống trà thư giãn, Tiểu Phuong mới có tâm trạng quan sát khắp phòng Tiểu Văn___ nói là phòng ngủ không bằng nói là thư phòng, ngoại trừ một cái ván gỗ đơn giản, còn lại đều là sách vỏ chất đầy bàn đầy đất, đi không cẩn thận có thể giẫm phải giấy hoặc đá phải sách bát cứ lúc nào.

Nhin lượng sách không lò luôn khiến người ta sinh ra cảm giác kính sợ. Tiểu Phuong chỉ tay vào sách khắp phòng, hỏi:

- Nè, Tiểu Văn, người thật sự muốn thi trạng nguyên à?

- Ủ.

Bach Van dời sách vỏ trên bàn đi, trải giấy, mài mực, bắt đầu làm chuyện chắc chắn sẽ làm vào những lúc rảnh rỗi mỗi ngày____ luyện thư pháp.

- Hử, cái người viết này là..... “thiên hạ quán quân thiếp”!

Tiểu Phuong nhìn hồi lâu, kinh ngạc kêu ra tiếng.

- Người cũng biết thư thiếp này à? Xem hiểu không?

Bạch Vân tò mò hỏi.

- Dương nhiên không hiểu. Ta đâu biết mấy chữ, dù để ta mua đồ không bị gạt là được. Ta không hiểu chút gì về mấy thứ của người đọc sách, chẳng qua bức thư thiếp này rất dễ nhận ra mà thôi, chỗ nào cũng thấy, ta không biết nó viết gì nhưng ta nhận ra được nó.

Xem thư pháp như một bức tranh để phân biệt, với Tiêu Phương mà nói không phải vấn đề lớn, càng khỏi nói bức “thiên hạ quán quân thiếp” này quả thực quá nổi tiếng, nổi tiếng đến mức hễ là người từng học thư pháp thì nhất định từng mô phỏng theo một lần, người tự cho rằng mình mô phỏng cực kỳ giống còn đem treo ở thư phòng hoặc phòng lớn để khoe khoang.

- Ủ, cái ta viết chính là “thiên hạ quán quân thiếp”. Thế nào?

Bạch Vân nhanh chóng vung bút viết xong một bức hoàn chỉnh, hỏi.

-Tiêu Văn, người viết không đẹp như người khác viết.

Tiêu Phương nhớ lại những bức thư thiếp cô từng thấy, cảm thấy Bạch Vân viết kém hơn.

- Đẹp chưa chắc đã chính xác, bản gốc của nó cũng không phải nổi tiếng vì đẹp.

Bạch Vân bỗn môi.

- Ô! Thế à? Vậy mọi người bắt chước như điên cái gì? Mắc mớ gì mà nổi tiếng?

- Bởi vì đây là bản duy nhất còn lưu lại của Thái Tổ khai quốc. Sau khi băng hà, trong di chúc ông chỉ cho con cháu hai lựa chọn: một là đốt nó để tế ông, hai là chôn nó chung với ông. Hoàng đế kế vị và vẫn vô bá quan không dám không tuân theo, đành đem nó tùy táng.

- Ô! Là vậy à? Nhưng nếu đã tùy táng thì sao mọi người vẫn có thể mô phỏng?

- Bởi vì Thái Tông Hoàng đế sai người khắc nó lên bia đá, dựng trên bệ ngay chính giữa trước điện Càn Chính, bá quan lúc lên triều đều có thể thấy.

Tiêu Phương gật đầu, tiện tay rút một tờ giấy bị vứt tung tung, nhìn kiểu chữ ngay ngắn trên đó, hỏi:

- Cái này cũng là người viết?

Chữ nhìn rất gọn gàng.

- Đúng. Lúc đọc sách ta tiện tay ghi chép.

- Ghi chép này đẹp hơn nhiều. Thấy người viết “thiên hạ quán quân thiếp” như gà bói, ta còn lo người viết chữ xấu như vậy làm sao thi trạng nguyên được. Xem nè, không chỉ viết sai mà còn tô đen thành một cục, viết chữ sưa lại bên cạnh, xấu chết đi được! Hại cả tấm thư thiếp đều bị hỏng.

Cô chỉ vào một chữ viết hỏng nổi bật trên thư thiếp, chê bai nói.

- Bản gốc như vậy đây.

Bạch Vân khẽ lâm bầm

- Sao có thể? Người đừng chê bậy! Hoàng đế sao có thể viết chữ như vậy, mà còn viết sai nữa?! Viết sai rồi tô lên chữ không lập tức bỏ đi viết lại, cứ thế lưu truyền đời sau, không thể nào!

- Ta đoán.....tấm bia đá trên bệ trước điện Càn Chính nhất định không có chữ sai, hon nra kiểu chữ cũng đẹp hơn không ít.

Dù sao cũng là kiêng kỵ cũng đáng chí tôn mà! Vả lại, tám phần là vì bản gốc này xấu quá, rất mất mặt, cho nên Thái Tổ mới khang khang đem nó vào lăng tẩm, không chịu cho người đời thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nghề Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Chương 25 (2)

- Vậy à? Sao người biết?

Tiêu Phương không tin:

- Bản thư thiếp kia đã tùy tùng rồi, rốt cuộc sự thật ra sao đâu ai nói chính xác được.

- Ta đã xem qua điệp khắc bút tích thực rồi, điều ta nói chính là sự thật.

- Điệp khắc lại là gì nữa?

Tiêu Phuong đau đầu.

- Chính là mồi thợ mộc chuyên khắc chữ thư pháp khắc lên gỗ những chữ y hệt như chữ viết trên giấy hoặc trên lụa, sau đó lại tiến hành in ra là có thể thấy bút tích thực. Trận động đất mấy năm trước làm chấn động đỉnh núi đặt lăng tẩm Thái Tổ, hoàng gia sợ lăng tẩm bị hỏng nên đã mở lăng mộ tiến hành kiểm tra sửa. Lúc đó có vài người nhân cơ hội lén đem theo vài thợ khéo khắc “thiên hạ quán quân thiếp” thành điệp khắc, do đó hình dạng thực sự của bút tích thực mới được truyền ra ngoài. Chuyện này không thể công bố nên thiên hạ chỉ có rất ít người biết.

Bạch Vân cảm thấy mức độ cả gan làm loạn của Hạ Nguyên so với cô cũng kẻ tám lạng, người nửa cân, ai cũng không nói được ai.

- Do đó, cái người viết...mới là thật?

Tiêu Phuong lấp bấp, rất thát vọng nói:

- Chữ của Thái Tổ.....thật cá tính, không ai bắt chước được, dù sao thì người giỏi thư pháp rất khó viết được chữ thế này.....

Có lẽ thôn trưởng ở quê từng đọc sách ba năm có thể viết được chăng?

- Chữ này tuy xấu nhưng ý chí và sát khí ngút trời trong con chữ là thứ mà người bình thường không viết ra được.

- A? Có thứ đó nữa à?

Tiêu Phuong hoàn toàn nhìn không ra.

- Khi Thái Tổ lãnh binh tiến hành trận tử chiến cuối cùng với tộc Tây Di, ông đã vung bút viết ra nó trước lúc tuyên thệ xuất binh. Lấy quán quân làm lời thề, thề sẽ đuổi hết tất cả ngoại tộc ra khỏi đất Trung Nguyên, tiêu diệt toàn tộc, báo thù món nợ máu bị người Tây Di áp bức tám năm ở Trung Nguyên. Không thành công, thì chịu chết.

Khi nghe Hạ Nguyên kể về đoạn lịch sử khai quốc kia, Bạch Vân tuy không cảm thấy nhiệt huyết sôi trào như người bình thường nhưng vẫn rất bội phục Thái Tổ.....Không tệ không tệ, có thù phải báo, báo phải diệt môn, rất có phong cách của thôn Tiêu Quy.

- Ồ. Nhưng người viết cái này để làm gì? Thi trạng nguyên cần dùng đến sao?

Là một người dân nhỏ bé bình thường nơi phố chợ, không có cảm giác sâu sắc về chuyện hưng vong của quốc gia, Tiêu Phuong chỉ xem như nghe kịch, nghe qua rồi thôi, hỏi những vấn đề thực tế thì hơn.

Bạch Vân trầm mặc, lại rút một trang giấy ra bắt đầu viết, buồn bực nói:

- Cậu ấy nói.....cần dùng tới.

- Cậu ấy? Cậu ấy nào?

Tiêu Phuong nghi hoặc, đầu óc chợt sáng lên:

- Có phải vị quý công tử kéo người chạy ba ngày trước không?

- Ủ, là cậu ấy.

Bạch Vân không có ý định giấu giếm

- Đã tay nắm tay rồi, cậu ấy có muốn cưới người không?

Tiêu Phuong luôn hỏi thẳng vào trọng điểm như vậy.

Bạch Vân nhìn cô ấy, buồn bực nói:

- Cậu ấy muốn, nhưng cậu ấy vẫn chưa suy nghĩ rõ là khó khăn cỡ nào; còn ta thì nghĩ rõ rồi, cảm thấy hai ta không thể đến với nhau.

Cho nên cậu ấy lại giận cô, không để ý tới cô. Đúng là sóng trước chưa qua, sóng sau lại tới. Chẳng lẽ lần này sẽ giận đến sau khi cô thi xong?

- Có gì khó? Kinh thành nếu không chứa được người thì người đánh ngắt cậu ấy đem về thôn Tiêu Quy, người thôn Tiêu Quy chúng ta rất độ lượng chắc chắn có thể chứa cậu ấy.

Tiểu Phuong cảm thấy không hề có ván đề gì cả.

- Tiểu Phuong, tốt xấu gì người cũng lẩn lộn ở hâu phủ mười năm, người không có chút nhận thức gì về quyền thế sao?

- Ta biết quyền thế đôi khi rất dọa người là không sai, nhưng vậy thì sao? Dù cuối cùng thực sự không thành thì người cũng đã từng thử. Giống như thi trạng nguyên rất khó, trong mấy trăm cử nhân chỉ có một người thi đậu trạng nguyên. Chẳng lẽ chỉ vì không chắc chắn thi đậu trạng nguyên mà người không thi nữa?

Tiểu Phuong cố gắng khuyên cô.

Bạch Vân rất tự phụ nói:

- Ta cảm thấy thi trạng nguyên không hề khó.

- Được được, người cảm thấy dễ là được. Coi như ta sai, ta lấy ví dụ sai, người hiểu ý của ta là được. Dù sao thì, trừ phi người không để ý đến câu ấy tí nào, bằng không người phải cố gắng, đừng có chưa có gắng đã bảo là không được, như thế quá yếu đuối, không giống người.

Tiểu Phuong nhìn không quen bộ dạng này của cô.

- Khó làm ...

Bạch Vân thở dài. Sự lùi bước trước tình cảm này sinh từ nỗi sợ mất mát, quả thực là yếu đuối, cũng đúng là hoàn toàn không giống cô. Có lẽ cô thực sự.....quá đê ý nên mới mất đi tâm tư của ngày thường.

- Có gì khó? Người có phải người của thôn Tiểu Quy hay không thế? Người có biết cái gì gọi là môn đăng hộ đối không? Người có biết từ sau khi người thi đậu cử nhân, toàn huyện Vĩnh Định không ai dám cưới người không? Dù thôn Tiểu Quy có người dám cắn răng cưới người đi nữa thì người nhìn người đi, bàn tay cầm bút này có thể xuống ruộng không? Lúc người nói chuyện hay thuận miệng nói mấy điều có gì đó, khắp thôn có ai nghe hiểu không? Tha cho mấy nam nhân tội nghiệp dám cưới người đi! Người bọn họ cần là thôn phụ, có tiếng nói chung, có thể chăm sóc hoa màu chứ không phải một đại cử nhân đọc đủ sách thánh hiền. Rồi lại nói, người nhìn người đi! Cả đời này người chưa từng mặc nữ trang____bộty nữ lúc trước không tính; không biết ăn diện, cả ngày bất nam bất nữ chạy nhảy lung tung, vậy mà còn có nam nhân đê ý người thì người không nên bỏ qua. Đứng trước đại sự cuộc đời mình, quyền thế là cái thá gì? Nghĩ cách ép nó thành cặn bã mới phải! Học hỏi Thái Tổ khai quốc đi! Không thành công, thì chịu chết!

Tiểu Phuong hùng hồn dõng dạc, chỉ thiếu nước bước lên lắc mạnh Bạch Vân, lắc cho cô tinh táo hơn một chút.

Bạch Vân bị một tràng kia làm cho hơi choáng váng, hồi lâu sau mới áp út út nói:

- Nhưng.....cậu ấy giận ta rồi, ta chọc cậu ấy giận chạy rồi....

- Vậy thì đuổi theo! Đuôi cậu ấy về!

- A?

Đuôi theo cậu ấy? Không phải nên là.....đợi cậu ấy hết giận tới tìm sao?

- Biểu cảm gì đây hả? Người chưa từng nghĩ là mình nên chủ động ư? Đúng là người đọc sách tối ngu rồi! Bạch Tiểu Vân, tướng mạo người không tệ nhưng so với những tiểu thư kinh thành thì chẳng thua vào đâu. Còn nữa, nam nhân kia của người, tướng mạo lại vô cùng đẹp_____

- A? Cậu ấy đẹp à?

Bạch Vân chưa từng nghĩ tới tướng mạo của Hạ Nguyên như vậy xứng được gọi là tuân tú.

Cậu ấy chính là cậu ấy, tướng mạo từ nhỏ đã thế; lúc nhỏ cô không biết đẹp xấu, khi lớn lên cũng không có cảm giác đặc biệt.....Tiểu Phuong cảm thấy sấp ngất, mắng:

- Mắt người mờ à! Trong các quý công tử mà chúng ta từng gặp, cậu ấy là đẹp nhất! Người không nhận ra sao? Được, người không nhận ra không có nghĩa là người khác không nhận ra. Ta đoán có rất nhiều tiểu thư muốn có được cậu ấy. Nam nhân của người sắp bị đánh ngất kéo đi mà người còn ngốc nghếch núp ở trong nhà làm oán phụ, người rõ cuộc đang nghĩ cái gì?

- A, nhưng_____

- Không nhưng nhị gì hết! Đi tìm cậu ấy! Ngay lập tức!

Thế là, Bạch Vân ảo não bị đuổi ra khỏi nhà đành cầm một hộp văn chương đón xe ngựa, từ thành Bắc đi tới thành Đông, khi mái nhà cao vút của hoàng thành xa xa ở trong tầm mắt thì cô đã đến đường Kim Dương. Cô lê la cát bước đến trước cổng lớn phủ Trần Quốc Công, bị người gác cổng không nhận ra tướng là thí sinh tới dâng bài vở nên rất khách sáo nói với cô_____

Hạ Nguyên không có nhà, muốn dâng bài vở thì hắn có thể nhận giúp cô, bảo đảm sẽ giao cho nhị già.

Bạch Vân nhìn cái hộp trên tay mình, lắc đầu, khách sáo chắp tay chào định rồi đi, không ngờ lúc này Xuân Sinh đột nhiên cười ngửa về phủ, nhận ra Bạch Vân bèn vội tiến lên ngăn lại. Nhờ Xuân Sinh cho hay, Bạch Vân mới biết hóa ra trong ba ngày họ chiến tranh lạnh này, Hạ Nguyên tạm thời được bổ nhiệm đến Hồng Lư Tự làm Thiếu khanh.

- Sao đột nhiên lại được bổ nhiệm?

- Sứ giả Bắc man tới, muốn đàm phán các việc thông thương và thông hôn. Hoàng thượng đặc biệt lệnh cho nhị gia làm Thiếu khanh, chuyên lo việc ở Tứ Phương Quản.

- Cậu ấy chưa bao giờ đảm nhiệm một chức vụ thực tế nào, sao bỗng dung lại để cậu ấy làm Thiếu khanh, chuyên lo việc của sứ giả với triều đình?

Như vậy không khiêm các triều thần phản đối à? Hơn nữa, lại là Bắc man....cũng chính là, quả nhiên tới rồi ư?

- Hoàng thượng tự có chủ kiến.

Xuân Sinh chỉ có thể nói vậy.

Bạch Vân hiểu dù Xuân Sinh có biết cũng không thể nói. Cô không hỏi nhiều, chỉ nói:

- Nếu bây giờ ta đến Hồng Lư Tự tìm cậu ấy, có tiện không?

Cô phải mau chóng gấp được cậu, nếu hiện tại chuyện Bắc man đã thành trách nhiệm của cậu, thì, cậu nên biết tất cả.

Thực ra là không tiện.....nhưng Xuân Sinh biết nếu chủ tử thấy Bạch Vân công tử chủ động tới tìm mình thì nhất định sẽ vô cùng vui vẻ, có lẽ, tâm trạng ủ dột u ám khiến người ta thở không nổi mấy ngày nay sẽ tan thành mây khói, đám người hầu cũng có thể được thiên hạ thái bình ____ điều này đối với bọn người hầu như họ mà nói quả là cừu tính; cho nên, dù có không tiện...Xuân Sinh nghĩ lại mấy lần vẫn cắn răng nói:

- Tiêu nhân về để giúp nhị gia thu gọn ít đồ, phải quay lại Hồng Lư Tự ngay. Mời Bạch công tử đi cùng tiêu nhân.

- Được.

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cừng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Chương 26 (1)

Điều Xuân Sinh gọi là không tiện không phải vì Hạ Nguyên đang bận tối mặt mà cậu bị vây quanh bởi mấy quý tiểu thư phụ trách tiếp đài nữ khách Bắc man. Mấy quý tiểu thư này xoay quanh Hạ Nguyên cả ngày, về phần nhiệm vụ tiếp đài nữ khách ____ ờ, chỉ là thứ phụ theo thói, không cần làm gì cả; dù sao thì nữ nhân Bắc man địa vị thấp, đại khái là quan trọng hơn súc vật một chút, không có nam nhân dám dắt thì tuyệt đối không dám ra ngoài một mình, tổ chức một yến tiệc cho họ còn lo không ai tham gia nữa kia, vậy nên các quý tiểu thư đều rất nhàn rỗi.

Bạch Vân đến Hồng Lư Tự thấy Hạ Nguyên đang bị một đám nữ nhân trang điểm xinh đẹp vây quanh.

Hạ Nguyên bận xem xét hồ sơ, mấy nữ nhân tranh nhau giúp đỡ, kết quả là lật tới lật lui lộn xộn hết hồ sơ trong tủ, các tiểu lại bên cạnh sấp khóc rồi.

Hạ Nguyên ngồi trước bàn muốn viết gì đó, mấy nữ nhân liền tranh nhau mài mực, trải giấy, lấy bút; kết quả là mực đổ, giấy nhăn nhúm, bút gãy, hồ sơ trên bàn rơi đầy đất.

Các quý tiểu thư không hề hạ được người khác nhưng bản lĩnh ngáng chân nhau lại không tệ. Kết quả hãi hãi lẫn nhau bày ra trước mắt Hạ Nguyên, bọn họ lộ vẻ thành sự không có, bại sự có thừa, đúng là đủ ngốc nghênh.....

Đối diện với đám nữ nhân thêm phiền phức này, Hạ Nguyên ngoại trừ ra vẻ lãnh đạm thì không có hầm hè giận dữ. Sau khi mời họ đi hết lần này đến lần khác mà không được, cậu chỉ có thể vò vò như không thấy ____ đợi trở về cậu tìm Hoàng đế, giải quyết chuyện này từ gốc rễ mới là đúng đắn, nỗi giận với họ không có chút ý nghĩa nào.

Biểu hiện của cậu như vậy khiến các quý tiểu thư càng thêm hãi lòng, cảm thấy cậu thật sự là một người phẩm cách cao quý, nếu có thể gả cho một nam nhân bao dung hết thảy những hành vi của nữ tử mà không hề nổi giận như cậu thì chắc chắn sẽ trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất trong thiên hạ.

Trong giới quý tộc, Hạ Nguyên luôn nổi tiếng về phong thái xuất sắc. Cậu không cỏi mờ nhiệt tình, cũng không tính là lịch thiệp tao nhã, càng không dễ nói chuyện nhưng chưa ai từng thấy cậu có những hành vi thể hiện sự thay đổi tâm trạng quá độ ở nơi công cộng. Kể cả lúc chơi xúc xích, dù thắng hay thua, cậu cũng chưa từng thất thố. Khi vui vẻ cậu chỉ mỉm môi cười khẽ, khi tức giận cậu chỉ là mặt không biểu cảm nói vài câu lạnh nhạt mà thôi, tuyệt đối không hề có chuyện hầm hè giận dữ, ăn nói bỗ bã.

Ở cậu có một loại khí chất cao quý tiềm ẩn, chưa bao giờ để chính mình thể hiện tâm trạng quá khích trước mặt người khác.

Có lẽ sẽ có người vì vậy mà cảm thấy cậu dối trá, nhưng càng nhiều người hơn cảm thấy cậu rất phong độ, rất có sức hấp dẫn đặc biệt là trong giới các quý tiểu thư, độ nổi tiếng của cậu mấy năm nay chỉ cao không giảm, hầu như quý tiểu thư nào đến hoặc sắp đến tuổi thành thân đều âm thầm chờ muôn có được cậu.

Từ lâu họ đã kiểm kê rõ ràng rành rọt tất cả nam nhi quý tộc đến tuổi thành thân trong ba năm nay, về ngoại hình, về gia thế, về tiền đồ, về tính cách vân vân đều được kiểm tra đánh giá. Không có ngoại lệ, Hạ Nguyên luôn chiếm ngôi đầu bảng.

Tháng giêng năm nay, Hạ Nguyên làm xong lễ nhược quán, chính thức vào giai đoạn thích hợp thành thân, toàn bộ các quý tiểu thư khắp kinh thành đều nín thở chờ Vĩnh Gia công chúa khi nào sai người làm mai, hi vọng mình có thể nằm trong danh sách lựa chọn của Vĩnh Gia công chúa.

Tiếc là Vĩnh Gia công chúa tuy đã tổ chức mấy yên hội nhưng không hề để Hạ nhị gia tham dự, cũng không hề đặt câu hỏi với các thiếu nữ, rõ ràng là không vội tìm đối tượng cho cậu.

Hạ gia không vội nhưng các quý tiểu thư thì vội! Nam nhân hợp tuổi thành thân rất nhiều nhưng nam nhân ưu tú về mọi mặt rất ít, nếu không ra sức tranh thủ thì chỉ có thể tro mất nhìn nam nhân tốt roi vào tay người khác, lúc đó các nàng chỉ có thể nhường lại xếp sau, điều này đương nhiên không được phép.

Cho nên họ nắm bắt tất cả cơ hội, cố hết sức đến gần Hạ Nguyên, quần láy cậu, để cậu khắc sâu ấn tượng. Quý tiểu thư nào muốn gả cho cậu đều có ý nghĩ như vậy.

Hiếm khi lần này Hạ Nguyên được bồi nhiệm làm việc, chỉ có thể ngoan ngoãn ở Hồng Lư Tự, không thể như trước đây, khi đám quý tiểu thư rầm rập chạy đến sân bóng bắt người, bình thường chỉ có thể thở hồn hồn với bóng lrunh chạy trốn xa xa của cậu mà giật chân không ngót.

Dù biết Hạ Nguyên rất không kiên nhẫn, có sức chịu đựng họ thì thế nào? May mắn qua, họ là những nữ nhân có thể đến gần Hạ Nguyên, điều này đã đủ để họ nở mày nở mặt thật lâu trong giới các quý tiểu thư. Nếu có thể nhân cơ hội này khiến Hạ Nguyên nhớ mình, về sau lại tăng thêm tình cảm thì hôn sự còn xa sao? Hạ Nguyên dù không gần nữ sắc đến đâu đi nữa vẫn phải lập gia đình. Nếu cưới ai cũng là cưới thì đương nhiên ít nhất cũng cưới người không mấy xa lạ nhỉ? Càng khỏi phải nói các quý tiểu thư luôn rất tự tin vào dung nhan xinh đẹp của chính mình, cảm thấy mình đứng cạnh Hạ Nguyên là tuyệt đối xứng đôi.

Đứng ở cửa thờ o lạnh nhạt nhìn một đám nữ nhân nỗ lực vì hôn nhân đại sự của bản thân, Bạch Vân không biết làm thế nào, đột nhiên cảm thấy trong ngực rất bức bối. Cô quả thực đã hiểu rằng bất kỳ ai cũng nên có gắng vì điều mình mong muốn, nhưng điều kiện tiên quyết là “điều” đó không thể là Hạ Nguyên. Hạ Nguyên. là của cô!

- Nhị gia, Bạch công tử tới.

Sau khi Xuân Sinh đánh xe ngựa ra chuồng ngựa sau Hồng Lư Tự, giao cho mã phu chăm sóc mới tới đây; không ngờ Bạch Vân công tử tới nay giờ vẫn đứng yên ở cửa, không lên tiếng cũng không bước vào, chỉ đứng đó xem trò vui bên trong. Thế là Xuân Sinh vội vã mở miệng báo cáo.

Nghé Bạch Vân tới, Hạ Nguyên vốn đang mang vẻ mặt lãnh đạm mà xa cách lập tức bật dậy, do động tác quá nhanh nên hơi thất thoát khiến các quý tiểu thư xung quanh chấn động, vội vàng nhìn về phía cửa, muốn biết là thần thánh phuơng nào có thể khiến Hạ Nguyên như vậy.

Hạ Nguyên đầu tiên là bước nhanh hai bước lớn, rồi dừng lại một chút, kế đó là bước chân trở lại bình thường, cả người phong thái ngồi ngồi đi tới trước mặt Bạch Vân, dùng giọng điệu đậm nhất quen thuộc nói:

- Sao lại tới?

- Ta tới tìm ngươi.

Bạch Vân mỉm cười nói.

- Ta đang bận.

Giọng điệu mỉm cười.

- Nhìn ra được.

Cô nhường mi, giọng đầy hàm ý, đồng thời đưa mắt liếc mấy nữ nhân phía sau cậu đang mở to mắt chú ý nhất cử nhất động bên này.

Ánh mắt cô loáng thoáng hung dữ khiến vẻ mặt Hạ Nguyên trong nháy mắt hiện ra vài loại tâm trạng tinh tế: tựa như mừng thầm vì cô để ý, tựa như khẩn trương vì cô hiểu lầm, lại tựa như mong đợi vào biểu hiện của cô _____

- Vậy.... ý người thế nào?

Bạch Vân hơi néo mắt, nhìn thẳng vào mắt cậu, hờ lạnh nói nhỏ:

- Ý ta là sao? Chẳng qua là_____ như người mong muốn thôi.

Nói xong, cô vỗ một tay vào ngực cậu, đẩy cậu sang một bên, sai bước bước qua cửa, đi tới trước mặt bảy tám nữ nhân nő, ánh mắt quét qua diện mạo của từng người không mang theo bất kỳ cảm xúc nào, sau đó cô chấp tay thi lễ, nói:

- Tại hạ có chuyện quan trọng nhất định phải thương lượng bí mật với Hạ nhị gia ngay lập tức, xin các vị giúp đỡ, tạm thời tránh mặt.

- Hừ, con người người rất vô lễ, vừa tới là đuổi người! Có chuyện gì quan trọng nhất định phải tránh bọn ta mới nói? Bọn ta nhận hoàng mệnh cùng ở đây làm việc với nhị gia, lo đại sự tiếp đài sứ giả, trong thời gian ngắn không đi được. Người là kẻ nào? Lại đảm nhiệm công việc gì? Ai cho phép người tùy tiện ra vào Hồng Lư Tự?

Một quý tiểu thư chất vấn. Một quý tiểu thư khác cũng đi tới, ánh mắt khinh miệt nhìn cô từ trên xuống dưới, nói:

- Ta thấy người chẳng qua chỉ là một thư sinh nhỏ, không ở trong nhà ôn bài chuẩn bị thi cử lại chạy tới đây quấy rầy Hạ nhị gia. Ta thấy, chuyện quan trọng người nói ấy mà.....

Giọng điệu kéo dài:

- Chính là tìm nhị gia dâng bài vở chứ gì.

- Ha! Qua bảy ngày nữa là thi rồi, bây giờ còn dâng bài vở gì chứ! Huống hồ nhị gia tuy tài trí hơn người, rất được sùng bái nhưng không phải giám khảo, cũng không thể nhận bài vở rồi để cử lên các quan chủ khảo lần này. Ta nói, tên thư sinh lỗ mãng nhà người từ đâu tới, tám phần là từ một sơn cốc hoang dã nào đó phải không? Không biết phép tắc gì hết!

Lại một quý tiểu thư chỉ vào cái hộp trên tay Bạch Vân cười nhạo.

Bạch Vân không để ý đến lời cười nhạo của họ, nếu cô không phải tới để dâng bài vở thì không cần đếm xỉa đến những lời giễu cợt này. Sắc mặt cô vẫn bình thản, hỏi:

- Có nghĩa là, các cô không đi?

- Không đi! Lẽ ra là người đi chứ.

Mấy quý tiểu thư đứng thành một chiến tuyến; họ là những nữ nhân kiêu ngạo ngang ngược khắp kinh thành, làm gì có chuyện lui bước trước một thư sinh nghèo.

- Thật sự không đi?

- Người có phiền không? Trả lời rồi còn hỏi! Có hỏi nữa bọn ta cũng không đi!

- Nói được làm được?

Bạch Vân đảo mắt nhìn từng người một, hỏi rất nghiêm túc.

- Đương nhiên! Chín trâu kéo cũng không đi! Nói được làm được!

- Tốt.

Bạch Vân lui một bước, chấp tay thi lễ, sau đó xoay người bỏ chạy _____ đương nhiên là kéo Hạ Nguyên theo.

Hai người lao ra cửa, lập tức chạy mất dạng. Đợi lúc mấy quý tiểu thư vất vả lăm moi hoàn hồn lại, giậm chân đuối theo tìm người thì đã không còn thấy góc áo họ đâu, chỉ có thể chửi mắng liên tục, thề lần sau gặp lại, nhất định sẽ dạy dỗ thư sinh thối tha kia đẹp mặt!

Hạ Nguyên và Bạch Vân chạy trốn không xa, trên thực tế, dưới sự hướng dẫn của Hạ Nguyên, họ chạy không tới mấy bước liền chui vào một gian thư phòng, khẽ khàng đóng cửa lại, cài then, người bên ngoài dù có đuổi tới cũng sẽ không cho rằng họ nấp trong phòng thứ ba cách vách chờ không phải rời khỏi Hồng Lư Tự _____ dù sao thì hướng họ chạy là về phía chuồng ngựa.

Bên ngoài có âm ĩ thế nào thì hai người bị nhốt trong phòng này đều không để ý.

Cậu nhìn cô, cô chúc chúc lùm cậu, chúc chúc lại né tránh. Bàu không khí giống như đang giằng co lại tràn đầy mập mờ, nhưng hai người hình như đều không có ý định phá vỡ tình huống ấy, trong không gian này chỉ có hai người họ, trong mắt họ chỉ có nhau, trong tim nhau chỉ nghĩ cùng một việc _____

- Người nghĩ xong rồi?

- Lẽ ra là chưa, nhưng bây giờ thì nghĩ xong rồi.

Bạch Vân lại không có ý tốt lùm cậu.

Hạ Nguyên cười khẽ ra tiếng, hiểu ý cô, cũng hiểu tâm trạng của cô nhưng không chịu trấn an cô, càng không chỉ tay lên trời thè thót để khiến cô hết giận và an tâm.

Nữ nhân này nên tức giận nhiều hơn chút, càng không nên an tâm về cậu.

Cô lẽ trong mắt Bạch Vân - người thôn Tiêu Quy lật đòn xem quyền thế như cẩn bã kia, Hạ Nguyên cậu chỉ là một nam nhân không thể bình thường hơn; nhưng kỳ thực, trong mắt người bình thường, cậu rất xuất sắc. Cậu không phải vì không cưới được vợ nên mới kiên quyết theo đuổi cô – một nữ nhân hơn nữa đòn chưa từng mặc nữ trang, nhận thức về thân phận nữ nhi của mình rất mơ hồ. Cậu có rất nhiều lựa chọn.

Trong số các quý tiểu thư ái mộ cậu thậm chí có cả công chúa và quận chúa mấy năm trước đã tính toán đánh tiếng mai mối với mẫu thân cậu để thân càng thêm thân. Cậu đương nhiên không có ý định cưới quý nữ hoàng gia, nhưng điều này không trở ngại việc cậu đem nó ra làm bằng chứng cho thấy giá cả thị trường của cậu không hề thấp như cô tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Nghé Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 35: Chương 26 (2)

- Cưới cái gì? Người đắc ý lầm đúng không? Nhiều nữ nhân vây quanh người, ân cần hầu hạ người như vậy, chỉ đợi được lọt vào mắt xanh của người _____

- Họ chỉ là người không liên quan, ta không giận họ, cũng không cưới với họ.
- Nhưng họ vây quanh người.
- Phải, họ vây quanh ta.

Hạ Nguyên nắm một tay cô, nhẹ nhàng xoa bóp lòng bàn tay, vô cùng dịu dàng nhưng giọng điệu lại có chút hờn mát:

- Họ muốn gả cho ta, hi vọng ta có ân tượng tốt về họ, dù họ làm rối tung công việc của ta nhưng về tình cảm có thể tha thứ. Huống hò, đây là Hoàng đế cho phép.

Bất kỳ ai cũng có quyền tranh thủ hạnh phúc cho mình, cậu có thể không tiếp nhận nhưng sẽ không vì không thích mà đùa cợt dụng tâm của họ.

- Nhưng ta không cho phép.

Bạch Vân nói như đinh đóng cột.

- Dương nhiên nàng.....có thể không cho phép.

Cậu cho phép cô không cho phép.

- Nhưng, Tiêu Vân, không cho phép rồi thì sao? Nàng định thế nào? Giữa chúng ta, nàng tính toán thế nào?

Nghé cậu hỏi vậy, ánh mắt Bạch Vân không né tránh nữa mà nhìn thẳng vào cậu, hồi lâu sau mới nói:

- Ta biết người đê ý ta nhưng không biết đê ý nhiều đến mức nào.

- Nhiều đến mức, ta hoàn toàn chấp nhận một ngày nào đó sau khi cưới nàng, ta có thể sẽ gặp phải bất kỳ chuyện gì _____ bao gồm, cùng nàng lên pháp trường bị chặt đầu.

- Thật ư?

Cô khẽ yêu cầu xác nhận.

- Nhân phẩm của ta không đáng tin? Giao tình mười năm của chúng ta không đủ để nàng hiểu rằng ta nói được làm được hay sao? Lời ta nói có bao giờ ta lật lọng chưa?

Cậu không thích cô không tin tưởng cậu, một chút xíu xíu cũng không được.

- Mười năm trước, chúng ta chỉ là bằng hữu, tình cảm đó không giống tình yêu nam nữ.

Cậu đang định lên tiếng thì bị cô đưa tay kia khẽ che miệng.

- Cách nhau trời Nam đất Bắc cũng có thể làm bằng hữu cả đời. Nhưng làm phu thê thì phải chung sống bên nhau cả đời. Hoặc là người rời khỏi kinh thành hoặc là ta rời khỏi thôn Tiểu Quy, người có từng nghĩ tới khả năng người rời khỏi hoàn cảnh quen thuộc chưa? Ta đoán là chưa. Người muôn cùng ta bị chém đầu, lời này nghe rất ngọt ngào, ta rất thích. Thế nhưng, chuyện chém đầu nghe vô cùng đáng sợ, kỳ thực người chết là hết chuyện, không cần phiền não gì nữa. Điều chân chính cần giác ngộ chính là, sau khi thật lòng quyết định sống với nhau, phải dùng thời gian cả đời để chứng minh rằng mình không hối hận.

- Cả đời dài lắm, bây giờ ta không thể nào bảo đảm cho mỗi một ngày trong tương lai, nàng cũng không thể. Nhưng, ta biết, chúng ta nếu không thể làm phu thê thì chắc chắn ngay cả bằng hữu cũng không làm được. Ta không muốn mất nàng, ta muốn ở bên nàng.

Tuy không quá nhìn ra được nhưng Hạ Nguyên luôn là người khá thực tế.

- Nhưng____

Cô cảm thấy hai người nên thận trọng hơn với chuyện này.

Hạ Nguyên có chút không kiên nhẫn, cậu hừ lạnh ngắt lời cô, nghiêm túc nói:

- Nhưng nhị cái gì? Nàng phải thừa nhận, nàng có nhiều điều không chắc chắn như vậy, chẳng qua vì nàng nhu nhược, nàng không muôn gánh vác hậu quả có thể xảy ra khi ở bên ta, dù ta có bảo đảm với nàng nhiều hơn nữa cũng sẽ không nhận được lời ưng thuận dứt khoát của nàng mà chỉ nhận được những cái “nhưng” mãi không hết! Bạch Vân, nàng hiếp người quá đáng!

- Người mắng ta?!

Bạch Vân trợn mắt.

- Ta chỉ đang nói ra sự thật, không phải mắng.

- Ta không nhu nhược! Ta đã quyết định cùng chàng đổi mặt với tương lai nên mới muôn nói chuyện từ tết với chàng____

- Dựa vào sự thông minh nhạy bén của nàng, bất kể tương lai có xảy ra chuyện gì nàng đều có thể ứng phó được, không cần nói lúc này. Nàng chỉ là láy cổ, bởi nàng không dám đối mặt với sự yếu đuối của chính mình; chỉ có người yếu đuối mới tìm lý do để lui bước, mới lải nhải không ngót, không dám hạ quyết tâm, không dám gánh trách nhiệm!

Hạ Nguyên không chút khách khí tiếp tục công kích cô.

- Ta không có lải nhải không ngót! Ta cũng hạ quyết tâm rồi, ta không có vô trách nhiệm với chàng! Bằng không ta sẽ không nói!

Bạch Vân bị chọc xù lông. Mấy lần trước____ được rồi, mười năm trước, cô đã chọc Hạ Nguyên xù lông vô số lần, tự cảm thấy mình rất vô tội, ngoại trừ thầm cười trộm ra thì cô cũng có chút cảm thán, quý công tử này tính tình thật tệ, thật dễ trêu.đâu ngờ thời thế đổi thay, bây giờ đổi thành chỉ với hai ba câu nói của cậu, người bị chọc xù lông lại là cô.

Cậu khiêu khích lừa giận của cô. Mười bảy năm cuộc đời, lần đầu tiên cô thực sự tức giận.

Hạ Nguyên hận không thể khích cô càng giận hơn nên không xem đáng về giận dữ của cô ra gì, giọng nói lạnh tanh:

- Nàng nói nàng hạ quyết tâm rồi? Vậy bây giờ, mời nàng chứng minh.

Lần này đổi thành cậu yêu cầu cô chứng minh.

- Chàng!

Bạch Vân cắn răng, oán hận rút lại bàn tay vẫn đang bị cậu nắm, không cho nắm! Sau khi hít sâu vài hơi, cô đứng thẳng người, hung dữ trừng cậu, nói:

- Được, ta chứng minh! Chàng đợi đấy!

Nói xong, cô nhìn quanh, tìm được cái bàn thì lập tức bước nhanh qua, trai giấy mài mực liền một mạch. Sau khi mài mực xong, cô nháy bút viết nhanh, ngồi bút như bay, trôi chảy lưu loát, sát khí hào hùng.

Hạ Nguyên không bước qua quầy rày cô viết, cũng không vội vã muôn biết ngay cô viết những gì; có lẽ là một lời thề, có lẽ là liệt kê ra đủ loại cam đoan, cũng có lẽ.....chỉ là những lời mắng cậu.

Bất kể là gì, cậu đều chờ.

Lúc này, cậu đứng cách Bạch Vân hơn năm bước, nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của cô, nhìn bộ y phục xanh chính trực trên người cô, nhìn nữ nhân không hề giống nữ nhân, không hề xinh đẹp ấy, nhưng lại là nữ nhân sắp thuộc về cậu. Nữ nhân của cậu. Từ khoảnh khắc biết cô là nữ nhân, trái tim cậu đã đập loạn đên mức không ra gì. Những khuyết điểm mà trước đây cậu thấy có chút chướng mắt khi nhớ lại đều trở thành thuận mắt, thậm chí đáng vẻ cô bị cạo trọc đầu năm xưa cũng trở thành rất có phong cách, cái đầu tròn vo, đáng yêu như quả bóng, hèn gì chơi bóng giỏi như vậy.....Khi cậu nhìn

một người kiều gì cũng thấy tốt, hết thảy đều muốn tốt cho người đó, tốt đến mức đầu óc không cách nào vận hành như bình thường được, lúc đó cậu chợt giật mình nhận ra một sự thật, nếu không phải cô cho cậu uống nước bùa chú thần kỳ thì chính là, cậu thích cô mất rồi.

Con người cậu có chút tự phụ về bản thân, băng hữu thật lòng kết giao không nhiều, phần lớn là người khác nhân nhượng cậu; trong lòng cậu lặng lẽ tự đắc mình tài trí hơn người, đối với rất nhiều sĩ tử nổi tiếng đều không mấy để mắt; năm mươi sáu tuổi, trên sân xíc cúc, cậu đã đá đến mức kinh thành không có đối thủ, được mọi người hâm mộ. Nói cậu là đúra con cưng được trời ưu ái không hề quá đáng, thái thượng hoàng là cữu cữu của cậu, hoàng đế là biểu ca của cậu, trưởng công chúa là mẫu thân của cậu, từ khi ra đời, cậu đã được định sẵn là không cần cúi đầu với bất kỳ ai, bất kỳ chuyện gì, cũng không cần lè lưỡi ai; dù cậu có dốt nát kém cỏi, hoành hành ngang ngực khắp kinh thành thì vẫn có thể bình an hưởng phúc cả đời.

Hạ Nguyên không chỉ nghĩ một lần, tại sao cậu lại để ý Bạch Vân? Tại sao cậu lại xem như không thấy với những tiêu thư khuê các muôn hồng nghìn tía khắp kinh thành? Không phải tất cả họ đều có tính tình hung dữ đanh đá, trong số họ cũng có những đại gia khêu tú diệu dàng thùy mị, có thông minh đọc đủ thi thư, có yêu kiều mềm mại ngày thơ.....kiều gì cũng có, hon nőa, họ đều xinh đẹp như được điều khắc tỉ mỉ, không phải loại ngoại hình trời sinh trời dưỡng như Bạch Vân có thể so sánh.

Điều mà các quý tiểu thư có, Bạch Vân xuất thân nhà nghèo không có; nhưng điều mà Bạch Vân có, nữ nhân khắp thiên hạ tuyệt đối không có. Ít nhất.....Bạch Vân cực kỳ có khả năng là nữ trang nguyên đầu tiên cũng là nữ trang nguyên duy nhất từ trước tới nay của Đại Ung, không, là của cả đất Trung Nguyên. Chỉ điểm này thôi, khắp thiên hạ đã không có nữ nhân nào sánh được với cô.

Bang!

Sau khi viết xong nét bút cuối cùng, Bạch Vân thuận thế quăng bút trong tay, bút lông được làm từ ngọc roi xuống đất, gãy thành hai đoạn, vang lên một tiếng “rắc”, kéo thản trí của Hạ Nguyên trở về.

Bạch Vân nhìn cậu, vươn một ngón tay ngoắc ngoắc về phía cậu:

- Qua đây xem
- Viết gì thế?
- Quyết tâm của ta.

Cô quay đầu nhìn bản thư thiếp mình viết, hài lòng trước nay chưa từng có.

- Loại văn chương gì mà đủ để chứng minh quyết tâm của nàng?

Hạ Nguyên chậm rãi đi về phía cô, đến khi nhìn rõ cái cô viết là gì thì giật mình kêu lên:

- Thiên hạ quán quân thiếp!

“Thiên hạ quán quân thiếp” giống y như bản gốc!

Bạch Vân có thể viết được những con chữ giống nhau không có gì đặc biệt, điều đặc biệt là trong những con chữ ấy có sát khí và kiên quyết ngút trời. Là người từng tận mắt thấy bút tích thực, Hạ Nguyên đương nhiên đủ uy tín để bình luận độ mô phỏng chính xác của bản thư thiếp này, quả thực là giống y hệt....không, còn thiếu một chút, thiếu những chữ sai.

- Nàng viết thiếu mấy chữ sai bị tô lên.

Vẽ mặt Hạ Nguyên rất khó tả....nếu nói về mô phỏng thì bản này viết hỏng, nhưng so với bản gốc mà nói, bản này càng giống với bản chính hoàn mỹ hơn. Có lẽ, nếu năm xưa Thái Tổ không có khôn cẩn thận viết sai thì cũng sẽ không luôn tâm niệm muốn tiêu hủy “thiên hạ quán quân thiếp” này, đúng không?

- Cái ta mang đến là bản thư thiếp có chữ sai.

Bạch Vân cầm cái hộp bên cạnh qua, lấy một quyển bên trong, trải ra đặt bên kia, để Hạ Nguyên so sánh sự khác nhau giữa hai bản:

- Luyện nhiều ngày, bản này viết giống nhất nên mang tới cho chàng. Nhưng không đủ so với bản vừa rồi.
- Nàng không thể viết ra được bản thế này lần nữa, đúng không?

Chỉ vào bức thư thiếp vừa rồi Bạch Vân kiềm néo con giận viết ra, Hạ Nguyên hiểu. Bởi vì Thái Tổ cũng vậy, lúc sinh thời không thể nào viết ra được một bản có khí thế hào hùng như vậy nữa.

- Ủ.

Dù có bị chọc giận lần nữa cũng không viết ra được.

- Đây chính là quyết tâm của nàng?

- Không thành công, thì chịu chết.

Không còn dài dòng đáng vê tiêu nữ nhí “nhưng mà” nữa, Bạch Vân kiên định đứng lên, trong thiên hạ chưa có chuyện nào cô không dám làm

Lời thề của cô khiến Hạ Nguyên cười khẽ, cậu xoay người kéo cô vào lòng, nhìn cô vì sự thân mật đột ngột này mà mắt đi về trán tĩnh thì không nhìn được cui đầu hòn lén má cô. Nhận ra cô giật người, cậu lại hôn. Bên này một cái bên kia một cái, liên tục thay phiên, đến khi cô không còn giật mình vì sự thân mật của cậu nữa, đến khi cô thả lỏng cơ thể yên ổn trong lòng cậu, đến khi đôi tay của cô lặng lẽ vòng quanh eo cậu.

- Tiêu Văn

Nữ nhân này cuối cùng đã chân chính thuộc về cậu.

Hạ Nguyên bắt đầu không kiềm được bắt đầu mong đợi vào cuộc sống chung mỗi ngày sau này của hai người, cuộc sống ấy không nhất định rất vui vẻ, có lẽ họ sẽ thường xuyên đấu võ mồm tranh hòn thua nhưng chắc chắn đó sẽ là một cuộc sống cực kỳ náo nhiệt sôi động.

Thật tốt.

Editor: Thê là đôi trẻ đã chính thức xác nhận yêu đương rồi, cơ mà nói chuyện với nhau vẫn ngang ngang như cũ, hổng có giống tình nhân gì hết, làm mình đổi xung hô cũng thấy ngại, mà không đổi thì thấy kỳ, hổng lẽ yêu đương rồi mà cứ “ta - người” miết, hic.

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cừng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hon ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Chương 27 (1)

Kỳ thi mùa xuân của vương triều Đại Ung tổ chức vào trung tuần tháng ba, mồng mười tháng tư yết bảng. Người có tên trên bảng là công sĩ, vào ngày hai mươi tháng tư vào hoàng cung tham gia thi Đình, do Hoàng đế đích thân ra đề; người đậu thi Đình sẽ được gọi là môn sinh thiên tử.

Dương nhiên, với tất cả các công sĩ mà nói, nếu đã trăm cay nghìn đắng thi tới thi Đình thì chỉ làm một môn sinh thiên tử không thể nào thỏa mãn được họ. Cái họ tranh giành là tiến sĩ; người tự phụ về tài học đứng đầu thì mục tiêu duy nhất lại càng là nhất giáp, những thứ khác đều nhìn không vừa mắt.

Người đỗ đạt thi Đình, dựa theo thành tích cao thấp mà chia làm ba giáp. Nhất giáp chỉ lấy ba người: trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa; nhị giáp lấy mười bảy người, ban thưởng xuất thân tiến sĩ; còn lại đều liệt vào tam giáp, ban thưởng xuất thân đồng tiến sĩ.

Tuy có thể được đích thân Hoàng đế kiểm tra trên điện Kim Loan đã là vinh hạnh lớn nhất trong đời, dù làm rạng rỡ tổ tông nhưng công sĩ nào lại không liều cả mạng để giành được tư cách tiến sĩ trong hai mươi tên đầu. Dù sao các triều đại từ xưa tới nay, chưa có vị quan nào xuất thân đồng tiến sĩ có thể đứng đầu bách quan, đứng nói là đứng đầu bách quan mà tất cả các vị trí tốt nǎm giữ thực quyền đều không tới lượt người có xuất thân đồng tiến sĩ.

Chuyện liên quan đến vận mệnh đường làm quan cả đời, tất cả thí sinh đương nhiên dốc hết toàn lực. Mỗi thí sinh đều muốn thể hiện tinh tế cách nhìn mà bản thân tự thấy là sâu sắc nhất, độc đáo nhất trên bài thi, vừa muốn phô bày sự ưu việt xuất sắc của mình vừa muốn hợp với thánh ý, dù sao học thành văn tài hay võ nghệ đều là để bán cho nhà đế vương. Bản thân có hàng hóa tốt nhưng cũng phải phù hợp với nhu cầu của đế vương thì mới bán được.

Trên thích dưới theo; chỉ là, thánh tâm khó dò! Liệu có thể nắm bắt đúng ý thích của bè trên hay không, đến cửa ải này, toàn bộ đều dựa vào số mệnh!

Thi khoa cử giống như leo núi cao vạn nhãn, mà đỉnh núi thi Đình đã kết thúc trong tâm trạng giày vò vừa hăng hái vừa căng thẳng vừa sot ruột của tất cả thí sinh.

Đại sự của thí sinh đã kết thúc, người bận rộn tiếp theo chính là các giám khảo chấm bài. Nhưng may là số người tham gia thi Đình không quá nhiều, không quá vài ngày là có thể chấm xong. Toàn bộ bài thi được chia thành ba hộp bài thi được tất cả giám khảo nhất trí công nhận là ưu tú cho vào một hộp, danh sách trong hộp này nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì đều là tiến sĩ nhất giáp và nhị giáp, tất cả bài thi còn lại được chia vào hai hộp đạt chuẩn và không đạt chuẩn, có thể được đề tên bảng vàng hay không thì phải xem tâm tình của Hoàng đế.

Ba hộp này nhanh chóng được dâng lên bàn Hoàng đế, nếu Hoàng đế cầu hiền tài như khát nước, sợ bỏ sót minh châu thì sẽ xem qua tất cả bài thi dù đạt chuẩn hay không đạt chuẩn một lần, có lẽ có một vài bài bị đánh giá là không đạt chuẩn nhưng vừa mắt Hoàng đế thì có thể trả minh cũng không biết chừng. Nhưng bình thường Hoàng đế đều không quá nhàn rỗi, ít nhất là không rỗi đến mức xem lại từng bài thi không đạt chuẩn, có thể xem lại trong đó vài bài đã xem như rất có tâm, rất yêu quý nhân tài rồi. Dù sao từ xưa đến nay hiếm khi mò được minh châu trong những bài không đạt chuẩn, các thí sinh biết phỏng đoán ý thích của Hoàng đế thì những người ngày ngày tiếp xúc với Hoàng đế lại càng là cao thủ quan sát sắc mặt, họ cân nhắc chọn văn chương cho Hoàng đế rất tinh rất chuẩn, những bài được cho vào hộp không đạt chuẩn tuyệt đối sẽ không xuất hiện tác phẩm khiến mắt Hoàng đế sáng lên.

Tân đế Đại Ung mới đăng cơ được hai năm, niên hiệu Thiên Thịnh, lúc này đang dạo bước trầm tư trong ngự thư phòng, thỉnh thoảng dừng bước, đi đến trước bàn đặt ba bài thi, xem từng bài một, cầm lên bút son mấy lần nhưng không cách nào quyết định, thế là đành đặt bút xuống.

Sau nửa canh giờ, thái giám đưa trái cây bánh ngọt trà thơm tới, Thiên Thịnh đế quay đầu nhìn đồng hồ nước ở góc tường, thấy mũi tên đang chỉ vào chữ “Thân so”, tức là đến giờ ăn tối. Đột nhiên Hoàng đế hỏi thái giám thân cận:

- Đoan Phuong tới rồi à?
- Hạ nhị công tử vừa tới, đang chờ ở bên ngoài, tiểu nhân vốn định đợi đến khi Hoàng thượng dùng bữa xong mới bẩm báo.
- Thái giám thân cận cùng trưởng thành với Hoàng đế từ nhỏ đến lớn, tình cảm không như bình thường, lúc đáp lời cũng không cứng nhắc rập khuôn mà có vẻ hoạt bát hơn.
- Đoan Phương không phải người ngoài, trẫm ăn bữa tối đâu cần đê áy tránh? Mau gọi đệ áy vào.

Hoàng đế lại khoát tay nói tiếp:

- Ngươi đưa mọi người lui xuống đi, nơi này không cần người hầu hạ.
- Tiểu nhân tuân lệnh.

Thái giám hiểu chủ tử không muốn cho ai biết về cuộc trò chuyện lát nữa giữa ngài và Hạ nhị gia nên mới bảo mọi người lui xuống.

Lúc Hạ Nguyên bước vào, trong ngực phòng chỉ có mỗi mình Hoàng đế; thái giám thân cận sau khi cho lui các cung nữ thái giám khác thì tự đến canh gác ngoài thư phòng năm bước, không để bất kỳ ai đến gần hoặc quấy rầy, bảo đảm cuộc nói chuyện này của Hoàng đế tuyệt đối bí mật.

- Tham kiến _____
- Miễn.

Không có người ngoài ở đây, Thiên Thịnh đế lười chờ biểu đệ làm hết lễ yết kiến, vẫy tay nói:

- Mau qua đây.

Hạ Nguyên đặt hộp gỗ trong tay lên bàn nhỏ bên cạnh, sau đó bước đến, ánh mắt quét qua ba bài thi trên bàn rồi nhìn về phía Hoàng đế, nói:

- Ngày mai yết bǎng, thần ở đây chúc mừng Hoàng thượng có được anh tài trong thiên hạ. Nghe nói thí sinh tham gia thi Đinh lần này không chỉ tài hoa xuất chúng mà còn khá trẻ tuổi. Người lớn nhất không quá ba mươi sáu tuổi, người nhỏ nhất chỉ mươi bảy tuổi, đều trẻ trung sung sức, như mặt trời mới mọc, đủ cho ngài sử dụng ba mươi năm, hoàn thành ước nguyện vĩ đại trong lòng.

Thiên Thịnh đế cười nhẹ, hơi khổ não nói:

- Có thể thi đền thi Đinh, ai không phải là tinh anh trong những người đọc sách? Chỉ là, văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhì, khó khăn lắm mới chọn trong hai mươi người đứng đầu được ba người, rồi lại phải quyết định thứ hạng trước sau của ba người này, quả thực khiến trẫm rất bối rối.
- Vậy thì cho tất cả thành trạng nguyên là được.

Hạ Nguyên vô trách nhiệm nói:

- Nói bậy bạ gì đó!

Thiên Thịnh đế cười mắng. Hắn biết người biểu đệ này trước giờ luôn có chứng có mục, đệ áy thuận miệng nói linh tinh như vậy chẳng qua vì biết hắn cần một người có thể nghe hắn cầm rầm oán trách một chút mà thôi. Đại sự quốc gia như chọn hiền tài dĩ nhiên cuối cùng phải do một mình Hoàng đế đảm đương, do một mình hắn quyết định cất nhắc ai bổ nhiệm ai, nếu không thì sao gọi là môn sinh thiên tử?

- Hoàng thượng, dù sao thời gian còn sớm, không vội quyết định ngay, ngài dùng bữa trước đi.

Hạ Nguyên nhìn trái cây và bánh ngọt xinh xắn trên bàn vẫn chưa được động đến, đè nghị.

- Trẫm đâu còn tâm trạng ăn nữa. Đệ ăn đi.
- Ngài không ăn thì thần đành phải nhún thõi.

Nhân lúc xung quanh không có ai _____ quan trọng nhất là không có Khôi cư xá nhân và Khôi cư lang chướng mắt (Khôi cư xá nhân, Khôi cư lang: các chức quan phụ trách ghi lại lời nói và hành động của Hoàng đế để ghi vào sổ sách), Thiên Thịnh đế lườm Hạ Nguyên, hầm hừ:

- Trẫm thấy đệ rõ ràng là hoàn toàn không có khẩu vị, đừng vờ như biết tuân thủ lễ nghi lắm vậy.

Tiểu tử này từ nhỏ đã giỏi giả vờ, trước mặt và sau lưng người ta cứ như hai người khác nhau, thế mà thật giả vờ được cả đời.

- Thần luôn luôn tuân thủ lễ nghi.

Hạ Nguyên ra vẻ đường hoàng nói, đồng thời nhán mạnh:

- Toàn bộ đều nhớ biếu huynh của thần từ nhỏ đã là tấm gương tốt, biết cách dạy dỗ.

Lườm chưa đủ để thể hiện tâm trạng của Thiên Thịnh để bèn trực tiếp trợn tráng mắt. Thân là biếu ca ruột của Hạ Nguyên, với sự “khen ngợi” này, hắn thật không dám nhận.

- Được rồi, không muốn ăn thì đừng ăn, nhân bảy giờ trẩm đang rảnh, nói chuyện một tí đi.

Hôm qua Vĩnh Gia công chúa tiến cung phụng bồi thái thượng hoàng chơi xúc cúc, đặc biệt qua hỏi hắn một tiếng khi nào có thời gian rảnh, Hạ Nguyên muốn cầu kiến.

Bình thường hoàng thân thất cầu kiến Hoàng đế chỉ cần tới hoàng cung nói một tiếng là được, không cần qua tầng tầng thông báo, đưa thiếp trước mấy ngày gì gì đó. Hoàng gia tuy nhiều quy củ nhưng phần lớn là dùng giữa quân thần hậu phi, còn huyết mạch chí thân trong nhà đều ngầm tùy tiện. Đợt này bận việc thi cử tuyển chọn hiền tài nên Hoàng đế trừ lúc lên triều, nghị luận chính sự và phê duyệt tấu chương ra, toàn bộ thời gian đều dùng cho việc chấm bài thi, cho nên Hạ Nguyên muốn gặp Hoàng đế một lần phải để Hoàng đế trích ra thời gian, không muốn quấy rầy chính sự của Hoàng đế.

Hạ Nguyên mỉm cười nói:

- Biểu ca, huynh còn nhớ chuyện năm năm trước, do động đất ném thái thượng hoàng ra lệnh mở lăng mộ Thái Tổ ra tu sửa không?

Biểu ca đại nhân – Thiên Thịnh Hoàng đế lườm biểu đệ nhà mình. Lúc Hạ Nguyên không gọi hắn là thái tử hay Hoàng đế có nghĩa là chuyện họ cần nói rất riêng tư, không thích hợp cho bất kỳ nhân vật lớn nào biết, mà tốt nhất họ cũng nên tạm thời gác thân phận của mình qua một bên.

- Sao không nhớ chứ. Lúc đó chuyện tu sửa lăng mộ còn do trẫm chủ trì đây này, nếu không đệ tưởng rằng loại người bá vơ như đệ có thể chen lấn vào hoàng lăng à?

Lúc đó tu sửa lăng mộ vì để phòng ngừa thất thoát nên tất cả thợ và quan viên vào lăng đều được tuyển chọn nghiêm khắc, giới hạn số người, đồng thời lúc ra vào cần phải soát người. Nếu không nhớ lúc đó Thiên Thịnh đế còn là thái tử che chở thì Hạ Nguyên ngay cả đỉnh núi đặt hoàng lăng cũng không thấy được.

- May nhờ có biểu ca săn sóc, tiểu đệ vô cùng cảm kích.

Hạ Nguyên rất nghiêm túc chấp tay hành lễ. Tiếp theo đó, cậu cười đầy thâm ý:

- Biểu ca, vậy, chắc hẳn huynh còn nhớ “thiên hạ quán quân thiếp” chứ?

- Sao không nhớ? Năm đó trẫm tranh việc tu sửa lăng mộ không phải chỉ vì muốn vào lăng tận mắt chiêm ngưỡng “thiên hạ quán quân thiếp” hay sao?

Trên mặt Thiên Thịnh đế hiện lên biểu cảm kỳ quái vừa sùng bái vừa méo mó:

- Trẫm biết.....Thái Tổ dù sau này trở thành bá chủ một phuong, dù lúc nào cũng tay không rời sách, muốn bỏ khuyết nỗi tiếc nuối ít học khi còn trẻ, nhưng suy cho cùng.....đã bỏ lỡ thời gian học hành tốt nhất.....nét chữ không thể nào hùng hồn khí phách, tuyệt đẹp như trên tấm bia đá ngoài điện Càn Chính kia. Nhưng bản thư thiếp ấy của Thái Tổ quả thực viết cực kỳ tốt.

Thiên Thịnh đế lúc nhỏ rất sùng bái Thái Tổ, xem Thái Tổ như mục tiêu phấn đấu cả đời. Người hoàng gia đều là cầu thủ xúc cúc, Thiên Thịnh đế đương nhiên cũng không ngoại lệ, nhưng hắn lý trí hơn nhiều so với phụ thân và tổ phụ; ít nhất, hắn không muốn làm cao thủ xúc cúc mà chỉ muốn sau khi chết được nhận tên thụy là “Võ” “Võ” không phải một tên thụy đẹp, còn ngầm có ý phê phán mạt mẻ, nhưng Thiên Thịnh đế lại cực kỳ thích.

Bốn phuong thái bình, mở rộng biên cương, giuong oai thiên hạ _____ muốn đạt được những thứ này, một Hoàng đế bình thường không làm được. Tân đế hùng tâm dào dạt, từ nhỏ đã lập ra mục tiêu, dùng thời gian cả đời quét sạch gặc ngoại xâm biên cương, khiến vạn quốc triều bái, khiến ngoại tộc không dám xâm phạm. Hai trăm năm trước, Thái Tổ đã làm được; hai trăm năm sau, Thiên Thịnh đế muốn một lần nữa mở ra thời kỳ vinh quang thịnh thê.

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Chương 27 (2)

- Chữ trên tấm bia đá kia hơn ở chỗ chữ không phải chữ của chính Thái Tổ; chữ của Thái Tổ không đẹp nhưng lại có khí thế bá vương mà không ai sánh được.

Hạ Nguyên nói đúng trọng tâm

Đương kim Hoàng thượng và đại ca nhà mình đều là người hâm mộ trung thành của Thái Tổ, đối với họ mà nói, mọi thứ về Thái Tổ đều hoàn mỹ. Nếu có gì không hoàn mỹ, mời lặp lại xem....

- Còn không phải sao.

Hoàng đế rất tiếc nuối, rất tuân lệnh Thái Tổ nên không thể mang bản thư thiếp kia ra ngoài. Hắn hỏi:

- Tại sao đột nhiên đê lại nhắc chuyện này?

- Đương nhiên là vì chỗ đê có một bản mô phỏng “thiên hạ quán quân thiếp”.

Thiên Thịnh đế nghe vậy vón định lên tiếng ché nhạo, nói với cậu là đây đường đều có bản mô phỏng thư thiếp của Thái Tổ, kiểu nào cũng có, đồng thời đều tuyên bố là bản do mình viết mới là bản giống với bút tích thực của Thái Tổ nhất; có điều lời đến bên miệng Thiên Thịnh đế lại dùng lại. Bởi vì hắn nhớ người biểu đệ này của mình chưa bao giờ là người ăn không nói có. Đệ ấy không nói những lời đao to búa lớn, không dễ dàng đồng ý chuyện bản thân không làm được, nhưng lời đê ấy đã nói thì chắc chắn sẽ nói được làm được.

- Mô phỏng thực sự?

Thiên Thịnh đế nửa nghĩ ngờ nửa kinh ngạc mừng rỡ hỏi.

- Biểu ca, huynh và đệ đều là người chân chính được thấy bút tích thực, đệ đâu qua mắt được huynh.

Hạ Nguyên chậm rãi bước đến bên bàn nhỏ để cái hộp, thong thả mở khóa, lấy ra một trục cuốn được dán kín lưỡng, nói:

- Huynh xem bản này trước đi.

Không đợi Hạ Nguyên mở dây lụa trên trục cuốn, Thiên Thịnh đế đã tự lấy, cẩn thận từng li từng tí kéo dây lụa, mở trục cuốn ra, sau đó, ngừng thở _____

-Giống, thật giống, ngay cả chữ sai cũng giống. Hình dáng và nét mực to nhỏ của khôi ôtô lên cũng giống y như đúc.....

Thiên Thịnh đế nhìn như si như say:

- Hiển nhiên, trong con chữ này thiếu khí thế sát phạt sắc bén, cái đó cũng hết cách. Năm xưa Thái Tổ từng định viết lại “thiên hạ quán quân thiếp” nhưng không được, suy cho cùng thì tâm trạng đã khác. Năm năm qua trẫm cũng thử viết, nhưng không viết được.....

- Biểu ca, huynh lại xem tiếp bản này đi.

Hạ Nguyên mím cười, trên tay mở ra một cuốn trục khác.

- Đừng quấy rầy trẫm thường thức _____ ô! Đây là cái gì?!

Hoàng đế vốn chỉ là không kiên nhẫn liếc qua, nào ngờ lại bị nhuệ khí lẫm liệt trong những con chữ kia hoàn toàn hấp dẫn, ngay cả bản thư thiếp mờ phỏng trên tay vốn xem như trân bảo, âm thầm quyết định sẽ quý nó cả đời roi xuống đất cũng không hay biết.

Thiên Thịnh đế sải bước lớn qua, đoạt lấy thư thiếp, lần này lại càng cẩn thận hơn, đồng thời xem kỹ từng chữ từng chữ, thử tìm ra chỗ khác biệt....được rồi, quả thực đúng là có “một chỗ” khác biệt.

- Bản thư thiếp này không có chữ sai?

- Người nọ viết một mạch ra bản thư thiếp này, quên mất chữ sai. Sau đó cô ấy muốn viết lại một bản khác có chữ sai nhưng không viết được ý cảnh như thế nữa.

Hạ Nguyên vừa nói vừa chỉ vào cuốn trục dưới đất:

- Dù cô ấy có viết lại thế nào, cùng lầm chỉ được đến thế kia thôi.

- Hai bản này là cùng một người viết?

- Dạ phái.

- Là ai? Người luyện võ ư? Trẫm muốn triệu kiến hắn! Ngay lập tức!

Thiên Thịnh đế vội vã nói.

- Sợ là không được. Huynh không thể triệu kiến một mình cô ấy.

- Tại sao?

- Bởi vì, cô ấy í mà, có tên trong những bài thi kia, đang chờ huynh đê tên lên bảng vàng đấy! Đến lúc đó trên điện Kim Loan cũng đâu phải chỉ gặp một mình cô ấy, đúng không? Còn nữa, triệu kiến cô ấy trước lại càng không thỏa đáng.

- Là thí sinh khoa thi này?! Chỉ là một thư sinh sao?

Thiên Thịnh đê không khỏi hoi thát vọng, bởi hắn cho rằng người có thể mô phỏng bản thư thiếp khí thế hào hùng như vậy hẳn là người học võ mới phải.

- Không phải chỉ là một thư sinh đâu, Hoàng thượng.

Hạ Nguyên nói ý tú sâu xa.

- Có ý gì?

- Người thư sinh này bảy năm trước sau khi thi tú tài không có ý định theo đường công danh, sở dĩ lên kinh ứng thí hoàn toàn là bất đắc dĩ _____ vì muốn vạch trần một bí mật trước Hoàng thượng; về chuyện mật thám của tộc Bác man ở phe ta cấu kết cùng con cháu thế gia.

- Cái gì?!

Trên đời lại có lý do đi thi kỳ lạ như vậy sao? Hắn ta xem khoa cử là gì?! Còn nữa, một thí sinh sao lại biết bí mật cõi này?

- Người thư sinh này khéo không cách nào tố cáo việc áy nén đành phải lén kinh ứng thí, nếu không thì, có thể cô ấy sẽ trở thành cao thủ xúc xúc đứng đầu suốt hai mươi năm tới của Đại Ung triều ta, ngay cả đệ cũng thua xa; cũng có thể cô ấy sẽ trở thành phú hộ giàu nhất Đại Ung triều trong tương lai _____ bởi cô ấy vốn định đi buôn bán, vị phu nhân phạm tội của Trương gia kinh thành luôn muôn nhận cô ấy làm đồ đệ, truyền thụ hết mọi tài nghệ. Đương nhiên, nếu cô ấy muốn sống thoải mái hơn thì chỉ dựa vào việc mô phỏng thư thiếp danh giá cũng đủ để cô ấy an nhàn cả đời.

Thiên Thịnh đê nghe mà tró mắt, ánh mắt không kiềm được dõi về phía đồng bài thi được xác định là đỗ đạt trên bàn, cùng với ba bài thi nhất giáp đang bày ra giữa bàn, chỉ là vẫn chưa phân thứ hạng một hai ba.

Người thư sinh kỳ lạ trong lời Hạ Nguyên kia thật sự có tên trong đồng bài thi đó sao? Hắn nhớ lại kiểu chữ trong tất cả bài thi, rất khẳng định là không có bài nào có kiểu chữ từa tựa như bản thư thiếp này.

- A Nguyên, làm sao đệ chắc chắn người thư sinh đó có thể đê tên bảng vàng?

- Nếu cô ấy không thể đê tên bảng vàng thì nhất định là tôn thất lớn nhất trong khoa thi này của huynh.

Hạ Nguyên nhàn nhạt nói:

- Người này đã đọc qua là không quên, đầu óc nhanh nhẹn linh hoạt, có thể mô phỏng tất cả thư thiếp của danh giá trong thiên hạ, nhưng không hề khoe khoang tài nghệ, bè ngoài luôn kiên trì giữ vững tác phong chuẩn mực nhất. Người vừa giỏi ứng biến vừa trầm ổn như vậy, huynh không thu về làm đại thần đắc lực, chẳng lẽ muốn thả cô ấy đi chiếm núi làm vua trở thành son tặc?

- Thế này là...thế nào? Sao không làm đại thần đắc lực thì chỉ có thể làm son tặc? Đệ đang khen hay đang mắng thư sinh đó?

Không thể phủ nhận, lòng hiếu kỳ của Thiên Thịnh đê chưa bao giờ được khơi lên nhiều đến thế. Hắn chưa từng thấy biểu đệ đánh giá ai cao như vậy, nhưng bây giờ đệ ấy lại vô cùng tự tin và cực kỳ sùng bái với mỗi mình thư sinh đó, sao có thể không khiến người khác hiếu kỳ cơ chứ.

- Đệ không phải khen cũng không phải mắng mà chỉ là bày ra sự thật thôi.

Hạ Nguyên không cảm thấy mình có nói lời nào hay ho.

Thiên Thịnh đê cho rằng mình nên lập tức quyết định thứ hạng trạng nguyên bảng nhãn thám hoa, sau đó niêm phong hộp giao cho thái giám đưa tất cả bài thi đỗ đạt đến Lễ bộ, để họ viết tên lên bảng vàng, sáng sớm ngày mai đúng giờ yết bảng; còn hắn thì có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian túm lấy biểu đệ, bảo đệ ấy nói nhiều hơn về chuyện của thư sinh đó; dĩ nhiên, quan trọng nhất là hiểu rõ chuyện Bác man cấu kết với người Đại Ung bồi dưỡng mật thám là thế nào.

- A Nguyên, đệ ở đây chờ, trẫm quyết định thứ tự nhất giáp xong ngay. Sau khi đưa danh sách đỗ đạt đi, đệ lại nói cho trẫm biết người thư sinh đó là ai.

Hạ Nguyên thản nhiên nói:

- Lúc Hoàng thượng chưa quyết định xong thứ hạng, thàm cũng không muốn nói với ngài họ tên của cô ấy, như vậy sẽ khiến ngài mất đi tính công bằng khi phán quyết, điều đó không phải ý nguyện của thàm.

Nói xong, cậu xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, không liếc về phía bàn dài bên kia nữa, kỳ thực trong lòng cậu sớm đã xác định _____ cậu đã thấy trong ba bài nhất giáp xếp thành hàng kia, có một bài với thể chữ Đài Các nhìn vô cùng quen mắt. Bạch Vân dù không phải trạng nguyên, ít nhất cũng là thám hoa.

Thiên Thịnh đê gật đầu, đứng trước bàn, cầm bút son, xem lại ba bài thi một lượt, nhắm mắt, lúc mở mắt ra lần nữa, hắn nhanh chóng viết xuống trên ba bài thi lần lượt là trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa, sau đó đích thân cuộn ba bài thi cho vào trong hộp màu đỏ thẩm khóa lại, kế đó thì gộp chung với

hai hộp khác chứa các bài thi còn lại đi đến cửa thư phòng, gọi thái giám thân cận, nói:

- Lập tức đưa đến Lê bộ, đích thân giao cho Triệu thượng thư.
- Tiểu nhân tuân lệnh.

Thái giám nhận lấy ba cái hộp, nhanh chóng rời đi.

Thiên Thịnh đế quay đầu nhìn Hạ Nguyên, nói:

- Bây giờ đệ có thể nói cho trẫm biết thư sinh kia là ai, lai lịch gì, quen biết với đệ thế nào rồi chứ?

Thế là, Hạ Nguyên bắt đầu nói với Thiên Thịnh đế rằng ở huyện Vĩnh Định của Thường Châu có một thôn Tiêu Quy, thôn Tiêu Quy này có lịch sử ra sao. Cậu nói sơ qua một cách đơn giản để Thiên Thịnh đế hiểu rõ người thư sinh xuất thân từ thôn Tiêu Quy thông thường sẽ có tính tình thế nào.

Ké đó _____

Hạ Nguyên nói với Thiên Thịnh đế rằng người thư sinh kia tên Bạch Vân, mười tuổi thi đậu tú tài, mười sáu tuổi đậu cử nhân, hiện nay chỉ mới mười bảy tuổi (Hạ Nguyên không hề bất ngờ khi thấy chân mày Thiên Thịnh đế hơi nhướn lên, nhưng cậu vờ như không biết).

Hạ Nguyên nói với Thiên Thịnh đế rằng: Bạch Vân xuất thân nhà nghèo, trừ đọc sách giỏi ra còn tay chân nhanh nhẹn, săn thú, đốn củi, trèo cây, chơi xúc cúc, món nào cũng là cao thủ. Năm mươi sáu tuổi, cô ấy giuong cung bắn chim để thêm bữa ăn cho gia đình lại bắn được bồ câu đura thư. Ban đầu cô ấy không chú ý, tùy tiện ném ống thư, ăn thịt bồ câu; sau đó thịt bồ câu ăn được nhiều hơn, vô tình phát hiện trong ống thư có kế hoạch hãm hại trung thần, lại còn là chuyện lớn thông đồng với địch, thế là cô ấy không ăn thịt bồ câu nữa, nhưng vẫn bắt sống tất cả bồ câu đura thư, sau khi sao chép lại y hệt thư bỏ lại vào ống thư thì thả cho chim bồ câu bay đi, còn cô ấy giữ lại bút tích thực để làm chứng cứ.

Lúc này, Thiên Thịnh đế nghe đến mê mẩn, không kiềm được hỏi _____

- Một thiếu niên thôn quê sao có thể nhận ra tin tức trong bồ câu đura thư? Sao biết được nhân mã hai phe đang hợp mưu muốn hãm hại trung thần? Sao hắn biết ai là trung thần?
- Một thư sinh thôn quê đương nhiên không biết ai là trung thần, dù sao vị quan lớn nhất cô ấy từng gặp trong đời chẳng qua là thôn trưởng. Nhưng cô ấy lại biết người sắp bị hãm hại kia nên bắt kể thế nào cũng phải cứu người đó.
- Chuyện này lại là sao nữa?

Thiên Thịnh đế kinh ngạc.

- Bởi vì, người đó là Triệu Tư Ân; mà Triệu Tư Ân lại là huynh trưởng cùng mẹ khác cha của cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Nghề Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Chương 28

Liều này đủ mạnh.

Nhưng vẫn còn cái mạnh hơn.

Sau khi kể xong toàn bộ câu chuyện, bao gồm cả cuộc đời lận đận của Lý Thuận Nhi, Hạ Nguyên uống một chén trà cho tron cổ họng, đồng thời khẳng định Thiên Thịnh đế ngồi đối diện cũng đã ăn bánh, uống trà xong, không lo bị sặc hay bị nghẹn, cậu rót cuộc cũng tuôn ra liều cực mạnh _____

- Cuối cùng, còn hai chuyện nữa, huynh nhất định phải biết.
- Là gì?

Thiên Thịnh đế nhìn sắc mặt Hạ Nguyên, trong lòng không khỏi căng thẳng, cảm thấy điều đệ ấy sắp nói có lẽ không phải chuyện gì tốt.

- Chuyện thứ nhất, Bạch Vân _____

Giọng Hạ Nguyên hơi ngừng lại rồi thở dài nói:

- Là nữ.

Choang! Tay Thiên Thịnh đé run lên, không cẩn thận làm rơi chén trà xuống đất, vỡ tan.

- Chuyện thứ hai, Bạch Vân _____

Dưới ánh mắt tàn bạo sắp trừng lợt con người ra ngoài cửa Thiên Thịnh đé, Hạ Nguyên lại thở dài, vô cùng thương xót nhìn Hoàng đế biểu ca của cậu, nói:

- Sẽ là biểu đê muội tương lai của huynh.

Cho nên, không được chém đầu cô ấy đấy.

Loảng xoảng! Khay đĩa chén trà trên bàn do tấm khăn trải bàn vô tình bị kéo mà toàn bộ rơi xuống đất.

Nén bi thương, thuận theo thay đổi.

Đó là ý trong ánh mắt Hạ Nguyên nhìn Thiên Thịnh đé.

Còn Thiên Thịnh đé lúc này đang nỗ lực kiềm chế chính mình _____ một là kiềm chế không đánh Hạ Nguyên; hai là kiềm chế không chạy như điên đến Lễ bộ, đòi lại danh sách nhất giáp hán vừa ngự bút bổ nhiệm kia.

Hoàng đế miệng vàng lời ngọc, lời ra khỏi miệng chính là thánh chỉ, không được phép sửa đổi; hành vi cử chỉ của Hoàng đế đều là mẫu mực cho thiên hạ, trước khi làm việc phải đắn đo suy nghĩ, khi làm việc nhất định không được đổi ý giữa chừng.

Cho nên, Bạch Vân chắc chắn sẽ thành trạng nguyên khoa này.

Cho nên, sau tổ phụ Túc đé của hắn vì phong quan cho cao thủ xúc cúc mà bị bá quan phê phán, Thiên Thịnh đé một lòng muốn làm Võ đé bắt đầu lo âu sâu sắc cho tên thụy của mình sau khi tròn tuổi _____

Ông trời ơi! Thái Tổ ơi! Hắn thế nhưng lại bỏ nhiệm một nữ trạng nguyên!

Một canh giờ sau khi Hoàng đế biết được thân phận và lai lịch của Bạch Vân, Vĩnh Gia công chúa cũng biết.

Vĩnh Gia công chúa không để ý đến việc mất hình tượng, không thể tin nhìn chằm chằm tiểu nhí tử hồi lâu, sau đó trực tiếp kéo hắn kinh hãi kêu lên:

- Con nói cái gì?! Con nói, nói, nói Bạch Vân.....

Vì quá kinh hoàng nên bà ngay cả nói cũng lắp bắp, không thể lưu loát.

- Mẹ, bình tĩnh. Uống ngụm trà đi.

Một tay cậu đỡ lấy cánh tay mẫu thân, tay kia săn sóc rót nước trà đưa đến bên môi mẫu thân.

- Mẹ đâu còn tâm trạng uống trà! Bây giờ đầu óc mẹ loạn cả lên, sợ nghe làm! Cho nên con, nói lại đơn giản những gì con vừa nói!

Bà vỗ thúc nhấp một ngụm trà, sau đó đẩy chén trà ra, nắm cổ áo nhí tử ra lệnh.

- Được. Vừa nãy con nói rất nhiều nhưng chỉ có ba trọng điểm. Một, lúc con về đặc biệt đi một chuyến đến Lễ bộ, biết tân khoa trạng nguyên năm nay do Hoàng thượng ngự bút bổ nhiệm chính là Bạch Vân. Hai, Bạch Vân là nữ. Ba, Bạch Vân sắp trở thành con dâu của mẹ _____ mẹ hiểu ba điều này là được rồi.

- Những chuyện này.....con đều nói hết cho Hoàng thượng?

Giọng của Vĩnh Gia công chúa phiêu phiêu như mộng du, sau con kinh hãi, toàn thân bà như rơi vào trạng thái thần trí mơ hồ.

- Dạ phải. Con thấy Hoàng thượng rất phiền não đây.

Hạ Nguyên ra vẻ nghiêm túc lo âu.

Giả bộ lo nước lo dân gì chứ! Vĩnh Gia công chúa giận đến mức đánh vào mu bàn tay cậu, mắng:

- Hoàng thượng hiện giờ bị những lời con nói làm cho hổ đồ, trạng nguyên được bổ nhiệm lại là nữ nhí, bây giờ nó đang đau đầu nhức óc nên không rảnh xử lý con. Chờ nó lấy lại tinh thần, con ráng mà chịu!

- Con không hề muốn tránh trừng phạt của Hoàng thượng.

Muốn giữ lại cái đầu trên cổ Bạch Vân, đương nhiên phải trả giá thật nhiều.

Vĩnh Gia công chúa thấy cảm thán nhiên chấp nhận hết thảy của tiểu nhí tử thì đột nhiên sinh ra lửa giận với Bạch Vân nữ giả nam trang, không ra thể thống gì kia. Nhí tử này của bà từ nhỏ đã được nâng niu trong lòng bàn tay, thân phận cao quý, tư chất hơn người, vân vồ song toàn, càn cù nỗ lực, đương nhiên cuộc đời phải thuận buồm xuôi gió, không nên gặp chút khó hay chịu bất kỳ tội nào; nhưng bây giờ, vì một kẻ bắt nam bắt nữ, nhí tử lại chủ động đi chịu khổ chịu tội, điều này khiến người làm mẹ như bà trong lòng sao có thể bình an? Sao có thể có thiện cảm với con dâu tương lai kia chứ?

Vì tiểu nhí tử không thể thừa kế tước vị nên Vĩnh Gia công chúa từ sau khi sinh tiểu nhí tử đã thè ràng sẽ khiến nó sống thuận lợi vui vẻ, dù cả đời nó tầm thường vô vị, thậm chí ngang ngược lộng hành, bà cũng sẽ chờ che cho nó, để nó được sống không buồn không lo, mọi việc chỉ cần nó vui vẻ là được.

Thế nên bà không giúp nhí tử chọn vợ theo ý thích của bà _ đâu phải chọn tông phụ, không cần đủ cả hiền lương thực đức, môn đăng hộ đối. Trên biết hiểu thảo cha mẹ chồng, giữa biết giúp tiền đồ của trọng phu suôn sẻ, dưới biết sinh con dưỡng cái, toàn bộ những thứ đó đều là chức năng mà con dâu trưởng mới cần chuẩn bị; còn đối với con dâu út, bà chỉ có một tiêu chuẩn: người trong lòng nó thích.

tông phụ: chính thê của tông tử, mà “tông tử” có hai nghĩa: 1/ người thừa kế của gia tộc, dòng họ; 2/ con cháu hoàng tộc nói chung; trong trường hợp này có lẽ được dùng theo nghĩa 1 nhiều hơn.

Bây giờ nhí tử chạy đến trước mặt bà nói nó có người trong lòng thích, tốt, rất tốt, cực kỳ tốt! Chỉ cần là lương dân, dù xuất thân nhà tranh vách đất cũng không sao; nhưng bà tính trước tính sau cũng không ngờ người mà nhí tử thích lại là một nữ tử đặc biệt như vậy.

- A Nguyên, nhiều năm qua con hoàn toàn nhìn không vừa mắt các quý tiểu thư táo bạo ở kinh thành, mẹ luôn cho rằng người có thể lọt vào mắt con là nữ tử yêu điệu của danh môn được dạy dỗ nghiêm khắc nên đang định đi nghe ngóng trong nhà các quan văn đây! Nào ngờ con không thích táo bạo cũng không thích yêu điệu mà lại thích một người vừa bắt nam bắt nữ vừa không xinh đẹp, mắt con rõ rệt cuộc có vấn đề gì vậy?

Vĩnh Gia công chúa xoa thái dương vừa tức vừa than thở nói:

- Mẹ, mẹ chưa nhìn kỹ Tiểu Vân; cô ấy quả thực không phải tuyệt sắc nhưng cũng rất đẹp, đúng kiểu con thích. Cô ấy hoàn toàn phù hợp với vị thê tử tương lai trong tướng tượng của con, con muốn cùng nữ tử như cô ấy sống chung cả đời.

- Hoàn toàn phù hợp với tướng tượng của con? Tướng tượng của con thế nào?

Vĩnh Gia công chúa hỏi.

Hạ Nguyên nhắm mắt lại, cẩn thận suy nghĩ. Khắp trong đầu cậu đều là hình ảnh của Bạch Vân, sau đó, cậu mở mắt ra, nói mười sáu chữ _

- Biết động biết tĩnh, biết vẫn biết võ, cùng chung chí hướng, thấu hiểu lẫn nhau.

Đây là tiêu chuẩn khó khăn cỡ nào? Vĩnh Gia công chúa cảm thấy đầu càng đau hơn.

- Kỳ thực không cần mười sáu chữ, nói cho cùng thì bốn chữ là đủ _ con thích là được.

- Bốn chữ vẫn còn nhiều, có thể rút gọn hơn nữa.

Hạ Nguyên cười khẽ nói.

- Hả?

- Chỉ hai chữ: Bạch Vân.

Vĩnh Gia công chúa than thở:

- Bạch Vân rốt cuộc đã cho con uống thuốc gì mà khiến con làm đến mức này vì cô ta? Cô ta lợi dụng con, kéo con xuống nước, để con chạy đôn chạy đáo cứu mạng cô ta, cuối cùng lại có được cả trái tim con, tiến thân vào chốn hoàng thân quốc thích, hưởng thụ vinh hoa phú quý cả đời _

- Mẹ, không phải như vậy.

- Không phải như vậy gì chứ? Mẹ thấy chính là như vậy!

Vĩnh Gia công chúa ách đầy bụng:

- Để bảo vệ tính mạng Triệu Tư Ân, giúp hắn không bị hãi hùng, Bạch Vân giữ lấy chứng cứ thứ tử Triệu gia thông đồng với địch; để vạch trần âm mưu này, cô ta quyết định tham gia khoa cử, đợi khi đê tên bàng vàng sẽ lập tức đăng chứng cứ lên ngự tiền!

Nói đến đây, Vĩnh Gia công chúa thở hổn hển nói tiếp:

- Nhưng, A Nguyên, sao cô ta không nghĩ đến việc có thể nhờ con giúp đỡ? Dù cô ta chưa từng hỏi han về thân phận của con thì cũng biết con già thế bất phàm, nhất định có thể giúp ích rất nhiều cho cô ta. Tại sao cô ta thà làm to chuyện đến mức không thể nào thu gọn mới nghĩ đến việc nhờ và con? Theo mẹ thấy, cô ta quá kiêu căng, làm việc lỗ mãng, hoàn toàn không xứng là báng hưu của con!

- Cô ấy chưa từng muốn gây phiền phức cho bất kỳ ai. Cô ấy xuất thân nghèo khó, từ khi ra đời phải luôn giành giật sinh mệnh với ông trời, trưởng thành

đến ngày nay đã tạo cho cô ấy tính cách tuyệt đối không dựa dẫm vào người khác. Thé nén, mẹ à, là con nhiều chuyện quẩn lầy cô ấy, từ mười năm trước, khi chưa biết cô ấy là nữ nhi, con đã quấn lấy cô ấy rồi.

Hạ Nguyên bình tĩnh nói:

- Nếu con không ôm đùm chuyện này, thu xếp hết thảy cho cô ấy, con tin rằng cô ấy vẫn có cách để đạt được mục tiêu vào cung rồi yên ổn thoát thân. Cô ấy.....không cần sự giúp đỡ của con đến vậy đâu.

- Sao có thể? Một nữ tử như cô ta giả làm nam nhi tham gia khoa cử, nói lớn chính là tội khai quân, một khi bị vạch trần, dù không chết cũng bị tước đi lương tịch trở thành tiện dân, đây ba nghìn dặm, đặc xá không được tha, cả đời không thể về kinh! Không có sự giúp đỡ của con, đó chính là kết cục của cô ta!

- Tin con đi, mẹ. Tiêu Văn nếu dám giả làm nam nhi thì chắc chắn có thể giấu giếm thân phận nữ nhi cả đời. Mẹ nhìn xem, cô ấy vào kinh đã hon hai tháng nhưng đâu ai nhìn ra cô ấy là nữ. Con từng hỏi bọn Hạ Minh Kha Minh, cũng từng hỏi thái thượng hoàng và tiểu hoàng tử, họ thường cùng cô ấy chơi xúc cúc nhưng không ai cảm thấy cô ấy là nữ.

Nói đến đây, da mặt trắng trẻo của Hạ Nguyên hơi ửng đỏ. Bàn tay phải của cậu từng vô tình chạm phải Bạch Vân chợt tê dại, nóng rát, không khỏi lặng lẽ nắm lại trong tay áo.

Vĩnh Gia công chúa tất nhiên không phát hiện nhị tử của mình khác thường, hừ nói:

- Cô ta sao có thể giấu được cả đời? Cả đời không lấy chồng sinh con à? Dù vậy đi nữa thì ở quê cô ta, ai mà không biết cô ta là nữ? Người có tâm đi tra sẽ có ngày tra ra được giới tính thật sự, chỉ là kéo dài thời gian thêm mấy năm thôi, cuối cùng cô ta vẫn trốn không thoát tội khai quân.

- Cái thôn noi cô ấy sinh ra và lớn lên kia, thôn dân cực kỳ đoàn kết, không phải là điều chúng ta có thể tưởng tượng.

Hạ Nguyên đưa ra vài ví dụ để giải thích đơn giản với mẫu thân về sự đặc biệt của thôn Tiêu Quy, nhìn mẫu thân nghe mà há mồm cứng lưỡi, cậu không khỏi cười khẽ nói:

- Mẹ, mẹ nhìn xem, đúng như con nói với Hoàng thượng: nếu huynh ấy không trọng dụng Bạch Vân thì đó không chỉ là tổn thất của triều đình mà sau này còn có thể là tai nạn của triều đình. Con sẽ không để Tiêu Vân bị chém đầu, mà Tiêu Vân là người thôn Tiêu Quy, hơn nữa còn thông minh nhạy bén như thế, chỉ cần cô ấy còn sống là sẽ sống rất tốt. Dù có dày cô ấy đi ba nghìn dặm thì tấm phán là cô ấy cũng có thể tổ chức đám phạm nhân kia cùng nhau chiếm đất làm vua trở thành thô phỉ, không chừng mấy mươi năm sau lại cho ra đời một thôn Tiêu Quy khác.

-A Nguyên, rốt cuộc con thích nữ tử kiêu gì thế?

Vĩnh Gia công chúa tức giận đến mức không còn sức để tức nữa, bà mệt mỏi hỏi.

- Người con thích, là nữ tử có thể cùng con sánh vai cất bước.

Vĩnh Gia công chúa nhìn nụ cười dịu dàng hiềm thấy trên mặt nhí tử, hai mắt nó vì tình cảm mà vô cùng mê đắm, bà không khỏi hơi ghen tị nói:

- Dù sao mẹ cũng không thích cô ta!

Hừ.

- Đương nhiên mẹ có thể không thích cô ấy. Nhưng con bảo đảm, chỉ cần mẹ càng hiểu cô ấy sẽ càng cảm thấy cô ấy thực là một người thú vị. Mẹ sẽ không ghét cô ấy đâu.

- Tại sao lại nói vậy?

Từ xưa tới nay mẹ chồng nàng dâu luôn là kẻ thù, nam nhân vĩnh viễn cũng không hiểu.

- Bởi vì con là con của mẹ, từ ngoại hình đến tính cách đều giống mẹ. Người con thích cũng chính là người mẹ thích.

Hạ Nguyên đến gần mẫu thân, đưa tay ôm lấy vai bà, ánh mắt yêu thương như đứa trẻ nhìn mẫu thân nói.

Vĩnh Gia công chúa mím môi kiềm nép nụ cười rực rỡ nhưng không che được ý cười dạt dào trong đáy mắt, cuối cùng bà không dàn được mà cầm lấy cái quạt tròn, vỗ nhẹ lên vai nhí tử.

- Tiêu tử thúi miệng ngọt như đường! Đứng tưởng rót mật vào tai mẹ là có thể lừa mẹ bao che cho đồng phiền toái mà con tự rước lấy. Con cứ chờ đi, ngày mai lúc Hoàng thượng xử lý con, mẹ sẽ không cầu xin cho con một câu nào cả! Đợi cha con từ Đông Hải mãn nhiệm về kinh, đến lúc đó ông ấy có cảm quân côn đánh con, mẹ cũng sẽ không干涉. Còn nữa, nếu thân phận của Bạch Vân làm huyền náo khắp kinh thành đều biết, dẫn tới đủ loại lời đồn đại, mẹ cũng sẽ không thèm để ý.

Hạ Nguyên cười khẽ nói:

- Chỗ Hoàng thượng dù phạt nặng đến đâu con đều sẽ gánh chịu, không cầu xin tiếng nào; đợi cha trở về, thấy con dâu mới, cha vui còn không kịp, sao

lại đánh con? Cuối cùng

Câu suy tư một chút, nói:

- Mẹ, con cho rằng Hoàng thượng sẽ không vạch trần thân phận của Tiêu Vân đâu.

- Tại sao?

Dựa vào cái gì Hoàng thượng lại che giấu cho người phạm tội khi quân?

- Bởi vì Hoàng thượng không nỡ không dùng cô ấy.

Hạ Nguyên đã có tính toán sẵn nói:

- Viết luận trên bài thi hay, cùng lầm chỉ có thể chứng minh tài học của những tiến sĩ này vững chắc; nhưng khi đích thân kiểm tra so sánh trên triều đình, quân thần đối đáp mà vẫn biểu hiện xuất sắc, tùy cơ ứng biến, đó mới là nhân tài chân chính mà Hoàng thượng cần. Con dám cam đoan, chỉ cần Hoàng thượng đích thân kiểm tra Bạch Vân, huynh ấy sẽ quyết định bảo vệ cô ấy.

- Hả? Tài học của cô ta giỏi như vậy?

Vĩnh Gia công chúa không tin. Nhị tử của bà mới là giỏi nhất!

- Dương nhiên giỏi. Sách cô ấy đọc đều do con chọn; kiến giải của cô ấy bất phàm đều do mười năm nay bọn con gây lộn trong thư mà ra. Con truyền thụ kiến thức cho cô ấy, bồi dưỡng cô ấy thành người nhạy bén xuất sắc, miệng mồm lạnh lợi như bây giờ. Mẹ, cô ấy phải là người của con.

Vĩnh Gia công chúa suy nghĩ nói:

- A Nguyên, không phải mẹ tạt nước lạnh vào con. Mẹ cứ luôn cảm thấy con vì quá thích Bạch Vân nên đánh giá về cô ta không được khách quan. Nếu cô ta thật giỏi như vậy thì sao lại đi thi trạng nguyên để gây ra phiền toái lớn như thế? Nói thật, muốn cứu Triệu Tư Ân, không nhất định phải dùng cách cáo trạng lên vua. Dù cô ta không muốn phiền con thì cô ta có thể trực tiếp tìm Triệu Tư Ân, đưa chứng cứ cho hắn, để hắn lặng lẽ thanh lý môn hộ. Nói đến đây cũng do thứ tử khác của Chiêu Dũng hầu phủ mơ mộng hão huyền muôn thừa kế tước vị, đến mức bị người Bắc man lợi dụng thôi. Loại chuyện này không để Hoàng thượng biết mà âm thầm giải quyết thì tốt hơn; Chiêu Dũng hầu phủ thị phi quá nhiều rồi, không nên để lại ấn tượng càng tệ hại hơn trong mắt Hoàng đế.

Thân là người trong hoàng thất, hiểu biết của Vĩnh Gia công chúa về chính trị cũng rất cao.

Hạ Nguyên nghe mẫu thân phân tích xong thì khẽ cười ra tiếng.

- Tiêu Vân tuy là muội muội của Triệu Tư Ân nhưng cô ấy đã quyết định đời này không nhận thân thích nên chưa từng nghĩ đến việc qua lại với Triệu Tư Ân. Chuyện cô ấy đến kinh thành thi trạng nguyên, nhị tử cũng có một phần trách nhiệm, mấy năm nay, vì để ép cô ấy tiến lên mà nhị tử đã làm mình làm mẩy trong thư rất nhiều.

- Dù con gánh hết toàn bộ trách nhiệm cũng đừng mong mẹ có thiện cảm nhiều hơn với cô ta.

- Không, con chỉ đang nói sự thật. Lúc Tiêu Vân làm chuyện gì, cô ấy luôn cẩn nhắc có thể đạt được bao nhiêu mục đích trong đó. Vì đối phó con mà cô ấy lên kinh dự thi, con cảm thấy rất vinh hạnh....được được, đừng đánh, con nghiêm chỉnh nói tiếp đây!

Hạ Nguyên cười tránh bàn tay của mẫu thân đang đánh tới:

- Nói thế này vậy. Nếu cô ấy dùng thân phận một thanh niên nhà quê lên kinh tìm bất kỳ một vị quan nào trình lên chứng cứ thứ từ Triệu gia thông đồng với địch thì hoặc là cô ấy sẽ bị đánh đuổi ra ngoài vì ăn nói bậy bạ hoặc là cô ấy sẽ bị xem như đồng đảng khả nghi mà bị bắt giam, sau đó bệnh chết trong lao cũng không ai để ý. Một bình dân không quyền không thể dính líu vào đại sự như thông đồng với địch phản quốc, có chết cũng là chết vô ích. Thé nê, Tiêu Vân mới quyết định phải có được một thân phận địa vị nhất định. Tuy chức quan mà cô ấy mong đợi nhất là làm huyện lệnh huyện Vĩnh Định nhưng để hóa giải mối nguy cho Triệu Tư Ân, cô ấy nhất thiết phải có biểu hiện xuất sắc trước Hoàng đế, có được một vị trí quan trọng mới có thể làm được.

- Cô ta vọng tưởng muôn tham chính?! To gan lớn mật như vậy, cô ta có đầu óc hay không thế?

- Người thôn Tiêu Quy đều rất gan góc bạo.

Đây là linh hồn tâm đắc nhất của Hạ Nguyên.

Vĩnh Gia công chúa liên tục hít thở sâu mấy lần mới mở miệng nói:

- Được rồi, A Nguyên, con thắng. Bây giờ mẹ cực kỳ hứng thú với Bạch Vân, không nỡ thò o nhìn cô ta bị chém đầu.

Bà tì khuỷu tay lên bàn, đưa tay chống gương mặt tiêu tụy đi nhiều của mình, mệt mỏi nói:

- Cô ta bây giờ đang ở đâu? Gọi đến đi. Kỳ thực hôm nay con định đưa cô ta đến gặp mẹ phải không?
- Cô ấy đang đá bóng với thái thượng hoàng ở sân bóng hoàng gia, con đã bảo cô ấy sau khi đá xong thì theo Xuân Minh đến đây cùng dùng bữa tối với mẹ.

Cậu ngẩng đầu nhìn sắc hoàng hôn bên ngoài đang chuyển sang màu tối, ước chừng đang là giờ Dậu, cậu nói:

- Lúc này chắc là đèn rồi.

Cậu dùng hòn lửa canh giờ bận rộn sắp đặt không phải đều vì lúc này sao?

Nàng đâu xấu phải gặp mẹ chồng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nghề Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 39: Chương 29

"Thập niên hanh song vô nhân ván, Nhất cử thành danh thiên hạ trứ" (trích "Quy tiêm chí" của Lưu Kỳ thời Nguyên, nghĩa: "Mười năm đèn sách không người hỏi, Một sớm thành danh thiên hạ hay")

Quỳnh Lâm yến, hoa giăng khắp chốn, ban thường ba ngày diễu hành trên phố. Đây là vinh dự chỉ thuộc về tân khoa tiến sĩ, là thời khắc vinh quang đắc ý nhất trong đời họ; nhiều năm gian khổ học hành chỉ vì khoảnh khắc đề tên bảng vàng vang danh thiên hạ, sao không khiến tất cả tiến sĩ mặt mày hồng hào, cười như gió xuân cơ chữ, dù có người có ra vẻ lãnh đạm cũng không thể nào áp chế được khoe môi đang không ngừng cong lên của mình. Hai bên đường là biển người hoan hô vui cười, thỉnh thoảng lại có người ném hoa tươi và túi hương qua khiến lòng hư vinh của các tiến sĩ khoa này vô cùng thỏa mãn.

Các tiến sĩ năm Thiên Thịnh thứ ba có chung một đặc điểm là rất trẻ. Một đám tân khoa tiến sĩ khí thế rầm rộ, tóc đen bóng mượt, tinh thần hùng hực, thanh xuân rực rỡ, không có lấy một người tóc điểm màu sương. Cá đội hình vì vậy trông tràn trề sức sống, háng hái dạt dào, dường như đang tỏ rõ ràng triều Thiên Thịnh trẻ tuổi đang căng buồm đón gió, vươn tới một tầm cao mới.

Tiến sĩ lớn nhất khoa này do Hoàng đế bổ nhiệm là một trạng nguyên thiếu niên mới mười bảy tuổi.

Bảng vàng vừa treo, tin tức kia kia khắc xôn xao khắp kinh thành. Mọi người đều bàn bạc sôi nổi, suy đoán dụng ý của Thiên Thịnh đế, bàn về xu hướng tương lai của triều đình, về việc để một thiếu niên chưa đầy nhược quán làm trạng nguyên có thỏa đáng hay không, vân vân. Nhưng bất kể thế nào, một trạng nguyên mười bảy tuổi xác thực đã ra đời, đồng thời vĩnh viễn được ghi lại vào sử sách Đại Ung.

Nghé nói để chứng minh tính công bằng của khoa thi này, không hề vì muốn chọn người trẻ tuổi nên chỉ lấy sỹ tử dưới ba lăm tuổi làm tiến sĩ mà xem nhẹ tài học của họ, sau khi hoàn tất cuộc diễu hành trên phố ba ngày, lúc các tiến sĩ vào cung tạ ơn, diện kiến bệ hạ tại điện Tuyền Đức, Hoàng đế sẽ công khai kiểm tra tài học của ba người trong nhất giáp, ra năm đề mục về thời thế lần lượt là: chính khách, cầu hiền, đổi mới, nền tảng, không chê ngoại tộc. Họ được yêu cầu phải chọn đề và trả lời ngay tại chỗ, bắt kê là trả lời hết năm đề hay chỉ chọn một hai đề trong đó để trả lời đều như vậy. Tóm lại là kiểm tra kiến thức và tài hùng biện cũng như tư duy nhanh nhẹn, điều này không phải chỉ có tài học là có thể làm được.

Tiến sĩ có thể được liệt vào nhất giáp thì tài học và khả năng hùng biện đương nhiên đứng đầu, chẳng qua sợ hãi uy nghiêm Hoàng đế, dù là ai dưới áp lực đó cũng trở nên căng thẳng; thế nên không ai dám tự cao tự đại, bảng nhãn và thám hoa mỗi người chọn hai đề, Hoàng đế ban bút mục, cho phép họ dùng thời gian nửa canh giờ viết ra, sau đó mới trả lời. Hoàng đế lại nói tiếp:

- Bạch trạng nguyên là người nhỏ tuổi nhất khoa này nhưng lại đạt thứ hạng cao nhất. Để chứng minh với người trong thiên hạ là trạng nguyên do trẫm bổ nhiệm không chỉ có hư danh, khanh không cần dùng nửa canh giờ kia, trực tiếp trả lời đề mục cho trẫm.

Dứt lời, Hoàng đế chỉ vào đề mục "không chê ngoại tộc" không ai chọn, tùy ý nói:

- Chỉ còn lại một đề này, bây giờ khanh trả lời trẫm

Lời Hoàng đế vừa dứt, mọi người trong điện Tuyền Đức đều kinh ngạc, nhất thời không chú ý đến phong thái, khẽ thì thầm to nhỏ với nhau; mấy vị quan Lễ bộ thậm chí còn muôn đứng dậy nói đỡ cho trạng nguyên nhưng họ còn chưa kịp làm gì đã bị ánh mắt của Thiên Thịnh đế quét qua ngăn lại, bèn không dám cựa quậy, chỉ có thể âm thầm sốt ruột thay Bạch Vân.

- Thần tuân chỉ.

Bạch Vân không thay đổi sắc mặt, không tuôn mồ hôi như tẩm, không hoảng hốt lo sợ.....dĩ nhiên, cũng không có vẻ kiêu căng ngạo mạn, coi trời bằng vung của thiếu niên đắc chí.

Tân khoa trạng nguyên Bạch Vân dưới sự cho phép của Hoàng đế, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Hoàng đế trả lời. Dưới áp lực như vậy mà cô vẫn bình tĩnh, không hề bị oai phong Hoàng đế làm cho sợ hãi lấp bấp hôn mê, suy nghĩ rối loạn.

Cô chỉ hơi suy nghĩ, không trì hoãn lâu liền mở miệng nói.

Lời lẽ lưu loát, giọng điệu từ tốn, ví dụ tuyệt diệu, luận cứ chặt chẽ, cô nói qua một lượt về mối họa biên cương kháp bốn phía Đại Ung khơi nguồn và quá trình hưng suy, chu kỳ xâm phạm Trung Nguyên, ân oán và sự tăng giảm thế lực giữa các bộ tộc ngoại tộc, vân vân; cô lại nói rõ nên lợi dụng những điều này quấy rối họ thế nào, khiến ngoại tộc tự mình sụp đổ ra sao..... Sau một khắc đồng hồ, cô đã trả lời xong đề mục. Thời gian không dài không ngắn, luận điểm tinh tế độc đáo, quan trọng là đây tính khả thi khiến người nghe cảm thấy mới mẻ.

Đến khi cô trả lời xong, mọi người trong cả điện Tuyền Đức đều cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, muốn được nghe nhiều hơn, không kiềm được mà chau đầu ghé tai thảo luận tính khả thi của phương án do Bạch Vân nêu ra. Nếu không phải Hoàng đế còn đang ngồi phía trên thì Lễ bộ thượng thư cũng muôn chạy tới kéo Bạch Vân cùng đàm đạo ba ngày ba đêm rồi.

Hiển nhiên, Hoàng đế cũng cảm thấy như vậy.

Khuôn mặt vốn vô cùng nghiêm túc của Thiên Thịnh đế dịu lại, ánh mắt từ bình tĩnh đến mức lạnh lùng ban đầu giờ như được đốt lên hai ngọn lửa hừng hực, cực kỳ nóng bỏng, làm thế nào cũng không thể che đậy, với đề tài không chế ngoại tộc này, hai quân thần một hồi một đáp ngay tại chỗ, không ai nói những lời sáo rỗng dù thừa mà đều rất thiết thực và đầy tính sáng tạo.

Bạch Vân đâu chỉ không giống một đứa trẻ mười bảy tuổi, cô càng giống một mưu sĩ nhiều năm nghiên cứu về ngoại tộc hơn, vừa hiểu rõ về họ, vừa rút ra được vô số biện pháp đối phó họ, mà những biện pháp này đều rất khả thi.

Thiên Thịnh đế long tâm mừng rỡ, nhất thời thắt thỏ, hoàn toàn không để ý bên cạnh còn có bàng nhẫn thám hoa đang chờ hắn kiểm tra, trực tiếp xem người ta như không tồn tại..... không phải là xem quan viên và tiến sĩ cả điện đều như không tồn tại.

Khỏi cur xá lang và Khỏi cur lang phía sau Thiên Thịnh đế đưa bút viết nhanh, ghi lại lời nói cử chỉ của Hoàng đế cũng không thể nào áp chế tâm trạng mừng rỡ như điên của hắn. Hắn lôi kéo Bạch Vân bàn về việc chống lại mối họa lớn trước mắt là Bắc man thâm nhập; lần thảo luận này vừa bắt đầu liền quả thực muôn ngừng mà không được. Thiên Thịnh đế vui vẻ như nhất được bảo bối, sớm đã quên mất chuyện Bạch Vân là nữ lên chín tầng mây, càng quên mất quyết tâm trước đó là khi tiếp kiến các tiến sĩ sẽ cố ý gây khó dễ Bạch Vân nhằm bêu xấu cô trước mặt các tiến sĩ.

Bởi Hạ Nguyên thỉnh cầu không được chém đầu cô, vậy nên chỉ có thể khiến danh tiếng của cô bị bôi nhọ mới khiến con bức bối nén trong lòng Thiên Thịnh đế dễ chịu hơn chút. Hơn nữa, tài danh của cô có vết nhơ cũng là điều tốt cho cô, sau này có tùy tiện đuổi cô đến nơi hoang vu nào đấy làm quan, cả đời ở đó đến khi trại sĩ cũng không về kinh, thế thì không cần lo thân phận bị vạch trần nữa, không phải sao?

Để không lưu lại một vết nhơ trong sử sách khiến thanh danh cả đời mình hủy hết, Thiên Thịnh đế không thể không làm đồng đảng của Hạ Nguyên, cùng nhau giấu giếm giới tính thật của Bạch Vân. Nhưng dù sao trong lòng hắn cũng khó mà bình thản nên mới xảy ra chuyện ngày hôm nay.

Có ai ngờ khởi đầu không vui vẻ nhưng kết thúc lại vô cùng mừng rỡ thế kia?

Ánh mắt Thiên Thịnh đế nóng rực nhìn Bạch Vân như nhất được chí bảo, cực kỳ vui sướng. Đến lúc này, trong lòng hắn mới chân chính có cảm giác “anh hùng trong thiên hạ, vào hết túi của ta”.

Với Thiên Thịnh đế mà nói, Bạch Vân vốn chỉ là một người lệ thuộc Hạ Nguyên, dù có là trạng nguyên thi sinh tử của cô ấy cũng không đáng nhắc tới. Hắn đe cô ấy sống chẳng qua vì Hạ Nguyên muốn cô ấy sống, thế là Thiên Thịnh đế trước giờ luôn dung túng biểu đệ sau khi suy xét cân nhắc mấy ngày đã đồng ý để cô ấy sống dĩ nhiên, sức bảo vệ của thái thượng hoàng cũng là một nguyên nhân khiến Thiên Thịnh đế phải thận trọng. Trong mắt thái thượng hoàng, Bạch Vân là người hợp tác tốt nhất của ông trên sân bóng, có cô ấy, ông đá bóng cứ như được thần giúp, xem ai còn dám nói ông đá bóng dở tệ hay không! Cho nên, không thể để Bạch Vân vì một “chuyện nhỏ” mà bị giải đi chém đầu hoặc lưu đày. Thái thượng hoàng đang chờ cô ấy cùng đá bóng đấy.

Cho nên, Bạch Vân có thể sống nhưng phải làm nam nhân cả đời để giữ gìn danh tiếng cho Thiên Thịnh đế.

Tuy nhiên, hiện tại Bạch Vân đã không còn là người lệ thuộc bất kỳ ai nữa, cô chính là cô, không cần nghe theo bất kỳ ai. Cô dùng tài năng vượt trội hơn người để chứng minh bản thân, quan trọng là tài năng đó chính là thứ bức thiết cần có cho sự nghiệp quốc gia ba mươi năm tới của Thiên Thịnh đế. Hắn đang cần nhân tài như vậy, cho nên, Bạch Vân nhất thiết phải làm nam nhân, làm nam nhân mới có thể làm quan, làm quan mới có thể ra sức vì hắn, và ước nguyện vĩ đại tạo ra thời kỳ thịnh thế của hắn sẽ không còn là lời nói suông nữa.

Về chuyện Hạ Nguyên từng nói Bạch Vân là thê tử tương lai của đệ áy chuyện này, Thiên Thịnh đế tỏ vẻ hắn không thèm ngó ngàng, việc nhà vặt vãnh cứ để Hạ Nguyên tự đi mà xử lý. Còn xử lý thế nào thì hắn không quan tâm, tóm lại không thể tiết lộ tin tức Bạch Vân là nữ ra ngoài là được.

Hạ Nguyên vứt cho Thiên Thịnh đế một phiến phύce lớn, giờ đây, Thiên Thịnh đế cũng không khách sáo vứt trả lại Hạ Nguyên một phiến phύce lớn. Có qua có lại mọi toại lòng nhau, Thiên Thịnh đế cảm thấy rất thỏa mãn, con buôn bực tích tụ trong lòng mấy ngày nay bỗng chốc tan thành mây khói, thật tốt.

Đoạn đối đáp lâm ly vui sướng giữa quân thần trên điện Tuyền Đức khiến thanh danh của tân khoa trạng nguyên Bạch Vân lên cao chót vót, cũng tạo cho cô khởi điểm cực cao trên con đường làm quan, dường như đang báo hiệu vận mệnh cả đời suôn sẻ trong tương lai của cô.

-Cho nên nói, xem như ngươi đã thỏa nguyện rồi?

Hạ Nguyên buồn bực hỏi.

- Cũng không hẳn.

Kỳ thực Bạch Vân có chút khổ não.

- Sao không hẳn? Đoạn quân thần đối đáp trên điện Tuyền Đức cực kỳ đặc sắc, danh chấn kinh thành, vinh quang vô hạn. Toàn bộ các tiến sĩ năm Thiên Thịnh thứ ba đều trở thành nền cho ngươi.

Hạ Nguyên hậm hùm, nói tiếp:

- Trung thư xá nhân, Hàn lâm viện tu soạn, lại thêm Nội các trung thư đại học sĩhai chức vụ sau thì cũng thôi, dù sao từ xưa tới nay tiến sĩ nhất giáp đều được thưởng như vậy. Nhưng chức Trung thư xá nhân thì khác, đó là cận thần thiên tử đấy! Địa vị tuy nhỏ, nhưng quyền lực lại to. Có thể nhìn ra được tiền đồ sáng lạn đứng đầu bá quan của ngươi hai mươi năm sau.

-Nhưng ta vẫn muốn làm huyện lệnh huyện Vĩnh Định.

Bạch Vân than thở.

- Nếu ngươi thật sự muốn làm huyện lệnh thì đã không thể hiện xuất sắc trước ngự tiền như thế. Ta không tin ngươi không đoán ra được là Hoàng thượng vốn muốn đuổi ngươi đi xa rồi nhắm mắt làm ngơ, nói không chừng ngươi quá thực có thê áo gầm về làng làm huyện lệnh. Nhưng ngươi không hề tỏ ra kém cỏi, ngược lại còn dốc hết sức khoe hàng hóa trong bụng mình với Hoàng thượng và thực sự đã bán được giá cao, không phải sao?

Hạ Nguyên rất mệt hưng, đã mệt hưng nhiều ngày nay, lúc nói chuyện đương nhiên cũng giọng điệu quái gở, hậm hùm liên tục.

- Haiz, nếu là vì cứu một mạng người nên mới thi trạng nguyên thì dù sao cũng phải làm người tốt đến cùng chứ.

Bạch Vân cũng đã suy nghĩ rất lâu mới quyết định làm như vậy. Dù rằng cô khá muốn làm một tiểu huyện lệnh.dĩ nhiên, cô càng muốn thành thân với cậu, làm phu thê với cậu hơn, tránh cho cậu cả ngày bị nữ nhân khác thèm muốn khiến trong lòng cô tức giận.

- Với Triệu Tu Ân, ngươi đã làm đủ lắm rồi. Vào lúc hắn còn chưa biết gì, ngươi đã chọc tai họa ngầm bên cạnh hắn đến chỗ ngự tiền, để chuyện nhà đáng lo ngại của hắn trở thành chuyện nước mà Hoàng đế nhất định phải xem trọng, đồng thời ngươi còn dùng bản lĩnh mồ phỏng của mình, không chỉ giữ lại chứng cứ thông đồng với địch mà còn lợi dụng chức vụ của ta, ở Tứ Phuông Quán lén tráo mặt thư người Bắc man truyền cho Man vương thành tin tức ngược lại, làm lẩn lộn phán đoán của Man vương.

Nói đến đây, cậu thở dài một hơi:

- Lúc đó ta chỉ cho rằng ngươi ra sức vì Triệu Tu Ân. Nhưng ta không ngờ, sức này của ngươi đúng là ra lò _____ ngươi đang kích lên một trận chiến, nhân lúc chiến lực Bắc man chưa chuẩn bị đủ, tướng sĩ đang trong thời kì giáp hạt, cho bọn họ quân tình sai lệch, kích động bọn họ gây chiến, nhằm tiêu diệt hùng tâm tráng chí của họ trong một lần.

Ai có thể ngờ được, Bạch Vân chỉ dùng thời gian mười ngày nắm rõ tất cả tin tức trong Hồng Lư Tự về ngoại tộc, đồng thời lập ra một bộ phương án không chế ngoại tộc; càng bất ngờ hơn là, số cô lại may mắn đến thế, bị Thiên Thịnh để kiểm tra đúng ngay đề mục “không chế ngoại tộc”, cho nên cô đã phát huy đến mức kinh diễm tuyệt thế, danh chấn thiên hạ.

- Có lẽ sẽ có một trận chiến, nhưng không thể nói là ta kích ra. Là Hoàng thượng muốn một trận chiến, ta thuận theo tình thế mà thúc đẩy thôi.

Từ nhỏ Bạch Vân đã biết, làm việc tuyệt đối không thể cứng rắn, tốt nhất là hết thảy cứ thuận theo tình thế, từ đó tìm ra thứ có lợi cho mình, cũng là thứ mà mình muốn, sau đó thúc đẩy nó, chắc chắn có thể làm ít ăn nhiều.

- Phải, ngươi quả thực đoán đúng tâm tư Hoàng thượng. Nhưng Tiểu Vân, chúng ta làm sao bây giờ?

Hạ Nguyên nhắm mắt, tạm thời gác đại nghĩa quốc gia nhiệt huyết sôi trào qua một bên, cậu không rành đi lo loại chuyện này. Trước mắt, cậu chỉ để ý đến một chuyện _____ tương lai của họ làm sao bây giờ?

Hoàng đế đã nói: Bạch Vân cứ làm nam nhân cả đời đi, trăm muôn trọng dụng cô ấy.

Khi một người có tài năng xuất chúng lại thêm được yêu cầu khẩn thiết, giới tính đã không còn là vấn đề. Là một đế vương lòng ôm chí lớn, có tầm nhìn xa, Thiên Thịnh để không xoắn xuýt quá lâu ở vấn đề giới tính _____ dù sao cũng đâu phải hắn muốn cưới Bạch Vân. Chuyện chung thân đại sự của Bạch Vân thì cứ để người muôn cưới cô ấy tự đi mà phiền não! Bất luận thế nào, hai mươi năm tới, Bạch Vân phải làm việc dưới trướng hắn, điều này tuyệt đối không thể thay đổi, còn những chuyện khác cứ tùy ý.

- Chúng ta? Không trăng sao gì hết. Đương nhiên là thành thân thôi.

Bạch Vân nhường mà nhìn cậu, chẳng lẽ cậu muôn nuốt lời? Nghĩ đến khả năng này, cô bắt đầu nhìn ngó xung quanh.

Dù Hạ Nguyên đang buồn bực tức tối đầy bụng cũng không khỏi bị hành động này của cô chọc cười, một tay cậu kéo cô vào lòng, hung hăng gặm môi cô, lát sau mới lên tiếng:

- Ngươi đừng tìm nã, trong thư phòng của ta không có thứ như gây đâu. Hơn nữa, ta cũng không cần ăn gây của ngươi, hôn sự của chúng ta chắc chắn phải làm, dù là thiên hoàng lão tử cũng không ngăn được.

- Nếu chúng ta đã cùng chung mục tiêu thì vì sao ngươi lại tức giận như vậy?

Mỗi cô bị cắn hơi đau, không nhịn được đưa đầu lui rồi ra liếm

Cô vô ý nhung lọt vào mắt Hạ Nguyên thì hồn của cậu suýt bị kéo đi mất. Kéo hồn đi cũng thôi nhưng nếu kéo luôn cả con giận thì không thể được. Cậu còn đang giận mà! Chuyện hôn nhân đại sự còn chưa đạt được nhận thức chung mà.

- Chúng ta nhất định phải ở bên nhau, phải cưới hỏi đàng hoàng, quang minh chính đại. Cho nên, ta kiên quyết không che giấu quan hệ hai ta trước mặt mọi người. Ngươi hiểu ý ta chứ?

Bạch Vân bừng tỉnh.

- Cho nên, ngươi giận là.....vì không thể công khai thân phận thật của ta, cho nên, cái giá đắt hai chúng ta đi đôi về cắp là bị người đời bàn tán rằng chúng ta là khiết huynh đệ? Ngươi cảm thấy uất ức?

Nếu người uất ức là cậu thì cậu cần gì giận đến như vậy? Hạ Nguyên oán hận lại gặm cô một cái.

- Người chân chính uất ức là ngươi! Ngươi là tân khoa trạng nguyên, danh hiệu này nghe vô cùng vinh quang, nhưng triều Đại Ung mỗi ba năm cho ra một trạng nguyên nên kỳ thực cũng không giỏi gì mấy. Người khác thấy ngươi xuất thân nghèo khó quê mùa, không có chỗ dựa, không ai nâng đỡ, nếu công khai chuyện hai ta kết làm khiết huynh đệ thì người bị người khác bàn tán chỉ chỏ chỉ có một mình ngươi. Do thân phận bối cảnh chênh lệch, ta sẽ bị nói thành phong nhã, còn ngươi thì bị mắng thành_____

Cậu không nói được cái từ kia nên đành bỏ lửng

- Nam kỹ.

Giọng cô bình thường hỏi hót như đang nói thời tiết hôm nay không tệ lắm vậy.

- Ngươi biết thế nghĩa là gì không?

Hạ Nguyên tuy hỏi nhưng cậu biết khi từ này được thốt ra từ miệng cô có nghĩa là cô đã nghĩ đến cả rồi.

- Nghĩa là....

Nhin về mặt nghiêm túc, tràn đầy lo lắng cho cô của Hạ Nguyên, Bạch Vân vừa cảm động vừa buồn cười. Bởi vì cô nghĩ đến_____

- Nghĩa là ngươi hưởng hết tề nhân chi phúc áy mà. (tề nhân chi phúc: chỉ cuộc sống phú quý nhiều vợ)

- O?

Hạ nhị gia đáng thương tự phụ tài hoa đầy mình, thông minh nhanh trí vì quá lo lắng cho cô tương lai bị hủy hết thanh danh nên nhất thời không theo kịp suy nghĩ, bị những lời không đầu không cuối của cô nới cho trố mắt.

- Ngươi xem, ngươi cưới được một đôi huynh muội song sinh đây. “Bạch Tiêu Vân” làm thê tử ngươi, “Bạch Vân” kè vai sánh bước với ngươi trên con đường sự nghiệp. Hai huynh muội họ đều chung tình với ngươi, bất chấp sự chỏ của người đời, không sợ né bút sứ quan phê phán, dù để lại tiếng xấu vạn năm, đôi huynh muội áy vẫn kiên định bên ngươi. Ngươi nói xem, đó có phải là tề nhân chi phúc viên mãn nhất trên đời không?

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 30

Lắng lặng nghe xong lời Bạch Vân, nỗi lo âu tức giận đầy bụng của Hạ Nguyên cuối cùng bị cô dễ dàng làm tiêu tan vô hình.

Cậu nín thở chăm chú nhìn cô; cậu nghĩ, đây nhất định là những lời ngọt ngào khiến trái tim cậu hạnh phúc nhất trong đời mà cậu từng nghe, đương nhiên, cũng là lần đầu tiên Bạch Vân nói với cậu những lời yêu đương vừa ngọt ngào vừa khí phách như vậy.

Không dịu dàng tinh tú của phong hoa tuyết nguyệt như tám giõ xuân mà tràn đầy đặc sắc của con người Bạch Vân, lời yêu đương cô nói vừa ngọt ngào khiến người ta nhiệt huyết sôi trào vừa lạnh lùng khiến lòng người sợ hãi.

Cô kiên định ở bên cậu cả đời, bất kể người đời chê khen.

Sau khi nhìn cô rất lâu rất lâu, Hạ Nguyên nhẹ nhàng cất tiếng, do đong đầy cảm xúc mà giọng hơi khàn khàn:

- Người biết....dù sau này người thành tâm phúc đệ nhất bên Hoàng thượng, vì Đại Ung cúc cung tận tụy lập bao nhiêu công trạng vang dội đi chẳng nữa, nhưng vì người là "nam kỹ" của ta nên cuối cùng có thể bị sứ quan sĩ nhục trong "nịnh hạnh liệt truyện" (nịnh hạnh: chỉ những người nhờ nịnh hót hoặc nhờ nhan sắc quyền rũ quân vương mà trèo lên được chức quan cao) giống như Vệ Thanh vậy, dấu công lao ngút trời nhưng hễ có chút dính dáng đến nam sủng thì dưới ngòi bút sứ quan thành chẳng đáng một đồng.....đương nhiên, vì người không phải nam sủng của Hoàng đế nên nói không chừng người ngay cả "vinh hạnh" được vào "nịnh hạnh liệt truyện" cũng không có mà trực tiếp biên mất, bất kể người làm bao nhiêu chuyện vì Đại Ung, đều sẽ không có cơ hội lưu danh muôn thuở.

Hai tay Bạch Vân khẽ xoa lên mặt cậu, cô cười lắc đầu.

- Ta muốn lưu danh muôn thuở làm gì? Tên của ta để người đời tranh cãi mấy mươi năm là đủ rồi, ta không muốn bị thế gian đời đời kiếp kiếp nhắc mãi không xong. Người xem, những người tin Phật ngày ngày đều niệm "nam mô A Di Đà Phật", sĩ tử đọc sách thì luôn luôn nhắc Khổng Mạnh, ta đoán mấy thánh nhân kia ở trên trời chắc chắn là ngày nào tai cũng ngứa ngáy, ngồi hay nằm đều không yên ổn.

- Lại nói vớ vẩn rồi.

- Không vớ vẩn đâu, ta thật sự nghĩ vậy đây.

Đùa xong, cô nghiêm mặt nói:

- A Nguyên, ta chỉ muốn tên của ta được người gọi thôi; đời này của ta cũng chỉ muốn sống cùng người. Trừ người ra, người khác dù có phê bình hay ca ngợi ta đối với ta mà nói đều không có ý nghĩa. Cho nên, ta hi vọng người cũng không cần để ý.

- Tiêu Vân.....Tiêu Vân Tiêu Vân Tiêu Vân.

Hạ Nguyên ôm chặt cô, khàn khàn gọi tên cô, hết tiếng này đến tiếng khác gọi lên cái tên từ nay về sau chỉ thuộc về cậu, đến khi khắc ghi cái tên ấy vào trong tâm khảm, in trong xương tủy, cháy vào trong máu, dung hòa cô vào trong sinh mạng cậu, mà sinh mạng cậu từ nay về sau cũng thuộc về cô.

- Ta chỉ muốn ở bên người suốt đời suốt kiếp, người mà ta để ý cũng chỉ có người thôi.

Cô cẩn thận bưng lấy khuôn mặt cậu, kè sát mặt vào cậu, cực kỳ vụng về hôn lên môi cậu. Tuy vụng về nhưng không hề e lệ. Năng lực học tập của cô rất mạnh, cho nên đã nhanh chóng học được cách dùng môi để thể hiện sự yêu thích của mình, trêu chọc tình ý của cậu.....

Dưới thế công minh liệt mà chính xác của cô, Hạ Nguyên hiển nhiên không hề có sức chống đỡ. Cậu liên tục thở dốc, vì kiềm chế chính mình, thậm chí cậu còn nghĩ đến việc đẩy cô ra để giữ khoảng cách giữa hai người, nhưng.....sao cậu nỡ? Cậu yêu cô đến thế, cuối cùng cũng kéo được cô vào lòng, bảo vệ được mạng nhỏ của cô tuy cái giá phải trả là cả đời không thể cho thiên hạ biết cô là nữ. Nhưng đây không phải vấn đề gì lớn, chỉ cần cô vẫn là thê tử của cậu, vậy là đủ rồi.

Cậu không cách nào đẩy cô ra mà chỉ muốn ôm cô càng chặt hơn, tốt nhất là có thể hòa cô vào trong máu thịt để hai người mãi mãi không thể chia lìa.

Rất lâu rất lâu sau đó, hai người y phục xốc xéch, hơi thở không ổn định buông nhau ra, có gắng thở dốc đè nén cảm xúc mất khống chế của mình. "Phát hờ tình, chỉ hờ lễ" (một học thuyết của Khổng Tử, ý nói nam nữ yêu nhau vẫn giữ đúng lễ nghĩa, khuôn phép) là điều rất khó làm với những đôi yêu nhau, nhưng Hạ Nguyên luôn quý trọng Bạch Vân. Theo tư duy thôn Tiêu Quy của Bạch Vân, nhất định cô ấy sẽ nghĩ: nếu đã muốn bên nhau thì sao còn có ky? Hôn lễ chắc chắn sẽ có, vậy thì thân mật thế nào cũng được.

Nhưng Hạ Nguyên không thể làm như vậy, cậu yêu quý cô, hi vọng cô dù ở bất cứ đâu bất cứ lúc nào đối diện với bất cứ ai đều có thể đường đường chính chính ngang đầu uốn ngực, không có chút vết nhơ nào cho người ta chỉ trích. Thế nên chuyện sau hôn lễ mới có thể làm thì không thể làm trước hôn lễ. Người mà cô già là đích thứ tử của Quốc công phủ, áu tú của công chúa, thân thích của hoàng gia. Danh dự của cô nhất thiết phải trong sạch không tỳ vết, đây là điều cậu nhất định phải bảo vệ cho cô, bất kể cô có cảm thấy cần hay không.

Để áp chế dục vọng, Hạ Nguyên nói chuyện để dời đi sự chú ý, cậu cố gắng dùng giọng điệu nhẹ nhàng cười cợt nói:

- Người là ái thê kiêm nam kỹ của ta, nửa đời sau chúng ta chắc chắn sẽ dây dưa không ngớt. Cho nên.....nếu trong lối xảy ra chiến tranh, người át sẽ là tham mưu do Hoàng thượng bổ nhiệm, còn ta là _____

- Giám quân.

Bạch Vân rất nắm chắc với suy đoán này. Cô nói xong, thấy Hạ Nguyên cười hơi phiền muộn thì vỗ nhẹ mu bàn tay cậu, trấn an nói:

- Vừa khéo để hai ta lên tiền tuyến vẫn vô cầu kết, cùng chung một giục, đúng với tâm nguyện của ta. Ta không cầu kết với Triệu Tư Ân mà cầu kết với người.

Cô còn nhớ lần đầu tiên cậu giận cô chính là vì chuyện này.

- Làm sao người đoán được?

Quả thực chính là giám quân.

- Người là tâm phúc và biểu đệ ruột của Hoàng thượng, là đích tử của Quốc công phủ nhưng không thể thừa kế tước vị, người phú quý nhưng không có chức quan đảng hoàng, cả ngày giống một công tử bột vô tích sự, dốc lòng vào thú vui chơi giải trí như xúc cúc, không làm chính sự; cùng lắm chỉ thỉnh thoảng làm những công việc tạm thời trông có vẻ rất có thể diện chẳng hạn như Thiếu khanh Hồng Lư Tự; chẳng hạn như giám quân khi đánh giặc. Dường như người đã được định sẵn là có chí nhưng khó vươn lên, làm chút chút phía Đông, quay chút chút phía Tây, kết quả là không đạt được chút lý lịch chính trị nào, cả đời khó có thành tựu. Nhưng ta lại không thấy vậy.

- Ô?

Hạ Nguyên muốn giả vờ nghiêm túc nhưng rất thất bại, trong mắt đều là ý cười thường thíc. Vì Bạch Vân quan tâm cậu, săn lòng đi sâu tìm hiểu cậu, hiểu rõ cậu, chứ không bị mê hoặc bởi vẻ ngoài mà người đời nhìn thấy. Trong mắt cô, cậu chưa bao giờ là một kẻ phú quý ăn no rứng mỡ chỉ biết học đòi văn vẻ, cả ngày chỉ nghĩ làm thế nào để luyện thành tài nghệ xúc cúc đỉnh cao.

- Thiên phận của người cho người tiện lợi rất lớn, Hoàng thượng dễ dùng người. Cả đời này người sẽ làm rất nhiều việc cho Hoàng thượng nhưng người đời sẽ không biết đến công lao của người, thậm chí người còn không thể kiếm được một tước vị cho mình. Nhưng người sẽ sống rất tự do tự tại, có Hoàng thượng che chở, khắp Đại Ung triều mặc sức người hoành hành.

Cô cho cậu một vẻ mặt cùng chung cảnh ngộ:

- Cho nên, A Nguyên, chúng ta là một cặp trời sinh. Có lẽ xuất thân chúng ta cách một trời một vực, nhưng vận mệnh lại như nhau.

Qua phân tích của cô, Hạ Nguyên cũng thấy rất có lý, cười ôm chặt cô nói:

- Hèn gì mươi năm trước ta cứ thế mà để ý người. Chúng ta như nhau.

Hạ Nguyên nói bên tai cô:

- Ta không quan tâm đánh giá của người đời, cũng không quan tâm việc lưu danh sử sách, nhưng ta nguyện bỏ ra hết thảy vì tương lai tốt đẹp hơn của quốc gia này, đó là trách nhiệm của quý tộc. Bọn ta sinh ra đã được nhân dân nuôi dưỡng, đương nhiên hi vọng quốc gia này mãi mãi trường tồn. Nhưng oan uổng cho người, người đọc sách cả đời chỉ cầu được rạng rỡ tố tông, thân nhân hưởng lộc, mà người – nữ trạng nguyên duy nhất từ cổ chí kim là thành tích vang bậc nào nhưng lại không thể vinh danh hậu thế, thật quá đáng tiếc.

- Có gì mà đáng tiếc, ta có người rồi.

Chỉ điều này thôi, cô đã cảm thấy cuộc đời này không còn gì tiếc nuối.

- Cũng giống như người không cần công trạng, người có người tri kỷ là ta đã đủ để hơn hẳn hàng ngàn hàng vạn người không liên quan vậy.

- Loại lời thê này mà người cũng dám nói ra không chút xâu hổ.

- Ta nói sai à?

Cô hừ hừ.

- Không có.

Cậu cười, cung trán vào cô:

- Người nói không sai. Sự thực là không thể đúng hơn nữa.

Chứ sao! Đời người có một tri kỷ là đủ, không cần hàng ngàn hàng vạn người không quen biết ca ngợi làm gì.

Cậu hiểu cô, cô hiểu cậu, họ là tri kỷ, sẽ tay nắm tay bên nhau cả cuộc đời. Bất kể tương lai của hai người là cái kết làm chuyện xấu hay đồng cam cộng khổ, được ở bên nhau mới là quan trọng nhất.

Họ sẽ không có thanh danh quá êm tai, nhưng đều sẽ chân thật góp hết sức lực vì quốc gia này, vậy là đủ rồi.

- Nam kỹ.

Hạ Nguyên chợt gọi cô như vậy.

- Công tử bột.

Bach Văn đương nhiên cũng đáp trả.

- Ta là hoàng thân quốc thích.

Giọng điệu rất cao ngạo.

- Ta là tân khoa trạng nguyên.

Âm điệu càng cao ngạo hơn.

Hai đôi mắt mang theo ý cười tinh nghịch nhìn nhau, tâm linh tương thông đồng thanh cát tiếng:

- Đúng là môn đăng hộ đối.

Câu nói.

- Đúng là ông trời tác hợp.

Cô nói.

Nói xong, họ ôm nhau cười phá lên không chút hình tượng, tràn đầy mong đợi về cuộc sống tương lai.

Cuộc sống đó chắc chắn là vô cùng thú vị và kích thích!

Mà giang sơn Đại Ung dưới sự nỗ lực cả đời của họ sẽ ngày càng phát triển theo hướng phồn vinh.

TOÀN VĂN HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Lời Cuối Truyện: Chút Vụn Vặt Về Hai Mươi Và Tám Mươi

Vốn dĩ quyển thứ tám mươi mà tôi viết không phải là chuyện này.

Nội dung của câu chuyện ban đầu ấy tuyệt đối không có gì đặc biệt, chỉ là một câu chuyện ngôn tình bình thường, nhưng vì nó là quyển thứ tám mươi mà tôi viết trong sự nghiệp sáng tác của mình, càng là cột mốc hai mươi năm tôi trở thành “Tịch Quyên” nên xem ra phải rất thận trọng, thế nên, tôi không hề bắt ngòi mà lao đầu viết.....

Tôi cũng không biết tại sao lại khó như vậy, mới viết được tám chương là quăng bản thảo, thật lâu cũng không có tâm trạng hoàn thành, thế là nó đã mất đi danh hiệu lấp láng được tôi đánh dấu - “kỷ niệm quyển thứ tám mươi và hai mươi năm”. Có lẽ, vận mệnh đã định mấy con số này rất ý nghĩa với tôi, vì thế nó không nên là một quyển ngôn tình hiện đại đơn giản nhưng không hề tron tru.

Quyển đầu tiên của tôi là truyện cổ đại, quyển thứ tám mươi cũng là truyện cổ đại. Thật thú vị.

“Tình yêu đan xen thời gian” hoàn thành vào tháng bảy năm 1993, sau đó tôi được cho biết bản thảo được thông qua, tháng mười một xuất bản; lúc đó tôi cảm thấy mình chỉ là một vị khách qua đường trong giới ngôn tình, căn bản không định viết tiếp, quyển truyện ấy là quyển duy nhất trong đời được in thành sách, vậy cứ dùng tên thật để kỷ niệm.

Mà bây giờ....tác phẩm vốn dùng tên thật để kỷ niệm kia đúng là một kỷ niệm hiếm thấy. Bởi vì chỉ có quyển đầu tiên được in mới có, đến quyển thứ hai, nhà xuất bản sẽ gọi điện thương lượng: có lấy bút danh đi. Thế là, tôi cũng lấy bút danh mà không ngờ bút danh này lại dùng đến bây giờ chứ không phải chỉ dùng hai ba lần rồi chìm nghỉm trong biển sách mênh mông.

Một bút danh có thể dùng đến hai mươi năm cũng là điều hiếm thấy; ngay cả bản thân tôi cũng không dám tin tưởng, suýt nữa đi mua bánh kem tự ăn mừng cho chính mình; trên bánh kem viết: Tịch Quyên, sinh nhật hai mươi tuổi vui vẻ.

Sau đó tôi lại nghĩ, dù sao mình cũng đã qua cái tuổi ăn uống thả cửa cũng sẽ không béo phì rồi, loại chuyện như mua bánh kem chỉ nghĩ thôi là được, chứ nếu làm thật thì ăn xong sẽ khiến tôi vô cùng phiền não mất. Cho nên, rêu rao trong phần cuối truyện là được chứ đừng kiêm chuyện với thân thể của mình.

Tuy luôn viết nhưng sau khi viết nhiều năm, tôi thường hay có cảm giác rằng tác phẩm mình đang viết có lẽ là quyển cuối cùng! Đâu ngờ hết năm này đến năm khác, dù mỗi ngày sáng tác ít nhưng luôn không ngừng nghỉ, một năm còn có thể viết hai ba quyển, điều này đối với tôi mà nói thật sự là rất cùn

Người sáng tác bình thường chỉ duy trì nhiệt huyết ở năm năm đầu; năm năm sau đó sẽ tự sinh ra nhận thức với mình rằng “ô, mình là một tác giả chuyên nghiệp này!”, lúc đó sẽ có lòng cầu tiến rất mạnh, cảm thấy mình phải có đạo đức nghề nghiệp nên có, thế là sẽ tìm về một số lượng lớn sách, cảm thấy tự mình cần mở rộng tầm mắt, trau dồi kiến thức, mỗi lần sáng tác đều phải càng dụng tâm hơn càng cẩn thận hơn càng phong phú hơn _____

Yêu cầu với bản thân nhiều thì người bị hành hạ không chỉ có chính mình mà còn có độc giả _____ được rồi, tôi thừa nhận là tôi tuy hứng, luôn thỏa mãn ước muôn sáng tác của mình trước tiên rồi mới nghĩ đến vấn đề độc giả có thích chuyện này hay không. Tôi luôn cảm thấy mình đã có may mắn làm một người sáng tác thì đương nhiên phải trút hết những thứ trong đầu cho thỏa thích, vậy mới không uổng phí.

Sau mươi năm sáng tác, chí khí tràn trề “ta là tác giả” đã bị mài mòn gần hết, tâm cảnh cũng bình lặng lại. Không còn quá để ý phê bình của độc giả, không còn khổ sở vì những bình luận ác ý trên mạng, đương nhiên, cũng không quá hồi âm nữa; sau đó, mỗi lần viết một quyển đều nghĩ rằng: đây hẳn là quyển cuối cùng nhỉ _____ năm thứ hai mươi, khi viết quyển thứ tám mươi, tôi vẫn nghĩ như vậy....

Tôi nghĩ, bất kỳ một người sáng tác nào cũng rất khó phác thảo được cả đời làm nghề này của mình.

Chúng tôi thừa nhận, khả năng sáng tác của một người là có hạn. Dù chưa từng dừng bút không có nghĩa là luôn đổi mới mà đa phần là lặp lại phong cách của mình, những câu chuyện viết khác đi cũng không khác quá nhiều. Tuy có tâm muôn đột phá nhưng nhận ra không dễ dàng như vậy; thế nên, người luôn sáng tác hai mươi năm như tôi cũng không dám nói mình có thể sáng tác đến năm thứ ba mươi hay bốn mươi.Mấy con số này kêu lên rất dọa người! Nếu thật sự có thể như vậy, tôi cũng sẽ sùng bái với sự kiên trì bền bỉ vĩ đại của mình.

Thôi, quay lại đề tài chính. Sau khi nhiều lần bấm ngón tay xác định mình thật sự đã viết được hai mươi năm, tôi mới nhận ra, kỳ thực mấy năm nay lượng sáng tác của tôi tương đương với trạng thái nửa về hưu rồi! Khi tôi càng xem trọng nghề nghiệp này thì sẽ càng cẩn thận. Đồng thời, càng có ý định mỗi lần đều phải viết khác nhau, dù biết rõ rằng sức sáng tác không thể nào cuồn cuộn không dứt, nhưng cứ luôn gầy sự với chính mình, thế là, viết chậm lại, ra sách ít hơn, hon nữa cứ luôn không hài lòng với chính mình.tôi luôn tự tìm phiền toái, cả đời này có lẽ cũng không thay đổi được.

Tôi không rõ những tác giả ngôn tình xuất đạo cùng thời với mình còn bao nhiêu người vẫn kiên trì sáng tác nhưng tôi biết hoàn cảnh thị trường cực kỳ ác liệt, trong nhà sách ở Đài Loan ngôn tình không còn là thời kỳ cường thịnh chiếm nửa giang sơn nữa mà bây giờ đáng thương tội nghiệp nấp trong quầy sách nhỏ nơi xó xỉnh, không đất cẩm dùi. Thời kỳ thịnh vượng và xuống dốc của ngôn tình, tôi đều đã trải qua. Thân là một thành viên trong đó, tôi từng rất khổ sở, từng rất căm giận bất bình, từng rất hoang mang, cũng từng có ý nghĩ từ bỏ.

Nhưng, bát kể tâm tư thay đổi thế nào, bát kể tiếc nuối bao nhiêu vì sự xuống dốc của ngôn tình, từ đầu đến cuối tôi vẫn không có dũng khí chân chính buông bút _____ tôi yêu ngôn tình hơn nữa đời người, tôi là tác giả, lại càng là độc giả, luôn tâm niệm trong lòng rằng vẫn mới làm tác giả, sao nỡ đành buông bút?

Thế gian này làm độc giả cả đời rất dễ nhưng nếu muốn làm tác giả cả đời là hi vọng xa vời, đặc biệt trong thời đại ngày nay lại càng là như thế.

Bởi vì yêu, cho nên không từ bỏ.

Bởi vì không dễ dàng, cho nên không buông được.

Mặc dù tôi cũng không biết tôi sẽ viết đến khi nào, nhưng cứ luôn cảm giác rằng cứ chống đỡ tiếp, gắng gượng tiếp, trong đầu còn có cốt truyện, hai tay còn có thể viết, nhà xuất bản còn sẵn lòng xuất bản cho mình, vậy thì, cứ tiếp tục thôi, đến khi tận mắt thấy một thời mới lại phát nó lên một lần nữa, đến lúc đó, dù có thoái lui cũng cam tâm hơn một chút.

Được rồi, không nói mấy thứ này nữa. Nói về truyện lần này của chúng ta đi.

Về hệ liệt “Bộ bộ tình tâm” này, từ đầu tháng hai nhà xuất bản đã gọi muôn tháng sáu xong bản thảo, tức có hơn bốn tháng thời gian. Quãng thời gian này, tôi ôn lại cảm giác gấp rút đã nhiều năm chưa cảm nhận, người vốn quen chậm rãi hoàn thành bản thảo bỗng chốc phải hoàn thành trong thời gian giới hạn, thật vô cùng khó.

Nói thực, tôi tháng sáu nộp bản thảo đã là muộn hơn người khác rất nhiều rồi. Không phải không muốn nhanh nhưng khó, gần mươi lăm vạn chữ, viết đến mức khiến tôi thở hòng hộc, chết cả đồng tế bào não, đúng là có sách thì sẽ có động lực, bát kể thế nào cũng phải để tác phẩm tốt hơn một chút, thế là lại càng tính toán chi li với nội dung cũng như câu chữ; càng đừng nói viết cổ đại phải tra tìm rất nhiều tư liệu, tuy hiện nay internet rất tiện lợi nhưng đôi khi bạn phải hiểu rõ hướng minh tìm mới có thể đưa vào chữ mấu chốt, đúng không?

Ví dụ như, khi tôi quyết định để nữ chính mươi tuổi thi đậu tú tài, vậy thì tôi phải tìm được chứng cứ để thuyết phục chính mình rằng tuổi nhỏ như vậy mà thi đậu tú tài không phải là không có khả năng. Thế là, tôi lên mạng hết tra lại tìm, cuối cùng cũng tìm được trạng nguyên trẻ tuổi nhất trong lịch sử _____ Mạc Tuyên Khanh. Đó là người thời Đường Tuyên Tông, mươi hai tuổi thi đậu tú tài, mươi bảy tuổi thi đậu trạng nguyên, tuy bất hạnh trẻ tuổi mất sớm nhưng sự tích về cậu đến nay vẫn được lưu truyền ở quê nhà, được xây “Trạng nguyên từ”, cúng bái vào lễ tết.

Lại ví dụ như, tôi phải tìm trong lịch sử liệu thật sự có nữ trạng nguyên không? Sau đó, tôi phát hiện là có, khoa thi của Thái Bình Thiên Quốc mở đã cho ra một nữ trạng nguyên. Nữ trạng nguyên ấy tên Phố Thiện Tường, nghe nói tài mạo song toàn hiếm thấy, đáng tiếc Thái Bình Thiên Quốc chưa được mấy năm liền bị diệt vong, chủ trương nam nữ bình đẳng của Thái Bình Thiên Quốc đương nhiên cũng theo sự sụp đổ của chính quyền mà hóa thành bợ nước trong con sông dài lịch sử, tất cả những điều từng không được lịch sử xem trọng đều không cách nào kiểm chứng, hết thảy chỉ có thể trở thành “nghe nói”.

Viết truyện cổ đại chính là như vậy, độc giả sẽ không tích cực với bạn, nhưng tác giả lại luôn gây sự với chính mình, luôn cảm thấy phải cố hết sức tìm tư liệu lịch sử để thuyết phục bản thân về tính hợp lý của những điều mình viết. Dù sao cũng có thể nhận đó mà trau dồi kiến thức, đúng không?

Cho nên nói, viết truyện cổ đại đúng là một chuyện vừa vui sướng vừa đau khổ.

Tóm lại, bị sách của mình hành hạ hơn bốn tháng, sau khi viết xong, tôi cảm thấy như tróc một lớp da, đồng thời lại đầy cảm giác thành tựu, cảm thấy cái đầu rỗng của mình được bồi bổ không ít kiến thức.

Phi Điền hiếm khi thiết kế hoạt động sách lần này, tóm lại là tôi viết rất vui thích, tôi nghĩ những tác giả khác tham dự cũng có cùng tâm trạng giống tôi, sau khi nỗ lực sáng tác vừa hồi hộp vừa mong đợi phản ứng của các bạn độc giả.

Đây là quyển thứ tám mươi được tôi hoàn thành vào năm sáng tác thứ hai mươi. Tôi thích mấy con số này, thích cái năm này, thích câu chuyện này; cũng như, vừa khéo vào thời điểm này lại có hoạt động sách. Trùng hợp và viên mãn. Cảm giác thật tuyệt.

Hi vọng mọi người cũng thích quyển sách này như tôi vậy.

Tịch Quyên.

Bạn đang đọc truyện *Nghè Nào Cũng Có Trạng Nguyễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.